Sabaa Tahir

Elias și spioana Cărturarilor

**

O TORȚĂ ÎN NOAPTE

SABAA TAHIR

Seria: Elias și spioana Cărturarilor #2

O TORȚĂ ÎN NOAPTE

Original: *A Torch Against the Night* (2015)

Traducere din limba engleză și note de:
IULIA ARSINTESCU

virtual-project.eu

Editura: GRUPUL EDITORIAL ART

2017

PARTEA I

FUGA

1. LAIA

Cum ne-au găsit atât de repede?

În spatele meu, catacombele răsună de strigăte furioase și zăngănit de metal. Îmi fug ochii spre craniile care acoperă rânjind pereții. Mi se pare că aud vocile morților.

Dispari rapid, fii iute de picior, par să-mi șuiere ele. *Dacă nu vrei să intri în rândul nostru.*

— Mai repede, Laia, zice călăuza mea, iar armura îi lucește în timp ce aleargă mai departe prin catacombe. Ne descotorosim de ei dacă-i dăm zor. Știu un tunel care ne scoate în oraș. Când ajungem acolo, suntem scăpați.

Auzim un scrâșnet în spate și ochii decolorați ai celui care mă călăuzește se uită iute peste umărul meu. Mâna lui pare o pată maro-aurie atunci când zboară spre mânerul unuia dintre paloșele prinse în spinare.

O mișcare simplă, amenințătoare. Îmi amintește că cel de lângă mine nu-i doar călăuza mea. Este Elias Veturius, moștenitorul uneia dintre cele mai importante familii din Imperiu. Este o fostă Mască, un soldat de elită al Imperiului Războinicilor. Și mai e și aliatul meu, singurul om care mă poate ajuta să-mi salvez fratele, pe Darin, din cea mai temută închisoare a Războinicilor.

Dintr-un pas, Elias ajunge lângă mine. Încă unul și e în fața mea, mișcându-se cu o grație neobișnuită pentru cineva atât de voinic. Ne uităm împreună în urmă, în tunelul prin care tocmai am trecut. Pulsul îmi bubuie în urechi. Toată exaltarea pe care am simțit-o când am distrus Academia Blackcliff sau când l-am salvat pe Elias dispare. Imperiul ne vânează. Dacă ne prinde, suntem morți.

Am cămașa leoarcă de sudoare, dar în ciuda căldurii puturoase din tuneluri, simt un fior rece pe spinare și mi se

ridică părul de pe ceafă. Mi se pare că aud un mormăit, un zgomot ca de animal șiret și înfometat.

Repede, urlă instinctul meu. *Ieși de-aici!*

— Elias, șoptesc, dar el îmi pune un deget pe buze – *sst* – și trage un pumnal din cele șase pe care le poartă prinse în curele de-a curmezișul pieptului.

Scot și eu un pumnal de la cingătoare și încerc să aud ceva dincolo de zgomotele tarantulelor din tunel și de propria mea răsuflare. Senzația acută că suntem urmăriți dispare, înlocuită de ceva și mai rău: mirosul de păcură și foc; vibrația gravă și acută a unor voci care se apropie.

Soldații Imperiului.

Elias mă bate pe umăr și arată spre picioarele lui, apoi spre ale mele. *Calcă unde calc eu.* Mă tem până și să respir, dar fac ca el și mă întorc cu grijă, îndepărtându-mă rapid de voci.

Ajungem la o răspântie de tuneluri și cotim spre dreapta. Elias face semn din cap spre o firidă adâncă din perete, înaltă până la umăr, scobită pentru un sicriu de piatră întors pieziș.

— Înăuntru, șoptește el, și cât mai în spate.

Mă strecor în criptă, înăbușindu-mi un fior când aud cum pârâie strivită o tarantulă dinăuntru. Am în spinare un paloș turnat de Darin și mânerul lui se izbește cu zgomot de piatra criptei. *Nu te mai foi, Laia, indiferent ce s-ar târî pe-aici.*

Elias se strecoară în criptă după mine, înălțimea silindu-l să stea pe jumătate aplecat. În spațiul ăsta strâmt, brațele noastre se ating, iar el respiră repede. Dar când îl privesc, are fața întoarsă spre tunel.

Chiar și în lumina foarte slabă, cenușiul ochilor și liniile ascuțite ale bărbiei lui sunt frapante. Simt o împunsătură în stomac, nu sunt obișnuită să-i văd fața. Cu niciun ceas în urmă, în timp ce evadam din dezastrul pe care l-am provocat la Blackcliff, avea trăsăturile ascunse sub o mască de argint.

Lasă capul pe-o parte, ascultând cum se apropie soldații. Aceștia înaintează repede, vocile le răsună între pereții catacombelor ca niște chemări scurte de păsări răpitoare.

— … probabil merg spre sud. Dacă băiatul are vreun dram de minte, în orice caz.

— Dacă avea un dram de minte, zice un al doilea soldat, ar fi trecut de a Patra Încercare și nu ne-am fi ales cu un gunoi Plebeu drept Împărat.

Soldații intră în tunelul nostru și unul dintre ei întinde felinarul spre cripta din față.

— Pe toți dracii!

Se dă repede înapoi la vederea a ce-o fi zăcând acolo.

Urmează cripta noastră. Mi se face stomacul ghem și-mi tremură mâna pe pumnal.

Lângă mine, Elias mai scoate un tăiș din teacă. Are umerii destinși și mâinile relaxate pe mânerele pumnalelor. Dar când îi văd fața – sprâncenele încruntate, maxilarele încleștate mi se strânge inima. Îmi întâlnește privirea și preț de-o răsuflare îi ghicesc suferința. Nu vrea să le aducă moartea acestor oameni.

Dacă ne văd, însă, vor alerta celelalte gărzi și ne vom trezi cu toți soldații Imperiului pe cap. Îl strâng pe Elias de braț. El își trage gluga peste frunte și-și acoperă fața cu o bandană neagră.

Soldații se apropie cu pași tunători. Le simt mirosul – sudoare, fier și pământ. Elias strânge mai bine pumnalele în mâini. Are corpul încordat ca al unei pisici sălbatice gata de atac. Strâng cu o mână brățara de la încheietura mea, un dar de la mama. Sub degetele mele, modelul ei bine cunoscut – o alinare.

Soldatul ajunge la marginea criptei. Ridică felinarul…

Brusc, de departe din tunel, răsună o bufnitură. Soldații se întorc, își scot săbiile și se grăbesc să cerceteze ce s-a întâmplat. În câteva clipe, lumina felinarelor pălește, iar sunetul pașilor se aude tot mai slab.

Elias dă drumul unui oftat înăbușit.

— Hai, zice el. Dacă patrula asta cerceta zona, înseamnă că vor veni și altele. Trebuie să ajungem la pasajul de ieșire.

Ne strecurăm afară din criptă și chiar atunci o trepidație cuprinde tunelurile, ridicând praf și dărâmând cu zgomot cranii și oase. Mă împiedic, iar Elias mă prinde de umăr, mă lipește de perete și mă acoperă cu corpul lui. Cripta rămâne intactă, dar tavanul tunelului se crapă amenințător.

— Ce-a fost asta?

— A părut un cutremur de pământ.

Elias se îndepărtează un pas de perete și se uită la tavan.

— Numai că în Serra nu sunt cutremure.

O rupem la fugă prin catacombe presați de ceva în plus. La fiecare pas mă aștept să aud altă patrulă, să văd torțe în depărtare.

Elias se oprește atât de brusc, încât mă izbesc de spatele lui lat. Am intrat într-o cameră mortuară rotundă, cu tavanul jos și boltit. În fața noastră se deschid două tuneluri. În unul strălucesc torțe, prea departe ca lumina lor să ajungă până aici. Pereții sunt scobiți de cripte, străjuite fiecare de câte o statuie de piatră a unui bărbat în armură. De sub căștile lor se uită la noi cranii. Mă cutremur și mă apropii cu un pas de Elias.

Dar el nu se uită la cripte, la tuneluri sau la torțele din depărtare.

O privește fix pe fetița din mijlocul camerei.

Poartă haine jerpelite și apasă cu mâna o rană sângerândă dintr-o parte a abdomenului. După trăsăturile ei fine, pare să fie o Cărturăreasă, dar când încerc să-i văd ochii, lasă capul în jos și părul negru îi cade peste față. *Săraca.* Lacrimile desenează cărări pe obrajii ei murdari de țărână.

— Pe toți dracii, se aglomerează aici jos, murmură Elias.

Pășește spre fată cu mâinile desfăcute, de parcă ar avea de-a face cu o sălbăticiune.

— N-ar trebui să fii aici, drăguță, zice el blând. Ești singură?

Fata oftează slab.

— Ajutați-mă, șoptește ea.

— Lasă-mă să-ți văd rana. Te pot bandaja.

Elias se așază în genunchi ca să fie la același nivel cu ea, la fel cum făcea bunicul cu micii lui pacienții. Fata se ferește și se uită spre mine.

Pășesc înainte, în timp ce instinctul îmi spune să fiu prudentă. Fata mă urmărește cu privirea.

— Poți să-mi spui cum te cheamă, micuțo? întreb eu.

— Ajutați-mă, repetă ea.

Ceva din felul în care îmi ocolește privirea îmi dă fiori. Dar pe urmă mă gândesc că a fost tratată cu cruzime, probabil de Imperiu, iar acum are în față un Războinic înarmat până-n dinți. N-are cum să nu fie îngrozită.

Fata se trage ceva mai în spate, iar eu arunc o privire spre tunelul luminat cu torțe. Torțele sunt un semn că suntem pe teritoriul Imperiului. Este doar o chestiune de timp până vor apărea soldații.

— Elias, zic eu și arăt spre torțe. Nu avem timp. Soldații…

— N-o putem abandona așa.

Vinovăția i se citește clar pe față. Morțile prietenilor lui în Încercarea a Treia îl apasă greu; nu vrea să mai provoace înc-o moarte. Și asta vom face, dacă o lăsăm pe fată acolo, să moară de la rănile ei.

— Ai familie în oraș? o întreabă Elias. Ai nevoie de…

— Argint, zice ea și lasă capul pe-o parte. Am nevoie de argint.

Elias ridică din sprâncene. Nu-l pot învinui. Nici eu nu mă așteptam la asta.

— Argint? zic eu. Noi n-avem…

— Argint.

Se trage într-o parte ca un crab. Mi se pare că, prin părul despletit, îi zăresc un ochi într-o străfulgerare prea rapidă. *Ciudat.*

— Monede. O armă. Bijuterii.

Se uită la gâtul meu, la urechi, la încheieturile mâinilor. Căutătura aia o dă de gol.

Îi privesc orbitele negre ca păcura unde ar trebui să fie ochii și mă întind după pumnal. Dar Elias este deja în fața mea, cu paloșele sclipind în mâini.

— Înapoi! mârâie el spre fată, Mască din creștet până-n tălpi acum.

— Ajutați-mă.

Fata lasă din nou părul să-i cadă peste față și duce mâinile la spate, ca o caricatură chinuită de copil lingușitor.

— Ajutați-mă!

În fața dezgustului meu evident, buzele i se strâmbă într-un rânjet, respingător pe fața ei altfel plăcută. Mârâie – sunetul gutural pe care l-am auzit mai devreme. *Asta* e ceea ce mi se părea că ne urmărește. *Asta* e prezența pe care am simțit-o în tuneluri.

— Știu c-aveți argint.

O poftă nemăsurată zace sub vocea de copil a creaturii.

— Dați-mi-l mie. Mie îmi *trebuie.*

— Pleacă de lângă noi, zice Elias. Înainte să-ți iau capul.

Fata – sau ce-o fi – nu-l bagă în seamă pe Elias și își fixează ochii asupra mea.

— Tu n-ai nevoie de el, mică făptură omenească. Îți dau ceva în schimb. Ceva minunat.

— *Ce* ești? șoptesc.

Întinde brusc brațele, cu palmele cuprinse de-o irizație verzuie și stranie. Elias țâșnește spre ea, dar fata îi scapă și își înfige degetele în încheietura mâinii mele. Țip, iar brațul îmi strălucește o fracțiune de secundă înainte ca fata să zboare în spate, urlând, strângându-și palma de parcă i-ar fi luat foc. Elias mă ridică în picioare din țărâna unde am căzut lată, aruncând în același timp un pumnal spre fată. Ea se ferește aplecându-se, continuând să schelălăie.

— Ce șmecheră!

Elias se întinde din nou s-o prindă și ea sare într-o parte, cu ochii atenți numai la mine.

— Șireato! Mă întrebi pe mine ce sunt, dar *tu* ce ești?

Elias își ia elan și unul dintre paloșele lui îi alunecă fetei pe gât. N-a fost destul de iute.

— Criminalule! se întoarce ea spre el. Ucigașule! Moartea însăși! Omul cu coasa! Dacă păcatele tale se transformau în sânge, copile, te-ai fi înecat în râul izvorât chiar din tine.

Elias sare înapoi, uimirea citindu-i-se în priviri. În tunel pâlpâie luminițe. Trei torțe plutesc iute către noi.

— Vin soldații, zice creatura răsucindu-se spre mine. Îi omor eu pentru tine, fată cu ochii ca mierea. Le despic gâtlejurile. Pe ceilalți i-am îndepărtat deja și i-am făcut să se întoarcă în tunel. O fac din nou, dacă-mi dai argintul tău. *El* asta vrea. *El* ne răsplătește dacă i-l aducem.

Cine mama naibii este el? Nu spun nimic, îi răspund ridicând pumnalul.

— Făptură omenească proastă! zice fata încleștând pumnii. O să-l ia chiar el de la tine. Va găsi o cale.

Se întoarce spre tunel.

— Elias Veturius!

Tresar. Țipătul ei sonor s-a auzit probabil până-n Antium.

— Elias Vetu…

Cuvântul îi moare pe buze, în vreme ce Elias îi înfige paloșul în inimă.

— *„Efrit, Efrit de peșteră”*, zice el.

Trupul ei alunecă din paloș și cade cu un bufnet zdravăn.

— *„Cu el doar lama-i meșteră”*. Niște rime vechi, ca să ții minte ce ai de făcut, adaugă Elias vârând paloșul în teacă. Mi-am dat seama abia de curând cât sunt de utile.

Mă ia de mână și fugim mâncând pământul prin tunelul fără pic de lumină. Poate că, printr-o minune, soldații n-au auzit-o pe fată. Poate că nu ne-au văzut. *Poate, poate...*

N-avem atâta noroc. Aud un strigăt și bubuit de cizme în urma noastră.

2. ELIAS

Trei auxiliari și patru legionari, la cincisprezece metri în urma noastră. Gonesc mai departe, dar întorc capul să văd cum avansează. Se fac șase auxiliari, cinci legionari și doisprezece metri.

Cu fiecare secundă care trece, tot mai mulți soldați ai Imperiului se vor revărsa în catacombe. Un mesager a anunțat deja patrulele vecine, iar tobele vor da alarma în toată Serra: *Elias Veturius a fost zărit în tunel. Toate echipele să fie pregătite.* Soldații n-au nevoie să se asigure de identitatea mea; ne vor vâna oricine am fi.

O iau brusc spre stânga printr-un tunel lateral, trăgând-o pe Laia după mine, cu mintea gonind de la un gând la altul. *Descotorosește-te iute de ei, cât încă mai poți. Altminteri...*

Nu, șuieră Masca din mintea mea. *Oprește-te și omoară-i. Sunt doar unsprezece. Floare la ureche. O poți face cu ochii închiși.*

Trebuia să-l fi ucis imediat pe efritul din camera mortuară. Helene și-ar bate joc de mine dacă ar ști că am încercat să ajut creatura, în loc să-mi dau seama ce era.

Helene. Mi-aș pune paloșele la bătaie că a ajuns deja într-o sală de interogatorii. Marcus – sau Împăratul Marcus, cum e numit acum – i-a ordonat să mă execute. Ea a dat greș. Mai rău, mi-a fost cea mai apropiată confidentă vreme de paisprezece ani. Niciunul dintre aceste păcate nu va rămâne nepedepsit – nu acum, când Marcus are puterea absolută.

Helene e la mâna lui și o va face să sufere. Din cauza mea. Aud din nou efritul: *Omul cu coasa!*

Îmi trec prin cap amintiri din a Treia Încercare. Tristas murind de sabia lui Dex. Demetrius prăbușindu-se. Leander prăbușindu-se.

Un strigăt de undeva din față mă aduce cu picioarele pe pământ. *Câmpul de luptă e templul meu.* Vechea incantație a bunicului îmi revine în minte când am mai mare nevoie de ea. *Sabia mi-e preot. Dansul morții mi-e rugăciune. Lovitura de grație mi-e iertarea păcatelor.*

Lângă mine, Laia gâfâie, abia se târăște. Mă încetinește. *Ai putea-o abandona,* îmi șoptește o voce vicleană. *Singur, te-ai mișca mai iute.* Amuțesc vocea asta. În afară de faptul evident că i-am promis s-o ajut în schimbul libertății mele, știu că ar face orice să ajungă la Închisoarea Kauf la fratele ei –, inclusiv să încerce să-și croiască singură drum până acolo.

Caz în care ar muri.

— Mai repede, Laia. Sunt prea aproape.

Se năpustește înainte. Pereți de cranii, oase, cripte și pânze de păianjen trec și dispar pe lângă noi. Suntem mult mai la sud față de unde ar trebui să fim. Am trecut de mult de tunelul unde am ascuns proviziile menite să ne ajungă săptămâni în șir.

Catacombele huruie și se zgâlțâie, trântindu-ne la pământ pe amândoi. Printr-un canal colector de deasupra noastră pătrunde miros de foc și moarte. Câteva clipe mai târziu, o explozie sfâșie aerul. Nu-mi bat capul să mă gândesc ce-ar putea fi. Nu contează decât că soldații din spatele nostru au încetinit, la fel de îngrijorați ca mine pentru cât de nesigure sunt tunelurile. Profit de ocazie și mai adaug niște zeci de metri între noi. O tai printr-un tunel lateral și acolo mă retrag în întunericul profund al unei firide.

— Crezi că ne vor găsi? șoptește Laia.

— Sper că nu…

Din direcția în care ne îndreptăm sclipesc lumini și se aude tropăit de cizme. Doi soldați cotesc în tunel și torțele lor ne luminează pe deplin. Se opresc o secundă, uluiți probabil de prezența Laiei, de lipsa măștii mele. Pe urmă îmi observă armura și paloșele, iar unul dintre ei scoate un fluierat ascuțit care urmează să-i atragă încoace pe toți soldații care-l aud.

Corpul meu preia controlul. Înainte să apuce soldații să-și tragă săbiile din teacă, arunc pumnale care li se înfig în carnea moale a gâtului. Cad fără să scoată un sunet, iar torțele lor sfârâie pe pământul umed al catacombei.

Laia iese din firidă cu mâinile la gură.

— E-Elias…

Eu intru înapoi, forțând-o să facă la fel, și-mi pregătesc paloșele trăgându-le ușor din tecile lor. Mi-au mai rămas patru pumnale de aruncat. *Nu-s de-ajuns.*

— Dobor cât de mulți pot, îi spun. Ține-te deoparte. Indiferent cât ar părea situația de neagră, nu te amesteca și nu încerca să mă ajuți.

Ultimele vorbe mi se desprind de pe buze exact când soldații care ne urmăreau apar din tunelul pe care tocmai l-am părăsit. Sunt la cinci metri. Patru. În mintea mea pumnalele au zburat deja, și-au atins deja ținta. Mă năpustesc afară din firidă și le expediez. Primii patru legionari cad fără zgomot, unul după altul, ca grâul secerat. Al cincilea se prăbușește după ce îl tai cu paloșul. Țâșnește sânge și îmi simt fierea în gât. *Nu gândi. Nu șovăi. Doar curăță drumul.*

Alți șase auxiliari apar în urma celor cinci. Unul îmi sare în spate și îl expediez cu un cot în față. O clipă mai târziu, mă atacă alt soldat. Primește un genunchi în dinți, urlă și se apucă de nasul rupt și gura sângerândă. *Răsucire, lovitură, pas lateral, atac.*

În spatele meu, Laia țipă. Un auxiliar o trage afară din firidă, cu un pumnal la gât. Rânjetul soldatului se transformă în urlet. Laia i-a înfipt un pumnal în coaste, îl scoate acum, iar bărbatul fuge împleticindu-se.

Mă întorc spre ultimii trei soldați. O rup la fugă.

Îmi adun cuțitele cât ai clipi. Laia tremură din tot corpul văzând măcelul din jurul nostru. Șapte morți. Trei răniți care gem și încearcă să se ridice în picioare.

Se uită la mine și face ochii mari la vederea paloșelor și armurii mele însângerate. Mă copleșește rușinea atât de tare, încât îmi doresc să pot intra în pământ. Acum vede cât sunt de putred în adâncul meu. *Ucigaș! Moartea însăși!*

— Laia, încep eu, dar un vaier prelung răsună în tunel și pământul se cutremură.

Prin canalul de scurgere aud țipete, voci care strigă și reverberația asurzitoare a unei explozii colosale.

— Ce mama iadului…

— Este Rezistența Cărturarilor, îmi strigă Laia acoperind larma. Se revoltă!

N-apuc s-o întreb cum de are o asemenea informație extraordinară, pentru că în aceeași clipă văd străfulgerări argintii în tunelul din stânga.

— Cerule, Elias!

Laia are vocea gâtuită și ochii mari. Una dintre Măștile care se apropie este uriașă, mai mare decât mine cu peste zece ani și necunoscută. Cealaltă e mică, aproape insignifiantă. Calmul chipului ei mascat contrazice furia rece pe care o emană prin toți porii.

Mama mea. Comandantul.

Din dreapta bubuie cizme, în timp ce fluierele adună tot mai mulți soldați. *Prinși în capcană.*

Tunelul e străbătut din nou de un vaier.

— Treci în spatele meu! îi spun scurt Laiei.

Nu mă aude.

— Laia, la naiba, treci… *ahhh…*

Laia plonjează direct în stomacul meu, un salt lipsit de grație și disperat, atât de neașteptat încât mă dărâmă în una dintre criptele din perete. Trec direct prin pânza de păianjen care o ascunde și aterizez cu spatele pe un sicriu de piatră. Laia ajunge pe jumătate peste mine, pe jumătate între sicriu și peretele criptei.

Combinația pânze de păianjen, criptă și fată caldă mă dă peste cap, abia sunt în stare să bâigui:

— Tu ești ne…

BUM! Tavanul tunelului în care tocmai stăteam se prăbușește dintr-odată cu un huruit răsunător, intensificat de exploziile din oraș. O acopăr pe Laia cu trupul meu, cu brațele în jurul capului ei, ca s-o feresc de suflul de aer. Dar cripta e ceea ce ne salvează. Tușim de la valul de praf împrăștiat de explozie, iar eu sunt cât se poate de conștient că dacă Laia n-ar fi gândit rapid, am fi fost amândoi morți.

Huruitul încetează și prin praf începe să se zărească lumina soarelui. Din oraș răsună țipete. Mă ridic cu grijă de deasupra Laiei și mă întorc spre intrarea în criptă, acum pe jumătate blocată de bolovani. Mă uit după ce a mai rămas din tunel. Nu mare lucru. Surparea e totală și nu se vede nicio Mască.

Mă cațăr afară din criptă, parțial târându-mă, parțial trăgând-o după mine peste dărâmături pe Laia, care tot mai tușește. Praf

și sânge – nu al ei, zic eu – îi curg pe față și bâjbâie după ploscă. I-o duc la buze. După câteva înghițituri, se ridică în picioare.

— Pot… Pot să merg.

Tunelul din stânga este blocat de pietre, dar o mână împlătoșată le aruncă cât colo. Ochii cenușii și părul blond al Comandantului se zărește prin praf.

— Haide!

Îmi ridic gulerul ca să ascund rombul Academiei Blackcliff tatuat pe gât. Ne cățărăm pe dărâmăturile catacombelor spre străzile pline de zgomot ale Serrei.

Pe toți dracii!

Nimeni nu pare să fi observat prăbușirea străzii de deasupra criptelor – toată lumea e ocupată să se uite la coloana de foc care se înalță spre cerul albastru și încins: vila guvernatorului arde ca un rug funerar al Barbarilor. În jurul porților ei înnegrite și în imensa curte pătrată din față, zeci de soldați Războinici se luptă corp la corp cu sute de rebeli îmbrăcați în negru – luptătorii Rezistenței Cărturarilor.

— Pe-aici!

Mă îndepărtez de vila guvernatorului, doborând în drum doi rebeli, și mă îndrept spre strada următoare. Dar și acolo au izbucnit focuri și se întind iute, iar pe jos e plin de trupuri. O apuc pe Laia de mână și alergăm spre altă stradă lăturalnică, doar ca să descoperim că și asta este la fel de distrusă ca prima.

Peste zăngănitul armelor, peste țipete și vuietul flăcărilor, bat frenetic tobele din turnurile de apărare ale Serrei, cerând trupe suplimentare în Cartierul Aristocraților, în Cartierul Străinilor, în Cartierul Armelor. Alte turnuri raportează că mă aflu lângă vila guvernatorului și ordonă tuturor detașamentelor disponibile să se alăture vânătorii mele.

Chiar dincolo de vilă, un cap blond și palid răsare dintre dărâmăturile tunelului prăbușit. *La naiba!* Suntem aproape de mijlocul pieții, lângă o fântână plină de cenușă cu o statuie a unui cal cabrat. O împing pe Laia într-acolo și ne ghemuim, căutând cu disperare o cale de scăpare din fața Comandantului și a urmăritorilor Războinici. Dar toate clădirile și toate străzile care duc în piață par să fie în flăcări.

Uită-te mai bine! Comandantul se va arunca în lupta din piață dintr-o clipă în alta, își va pune la bătaie toată înspăimântătoarea ei pricepere ca să ne dea de urmă.

Mă uit în spate cum își scutură armura de praf, netulburată de haosul din jur. Liniștea ei îmi ridică părul de pe ceafă. Școala i-a fost distrusă, fiul și inamicul ei a evadat, peste oraș s-a abătut un dezastru absolut. Și totuși, ea rămâne de un calm imperturbabil.

— Acolo!

Laia mă apucă de braț și îmi arată o alee ascunsă de taraba răsturnată a unui negustor. Ne facem mici și alergăm spre ea, iar eu mulțumesc cerului pentru agitația care îi împiedică pe Cărturari și pe Războinici să ne observe.

Ajungem pe alee în câteva clipe, iar când să ne afundăm în ea, risc și arunc o privire în spate – doar una, cât să mă asigur că mama nu ne-a văzut.

Răscolesc haosul cu ochii – un grup de luptători ai Rezistenței dau năvală peste doi legionari, o Mască se luptă cu zece rebeli odată – până la dărâmăturile tunelului, unde stă ea. O sclavă Cărturăreasă bătrână încearcă să scape din prăpăd și face greșeala să-i iasă în cale. Mama îi înfige paloșul în inimă cu cruzimea ei obișnuită. Când trage lama afară, nu se uită la sclavă. Se uită la mine. Privirea ei traversează piața de parcă am fi conectați, de parcă mi-ar cunoaște fiecare gând.

Zâmbește.

3. LAIA

Zâmbetul Comandantului este un vierme gras și palid. Deși o văd doar o clipă înainte ca Elias să mă zorească afară din piața însângerată, mă trezesc incapabilă să mai scot vreo vorbă.

Alunec, am cizmele încă pline de sângele măcelului din tunel. Mă gândesc la chipul lui Elias de după aceea – la sila din ochii lui – și mă cutremur. Voiam să-i spun că a făcut ce trebuia ca să ne salveze. Dar n-am izbutit să dau drumul cuvintelor. Măcar așa am reușit să nu vomit.

Aerul e plin de zgomotele suferinței – Războinici și Cărturari, adulți și copii, se amestecă toți în marea de urlete. Abia dacă le aud, concentrată cum sunt să mă feresc de sticla spartă și de clădirile în flăcări care se prăbușesc pe străzi. Mă uit de zece ori peste umăr, așteptându-mă să văd că ne urmărește

Comandantul. Mă simt brusc fata care eram acum o lună. Fata care și-a abandonat fratele în închisoarea Imperiului, fata care scâncea și suspina după ce fusese bătută cu biciul. Fata lipsită de curaj.

Când te cuprinde frica, ajută-te în luptă de singurul lucru mai puternic, mai indestructibil: sufletul. Inima. Aud vorbele pe care mi le-a spus ieri fierarul Spiro Teluman, prietenul și mentorul fratelui meu.

Încerc să-mi transform frica în stimulent. Comandantul nu este infailibil. Poate că nici nu m-a văzut – fiul ei îi absorbea toată atenția. I-am mai scăpat o dată. O să-i scap din nou.

Mă inundă adrenalina, iar când cotim de pe o stradă pe următoarea, mă împiedic de un morman de moloz și cad cât sunt de lungă pe pavajul înnegrit de funingine.

Elias mă ridică în picioare cu ușurință, de parcă aș fi din fulgi. Se uită înainte, în spate, la ferestrele și acoperișurile din jur, ca și cum s-ar aștepta să-și vadă mama apărând de undeva în orice clipă.

— Trebuie să fugim mai departe, mă agăț eu de mâna lui. Trebuie să ieșim din oraș.

— Știu.

Elias mă trage după el într-o mică livadă străjuită de un zid.

— Dar dacă suntem epuizați, nu vom ajunge nicăieri. Ne odihnim o clipă, nu se întâmplă nimic.

El se așază, și eu îngenunchez lângă el fără tragere de inimă. Aerul din Serra miroase ciudat și stricat, acreală de lemn scorojit amestecată cu ceva mai greu – sânge, trupuri arse, oțel scos din teacă.

— Cum vom ajunge la Kauf, Elias?

Asta-i întrebarea care-mi stă pe creier încă de când ne-am strecurat în tuneluri din cazărmile de la Blackcliff. Fratele meu le-a permis Războinicilor să-l ridice ca să am eu o șansă să scap. N-am de gând să-l las să moară pentru sacrificiul făcut – este tot ce mi-a mai rămas din familie în acest Imperiu blestemat. Dacă nu-l salvez eu, n-o va face nimeni.

— Ne ascundem în provincie? Care-i planul?

Mă privește hotărât, cu ochii cenușii opaci.

— Tunelul de salvare ne-ar fi scos în vestul orașului, zice el. Am fi trecut munții spre nord, prin trecători; am fi jefuit o

caravană Tribală și ne-am fi dat drept negustori. Războinicii n-ar fi căutat două persoane – și nu spre nord. Dar acum…

Ridică din umeri.

— Ce înseamnă asta? Măcar mai ai vreun plan?

— Am. Ieșim din oraș. Scăpăm de Comandant. Este singurul plan care contează.

— Și dup-aia?

— Fiecare lucru la timpul lui, Laia. Avem de-a face cu mama.

— Nu mi-e frică de ea, zic eu, nu cumva să creadă că sunt același șoricel de fată pe care a cunoscut-o acum câteva săptămâni la Blackcliff. Nu-mi mai este.

— Ar trebui să-ți fie, zice sec Elias.

Tobele bubuie, un val de zgomot care-ți zguduie oasele. Îmi bubuie și mie tâmplele de la ecoul lor.

Elias lasă capul în jos.

— Ne transmit semnalmentele, zice el. *Elias Veturius: ochi cenușii, un metru nouăzeci și trei, nouăzeci și cinci de kilograme, păr negru. A fost văzut ultima oară în tunetele de la sud de Blackcliff. Înarmat și periculos. Călătorește împreună cu o Cărturăreasă: ochi căprui-aurii, un metru șaizeci și cinci, cincizeci și șapte de kilograme, păr negru…*

Se oprește.

— Ai înțeles ideea. Ne vânează, Laia. *Ea* ne vânează. Nu avem pe unde ieși din oraș. E mai înțelept să ne fie frică – ne poate ține în viață.

— Zidurile…

— Sunt păzite la sânge din cauza revoltei Cărturarilor, zice Elias. Mai rău decât oricând, asta-i clar. Mama va anunța în tot orașul că încă n-am trecut de ziduri. Porțile vor avea gărzi duble.

— N-am putea – adică n-ai putea – să ne croim drum prin luptă? Poate la una dintre porțile mai mici?

— Am putea, zice Elias. Dar ar însemna o mulțime de morți.

Înțeleg de ce îmi evită privirea, deși partea dură și rece din mine născută la Blackcliff se întreabă ce-ar mai conta câțiva Războinici morți. Mai ales în raport cu câți a ucis deja și în special când mă gândesc ce le vor face ei Cărturarilor atunci când revolta rebelilor va fi inevitabil înăbușită.

Dar partea mai bună din mine e scârbită de o asemenea răutate.

— Prin tuneluri, atunci? Soldații nu se vor aștepta.

— Nu știm care s-au prăbușit și care nu și n-are rost să ne întoarcem sub pământ din moment ce am dat deja de belea acolo. Mai degrabă pe la docuri. Am putea traversa râul înot…

— Nu știu să înot.

— Amintește-mi să rezolv problema asta când vom avea câteva zile libere.

Clatină din cap – rămânem fără variante.

— Ne-am putea ascunde până când se stinge revolta. Pe urmă, când încetează exploziile, ne strecurăm în tuneluri. Știu o casă de încredere.

— Nu, zic eu imediat. Imperiul l-a mutat pe Darin la Kauf acum trei săptămâni. Iar fregatele cu prizonieri se mișcă iute, nu?

Elias încuviințează.

— Ajung la Antium în mai puțin de două săptămâni. De acolo mai urmează un drum de zece zile pe uscat până la Kauf, dacă nu au parte de vreme proastă. S-ar putea să fie deja în închisoare.

— Nouă cât ne-ar lua să ajungem acolo?

— Noi suntem nevoiți să mergem pe uscat și să ne ferim, zice Elias. Trei luni, dacă suntem rapizi. Și asta numai dacă ajungem la munții Nevennes înainte să ningă. Dacă nu, îi putem traversa abia la primăvară.

Mă uit iar peste umăr, încercând să-mi reprim o spaimă crescândă.

— Comandantul nu ne-a urmărit.

— Nu la vedere, zice Elias. E mult prea deșteaptă pentru asta.

Se uită la copacii morți din jurul nostru și se gândește, învârtind încontinuu un paloș în mână.

— Există un depozit abandonat pe malul râului, lipit de zidurile orașului, zice în cele din urmă. Clădirea îi aparține bunicului, mi-a arătat-o cu ani în urmă. În curtea din spate era o poartă care ducea afară din oraș. Dar n-am mai fost de mult acolo. S-ar putea să nu mai existe.

— Comandantul știe de ea?

— Bunicul nu i-ar fi spus niciodată.

Mă gândesc la Izzi, prietena mea sclavă de la Blackcliff, și la avertismentele ei despre Comandant pe care mi le-a dat când am ajuns acolo. Știe lucruri, mi-a spus ea. *Lucruri pe care n-ar trebui să le știe.*

Dar suntem nevoiți să scăpăm din oraș și n-am alt plan mai bun de propus.

Ne punem în mișcare și traversăm rapid cartiere neatinse de revoltă, strecurându-ne cu mare grijă prin zonele unde se luptă și ard focuri. Trec orele, iar după-amiaza se transformă în seară. Elias este o prezență calmă lângă mine, aparent netulburată de vederea atâtor distrugeri.

Mi se pare ciudat să mă gândesc că doar cu o lună în urmă bunicii mei trăiau, fratele meu era liber iar eu nu auzisem niciodată numele Veturius.

Tot ce s-a întâmplat de-atunci și până acum pare un coșmar. Buni și bunicu' au fost uciși. Darin a fost înșfăcat de soldați în timp ce îmi striga să fug.

Iar Rezistența Cărturarilor s-a oferit să mă ajute să-mi salvez fratele doar ca apoi să mă trădeze.

Îmi răsare în minte alt chip, unul cu ochi negri, frumos și încruntat – veșnic foarte încruntat. Asta-i făcea zâmbetul și mai prețios. Keenan, rebelul cu părul roșu care a înfruntat Rezistența ca să-mi ofere în secret o cale de scăpare din Serra. O cale de scăpare pe care i-am oferit-o la rândul meu lui Izzi.

Sper să nu fie furios. Sper să înțeleagă de ce nu i-am putut accepta ajutorul.

— Laia, suntem aproape, zice Elias când ajungem în capătul estic al orașului.

Ieșim din labirintul de străzi ale Serrei lângă un depozit al Comercianților. Hornul singuratic al unui cuptor de ars cărămizi aruncă o umbră mare peste magazii și curți. În timpul zilei, locul ăsta probabil geme de căruțe, negustori și hamali. Dar la ora asta e pustiu. Răcoarea serii prevestește schimbarea anotimpului, iar dinspre nord bate un vânt constant. Nimic nu se clintește.

— Acolo.

Elias îmi arată o construcție în zidul orașului, asemănătoare celor de lângă ea, dar cu o curte în spate vizibil plină de bălării.

— Ăsta-i locul.

Stă și cercetează depozitul minute lungi.

— Comandantul n-ar avea cum să ascundă acolo o duzină de Măști, zice el. Și mă îndoiesc că ar veni fără ele. Nu ar risca să mă scape.

— Ești sigur că n-ar veni singură?

Vântul suflă mai tare. Îmi strâng brațele la piept și tremur ușor. Și numai Comandantul e de-ajuns să mă îngrozească. Nu sunt convinsă că are nevoie să-i vină alți soldați în ajutor.

— Nu sută la sută sigur, recunoaște el. Așteaptă aici. Mă duc să verific că nu-i nimeni.

— Cred că ar trebui să vin și eu, zic, cuprinsă brusc de frică. Dacă se întâmplă ceva…

— Tu vei supraviețui chiar și fără mine.

— Cum? Nu!

— Dacă nu-i niciun pericol să vii și tu, fluier o notă. Dacă sunt soldați, fluier două. Dacă așteaptă acolo Comandantul, fluier trei note și le repet.

— Și dacă e acolo? Ce facem?

— Rămâi pe poziții. Dacă supraviețuiesc, mă întorc să te iau. Dacă nu, trebuie s-o ștergi de-aici.

— Elias, prostule, am nevoie de *tine* ca să ajung la Darin…

Îmi pune un deget pe buze și mă face să mă uit în ochii lui.

În fața noastră, depozitul e cufundat în tăcere. În spatele nostru, orașul arde. Îmi amintesc când l-am privit așa ultima oară – chiar înainte să ne sărutăm. Din răsuflarea încordată care îi scapă lui Elias, mi se pare că și el își amintește.

— Există speranță în viață, zice. Asta mi-a spus cândva o fată curajoasă. Dacă pățesc ceva, să nu-ți fie frică. Vei găsi tu o cale.

Înainte să mă cuprindă îndoiala, lasă mâna jos și traversează depozitul în fugă, la fel de ușor ca norii de praf ieșiți pe coșul cuptorului de cărămizi.

Îi urmăresc mișcările, dureros de conștientă de fragilitatea planului. Tot ce s-a întâmplat până acum este rezultatul voinței noastre sau al unui noroc chior. Habar n-am cum aș putea ajunge întreagă în nord, dar am încredere că mă va conduce Elias. Nici nu-mi trece prin minte cum aș putea pătrunde în închisoarea Kauf, dar sper să știe Elias ce-i de făcut. Nu am decât o voce interioară care-mi spune că trebuie să-mi salvez fratele și făgăduiala lui Elias că mă va ajuta s-o fac. Restul nu sunt decât dorințe și speranță, cele mai fragile dintre lucruri.

Nu-i destul. Nu e destul. Vântul îmi împrăștie șuvițele de păr; e mai rece decât ar trebui să fie la sfârșitul verii. Elias dispare în curtea depozitului. Simt cum îmi pârâie nervii încordați și, cu toate că respir adânc, parcă n-am destul aer. *Haide! Haide!* Așteptarea semnalului e tortură curată.

Apoi îl aud. Atât de scurt, încât mi se pare că m-am înșelat. *Sper* că m-am înșelat. Dar sunetul se aude din nou. Trei note scurte. Ascuțite, rapide și pline de alarmă. Comandantul ne-a descoperit.

4. ELIAS

Mama își ascunde furia cu o șiretenie antrenată. O înfășoară în calm și o îngroapă adânc. Bătătorește pământul deasupra, pune o piatră funerară și se preface că furia a murit.

Dar i-o văd în ochi. Arde mocnit pe margini, ca o hârtie care se înnegrește chiar înainte să izbucnească în flăcări.

Urăsc faptul că am același sânge ca ea. Mi-ar plăcea să mă pot descotorosi de el.

Stă în picioare lângă zidul înalt și negru al orașului – doar altă umbră a nopții, dacă n-ar fi lucirea argintie a măștii. Lângă ea se află calea noastră de scăpare, o poartă de lemn acoperită într-atât cu viță uscată, încât devine imposibil s-o vezi. Deși nu are nicio armă în mâini, mesajul mamei e clar. *Dacă vreți să plecați, treceți prin mine.*

Pe toți dracii! Sper că Laia a auzit semnalul meu de avertizare. Sper că se ține departe.

— Ți-a luat destul de mult, zice Comandantul. Te aștept de ore în șir.

Sare spre mine, iar în mână îi apare atât de iute un cuțit cu lamă lungă, încât ai spune că i-a răsărit din piele. Abia apuc să mă feresc, apoi mă reped la ea cu paloșele. Se eschivează parcă dansând, fără să-i pese de lamele încrucișate, apoi aruncă spre mine o stea zburătoare. Mă ratează la milimetru. O atac înainte să apuce alta, cu o lovitură în piept care o face să cadă.

În timp ce se ridică, verific zona de soldați. Zidurile orașului sunt goale, acoperișurile din preajmă sunt pustii. Niciun zgomot nu se aude din clădirea depozitului bunicului. Și totuși, nu-mi vine să cred că n-are asasini la pândă pe undeva prin preajmă.

Aud un foșnet în dreapta și ridic paloșele, așteptând o săgeată sau o suliță. E doar calul Comandantului, legat de un copac. Recunosc șaua Casei Veturia – unul dintre armăsarii bunicului.

— Cam încordat, ridică dintr-o sprânceană argintie Comandantul în timp ce se ridică în picioare. Nu trebuie. Am venit singură.

— De ce-ai fi făcut asta?

Comandantul aruncă spre mine alte stele zburătoare. Cât timp mă feresc, țâșnește până în spatele unui copac aflat departe de pumnalele pe care le arunc la rândul meu cu iuțeală spre ea.

— Dacă tu crezi că am nevoie de-o armată ca să te distrug, băiete, să știi că te înșeli, zice ea.

Își desface uniforma la gât, iar eu mă strâmb la vederea cămășii din metal viu de dedesubt, de nepătruns pentru orice tăiș.

Cămașa lui Hel.

— Am luat-o de la Helene Aquilla.

Trage paloșele și îmi parează atacul cu o ușurință plină de grație.

— Înainte să i-o predau Gărzii Negre s-o interogheze, adaugă ea.

— Nu știe nimic.

Mă feresc de loviturile mamei, în timp ce ea dansează în jurul meu. *Adu-o în defensivă. Lovește-o scurt în cap, să-și piardă cunoștința. Fură calul. Fugi.*

Un sunet ciudat se aude dinspre Comandant în timp ce paloșele noastre se ciocnesc, înlocuind liniștea depozitului cu muzica lor stranie. După o clipă, îmi dau seama că e râs.

N-am mai auzit-o niciodată pe mama râzând. Niciodată.

— Știam că ai să vii aici.

Se năpustește cu paloșele asupra mea și mă las la pământ, simțind curentul de aer stârnit de lame la numai câțiva centimetri de față.

— Te-ai gândit să fugi printr-o poartă a orașului. Pe urmă prin tuneluri, pe râu, pe la docuri. În cele din urmă, toate ți s-au părut prea riscante, mai ales cu mica ta prietenă după tine. Ți-ai amintit de locul ăsta și ai presupus că eu nu-l știu. Ești prost. E și ea aici.

Comandantul șuieră de iritare când îi parez atacul și îi crestez un braț.

— Sclava Cărturărească. Se ascunde undeva în clădire. Trage cu ochiul.

Comandantul pufnește și ridică glasul.

— Vă agățați cu încăpățânare de viață ca niște gândaci ce sunteți. Profeții te-au salvat, zic bine? Trebuia să te fi zdrobit până la capăt.

Ascunde-te, Laia! urlu eu în gând, dar nu strig nimic cu voce tare, nu vreau să se trezească cu o stea zburătoare de-a mamei în piept.

Comandantul este acum cu spatele la clădirea depozitului. Gâfâie ușor și în priviri îi strălucește pofta ucigașă. Vrea să isprăvească treaba.

Face o fentă cu cuțitul, iar când parez, îmi seceră picioarele de sub mine punându-mi piedică și dă să înfigă lama. Mă rostogolesc și abia scap să nu mor înjunghiat, dar aruncă spre mine încă două stele zburătoare șuierătoare. Pe una o deviez, dar cealaltă îmi taie bicepsul.

Văd în spatele mamei o lucire de piele aurie.

Nu, Laia. Nu te apropia.

Mama dă drumul paloșelor și trage de la brâu două pumnale, hotărâtă să-mi pună capăt zilelor. Sare peste mine cu toată forța, folosind lovituri scurte și dese, să mă rănească și să nu bag de seamă când îmi dau sufletul.

Parez prea încet. O lamă îmi mușcă umărul și mă trag înapoi, dar nu destul de rapid ca să evit un șut afurisit în față care mă aruncă în genunchi. Dintr-odată, parcă sunt doi Comandanți și patru lame. *Ești mort, Elias.* Icnete îmi răsună în cap – e propria mea respirație, îndurerată și superficială. Îi aud mamei chicotitul rece, seamănă cu gheața spartă cu pietre. Se năpustește pentru lovitura de grație. Doar pregătirea de la Blackcliff, pregătirea *ei,* îmi îngăduie să ridic paloșele din instinct și să mă apăr. Dar nu mai am putere. Mi le smulge din mâini unul câte unul.

O văd cu coada ochiului pe Laia apropiindu-se cu pumnalul în mână. *Oprește-te, la naiba! Te va omorî pe loc.*

Dar apoi clipesc și Laia dispare. Probabil a fost doar în capul meu, șutul în față mi-a zdruncinat mintea. Însă Laia apare din nou, iar din mâna ei zboară nisip în ochii mamei. Comandantul își ferește capul, iar eu bâjbâi în patru labe după paloșele din țărână. Ridic unul chiar când ochii mamei îi întâlnesc pe-ai mei.

Mă aștept să ridice mâna înmănușată și să blocheze sabia. Mă aștept să mor înecat în sânge, spre afurisita ei bucurie.

În loc de asta, îi văd strălucind în ochi o emoție pe care n-o pot identifica.

Pe urmă, paloșul meu îi atinge tâmpla cu o lovitură care o va lăsa fără cunoștință cel puțin o oră. Se prăbușește la pământ ca un sac cu faină.

Mă uit împreună cu Laia la ea în jos și mă copleșesc furia și confuzia. Oare ce nelegiuiri n-a comis mama? A biciuit, a ucis, a torturat, a înrobit. Acum zace în fața noastră fără apărare. Mi-ar fi ușor s-o omor. Masca din mine îmi dă zor s-o fac. *Nu șovăi acum, prostule. Ai să regreți.*

Gândul mă umple de repulsie. Nu pe propria-mi mamă, nu în felul ăsta, indiferent ce monstru este ea.

Văd o mișcare rapidă. O siluetă se furișează în umbra depozitului. Un soldat? Poate – dar unul prea laș să se-arate și să lupte. Poate că ne-a văzut, poate că nu. N-am de gând să aștept să aflu.

— Laia. Adu calul.

O iau pe mama de picioare și o trag în clădire. E nespus de ușoară.

— A... Este...

Laia se uită la corpul Comandantului, iar eu clatin din cap.

— Calul, îi spun. Dezleagă-l și adu-l la ușă.

În timp ce ea se conformează, tai o bucată de sfoară din colacul pe care îl port în raniță și îi leg mamei picioarele și mâinile. După ce se va trezi, asta n-o va împiedica multă vreme. Dar combinate cu lovitura de la cap, legăturile ar trebui să ne dea timp să scăpăm din Serra înainte să trimită ea soldații după noi.

— Elias, trebuie s-o omorâm, zice Laia cu vocea tremurândă. Va veni după noi imediat ce se trezește. Nu vom ajunge niciodată la Kauf.

— N-am de gând s-o ucid. Dacă vrei s-o faci tu, grăbește-te. N-avem timp de pierdut.

Mă îndepărtez de ea și cercetez din nou întunericul din spatele nostru. Cine o fi fost acolo urmărindu-ne a dispărut. Trebuie să luăm în calcul ce-i mai rău: că a fost un soldat și că va da alarma.

Pe meterezele Serrei nu-i nicio patrulă. În sfârșit, un strop de noroc. Poarta acoperită cu viță se deschide după ce trag zdravăn de ea de câteva ori, balamalele scârțâindu-i zgomotos. În câteva secunde suntem dincolo de zidurile orașului. Văd dublu pentru o clipă. *Blestemata de lovitură la cap.*

Mă strecor împreună cu Laia printr-o livadă uriașă de caiși, cu calul tropotind în spatele nostru. Ea trage animalul de hățuri, iar eu merg înainte, cu paloșele în mâini.

Comandantul a ales să mă înfrunte de una singură. Poate că la mijloc a fost mândria ei – dorința de a-și dovedi ei însăși că mă poate distruge fără ajutor. Indiferent de motiv, probabil că a lăsat prin preajmă câteva detașamente de soldați care să ne prindă în cazul în care am fi răzbit. Un lucru știu bine despre mama: are întotdeauna un plan de rezervă.

Sunt recunoscător că noaptea asta-i neagră ca cerneala. Dacă era lună, un arcaș priceput de pe zid ne-ar fi luat în vizor cu ușurință. Așa, ne confundăm cu pomii. Și totuși, nu am încredere în întuneric. Mă aștept ca greierii și animalele nocturne să tacă brusc, sau ca pielea să mi se răcească, să aud un scrâșnet ori un scârțâit de cizmă.

Dar înaintăm prin livadă fără să observăm vreun semn al Imperiului.

Ne apropiem de lizieră și încetinesc pasul. În preajmă curge un afluent al râului Rei. Singurele puncte de lumină în deșert sunt două garnizoane aflate la kilometri buni una de alta. Tobele răpăie mesaje între ele, comunică despre mișcările de trupe din Serra. Din depărtare se aud copite de cai și mă încordez – dar sunetul nu vine spre noi.

— Ceva nu-i în regulă, îi spun Laiei. Mama trebuia să fi plantat patrule pe-aici.

— Poate s-a gândit că nu va avea nevoie de ele, șoptește nesigură Laia. Că ne va ucide ea.

— Nu. Comandantul are întotdeauna un plan de rezervă.

Brusc aș vrea să fi fost acolo Helene. O văd parcă aievea cum încruntă sprâncenele argintii, în timp ce cu mintea descâlcește faptele cu grijă și răbdare.

Laia ridică fruntea spre mine.

— Comandantul face greșeli, Elias, zice ea. Ne-a subestimat pe amândoi.

E adevărat, totuși senzația sâcâitoare pe care o simt în măruntaie nu dispare. La naiba, ce mă doare capul! Îmi vine să vomit. Îmi vine să dorm. *Gândește, Elias!* Ce am văzut în ochii mamei chiar înainte s-o dobor? O emoție. Ceva ce nu arată de obicei.

După o clipă, îmi dau seama. *Satisfacție.* Comandantul simțea mulțumire.

Dar de ce să fi fost mulțumită că urma s-o las inconștientă, după ce încercase să mă omoare?

— N-a făcut nicio greșeală, Laia.

Ieșim în câmp deschis dincolo de livadă și mă uit înspre foișorul de furtună din vârful munților Serra, la peste o sută cincizeci de kilometri depărtare.

— Ne-a *lăsat* să plecăm.

Dar tot nu înțeleg de ce.

5. HELENE

Loiali până la capăt.

Deviza Casei Aquilla, șoptită în urechea mea de tata la câteva clipe după ce m-am născut. Am rostit aceste cuvinte de mii de ori. N-am șovăit niciodată. Nu m-am îndoit niciodată.

Mă gândesc la ele acum, în timp ce atârn între doi legionari în temnița de sub Blackcliff. *Loiali până la capăt.*

Loială cui? Familiei mele? Imperiului? Propriei mele inimi?

Lua-mi-ar naiba inima! Inima-i prima care m-a adus în situația asta.

— Cum a evadat Elias Veturius?

Cel care mă interoghează îmi retează gândurile. Vocea lui este la fel de lipsită de orice emoție ca și acum multe ore, când Comandantul m-a aruncat în beci cu el. M-a încolțit lângă cazărmile Academiei Blackcliff, urmată de un detașament de Măști. M-am predat fără să mă împotrivesc; oricum m-a lăsat fără simțire. Și a reușit cumva, de atunci și până acum, să mă despoaie de cămașa din argint dăruită mie special de către sfinții Imperiului, Profeții. O cămașă care mă făcea aproape invincibilă, după ce mi se contopea cu pielea.

Poate ar trebui să fiu surprinsă că a reușit să mi-o scoată. Dar nu sunt. Spre deosebire de restul Imperiului însângerat, eu n-am făcut niciodată greșeala de a-mi subestima Comandantul.

— Cum a evadat?

Anchetatorul tot aici revine. Îmi stăpânesc un oftat. Am răspuns la întrebarea asta de o sută de ori.

— Nu știu. Într-o clipă eram gata să-i tai capul, în următoarea nu mai știam decât că-mi țiuie urechile. Când m-am uitat la eșafod, dispăruse.

Anchetatorul le face semn din cap celor doi legionari care mă țin. Mă pregătesc.

Nu le spune nimic. Indiferent ce s-ar întâmpla. Când Elias a fugit, i-am promis să-l acopăr pentru ultima oară. Dacă află Imperiul că a scăpat prin tuneluri, că are cu el o Cărturăreasă, că și-a scos masca, soldații îi vor da de urmă mult mai ușor. Nu va reuși să iasă viu din oraș.

Legionarii îmi bagă capul într-o găleată cu apă murdară. Îmi lipesc bine buzele, închid ochii și îmi relaxez corpul, deși fiecare părticică din mine ar vrea să-i înfrunte pe cei care mă țin prizonieră. Mă concentrez asupra unei singure imagini, așa cum ne-a învățat Comandantul la cursurile despre interogatorii.

Elias scăpat. Zâmbind de undeva departe, dintr-un ținut însorit. Găsindu-și libertatea după care a tânjit atâta vreme.

Plămânii mi se încordează și mă ard. *Elias scăpat. Elias liber.* Mă înec, mor. *Elias scăpat. Elias liber.*

Legionarii îmi trag capul afară din găleată, iar eu înghit aerul cu lăcomie.

Anchetatorul îmi ridică fața cu o mână fermă, silindu-mă să mă uit în ochii lui verzi, care strălucesc palizi și lipsiți de expresie sub argintul măștii. Mă aștept să văd o urmă de furie – sau măcar de nemulțumire, după atâtea ore lungi de repetat aceleași întrebări și de primit aceleași răspunsuri. Dar el e calm. Placid, aproape.

În mintea mea îl numesc Nordicul – după pielea cafenie, obrajii scobiți și ochii oblici. A absolvit Blackcliff-ul doar de câțiva ani, e tânăr pentru cineva din Garda Neagră, ca să nu mai vorbim pentru un anchetator.

— Cum a evadat?

— Tocmai ți-am spus…

— De ce te aflai în cazarma Țestelor după explozie?

— Pentru că-l văzusem. Dar pe urmă l-am pierdut.

Este și ăsta un adevăr. Chiar l-am pierdut, în cele din urmă.

— Cum a detonat explozibilul?

Nordicul îmi dă drumul la bărbie și se plimbă în jurul meu agale, confundându-se cu întunericul, în afara peticelor roșii ale uniformei – o pasăre stridentă. Este simbolul însuși al Gărzii Negre, forța de represiune internă a Imperiului.

— Nu l-am ajutat eu.

— Era aliatul tău. Prietenul tău.

Nordicul scoate un obiect din buzunar. Ceva ce zdrăngăne, dar nu pot vedea ce anume.

— În momentul în care urma să fie executat, o serie de explozii aproape c-au făcut Academia una cu pământul. Te aștepți să creadă cineva că a fost o coincidență?

Nordicul răspunde tăcerii mele făcând un semn spre legionari să mă bage din nou cu capul sub apă. Respir adânc, blocându-mi mintea să înregistreze orice altceva în afara imaginii cu *el* liber.

Pe urmă, chiar când ajung cu capul sub apă, mă gândesc la *ea.*

Fata Cărturărească. Tot părul acela negru, toate acele rotunjimi, ochii aceia aurii. Cum o ținea el de mână în timp ce alergau prin curte. Cum îi rostea ea numele, cum suna pe buzele ei ca un cântec.

Înghit ditamai gura de apă. Are gust de moarte și urină. Mă zvârcolesc și mă lupt cu legionarii care mă țin. *Liniștește-te.* Așa își distrug anchetatorii prizonierii. E suficientă o mică crăpătură, va înfige acolo o pană, o va bate cu ciocanul și mă va despica de tot.

Elias scăpat. Elias liber. Încerc să-l văd din nou în minte ca mai devreme, dar imaginea lui este înlocuită de ei doi îmbrățișați.

Poate că nici n-ar fi așa de groaznic să mă înec.

Legionarii mă trag la suprafață exact în timp ce simt că lumea mea se afundă în întuneric. Scuip o gură de apă. Ține-te tare, Aquilla. Așa te face să vorbești.

— Cine-i fata?

Întrebarea este atât de neașteptată, încât pentru o secundă blestemată nu-mi pot ascunde uimirea – sau faptul că știu despre ce vorbește – de pe chip.

Jumătate din mine îl blestemă pe Elias că a fost atât de prost să se lase văzut cu fata. Cealaltă jumătate încearcă să înăbușe spaima care-mi înflorește în măruntaie. Anchetatorul urmărește în ochii mei toate stările prin care trec.

— Foarte bine, Aquilla.

Vorbește încet și absolut imperturbabil. Mă gândesc imediat la Comandant. Cu cât vorbește mai blând, mi-a spus cândva Elias, cu atât este mai periculoasă. Văd în cele din urmă ce a scos Nordicul din buzunar. Două rânduri de inele metalice pe care și le trage peste degete. Boxuri din alamă. O armă brutală, în stare să transforme o bătaie simplă într-o moarte lentă, sângeroasă.

— Ce-ar fi să ne punem pe treabă?

— Să ne punem pe treabă?

Sunt în beciul ăsta de ore în șir.

— Cum adică?

— Până acum – arată el spre găleata de apă și spre fața mea învinețită – am încercat doar să te cunosc.

Pe toți dracii! Deci a lucrat controlat. A sporit durerea puțin câte puțin, slăbindu-mă, căutând o fisură, încercând să vadă dacă am vreun punct slab. *Elias scăpat. Elias liber. Elias scăpat. Elias liber.*

— Dar acum, Mare Sfrâncioc…

Cuvintele Nordicului, deși rostite calm, reușesc să pătrundă dincolo de incantația pe care o rostesc în minte.

— Acum vom vedea din ce material ești plămădită.

* * *

Timpul se estompează. Orele trec. Sau poate zilele? Săptămânile? N-aș putea spune. Aici, jos, nu văd soarele. Nu pot auzi tobele sau clopotele din turn.

Încă puțin, îmi spun, după o bătaie dintre cele mai rele. Încă o oră. Mai rezistă o oră. Încă jumătate de oră. Cinci minute. Un minut. Doar unul.

Dar fiecare secundă înseamnă durere. Pierd bătălia asta. O simt în blocurile de timp care dispar. În felul în care amestec cuvintele și sar peste câte unele.

Ușa temniței se deschide, se închide. Vin mesageri, discută. Întrebările Nordicului se schimbă, dar nu se epuizează niciodată.

— Știm că a fugit cu fata prin tuneluri.

Am un ochi umflat și închis, dar în timp ce Nordicul vorbește, îl fulger cu celălalt.

— A omorât jumătate de pluton sub pământ.

Of, Elias. O să se tortureze singur pentru morțile astea, o să le considere alegerea lui – o alegere greșită –, nu o necesitate. I se va părea că are mâinile pline de sânge mult timp după ce eu le-aș considera curate pe-ale mele.

O parte din mine se simte, totuși, ușurată că Nordicul știe cum a fugit Elias. Măcar nu trebuie să mai mint. Când mă întreabă despre relația dintre el și Laia, pot spune sincer că nu știu nimic.

Trebuie doar să supraviețuiesc destul ca Nordicul să înceapă să mă creadă.

— Vorbește-mi despre ei – nu-i așa de greu, nu? Știm că fata făcea parte din Rezistență. L-a atras și pe Elias în cauza lor? Erau iubiți?

Aș vrea să râd. Știu fix cât știi și tu.

Încerc să-i răspund, dar mă doare prea tare ca să pot scoate meu mult de-un geamăt. Legionarii mă aruncă pe podea. Zac făcută ghem, o încercare jalnică de a-mi proteja coastele. Respir gâjâit. Mă întreb dacă moartea-i aproape.

Mă gândesc la Profeți. Oare știu unde sunt? Oare le pasă?

Trebuie să știe. Și n-au făcut nimic să m-ajute.

Dar încă n-am murit. Și nu i-am spus Nordicului ce vrea să știe. Din moment ce continuă să-mi pună întrebări, înseamnă că Elias e liber și fata e cu el.

— Aquilla.

Glasul Nordicului sună... diferit. Obosit.

— Ți se cam termină timpul. Spune-mi despre fată.

— Nu știu...

— Altfel, am ordin să te omor în bătaie.

— Ordin de la Împărat? șuier eu.

Sunt surprinsă. Credeam că Marcus voia să-mi facă tot felul de grozăvii înainte să mă ucidă.

— Nu contează de la cine, zice Nordicul.

Se apleacă spre mine. Ochii lui verzi îi întâlnesc pe ai mei. De data asta nu mai sunt calmi.

— Veturius nu merită, Aquilla, zice el. Spune-mi ce trebuie să aflu.

— Eu... eu nu știu nimic.

Nordicul așteaptă un moment. Mă urmărește. Cum eu nu spun nimic, se ridică și-și pune boxurile.

Mă gândesc la Elias, aflat nu cu multă vreme în urmă exact în aceeași temniță. Oare ce-i trecea prin cap în timp ce-și aștepta moartea? Părea atât de senin când a urcat pe eșafod. Ca și cum se împăcase și își înfrunta soarta.

Aș vrea să pot împrumuta puțin din liniștea lui. *Rămas-bun, Elias. Sper să-ți găsești libertatea. Sper să fi găsești bucuria. Cerul mi-e martor că dintre noi, ceilalți, nu le va găsi nimeni.*

În spatele Nordicului, ușa celulei se deschide cu zgomot. Aud un pas cunoscut, pe care îl urăsc.

Împăratul Marcus Farrar. Vine să mă ucidă el însuși.

— Stăpâne Împărat, îl salută Nordicul.

Legionarii mă ridică în genunchi și îmi smucesc capul pe spate într-un fel de semn de respect.

În lumina săracă a temniței – și cu vederea mea limitată de acum –, nu ghicesc expresia lui Marcus. Dar reușesc să identific silueta înaltă, cu păr blond din spatele lui

— Tată?

Pe toți dracii, ce se întâmplă aici? Îl folosește Marcus ca să mă oblige să vorbesc? Intenționează să-l tortureze până îi spun eu ce vrea să afle?

— Majestate.

Tata i se adresează lui Marcus cu o voce netedă ca sticla, fără inflexiuni care ar putea părea lipsite de considerație. Dar îi alunecă ochii spre mine, plini de groază. Cu puținele puteri care mi-au mai rămas, îl fulger cu privirea. *Nu-l lăsa să vadă, tată. Nu-l lăsa să afle ce simți.*

— O clipă, Pater Aquillus.

Marcus îi face semn cu mâna tatei să tacă și se uită la Nordic.

— Locotenente Harper, zice el. Nimic?

— Nu știe nimic despre fată, Majestatea Voastră. Și nici nu a participat la distrugerea Academiei Blackcliff.

Deci m-a crezut.

Șarpele le face semn să iasă legionarilor care mă țin. Îmi ordon să nu mă prăbușesc. Marcus mă înșfacă de păr și mă ridică în picioare. Nordicul se uită cu o expresie impasibilă. Scrâșnesc din dinți și-mi îndrept umerii. Mă doare și îmbrățișez durerea, așteptând – nu, *sperând* – ca ochii lui Marcus să rețină numai ura.

Dar el mă privește cu seninătatea înspăimântătoare care îl cuprinde uneori. Ca și cum mi-ar cunoaște toate spaimele la fel ca pe ale lui însuși.

— Pe bune, Aquilla? zice Marcus, iar eu mă uit în altă parte. Elias Veturius, marea ta iubire?

Cuvintele sună murdar în gura lui.

— Fuge de sub nasul tău împreună cu o țărăncuță Cărturărească, iar tu nu știi nimic despre ea? Nimic despre cum a reușit să supraviețuiască celei de-a Patra Încercări, de exemplu? Sau despre rolul ei în Rezistență? Sunt ineficiente metodele locotenentului Harper? Poate găsesc eu ceva mai bun.

În spatele lui Marcus, tata pălește și mai tare.

— Majestate, vă rog…

Marcus nu-l bagă în seamă, mă împinge cu spatele la zid și îmi apasă corpul cu al lui. Își apleacă buzele aproape de urechea mea, iar eu închid ochii, dorindu-mi mai mult decât orice ca tata să nu fie martor la asta.

— Să caut un om pe care să-l torturăm? murmură Marcus. Unul în sângele căruia să ne scăldăm? Sau să-ți dau alte lucruri de făcut? Sper că ai fost atentă la metodele locotenentului Harper. Le vei folosi des, în calitate de Mare Sfrâncioc.

Coșmarurile mele – cele pe care cumva le știe și el – revin cu o claritate înspăimântătoare: copii hărtăniți, mame cu măruntaiele scoase, case transformate în cenușă. Eu alături de el, în calitate de aghiotant credincios, de susținător, de iubită. Desfătându-mă cu aceste priveliști. Dorindu-le. Dorindu-l pe *el.*

Sunt doar coșmaruri.

— Nu știu nimic, horcăi eu. Sunt loială Imperiului. Am fost mereu loială Imperiului.

Nu-l tortura pe tata, îmi vine să adaug, dar mă silesc să nu-l implor nimic.

— Majestate? zice tata, mai hotărât acum. Înțelegerea noastră?

Înțelegere?

— Un moment, Pater, toarce Marcus. Mă mai joc puțin.

Se lipește mai tare de mine, înainte să-i apară pe chip o expresie ciudată – surpriză, sau poate iritare. Scutură din cap ca un cal care alungă o muscă, apoi se trage înapoi.

— Scoateți-o din lanțuri.

— Ce înseamnă asta?

Încerc să stau dreaptă. Picioarele nu mă țin. Tata mă prinde înainte să cad și îmi trece brațul în jurul umerilor lui largi.

— Ești liberă să pleci, zice Marcus cu privirea ațintită asupra mea. Pater Aquillus, te prezinți la mine mâine la a zecea bătaie de clopot. Știi unde mă găsești. Sfrânciocule, îl însoțești!

Se oprește înainte să iasă și trece ușor cu degetul peste sângele care îmi acoperă fața. Mă privește flămând în timp ce-l duce la gură și-l linge.

— Am o misiune pentru tine.

Pe urmă pleacă, urmat de Nordic și de legionari. Las capul să-mi cadă abia după ce zgomotul pașilor se pierde pe scara care iese din temniță. Epuizarea, durerea și neîncrederea mă seacă de orice urmă de putere.

Nu l-am trădat pe Elias. Am supraviețuit interogatoriului.

— Vino, fiica mea, zice tata ținându-mă cu grijă, ca pe un nou-născut. Să mergem acasă.

— Ce i-ai oferit în schimb? întreb. Ce i-ai dat în locul meu?

— Nimic care să conteze.

Tata încearcă să-mi susțină el aproape toată greutatea. Nu-l las. Îmi mușc buza până îmi dă sângele. Ieșim din celulă parcurgând câte un centimetru, iar eu încerc să mă gândesc la durerea din buză, și nu la slăbiciunea pe care o simt în picioare și-n oase. Sunt Marele Sfrâncioc al Imperiului Războinic. Voi părăsi temnița pe picioarele mele.

— Ce i-ai dat în schimb, tată? Bani? Pământ? Suntem ruinați?

— Nu bani. Influență. El este Plebeu. Nu are Casă, nu are familie, nu are cine să-l susțină.

— Casele se întorc toate împotriva lui?

Tata încuviințează.

— Îi cer demisia – sau asasinarea. Are prea mulți dușmani și nu-i poate întemnița ori omorî pe toți. Sunt prea puternici. Îi trebuie influență. I-am oferit eu. În schimbul vieții tale.

— Dar cum? O să-i oferi sfaturi? O să-i împrumuți oameni? Nu înțeleg…

— În clipa asta chiar nu are importanță.

Ochii albaștri ai tatei sunt fioroși și descopăr că nu mă pot uita în ei fără să mi se pună un nod în gât.

— Ești fiica mea. I-aș fi dat și pielea de pe mine, dacă mi-o cerea. Sprijină-te de mine, fata mea. Păstrează-ți puterile.

Nu se poate ca Marcus să fi stors de la tata numai influență. Vreau să-i cer să-mi explice totul, dar în timp ce urcăm scările mă cuprinde amețeala. Sunt prea sfârșită să-l înfrunt. Îl las să mă ajute să ies din beci, incapabilă să alung senzația neliniștitoare că orice preț o fi plătit a fost prea mare.

6. LAIA

Trebuia să-l fi omorât pe Comandant.

În deșertul de dincolo de livada Serrei e liniște. Singurul semn al revoltei Cărturarilor este strălucirea portocalie a flăcărilor înălțate spre cerul senin al nopții. Un vânt rece aduce miros de ploaie dinspre răsărit, iar peste munți se văd fulgere de furtună.

Întoarce-te. Omoar-o. Nu știu ce să cred. Dacă Keris Veturia ne-a lăsat să plecăm, înseamnă că în spate se ascunde un motiv diabolic. În plus, mi-a ucis părinții și sora. I-a scos ochiul lui Izzi. A torturat-o pe Bucătăreasă. M-a torturat pe mine. A condus vreme de-o generație cei mai periculoși, mai josnici monștri care, abuzând de forță, mi-au transformat poporul în propria lui fantomă slugarnică. Merită să moară…

Dar ne-am îndepărtat deja bine de zidurile Serrei și e prea târziu să ne întoarcem. Darin contează mai mult decât să mă răzbun pe femeia asta nebună. Iar să ajung la Darin presupune să mă îndepărtez de Serra cât mai iute cu putință.

Imediat ce ieșim din livadă, Elias sare în spinarea calului. Privirea nu-i stă locului o clipă și orice mișcare îi e încărcată de îngrijorare. Îmi dau seama că-și pune aceeași întrebare ca mine. *De ce să ne fi lăsat Comandantul să plecăm*?

Îl apuc de mână și mă ridică pe cal, în spatele lui. Mi se încing obrajii de cât de-aproape stăm. Șaua e enormă, dar Elias nu-i nici el un bărbat firav. Cerule, unde să-mi pun mâinile? Pe umerii lui? Pe după mijloc? Încă mai stau pe gânduri, dar el dă pinteni calului și armăsarul sare înainte. Mă prind de o curea de la platoșa lui Elias, iar el se întinde să mă tragă aproape. Îi înconjor mijlocul cu brațele și mă lipesc bine de spatele lui lat, iar capul mi se învârte pe măsură ce deșertul pustiu trece pe lângă noi în viteză.

— Stai aplecată, îmi zice peste umăr. Garnizoanele sunt aproape.

Scutură din cap de pară ar îndepărta ceva intrat în ochi și un fior îi scutură tot corpul. Anii în care l-am urmărit pe bunicul cu pacienții lui mă fac să-i ating gâtul cu palma. E fierbinte, dar poate-o fi așa din cauza luptei cu Comandantul.

Tremuratul se potolește, iar el dă pinteni calului. Mă uit în spate spre Serra, așteptându-mă să văd soldați revărsându-se pe porți sau să-l simt pe Elias încordându-se și spunând că tobele anunță unde suntem. Dar trecem de garnizoane fără niciun incident, iar în jurul nostru nu-i de-acum decât deșert. Încetul cu încetul, spaima care a pus stăpânire pe mine de la vederea Comandantului se potolește.

Elias se orientează după stele. Un sfert de oră mai târziu, încetinește calul la trap.

— Spre nord simt dunele. E un iad să le traversezi călare.

Mă aplec ca să-l pot auzi de zgomotul copitelor calului.

— Mergem către est, îmi arată el munții cu un gest al capului. În câteva ore ar trebui să ajungem la furtuna aia. Ne va șterge urmele. O luăm spre dealuri mai întâi...

Niciunul dintre noi nu vede umbra care se repede spre noi pe întuneric până când nu e deja deasupra noastră. Acum, Elias e în fața mea, cu chipul la o palmă de-al meu, iar eu sunt aplecată să-l ascult. În clipa următoare, aud cum i se izbește corpul de pământ cu o bufnitură. Calul se cabrează și eu mă prind de șa, încercând să rămân în ea. Dar o mână mă înșfacă de braț și mă trântește și pe mine. Răceala neomenească a acelei mâini mă face să-mi vină să țip, dar nu reușesc să scot decât un scheunat. Mă simt de parcă m-ar strânge în brațe însăși iarna.

— *Dă-mmmmi.*

Creatura care vorbește o face scrâșnit. Nu văd decât fâșii de întuneric fluturând dinspre o formă vag omenească. Duhoarea morții revărsată peste mine mă face să mă înec. La câțiva pași distanță, Elias înjură și se luptă cu alte umbre.

— *Arrrrrgint,* zice cea care m-a înșfăcat pe mine. *Dă-mi.*

— Dispari!

Lovesc cu pumnul într-o piele lipicioasă care îmi îngheață mâna de la degete până la cot. Umbra dispare și mă trezesc brusc încăierându-mă caraghios cu aerul. Peste o secundă, însă,

o fâșie de gheață mi se încolăcește în jurul gâtului și mă strânge.

— *Dă-mmmmi.*

Nu pot respira. Dau disperată din picioare. Cizmele mele nimeresc ceva, umbra îmi dă drumul, iar eu rămân icnind șuierat după aer. Un țipăt strident sfâșie noaptea, în timp ce un cap nepământean zboară pe lângă mine din paloșul lui Elias. El se apropie de mine, dar alte două creaturi țâșnesc din deșert și-i blochează drumul.

— E un spectru, urlă el. Capul! Trebuie să-i retezi capul.

— Nu sunt un spadasin prea bun!

Spectrul apare din nou, iar eu trag din spate paloșul lui Darin și îi blochez înaintarea. Îmi dau seama imediat că habar n-am ce fac, iar el se întinde și-și înfige degetele în gâtul meu șiroind de sânge. Urlu din cauza răcelii de gheață și a durerii, corpul îmi amorțește și devine inert, paloșul îmi scapă din mână.

O sclipire de oțel, un țipăt înfiorător și umbra cade, decapitată. În deșert se face brusc liniște, nu se aud decât răsuflările noastre gâfâite. Elias ridică paloșul lui Darin și se apropie de mine ca să-mi cerceteze zgârieturile de pe gât. Îmi ridică bărbia cu degetele calde.

— Ești rănită.

— Nu-i mare lucru.

Are și el fața zgâriată și nu se plânge, așa că mă trag într-o parte și dau să iau paloșul lui Darin. Elias pare să-l remarce pentru prima oară. Rămâne cu gura căscată. Îl ridică, încercând să vadă ceva în lumina stelelor.

— Pe toți dracii, ăsta-i un paloș Teluman? De unde…

Ne atrage atenția un zgomot ritmic de undeva din spatele nostru și ne întindem amândoi după arme. Din întuneric nu se ivește nimic, dar Elias se duce cu pași mari spre cal.

— Să plecăm de-aici. Îmi povestești pe drum.

Gonim spre răsărit. Îmi dau seama că, în afară de ce i-am spus în noaptea când ne-au închis profeții în camera lui, Elias nu știe despre mine aproape nimic.

Poate-i mai bine așa, își spune o parte grijulie din mine. *Cu cât știe mai puțin, cu atât mai bine.*

În timp ce mă gândesc cât de mult să-i spun despre paloșul lui Darin și despre Spiro Teluman, Elias se întoarce în șa spre

mine. Buzele i se curbează într-un zâmbet ambiguu, de parcă mi-ar simți șovăiala.

— Suntem împreună în treaba asta, Laia. Ai putea să-mi spui toată povestea. Am și luptat cot la cot, arată el spre rănile mele. Aduce ghinion să-ți minți camarazii de arme.

Suntem împreună în treaba asta. Absolut tot ce-a făcut din clipa în care l-am pus să jure că mă va ajuta întărește acest adevăr. Merită să știe pentru ce luptă. Merită să știe adevărul, oricât de neobișnuit și de neașteptat ar fi.

— Fratele meu n-a fost un Cărturar oarecare, încep eu. Și… ei bine, nici eu n-am fost o sclavă oarecare…

* * *

Peste douăzeci și cinci de kilometri și două ore mai târziu, Elias stă tăcut în șa în fața mea, în timp ce calul înaintează obosit. Ține frâul cu o mână, iar în cealaltă are un pumnal. Din norii joși și dolofani curge o ploaie măruntă, iar eu m-am înfășurat bine în pelerină, să mă feresc de umezeală.

I-am spus tot ce era de spus – despre raid, moștenirea părinților mei, trădarea lui Mazen, sprijinul Profeților. Cuvintele m-au eliberat. Poate că prea m-am obișnuit cu povara secretelor, pentru că n-am observat cât de greu mă apăsau decât după ce am scăpat de ele.

— Ești supărat? îl întreb în cele din urmă.

— Mama, zice el cu voce gravă. Ți-a ucis părinții. Îmi pare rău. Eu…

— Crimele mamei tale nu sunt și ale tale, zic eu, după o clipă de surpriză.

Nu știu ce mă așteptam să spună, dar nu asta.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze pentru ele, continui eu. Dar…

Mă uit la deșertul pustiu și tăcut.

— Înțelegi de ce este atât de important pentru mine să-l salvez pe Darin? El este tot ce am. După tot ce-a făcut pentru mine – și după tot ce i-am făcut eu lui – să-l abandonez ar însemna…

— Trebuie să-l salvezi. Înțeleg. Dar, Laia, el este mai mult decât fratele tău. Trebuie să înțelegi și tu asta, zice Elias și se uită în spate cu ochii lui cenușii, fioroși. Secretul oțelăriilor Imperiului este singurul motiv pentru care nimeni nu i-a pus în primejdie pe Războinici. Orice armă, din Marinn până în Ținuturile Sudice, se frânge în fața săbiilor noastre. Cu ceea ce

știe, fratele tău poate doborî Imperiul. Nu-i de mirare că Rezistența îl vrea. Nu-i de mirare că Imperiul l-a trimis la Kauf în loc să-l omoare. Trebuie să afle dacă și-a împărtășit cuiva cunoștințele.

— Ei nu știu că a fost ucenicul lui Spiro, zic eu. Cred că a fost spion.

— Dacă reușim să-l eliberăm și să-l ducem în Marinn – Elias oprește calul la un pârâu umflat de ploaie și îmi face semn să descalec –, ar putea face arme pentru Marinari, pentru Cărturari, pentru Tribali. Ar putea schimba totul.

Scutură din cap și se lasă să alunece de pe cal. Când cizmele îi ating pământul, genunchii i se înmoaie. Se agață de oblâncul șeii. Fața îi devine albă ca luna și duce mâna la tâmplă.

— Elias?

Sub palma mea, brațul îi tremură. Îl străbate un fior, ca atunci când am plecat din Serra.

— Ești…

— Comandantul mi-a tras o lovitură zdravănă, zice Elias. Nimic grav. Doar că nu prea mă țin picioarele.

Obrajii lui își recapătă culoarea și bagă mâna în desagă, ca să-mi întindă apoi un pumn de caise dolofane de le crapă coaja. Probabil că le-a cules din livadă.

Fructele dulci mi se topesc pe buze și simt că mi se umezesc ochii. Nu pot să mănânc caise fără să mă gândesc la bunica mea cu ochii luminoși și la gemurile ei.

Elias deschide gura de parcă ar vrea să spună ceva. Se răzgândește, însă, și se întoarce să umple plosca cu apă din pârâu. Și totuși, îmi dau seama că-l sâcâie o întrebare. Mă întreb dacă voi fi în stare să-i răspund. *Ce creatură a fost aia pe care ai văzut-o în biroul mamei? De ce crezi că te-au salvat Profeții?*

— În hambar, cu Keenan, zice el în cele din urmă. Tu l-ai sărutat? Sau el te-a sărutat pe tine?

Tușesc și scuip caisa, iar Elias se ridică de lângă pârâu și mă bate pe spate. Mă gândisem eu dacă să-i povestesc despre sărut. În cele din urmă, hotărâsem că, din moment ce viața mea depindea de a lui, mai bine să nu-i ascund nimic.

— Eu îți spun povestea vieții mele, iar ăsta-i primul lucru de care mă întrebi tu? De ce…

— De ce crezi?

Lasă capul pe-o parte și ridică întrebător sprâncenele, iar eu simt un gol în stomac.

— În orice caz, tu… tu… zice el.

Pălește din nou și pe chip îi apare o expresie ciudată. Fruntea i se umple de broboane de sudoare.

— L-Laia, nu mă simt…

Se bâlbâie și se împleticește pe picioare. Îl apuc de umăr, încercând să-l susțin. Mâna mi se udă – și nu e de la ploaie.

— Cerule, Elias, ești lac de transpirație!

Îi iau mâna. E rece, lipicioasă.

— Uită-te la mine, Elias.

Mă privește în ochi și pupilele i se dilată mult, ca apoi un tremur violent să-i scuture tot corpul. Se împleticește spre cal, dar când încearcă să se apuce de șa, dă greș și cade. Mă strecor sub brațul lui înainte să-și crape capul de pietrele de pe malul pârâului și-l las jos cât pot de blând. Mâinile i se contractă într-un spasm.

Asta nu poate fi de la lovitura la cap.

— Elias, zic. Ai vreo tăietură pe undeva? Comandantul te-a crestat cu vreun tăiș?

Se apucă de biceps.

— Doar o zgârietură. Nimic gra…

Începe să înțeleagă și se întoarce spre mine, încercând să rostească cuvintele. Înainte să reușească, tresare o dată, apoi se prăbușește ca un bolovan, pierzându-și cunoștința. Nu contează, știu deja ce avea de spus.

Comandantul l-a otrăvit.

Corpul lui rămâne înspăimântător de nemișcat. Îl prind de încheietură și mă sperii cât de iregulat îi e pulsul. În ciuda faptului că șiroiește de transpirație, e rece, n-are febră. Cerule, oare de-asta ne-a lăsat Comandantul să plecăm? *Sigur că de-asta, Laia, proasto. N-avea de ce să vă urmărească sau să vă întindă o cursă. Nu trebuia decât să-l cresteze puțin – otrava se ocupa de restul.*

Dar nu reușise – cel puțin nu deocamdată. Bunicul a avut mult de-a face cu Cărturari atinși de lame otrăvite. Majoritatea mureau în prima oră după ce fuseseră răniți. Lui Elias îi luase mai multe ore chiar și să reacționeze la otravă.

N-a folosit destulă. Sau n-a tăiat suficient de adânc. Nu contează. Contează numai că trăiește încă.

— Îmi pare rău, mormăie el.

Întâi mi se pare că vorbește cu mine, dar rămâne cu ochii închiși. Ridică mâinile de parcă s-ar apăra de ceva.

— N-am vrut. Asta a fost ordinul… am fost nevoit…

Rup o fâșie din pelerina mea și i-o îndes lui Elias în gură, să nu-și muște limba. Rana de pe braț e superficială și fierbinte. Imediat ce o curăț, corpul lui Elias se destinde, iar chipul, schimonosit de durere, se relaxează.

Încă respiră slab, dar măcar nu are convulsii. Genele îi sunt ca niște seceri negre pe pielea aurie a feței. În somn pare mai tânăr. Seamănă cu băiatul cu care am dansat la Festivalul Lunii.

Întind o mână și i-o pun pe obrazul, aspru din cauza bărbii, cald datorită vieții. Chiar și-acum, când corpul lui se luptă cu otrava, tot vibrează de vitalitate.

— Haide, Elias, îi spun la ureche, aplecată deasupra lui. Luptă. Trezește-te. *Trezește-te!*

Pleoapele i se zbat și se deschid, scuipă călușul, iar eu îmi trag mâna de pe obrazul lui. Un val de ușurare trece prin mine. Treaz și rănit e întotdeauna mai bine decât inconștient și rănit. Se ridică imediat în picioare, împleticindu-se. Apoi se îndoaie de mijloc și vomită fără să aibă ce.

— Întinde-te.

Îl forțez să se așeze în genunchi și îi masez spatele lat, cum făcea bunicul cu pacienții lui bolnavi. *Atingerea poate vindeca mai bine decât ierburile de leac și cataplasmele.*

— Trebuie să ghicim otrava ca să-i găsim un antidot.

— Prea târziu.

Elias se destinde o clipă sub mâinile mele, apoi se întinde după ploscă și dă toată apa pe gât. Când termină, are ochii mai limpezi și încearcă să se ridice în picioare.

— Pentru majoritatea otrăvurilor, antidotul trebuie administrat în prima oră. Dacă era să mă omoare, mă omora deja. Hai să mergem.

— Unde, mai exact? întreb eu. Spre dealuri? Unde nu sunt orașe și spițerii? Ești *otrăvit,* Elias. Dacă un antidot nu te mai poate ajuta, ai nevoie măcar de-un medicament pentru convulsii, altminteri o să tot leșini de-aici și până la Kauf. Sau vei muri înainte să ajungem acolo, pentru că nimeni nu poate rezista atâtor leșinuri. Așa că stai jos și lasă-mă să mă gândesc.

Mă privește surprins și se așază.

Mă concentrez asupra anului când am ucenicit ca vraci la bunicu'. Îmi apare în minte o fetiță. Avea spasme și sincope.

— Extract de Tellis, zic eu.

Bunicul i-a dat fetiței doar un dram. În ziua următoare, simptomele s-au rărit. Peste două zile, au dispărut.

— Îți va ajuta corpul să lupte cu otrava.

Elias se strâmbă.

— Se găsește la Serra sau la Navium.

Numai că noi nu ne putem întoarce în Serra, iar Navium e în direcția opusă față de Kauf.

— Poate și la Bârlogul Hoților?

Mi se strânge stomacul când mă gândesc. Stânca aia uriașă nu-i decât o hazna fără legi în care s-au adunat scursurile societății – tâlhari la drumul mare, vânători de recompense și profitori ai pieței negre care nu știu decât corupție și fărădelegi. Bunicul a fost acolo de câteva ori după ierburi de leac rare. Cât lipsea, bunica nu punea geană pe geană.

Elias încuviințează.

— Un loc periculos ca naiba, dar măcar e plin de oameni care vor să treacă la fel de neobservați ca noi.

Se ridică din nou. Deși puterea lui mă impresionează, felul în care își tratează corpul mă îngrozește. Se împleticește până la cal.

— O să leșin curând iarăși, Laia.

Bate calul ușurel în spatele piciorului stâng din față. Calul îngenunchează.

— Leagă-mă cu o frânghie. Cu capul spre sud-est.

Se saltă în șa, aplecându-se periculos de mult într-o parte.

— Simt că se apropie, șoptește el.

Mă răsucesc repede, așteptându-mă să aud tropotul de copite al unei patrule a Imperiului, dar e liniște deplină. Mă întorc din nou spre Elias și îl găsesc uitându-se fix la un punct de deasupra capului meu.

— Vocile. Mă cheamă înapoi.

Halucinații. Alt efect al otrăvii. Îl leg pe Elias de armăsar cu o frânghie din ranița lui, umplu plosca și încalec. Elias mi se prăbușește în spinare, leșinat din nou. Mirosul lui de mirodenii și de ploaie mă copleșește, simt nevoia să respir adânc și regulat.

Degetele mele transpirate alunecă pe hățurile calului. Animalul parcă simte că nu știu să călăresc deloc, zvârle din cap

și smucește zăbala. Îmi șterg palmele de cămașă și strâng frâul mai bine.

— Să nu îndrăznești, mârțoagă, îi spun calului, atunci când fornăie răzvrătit. În următoarele zile suntem doar tu și cu mine, așa că mai bine ai asculta ce-ți spun.

Îl îmboldesc ușor și, spre ușurarea mea, pornește încet. O luăm spre sud-est și îmi înfig călcâiele mai bine în coastele armăsarului. Pornim, îndepărtându-ne în noapte.

7. ELIAS

Mă înconjoară voci, murmure liniștite care-mi amintesc de o trezire dintr-o tabără Tribală: șoapte de bărbați liniștind caii și copii aprinzând focul pentru micul dejun.

Deschid ochii, așteptându-mă la explozia soarelui din deșertul Tribal, trufaș de strălucitor chiar și în zori. În loc de asta, descopăr că mă holbez la o boltă de coroane de copaci. Murmurul amuțește, iar aerul e greu de parfumul verde al acelor de pin și al scoarței acoperite de mușchi. E întuneric, dar pot desluși trunchiurile scorburoase ale unor arbori uriași, mari cât casele. Dincolo de crengile de deasupra mea, peticele albastre de cer devin iute cenușii, de parcă s-ar apropia o furtună.

Ceva țâșnește printre copaci și dispare când mă întorc. Frunzele foșnesc, șușotind ca stafiile de pe un câmp de luptă. Murmurele pe care le aud cresc și dispar, cresc și dispar.

Mă ridic în picioare. Deși mă aștept să mă doară fiecare mădular, nu simt nimic. Absența durerii e ciudată și nelalocul ei.

Oriunde sunt, n-ar trebui să fiu. Ar trebui să fiu cu Laia, să ne îndreptăm spre Bârlogul Hoților. Ar trebui să fiu treaz și să țin piept otrăvii Comandantului. Mă întind instinctiv în spate, după paloșe. Nu sunt acolo.

— N-ai capete de secerat în lumea spiritelor, ucigaș ticălos.

Știu vocea asta, deși rar am auzit-o așa plină de fiere.

— Tristas?

Prietenul meu îmi apare ca atunci când trăia, cu părul negru-tăciune, cu numele iubitei ieșindu-i în evidență tatuat pe pielea palidă. *Aelia.* Nu pare câtuși de puțin un spirit. Dar n-are cum să

fie altceva. L-am *văzut* murind de paloșul lui Dex în timpul celei de-a Treia Încercări.

Nici nu-l simt ca pe un spirit – lucru de care îmi dau seama cu neașteptată violență când, după ce mă cercetează o clipă, își înfige pumnul în bărbia mea.

Simt durerea care îmi fulgeră prin craniu doar pe jumătate față de cum ar trebui s-o resimt. Și totuși, bat în retragere. Ura din spatele pumnului a fost mai puternică decât însăși lovitura.

— Asta pentru că l-ai lăsat pe Dex să mă omoare în Încercare.

— Îmi pare rău, zic. Trebuia să-l fi împiedicat.

— Nu contează, ținând cont că tot mort rămân.

— Unde suntem? Ce e locul ăsta?

— Anticamera. S-ar părea că-i un loc pentru morții care încă nu sunt în stare să meargă mai departe. Leander și Demetrius au plecat, dar eu nu. Sunt blocat aici să ascult tot behăitul ăsta.

Behăit? Probabil că se referă la murmurul spiritelor care zboară printre copaci, dar care nu-i mai deranjant decât zgomotul oceanului.

— Dar eu nu sunt mort.

— *Ea* a apărut să-ți țină discursul? întreabă Tristas. *Bun venit în Anticameră, tărâmul spiritelor. Eu sunt Păzitoarea Sufletelor și mă aflu aici ca să te ajut să treci dincolo.*

Clatin din cap, perplex, iar Tristas îmi aruncă un zâmbet misterios.

— Ei, o să vină *ea* curând și o să încerce să te intimideze, doar – doar treci mai departe. Toată asta e a ei, arată el spre pădure și spre spiritele care continuă să murmure dincolo de lizieră.

Pe urmă se schimonosește la față.

— Uite-o!

Dispare printre copaci cu o viteză neobișnuită. Mă răsucesc alarmat și văd o umbră desprinzându-se dintr-un trunchi din apropiere.

Îmi las brațele să atârne libere pe lângă corp – gata să înșfac, să sugrum, să lovesc cu pumnul. Silueta se apropie, dar nu se mișcă deloc ca un om. E prea fluidă, prea iute.

Când ajunge la doar câțiva pași de mine, încetinește și se transformă într-o femeie slabă, cu păr negru. Nu are riduri pe chip, dar nu-i pot ghici vârsta. Irișii negri și privirea străveche sugerează ceva ce nu izbutesc să cuprind cu înțelegerea mea.

— Bună, Elias Veturius.

Vocea aspră are un accent ciudat, parcă n-ar vorbi în mod curent serrana.

— Sunt Păzitoarea Sufletelor și sunt încântată că ne întâlnim în sfârșit. Te-am urmărit destulă vreme.

Ca să vezi.

— Trebuie să plec de-aici.

— Îți place? întreabă ea blând. Suferința pe care o provoci? Durerea? Eu o pot vedea, spune ea urmărind cu privirea aerul de deasupra capului meu, de deasupra umerilor. O porți cu tine. De ce? Te face fericit?

— Nu, zic și alung acest gând. Nu asta-i intenția mea… Nu vreau să le fac rău oamenilor.

— Și totuși, îi distrugi pe toți cei de care te apropii. Îți distrugi prietenii. Bunicul. Pe Helene Aquilla. Îi faci să sufere.

Se oprește și îmi lasă timp să asimilez oribilul adevăr al acestor cuvinte.

— Nu-i urmăresc pe cei de dincolo, adaugă apoi. Dar tu ești diferit.

— N-ar trebui să fiu aici, zic. Eu n-am murit.

Mă privește îndelung, înainte să-și lase capul pe o parte, ca o pasăre curioasă.

— Ba ai murit, zice. Doar că nu știi încă.

* * *

Deschid brusc ochii spre un cer acoperit de nori. Suntem în plină dimineață, iar eu sunt prăbușit înainte și capul îmi tot saltă în spațiul dintre gâtul și umerii Laiei. În jurul nostru se perindă dealuri scunde presărate cu arbori de pâine, ciulini și mai nimic altceva. Laia călărește în trap spre sud-est, direct spre Bârlogul Hoților. Când mă mișc, se întoarce.

— Elias! zice ea și îndeamnă calul să meargă mai încet. Ai zăcut inconștient ore întregi. Eu… M-am gândit că s-ar putea nici să nu te mai trezești.

— Nu opri calul.

N-am nici pe departe forța pe care am simțit-o în timpul halucinației, dar mă silesc să stau drept. Mă apucă amețeala și îmi simt limba grea în gură. *Stai drept, Elias,* îmi spun. *N-o lăsa pe Păzitoarea Sufletelor să te tragă înapoi.*

— Mergi înainte… soldații…

— Am călărit toată noaptea. Am văzut soldați, dar erau departe și se îndreptau spre sud.

Are cearcăne negre sub ochi și îi tremură mâinile. E epuizată. Îi iau frâul din mâini, iar ea se reazemă de mine și închide ochii.

— Unde te-ai dus, Elias? Îți aduci aminte? Am mai văzut eu leșinuri. Te scot din circuit câteva minute, poate chiar o oră. Tu ai fost inconștient mult mai mult.

— Într-un loc ciudat. O pă-pădure…

— Să nu îndrăznești cumva să leșini din nou, Elias Veturius!

Laia se întoarce și mă scutură de umeri, iar eu deschid ochii.

— Nu mă descurc fără tine. Uită-te în zare. Ce vezi?

Mă silesc să ridic privirea.

— N-nori. Vine furtuna. Una mare. Trebuie să ne adăpostim.

Laia încuviințează.

— Îi simt mirosul. Furtunii, adică. Îmi amintește de tine, zice ea și se uită în spate la mine.

Încerc să-mi dau seama dacă ăsta o fi un compliment sau nu, dar mă dau bătut. La naiba, sunt atât de obosit!

— Elias.

Îmi atinge fața cu mâna și mă silește să mă uit în ochii ei, hipnotizanți că ai unei leoaice.

— Rămâi cu mine. Aveai un frate care-a fost adoptat, povestește-mi despre el.

Mă cheamă voci – Anticamera mă trage înapoi cu gheare flămânde.

— Shan, bălmăjesc eu. Îl cheamă Shan. E autoritar, la fel ca Mamie Rila. Are nouășpe ani – cu un an mai mic decât mine.

Înșir înainte verzi și uscate, încercând să alung strânsoarea rece a Anticamerei. În timp ce vorbesc, Laia îmi pune în mână plosca cu apă și mă zorește să beau.

— Rămâi treaz, zice ea, iar eu mă agăț de cuvinte ca de o plută în mijlocul oceanului. Nu te întoarce acolo. Am nevoie de tine.

Peste câteva ore ne lovește furtuna. Cu toate că-i oribil să călărești prin furtună, ploaia mă ține treaz. Conduc calul spre o văioagă îngustă, plină cu bolovani. Furtuna e prea aprigă să putem vedea la mai mult de câțiva pași în față – dar asta înseamnă că și oamenii Imperiului sunt la fel de orbi.

Descalec și încerc minute în șir să adăpostesc armăsarul, însă mâinile nu-mi funcționează bine. Mă cuprinde o emoție necunoscută: frica. O alung. *Vei învinge otrava, Elias. Dacă ar fi fost să te ucidă, erai deja mort.*

— Elias?

Laia e lângă mine, i se citește îngrijorarea pe chip. Întinde o foaie de cort între doi bolovani, iar când termin cu calul, mă conduce sub ea și mă face să mă așez.

— Mi-a spus că-i rănesc pe oameni, răbufnesc eu atunci când ne înghesuim unul în altul. Că îi fac să sufere.

— Cine ți-a spus asta?

— Te voi răni și pe tine. Rănesc pe toată lumea.

— Oprește-te, Elias, zice Laia și mă ia de mână. Te-am eliberat tocmai pentru că nu m-ai rănit.

Tace, iar în jurul nostru ploaia pare o perdea rece.

— Încearcă să rămâi treaz, Elias. Ultima oară ți-ai pierdut cunoștința multă vreme, trebuie să rămâi treaz.

Suntem atât de aproape, încât îi văd adâncitura din mijlocul buzei de jos. O buclă i s-a desprins din coc și coboară pe gâtul ei lung și auriu. Aș da orice să fiu atât de aproape de ea, dar fără să fiu otrăvit, urmărit, rănit și bântuit.

— Mai povestește-mi ceva, murmură ea. Am auzit că cinciarii văd insulele sudice. Sunt frumoase?

Dau din cap că da, iar ea insistă.

— Cum arată? Apa e limpede?

— Apa-i albastră.

Încerc să-mi biruiesc șovăiala din voce. Are dreptate: trebuie să rămân treaz. Trebuie să ajungem la Hoți. Am nevoie de Tellis.

— Dar nu… nu albastru-închis. Sunt o mie de nuanțe de albastru. Și de verde. Ca și cum… Ca și cum cineva ar fi luat ochii Hellenei și i-ar fi transformat în ocean.

Tremur din tot corpul. *Nu – nu din nou.* Laia îmi ia obrajii în palme, iar atingerea ei îmi scutură tot corpul de dorință.

— Rămâi cu mine, zice ea.

Îi simt degetele reci pe pielea încinsă. Fulgerele îi luminează fața, închizându-i la culoare ochii aurii și făcând-o să arate ca de pe altă lume.

— Mai povestește-mi ceva, o amintire, îmi cere ea. Ceva frumos.

— Tu, zic eu. Prima… prima oară când te-am văzut. Ești frumoasă, dar sunt multe fete frumoase și…

Găsește cuvintele potrivite. Străduiește-te să rămâi treaz.

— Nu de asta ieși în evidență. Tu ești ca mine…

— Rămâi treaz, Elias. Rămâi aici.

Gura nu mă mai ascultă. Întunericul din colțul ochilor mei vine mai aproape.

— Nu pot rămâne...

— Încearcă, Elias! încearcă!

Vocea ei pălește. Lumea se cufundă în întuneric.

* * *

De data asta stau în pădure, pe jos, iar un foc îmi alungă frigul din oase.

— Vaietele morților nu te deranjează, zice Păzitoarea Sufletelor.

— Îți răspund la întrebări dacă îmi răspunzi și tu mie, ripostez eu.

Încuviințează.

— Nu mi se par vaiete. Mai degrabă șoapte.

Mă aștept la o reacție din partea ei, dar nu vine.

— E rândul meu. Leșinurile astea – n-ar trebui să mă scoată din circuit ore în șir. Tu le faci așa? Tu mă ții aici?

— Ți-am spus: te-am urmărit. Am vrut o ocazie să vorbim.

— Dă-mi voie să plec.

— Curând, zice ea. Mai ai întrebări?

Nemulțumirea mea sporește și aș vrea să strig la ea – dar am nevoie de răspunsuri.

— Ce-ai vrut să spui când ai zis că sunt mort? Știu că nu sunt. Sunt viu.

— Nu pentru multă vreme.

— Poți vedea viitorul, ca Profeții?

Ridică capul, iar mârâitul fioros care îi iese dintre buze e categoric neomenesc.

— Nu pomeni aici despre creaturile alea, zice ea. Asta e o lume sacră, un loc unde vin morții să-și găsească liniștea. Profeții sunt un blestem pentru moarte. Eu sunt Păzitoarea Sufletelor, spune ea și se liniștește din nou. Eu tratez cu moartea. Iar moartea te-a chemat și te-a însemnat aici.

Mă bate pe braț, exact acolo unde m-a nimerit steaua zburătoare a Comandantului.

— Otrava n-o să mă omoare, zic eu. Iar dacă Laia și cu mine facem rost de extract de Tellis, nici leșinurile.

— Laia. Fata Cărturăreasă. Alt tăciune care așteaptă să dea foc lumii. O vei face și pe ea să sufere?

— Niciodată.

Păzitoarea Sufletelor clatină din cap.

— S-a atașat de tine. Nu-ți dai seama ce faci? Comandantul te-a otrăvit. Tu, în schimb, *ești* otravă pură. Îi vei otrăvi Laiei bucuria, speranța, viața, la fel cum ai otrăvit orice altceva. Dacă ții la ea, n-o lăsa să țină la tine. La fel ca pentru otrava care te ia în stăpânire, nici pentru tine nu există antidot.

— N-am de gând să mor.

— Nu-ți poți schimba soarta numai prin voință. Gândește-te la asta, Elias, și vei înțelege.

Ațâță focul cu un zâmbet trist.

— S-ar putea să te mai chem aici. Am o mulțime de întrebări.

Dau buzna înapoi în lumea reală cu o brutalitate care îmi dă dureri de dinți. Noaptea e cufundată în ceață. Probabil că am fost inconștient ore în șir. Calul înaintează în ritm egal, dar îi simt picioarele tremurând. Va trebui să ne oprim curând.

Laia călărește fără să-și fi dat seama că m-am trezit. Mintea mea nu-i nici pe departe la fel de limpede ca în Anticameră, dar îmi amintesc cuvintele Păzitoarei Sufletelor.

Gândește-te la asta, Elias, și vei înțelege.

Trec în revistă otrăvurile pe care le cunosc și mă blestem că n-am fost mai atent la lecțiile despre toxine ale centurionilor de la Blackcliff.

Noptariță. Rareori menționată, deoarece e ilegală în Imperiu, chiar și pentru Măști. A fost scoasă în afara legii acum un secol, după ce a fost asasinat cu ea un împărat*. Întotdeauna mortală, dar în doze mari – ucide rapid. În doze mici, singurele simptome sunt crize severe de leșin.*

Trei până la șase luni de leșinuri, îmi amintesc. Și pe urmă moartea. Nu există leac. Nu există antidot.

În cele din urmă, înțeleg de ce ne-a lăsat Comandantul să fugim din Serra, de ce nu s-a obosit să-mi taie capul. Nu avea nevoie.

Mă omorâse deja.

8. HELENE

— Șase coaste rupte, douăzeci și opt de răni deschise, treisprezece fracturi, patru tendoane sfâșiate și rinichii vătămați.

Prin ferestrele camerei mele din copilărie se strecoară soarele dimineții, făcând să strălucească părul argintiu al mamei în timp ce îmi transmite concluziile doctorului. O urmăresc în oglinda cu ornamente din argint aflată în fața noastră – un dar din partea ei de când eram mică. Suprafața fără pată a oglinzii este specialitatea unui oraș îndepărtat din sud, o insulă de sticlari pe care a vizitat-o cândva tata.

N-ar trebui să fiu aici. Ar trebui să fiu în cazărmile Gărzii Negre, pregătindu-mă pentru întâlnirea cu Împăratul Marcus Farrar, care urmează să aibă loc în mai puțin de-o oră. În loc de asta, stau printre covoarele mătăsoase și perdelele de culoarea lavandei din Vila Aquilla, unde mă îngrijesc mama și surorile mele, nu un medic militar. *Ai fost interogată timp de cinci zile și ele au murit de grija ta,* a insistat tata. *Vor să te vadă.* N-am avut puterea să-l refuz.

— Treisprezece fracturi nu înseamnă nimic.

Sunt răgușită. M-am străduit să nu urlu în timpul interogatoriilor. Gâtul mi-e carne vie de la cât de des am dat greș. Mama îmi coase o rană și îmi ascund o tresărire atunci când îi face nod.

— Are dreptate, mamă.

Livia, care la cei optsprezece ani ai ei este cea mai tânără Aquilla, îmi zâmbește sumbru.

— Putea fi mai rău. Îi puteau tăia părul.

Pufnesc – mă doare mult prea tare ca să râd; chiar și mama zâmbește în timp ce-mi unge cu alifie altă rană. Doar Hannah rămâne impasibilă.

Mă uit la ea și ea își ferește privirea, cu maxilarele încleștate. Sora mea mijlocie nu s-a obișnuit să-și înăbușe ura față de mine. Deși, după ce am scos cândva paloșul la ea, a învățat măcar să și-o ascundă.

— Numai tu ești de vină.

Hannah vorbește încet, cu venin, exact cum mă așteptam. Mă surprinde că i-a luat atât de mult.

— Dezgustător! Nu trebuiau să fie nevoiți să te tortureze ca să le oferi informații despre monstrul ăla.

Elias. Sunt recunoscătoare că măcar nu-i rostește numele.

— Trebuia să-l dai pe mâna lor…

— Hannah! intervine mama.

Livia, cu spatele țeapăn, își fulgeră sora din priviri.

— Prietena mea Aelia urma să se mărite peste o săptămână. Logodnicul ei a murit din cauza prietenului tău. Iar tu refuzi să ajuți la capturarea lui.

— Nu știu unde…

— Mincinoaso!

În vocea lui Hannah tremură peste un deceniu de ură. De paisprezece ani, mersul meu la academie a contat în familia noastră mai mult decât orice au făcut ea și Livvy. Vreme de paisprezece ani, tata a fost mai preocupat de mine decât de celelalte fiice ale lui. Îi cunosc ura ca pe propriul buzunar. Asta nu înseamnă însă că mă deranjează mai puțin. Hannah se uită la mine și vede o rivală. Eu mă uit la ea și o văd pe fata blondă cu ochi mari care a fost cândva cea mai bună prietenă a mea.

Înainte de Blackcliff, în orice caz.

N-o băga în seamă, îmi spun. Nu vreau să-mi răsune în minte acuzațiile ei atunci când mă voi întâlni cu Șarpele.

— Trebuia să fi rămas în închisoare, zice Hannah. Nu meritai să se ducă tata și să se roage de Împărat – să se roage în *genunchi.*

Cerule, tată! Nu! N-ar fi trebui să se coboare în halul ăsta – nu pentru mine. Îmi privesc palmele și mă înfurii pentru că mă ustură ochii de lacrimi. Pe toți dracii, urmează să-i țin piept lui Marcus. N-am timp pentru lacrimi și sentimente de vinovăție.

— Hannah, zice mama cu o voce de oțel care nu-i stă deloc în fire. Pleacă.

Sora mea ridică sfidător bărbia înainte să se răsucească și s-o ia agale la picior, de parcă ea ar fi vrut să plece. *Ai fi fost o Mască grozavă, surioară.*

— Livvy, zice mama după scurt timp. Ai grijă să nu-și verse furia pe sclavi.

— Probabil că-i prea târziu deja, murmură Livvy în timp ce iese și ea.

Încerc să mă ridic, dar mama îmi pune o mână pe umăr și mă apasă în scaun cu o forță surprinzătoare.

Îmi tamponează o tăietură adâncă de pe scalp cu o alifie care ustură. Îmi întoarce fața într-o parte și-n alta cu degete reci, iar ochii ei triști sunt oglinda propriilor mei ochi.

— Of, fetițo, șoptește.

Simt că încep să tremur de parcă mi-ar veni să mă prăbușesc în brațele ei și să nu mă mai despart vreodată de sentimentul de siguranță pe care acestea-l oferă.

În loc de asta, îi dau mâna deoparte.

— Ajunge.

Mai bine să mă creadă smucită decât vulnerabilă. Nu pot să-i arăt rănile mele adevărate. Nu le pot arăta nimănui. Nu acum, când doar să fiu puternică îmi poate fi benefic. Și nu când urmează să mă întâlnesc peste câteva minute cu Șarpele.

Am o misiune pentru tine, a spus el. Ce-o să mă pună să fac? Să înăbuș răzmerița? Să-i pedepsesc pe Cărturari pentru că s-au răsculat? *Prea simplu*. Îmi vin în minte cele mai rele scenarii. Încerc să nu mă gândesc la ele.

Lângă mine, mama oftează. Ochii i se umplu de lacrimi, iar eu înlemnesc. Mă descurc cu lacrimile la fel de bine cum mă descurc cu declarațiile de dragoste. Dar nu plânge. Se oțelește singură – ceva ce-a fost silită să învețe, în calitate de mamă a unei Măști. Și se întinde după armura mea. Tăcută, mă ajută să mă îmbrac.

— Sfrâncioc, zice tata apărând în ușă câteva clipe mai târziu. E vremea.

* * *

Împăratul Marcus și-a stabilit reședința în Vila Veturia.

În casa lui Elias.

— La îndemnul Comandantului, fără îndoială, zice tata în timp ce gărzi cu însemnele Casei Veturia ne deschid porțile. Vrea să-l țină aproape.

Aș vrea să fi ales alt loc. Trecem prin curte și mă copleșesc amintiri. Elias e peste tot, îi simt prezența atât de puternic, încât mi se pare că, dacă întorc capul, va fi la câțiva centimetri de mine, trăgându-și umerii în spate cu o eleganță neglijentă, cu o glumă răutăcioasă pe buze.

Dar evident că nu-i acolo, și nu-i nici bunicul lui, Quin. În locul lor sunt zeci de soldați ai Casei Veturia care păzesc zidurile și acoperișurile. Mândria și aroganța care caracterizau Casa în vremea lui Quin au dispărut. În locul lor, un val neștiut de frică

apăsătoare bântuie prin curte. Într-un colț s-a ridicat un stâlp de biciuit. Pe pavajul din jur sunt pete de sânge proaspăt.

Mă întreb unde-o fi Quin acum. Undeva la adăpost, sper. Înainte să-l fi ajutat să fugă în deșertul de la nord de Serra, mi-a dat un sfat. *Să fii cu ochii-n patru, fato. Ești puternică, iar ea va vrea să te ucidă din cauza asta. Nu pe față. Familia ta este prea importantă. Dar va căuta o cale.* N-a fost nevoie să-l întreb despre cine vorbea.

Eu și tata intrăm în vilă. În acest foaier m-a întâmpinat Elias după absolvire. Iată scara de marmură pe care alergam când eram copii și salonul unde își primea Quin oaspeții, cu cămara majordomului în spate, de unde eu și Elias spionam.

Suntem conduși în bibliotecă, iar eu mă lupt să-mi controlez gândurile. E rău destul că Marcus, în calitate de Împărat, îmi poate porunci să-i îndeplinesc ordinele. Nu-i pot permite să mă vadă suferind după Elias. Ar folosi o astfel de slăbiciune în favoarea lui – știu asta sigur.

Ești o Mască, Aquilla. Poartă-te ca atare.

— Mare Sfrâncioc, zice Marcus ridicând privirea atunci când intru, iar titulatura sună cumva jignitor în gura lui. Pater Aquillus. Bine ați venit.

Nu sunt sigură ce mă așteptam să văd. Probabil pe Marcus în mijlocul unui harem de femei pline de vânătăi.

Dar el e în armură completă de luptă, cu mantia și armele pline de sânge, de parcă l-am fi surprins în mijlocul unei bătălii. Sigur că da. Mereu i-au plăcut sângele închegat și adrenalina războiului.

La fereastră stau doi soldați ai Casei Veturia. Comandantul e lângă Marcus, îi arată ceva cu degetul pe o hartă întinsă pe biroul din fața lor. În timp ce se apleacă, surprind sub uniforma ei o sclipire argintie.

Scorpia poartă cămașa furată de la mine.

Comandantul dă din cap în semn de salut și reia firul discuției.

— Așa cum vă spuneam, stăpâne. Trebuie să ne ocupăm de Sisellius, Gardianul-șef de la Kauf. Era văr cu fostul Sfrâncioc și i-a împărtășit ce a aflat în interogatorii de la prizonieri. Așa a fost Sfrânciocul în stare să îngrădească cu mână atât de fermă dizidenta internă.

— Nu pot să-ți caut fiul trădător, să mă lupt cu revolta șobolanilor, să supun voinței mele casele Aristocrate, să resping

atacurile de la frontieră și în același timp să mă ocup și de unul dintre cei mai puternici oameni din Imperiu, Comandante.

Marcus își exercită autoritatea în mod natural, de parcă abia aștepta s-o facă.

— Știi câte secrete cunoaște un director de închisoare? continuă el. Ar putea aduna o armată rostind două vorbe. Până când nu facem ordine în restul Imperiului, îl lăsăm pe Gardianul-șef la locul lui. Poți să pleci, Pater Aquillus, zice apoi Marcus și se uită la tata. Du-te cu Comandantul. Se va ocupa ea de detaliile… înțelegerii noastre.

Înțelegere. Condițiile eliberării mele. Tata tot nu mi-a spus care sunt.

Dar nu-l pot întreba acum. Tata iese împreună cu Comandantul și cu cei doi soldați ai Casei Veturia. Ușa se închide în urma lor. Marcus și cu mine rămânem singuri.

Se întoarce să mă privească. Nu mă pot uita în ochii lui. De fiecare dată când mă uit în ochii lui, îmi văd coșmarurile. Mă aștept să se delecteze cu slăbiciunile mele. Să-mi șoptească la ureche lucrurile urâte pe care le vedem amândoi, așa cum face de săptămâni în șir. Aștept să văd cum mă va aborda, cum mă va ataca. Îl cunosc pe Marcus. Știu cu ce mă amenință de mai multe luni.

Dar el își încleștează maxilarele și ridică puțin mâna, de parcă ar vrea să alunge un țânțar. Pe urmă se silește să se controleze, iar la tâmplă îi pulsează o venă.

— Se pare, Aquilla, că tu și cu mine ne-am procopsit vrând-nevrând unul cu altul, în calitate de Împărat și de Mare Sfrâncioc, scuipă el cuvintele spre mine. Asta până când moare unul dintre noi, în orice caz.

Mă surprinde amărăciunea din vocea lui. Se uită cu ochii lui de pisică undeva în depărtare. Fără Zak alături, nu pare pe de-a-ntregul prezent – o jumătate de om, nu unul complet. Era… mai tânăr cu Zak lângă el. La fel de crud, la fel de îngrozitor, dar relaxat. Acum pare mai bătrân, mai dur și – iar asta-i mai înspăimântător decât orice – mai înțelept.

— Atunci de ce nu m-ai ucis în închisoare? zic eu.

— Pentru că mi-a plăcut să-l văd pe tatăl tău implorându-mă, rânjește Marcus, dând la iveală ceva din vechiul lui eu. Și pentru că Profeții par să aibă o slăbiciune pentru tine, ridică din umeri Șarpele. Sincer să fiu, sunt tentat să-ți tai gâtul doar ca să văd

ce se întâmplă. Poate chiar o s-o fac cândva. Dar deocamdată vreau să-ți încredințez o misiune.

Controlează-te, Aquilla.

— Vă aștept porunca, stăpâne.

— Garda Neagră – oamenii tăi, de-acum – n-a reușit până în acest moment să-l localizeze și să-l anihileze pe rebelul Elias Veturius.

Nu.

— Tu îl cunoști. Știi cum gândește. Îl vei urmări și îl vei aduce aici în lanțuri. Pe urmă îl vei tortura și îl vei executa. Public.

Îl urmărești. Îl torturezi. Îl execuți.

— Stăpâne… *Nu pot face asta. Nu pot.* Sunt Marele Sfrâncioc. Ar trebui să înăbuș revolta.

— Revolta este înăbușită, zice Marcus. Nu-i nevoie de ajutorul tău.

Știam că așa se va întâmpla. Știam că mă va trimite după Elias. Știam pentru că am visat. Dar n-am crezut că va fi atât de curând.

— Tocmai am devenit comandantul Gărzii Negre, zic eu. Trebuie să-mi cunosc oamenii, mai întâi. Îndatoririle.

— Dar mai întâi de toate trebuie să fii un exemplu pentru ei. Cum să fii un exemplu mai bun decât prinzându-l pe cel mai mare trădător din Imperiu? Nu-ți face griji în legătură cu restul Gărzii Negre. Va primi ordine direct de la mine cât timp vei fi în misiune.

— De ce nu se duce Comandantul după el?

Încerc să-mi ascund disperarea din voce. Cu cât o arăt mai tare, cu atât se va folosi mai mult de ea.

— Pentru că am nevoie de cineva necruțător care să zdrobească revolta, zice Marcus.

— Vrei să spui că ai nevoie de un aliat de partea ta.

— Nu fi proastă, Aquilla, clatină el dezgustat din cap și începe să se plimbe prin cameră. Eu nu am aliați. Am oameni care îmi datorează lucruri, oameni care vor lucruri de la mine, oameni care se folosesc de mine și oameni pe care îi folosesc. În cazul Comandantului, partea cu vrutul și folositul sunt reciproce, așa că o păstrez. Ea a propus să-l urmărești pe Elias, ca test al credinței tale. Am fost de acord cu propunerea.

Șarpele se oprește brusc.

— Mi-ai jurat să-mi fii Sfrâncioc, sabia care îmi execută voința. Ai ocazia să-ți dovedești loialitatea. Vulturii dau târcoale, Aquilla. Nu face greșeala de a crede că sunt prea prost să bag de seamă. Fuga lui Veturius este primul meu eșec ca Împărat, iar Aristocrații deja îl folosesc împotriva mea. Trebuie să-l văd mort.

Se uită în ochii mei și se apleacă, iar încheieturile degetelor i se albesc de la forța cu care apucă marginea biroului.

— Și vreau să fii tu cea care-l omoară. Vreau să vezi cum i se stinge lumina din ochi. Vreau să știe că persoana la care ține cel mai mult pe lumea asta i-a înfipt sabia în inimă. Vreau să te bântuie stafia lui până la sfârșitul zilelor tale.

În ochii lui Marcus deslușesc mai mult decât ură. Pentru o clipă scurtă și trecătoare, citesc vinovăție.

Vrea să fiu ca el. Și vrea ca Elias să fie ca Zak.

Numele geamănului lui Marcus plutește între noi, o fantomă care va prinde viață dacă îl rostește cineva. Știm amândoi ce s-a întâmplat pe câmpul de luptă al Încercării a Treia. Toată lumea știe. Zacharias Farrar a fost ucis – înjunghiat în inimă de bărbatul care stă acum în fața mea.

— Foarte bine, Majestate.

Vorbesc tare, liniștit. Pregătirea mea își spune cuvântul. Surpriza de pe chipul lui Marcus o face să merite.

— Începi imediat. Voi primi rapoarte zilnice – Comandantul a desemnat un membru al Gărzii Negre care să ne țină la curent cu progresele pe care le faci.

Sigur că da. Mă întorc să plec și mi se strânge stomacul când mă întind spre clanță.

— Încă un lucru, zice Marcus silindu-mă să mă întorc, scrâșnind din dinți. Nici să nu te gândești să-mi spui că nu ești în stare să-l prinzi pe Veturius. E destul de șiret ca să le scape ușor vânătorilor de recompense. Dar știm amândoi că ție n-ar fi în stare să-ți scape.

Marcus își lasă capul pe-o parte, calm, stăpân pe sine și plin de ură.

— Vânătoare plăcută, Sfrânciocule!

* * *

Picioarele mă poartă departe de Marcus și de ordinul lui oribil, afară din biroul lui Quin Veturius. Pe sub armura de ceremonie, sângele dintr-o rană îmi îmbibă hainele. Strecor un deget și apăs

rana mai întâi ușor, pe urmă tare. Simt în tot corpul săgeți de durere care îmi întunecă vederea.

Trebuie să-i iau urma lui Elias. Să-l prind. Să-l torturez. Să-l ucid.

Strâng pumnii. *De ce* și-a încălcat Elias jurământul față de Profeți și față de Imperiu? A văzut cum e viața dincolo de granițele noastre: în Ținuturile Sudice, sunt mai multe monarhii decât oameni. În nord-vest, Sălbaticii din tundră fac negoț cu copii și femei pe praf de pușcă și băutură. Iar în sudul Marelui Deșert, Barbarii din Karkaus trăiesc numai pentru jafuri și violuri.

Imperiul nu este perfect. Dar am reușit să ne împotrivim tradițiilor înapoiate ale ținuturilor risipite în jurul nostru vreme de cinci veacuri. Și totuși, el s-a întors împotriva propriului popor.

Împotriva mea.

Asta nici nu mai contează. Elias reprezintă o amenințare pentru Imperiu. O amenințare de care trebuie să mă ocup.

Dar îl iubesc. Cum să-l ucid pe bărbatul pe care-l iubesc?

Fata care am fost, fata care spera, vrăbiuța plină de slăbiciuni – fata aceea bate din aripi și clatină din cap în fața întregului talmeș-balmeș. *Dar cum rămâne cu Profeții și promisiunile lor? Dacă îl omori pe el, prietenul tău, camaradul tău de arme, cel care înseamnă totul pentru tine, singurul pe care l-ai…*

O amuțesc pe fata asta. *Concentrează-te!*

Veturius a plecat deja de șase zile. Dacă era singur și anonim, să-l prind era ca și cum aș fi încercat să prind vântul. Dar vestea fugii lui – și a recompensei – îl va obliga să fie mult mai atent. Va fi oare de ajuns să înștiințez vânătorii de recompense? Mă umflă râsul la un asemenea gând. L-am văzut pe Elias jefuind jumătate de tabără a unor mercenari din ăștia fără ca vreunul dintre ei să observe. E în stare să-i bată la fund chiar dacă e rănit, chiar dacă e hăituit.

Dar mai e și fata. Mai lentă. Mai lipsită de experiență. Un element în stare să-l distragă.

Să-l distragă. El, distras. De ea. Neatent din cauză că ea… Din cauză că ei…

Nici vorbă de așa ceva, Helene.

Îmi atrag atenția niște voci răstite și mă desprind de fragilitatea dinăuntrul meu. Comandantul vorbește cu cineva în

salon, iar eu mă crispez. Abia a plecat împreună cu tata. Oare îndrăznește să ridice vocea la patriarhul Casei Aquilla?

Mă duc cu pași mari să deschid ușa crăpată a salonului. Unul dintre avantajele de a fi Sfrâncioc este că am devenit mai mare în grad decât oricine în afara Împăratului. Pot să mă iau zdravăn de Comandant și n-are ce să-mi facă, atâta vreme cât Marcus nu-i de față.

Pe urmă mă opresc. Vocea care-i răspunde Comandantului nu-i a tatei.

— Ți-am spus că dorința ta de a o domina va fi o problemă.

Vocea mă face să mă înfior. Îmi aduce aminte de ceva: de efriții din a Doua Încercare, de felul în care glasurile lor sunau ca vântul. Dar efriții aceia erau o furtună de vară. Vocea de-acum este un vânt strașnic de iarnă.

— Dacă Bucătăreasa te deranjează, n-ai decât s-o omori tu singur.

— Puterile mele sunt limitate, Keris. Ea este creația ta. Ocupă-te. Deja ne costă. Conducătorul Rezistenței era esențial pentru noi, iar acum e mort.

— Poate fi înlocuit.

Comandantul face o pauză, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Și iartă-mă, domnul meu, dar cum îmi vorbești mie despre obsesii? Tu nu mi-ai spus cine era fata-sclavă. De ce te interesează atât de mult? Ce înseamnă ea pentru tine?

Urmează o tăcere lungă, tensionată. Fac un pas înapoi, îngrijorată deja de cine-o fi în salon cu Comandantul.

— Ei, Keris. Să înțeleg că te ții ocupată în timpul liber? Te interesezi despre ea? Cine este... cine i-au fost părinții...

— Mi-a fost ușor să aflu, când am știut ce caut.

— Fata nu-i treaba ta. Iar întrebările astea mă obosesc. Micile victorii te-au făcut îndrăzneață, Comandante. Nu le lăsa să-ți ia mințile. Ai primit niște ordine. Urmează-le întocmai.

Mă ascund exact când iese Comandantul. Calcă apăsat pe hol, iar eu aștept să se stingă mai întâi zgomotul pașilor ei, ca apoi să apar de după colț – și să mă trezesc nas în nas cu celălalt participant la discuție.

— Ai tras cu urechea.

Îmi simt pielea rece și umedă și strâng în pumn mânerul paloșului. Cel din fața mea pare un bărbat oarecare în veșminte simple, cu mâinile înmănușate și gluga trasă să-i acopere fața.

Mă uit imediat în altă parte. Un instinct de șopârlă îmi strigă să plec de îndată. Descopăr, însă, și mă alarmez, că nu mă pot mișca.

— Eu sunt Marele Sfrâncioc.

Simt că rangul nu-mi dă nicio putere, dar tot îmi semețesc umerii.

— Pot asculta unde vreau.

Silueta lasă capul pe-o parte și adulmecă, ca și cum ar mirosi aerul din jurul meu.

— Ai primit un dar.

Vorbește ca și cum ai fi oarecum surprins. Mă înfiorez de cât de sumbru îi sună vocea.

— O putere vindecătoare. Efriții au trezit-o. Îi simt mirosul. Albastru și alb ca iarna, verde ca primăvara timpurie.

Pe toți dracii! Vreau să uit de puterea ciudată și secătuitoare pe care am folosit-o asupra lui Elias și a Laiei.

— Nu știu despre ce vorbești, zise Masca din mine.

— Te va distruge, dacă nu ai grijă.

— Și tu de unde știi?

Cine e bărbatul ăsta – dacă o fi bărbat?

Silueta îmi pune pe umăr mâna înmănușată și cântă o notă înaltă, ca un tril de pasăre. Absolut neașteptat, ținând cont ce voce gravă are. Îmi ia foc tot corpul și strâng din dinți ca să nu țip.

Dar pe urmă focul se stinge, corpul nu mă mai doare, iar bărbatul îmi arată o oglindă de pe perete. Vânătăile de pe fața mea n-au dispărut, dar arată considerabil mai bine.

— Uite-așa, știu, zice creatura din fața mea, nebăgând de seamă că am rămas cu gura căscată. Ți-ar trebui un profesor.

— Te oferi voluntar?

Probabil că-i o nebunie să spun aista, dar creatura scoate un sunet ciudat care ar putea fi râs.

— Nu, zice el, dar mă miroase ca și cum s-ar gândi la asta. Poate… cândva.

— Ce… Cine ești?

— Sunt Moartea, fato. Și mă duc să iau ce-i al meu.

În clipa aceea am curajul să-l privesc pe bărbat în față.

Mare greșeală, căci în loc de ochi are stele care ard ca flăcările iadului. Când ni se întâlnesc privirile, mă simt de parcă m-ar fulgera singurătatea. Singurătate nu-i cel mai potrivit

cuvânt. Mă simt sfâșiată de durere. Distrusă. Ca și cum toți oamenii și toate lucrurile pe care le iubesc mi-ar fi fost smulse și aruncate în eter.

Privirea creaturii este un abis contorsionat, iar în timp ce văd roșu în fața ochilor și mă împleticesc înapoi spre perete, îmi dau seama că de fapt nu mă uit în ochii lui. Mă uit în viitorul meu.

Îl văd pentru o clipă. Durere. Suferință. Groază. Tot ce iubesc, tot ce contează pentru mine e scăldat în sânge.

9. LAIA

Bârlogul Hoților se profilează în văzduh ca un pumn imens. Acoperă orizontul, iar umbra lui înnegurează și mai tare penumbra deșertului cufundat în ceață. De aici pare abandonat, nimic nu mișcă. Dar soarele a apus de mult, nu pot avea încredere în ce văd. Adânc în labirintul de crăpături al stâncii, mișună hoții și scursurile Imperiului.

Mă uit la Elias și văd că i-a alunecat gluga. Când i-o trag înapoi, nu se mișcă, iar eu simt frica în măruntaie. În ultimele trei zile a tot leșinat și și-a tot revenit, dar ultimele crize au fost deosebit de violente. Perioada de pierdere a cunoștinței care le-a urmat durează de mai mult de-o zi – cea mai lungă de până acum. Nu știu despre procesul vindecării cât știa bunicu’, dar până și eu îmi dau seama că e de rău.

Înainte, Elias măcar mormăia ceva, de parcă s-ar fi luptat cu otrava. Acum n-a scos o vorbă de ore în șir. Aș fi bucuroasă dacă ar spune ceva, orice. Chiar și despre Helene Aquilla și ochii ei de culoarea oceanelor – un comentariu care mi s-a părut incredibil de enervant.

Îl văd cum se duce pe nesimțite. Nu pot lăsa să se întâmple asta.

— Laia.

La auzul vocii lui Elias, aproape cad de pe cal de surpriză.

— Slavă cerului.

Mă uit în spate și-i văd pielea fierbinte, cenușie și obosită, ochii spălăciți arși de febră.

Se uită la Bârlog, apoi la mine.

— Știam eu că vei reuși să ne aduci aici.

Pentru o clipă e vechiul Elias: cald, plin de viață. Mi se uită peste umăr la degete – roase toate după patru zile de ținut hățurile – și îmi ia din mână frâul de piele.

Timp de câteva secunde jenante, își ține brațele la distanță de mine, ca și cum apropierea lui m-ar putea deranja. Așa că mă las pe spate și mă reazem de pieptul lui, simțindu-mă în siguranță cum nu m-am mai simțit de zile în șir, de parcă mi-aș fi pus o platoșă. El se destinde și-și sprijină antebrațele pe șoldurile mele, iar atingerea lor grea îmi trimite un fior pe spinare.

— Cred că ești epuizată, murmură el.

— Sunt bine. Oricât de greu ai fi, să te urc și să te dau jos de pe cal a fost de zece ori mai ușor decât să am de-a face cu Comandantul.

Chicotește slab, dar chiar și-așa, ceva din mine se destinde auzindu-l râzând. Îndreaptă calul spre nord și mergem în galop mărunt până când poteca dinaintea noastră începe să urce.

— Suntem aproape, zice el. Mergem spre stâncile din nordul Bârlogului – acolo sunt multe locuri unde te poți ascunde cât mă duc eu după Tellis.

Mă încrunt la el peste umăr.

— Elias, ai putea leșina în orice clipă.

— Sunt în stare să mă lupt cu crizele. N-am nevoie decât de câteva minute în piață, zice el. E chiar în mijlocul Bârlogului, sunt de toate acolo. Imposibil să nu găsesc un spițer. Se schimonosește la față și brațele îi înțepenesc.

— Pleacă de-aici, mormăie – și e clar că nu cu mine vorbește.

Când îl privesc întrebătoare, se preface că totul e în regulă și începe să se intereseze cum au decurs ultimele zile.

Dar în timp ce urcăm coasta stâncoasă dinspre nord, corpul lui Elias tresare parcă tras de un păpușar și cade brusc spre stânga.

Apuc frâul și mulțumesc cerului că l-am legat, altfel cădea de tot. Mă răsucesc în șa și-l apuc stângaci cu brațul, încercând să-l țin nemișcat, ca să nu sperie calul.

— Nu-i nimic, zic cu glas tremurând.

Abia pot să-l țin, dar când convulsiile devin mai rele, îmi adun tot calmul imperturbabil de vraci al bunicului.

— Vom lua extractul de Tellis și totul va fi bine.

Pulsul lui o ia razna de tot. Îi pun palma pe inimă și simt că stă să plesnească. Nu mai poate îndura multe astfel de crize.

— Laia.

Abia poate vorbi, are ochi de nebun care se uită în gol.

— Trebuie să-l iau eu. Nu te duce singură acolo. Prea periculos. Mă descurc. Tu vei fi rănită… Eu mereu… rănesc.

Respiră rar și corpul îi atârnă greu. A leșinat. Cine știe cât va dura de data asta? Frica îmi urcă în gât ca fierea, dar n-o las să pună stăpânire pe mine.

Nu contează că Bârlogul e periculos. Trebuie să ajung în piață. Elias nu va supraviețui dacă nu fac rost în vreun fel sau altul de Tellis. Nu cu pulsul ăsta neregulat, nu după patru zile de crize.

— N-ai voie să mori, zic eu și-l scutur. Mă auzi? N-ai voie să mori, altfel moare și Darin.

Calului îi alunecă copitele pe pietre și se trage înapoi, aproape smulgându-mi frâul din mână și aruncându-l pe Elias. Descalec și-i fredonez animalului un cântecel, încercând să-mi potolesc nerăbdarea și să-l conving să înainteze, în timp ce ceața se transformă într-o ploaie măruntă nenorocită care-ți îngheață măduva în oase.

Abia îmi văd mâna când o aduc în față. Dar asta îmi dă curaj. Dacă nu văd pe unde merg, nici hoții n-or să vadă cine se apropie. Înaintez totuși cu mare grijă, simțind apăsarea pericolului din toate părțile. De pe poteca îngustă de pământ pe care o urmez pot vedea Bârlogul destul de bine ca să-mi dau seama că nu-i o singură stâncă, ci două, parcă despicate la mijloc cu toporul. O vale se ivește dintre ele și în ea pâlpâie torțe. Probabil că acolo-i piața.

La est de Bârlog se întinde un tărâm al nimănui, unde colți subțiri de stâncă, Țancurile, se ridică dintr-o prăpastie adâncă înălțându-se tot mai sus până când stâncile se unesc și formează prima creastă scundă a lanțului Munților Serrani.

Cercetez făgașurile și văioagele din jurul meu până descopăr o grotă destul de mare cât să pot ascunde calul și pe Elias.

Termin de priponit animalul de un colț de stâncă și-l dau jos pe Elias din spinarea lui. Gâfâi din greu. Ploaia l-a udat până la piele, dar n-am timp acum să-l schimb în haine uscate. Îl învelesc bine cu o mantie, apoi scormonesc în ranița lui după bani și mă simt ca o hoață.

Îi găsesc, îl strâng scurt de mână pe Elias și scot o basma pe care mi-o leg în jurul feței, cum făcea el ia Serra, trăgând pe nări mirosul de mirodenii și ploaie.

Pe urmă îmi trag gluga pe cap și ies din peșteră, sperând să-l găsesc încă viu când mă voi întoarce.

Dacă mă întorc.

* * *

Piața din centrul Bârlogului geme de Tribali, Războinici, Marinari, chiar și de Barbari cu ochi fioroși care dau târcoale granițele Imperiului. Negustori din sud intră și ies din mulțime, cu hainele lor colorate și vesele contrastând cu armele pe care le poartă prinse cu curele la spate, pe piept și coapse.

Nu văd nici un singur Cărturar. Nici măcar sclavi. Văd, în schimb, o mulțime de oameni purtându-se la fel de prefăcut ca mine; cobor și mă strecor prin mulțime, având grijă să las la vedere mânerul pumnalului.

După câteva secunde petrecute în mijlocul gloatei, cineva mă apucă de braț. Îl lovesc cu cuțitul fără să mă uit, aud un geamăt, apoi mă smulg din mâna lui. Îmi trag gluga mai bine și mă gheboșez, cum făceam la Blackcliff. *Exact asta-i locul ăsta. Alt Blackcliff. Doar că mai urât mirositor și mai plin de hoți și tâlhari la drumul mare, pe lângă ucigașii de rigoare.*

Locul duhnește a băutură și a balegă de animale, iar pe lângă asta se simte mirosul înțepător de *ghas,* un halucinogen interzis în Imperiu. Cocioabe șubrede se înșiră de-a lungul defileului, multe înghesuite în crăpăturile naturale ale stâncii, cu prelate pe post de pereți și acoperiș. Caprele și găinile sunt aproape la fel de multe ca oamenii.

Cocioabele or fi umile, dar lucrurile dinăuntrul lor nu sunt deloc la fel. Un grup de bărbați se tocmește la câțiva metri de mine deasupra unei tăvi cu rubine și safire de mărimea unui ou. Unele tarabe sunt pline cu rânduri-rânduri de bucăți de *ghas* sfărâmicios și lipicios, în timp ce pe altele sunt butoiașe cu praf de pușcă, clădite unul peste altul la întâmplare în mod periculos.

Pe la ureche îmi vâjâie o săgeată și sar la zece pași distanță, până să-mi dau seama că nu-mi este destinată mie. Un grup de Barbari înveșmântați în blănuri stă lângă un negustor de arme și încearcă arcuri trăgând săgeți aiurea, în toate direcțiile. Se iscă o bătaie și încerc să trec mai departe, dar mulțimea se adună să

caște gura și devine imposibil să te miști. În ritmul ăsta n-o să găsesc niciodată un spițer.

— ... șaizeci de mii de mărci recompensă, au zis. N-am auzit în viața mea de-un scor așa mare...

— Împăratul nu vrea să pară un idiot. Veturius era prima lui execuție și a rasolit-o. Cine-o fi fata care-i cu el? De ce-ar călători cu o Cărturărească?

— Poate că se alătură revoluției. Cărturarii știu secretul oțelului de Serra, așa am auzit. Spiro Teluman însuși i l-a transmis unui flăcău Cărturar. Poate că s-a săturat și Veturius de Imperiu, la fel ca Teluman.

Cerule! Mă pun în mișcare, deși îmi doresc cu disperare să mai stau s-ascult. Cum de s-a aflat informația despre Teluman și Darin? Și ce înseamnă asta pentru fratele meu?

Că s-ar putea să-i fi rămas mai puțin timp decât crezi. Mișcă-te.

Tobele au transmis semnalmentele mele și ale lui Elias până foarte departe. Mă mișc mai iute acum, cercetând nesfârșitele tarabe după un spițer. Cu cât zăbovesc mai mult, cu atât suntem mai în pericol. Recompensa pusă pe capetele noastre este suficient de mare încât să fi aflat de ea orice suflet de pe-aici.

În cele din urmă, pe o alee lăturalnică a târgului, văd o cocioabă care are cioplit în ușă un mojar cu pistil. Mă îndrept spre ea și trec pe lângă un grup de Tribali care beau ceai aburind sub o prelată împreună cu doi Marinari.

Ca niște monștri veniți din iad, zice încet unul dintre Tribali, un bărbat cu buze subțiri și fața brăzdată de cicatrice. Nu conta cât de mult luptam, se tot întorceau. Erau spectre. Spectre însetate de sânge.

Dau să mă opresc, dar în ultimul moment hotărăsc să încetinesc doar. Deci au văzut și alții creaturile supranaturale. Mor de curiozitate și mă aplec să-mi leg șireturile chinuindu-mă să aud discuția.

— Altă fregată ayaneză s-a scufundat acum o săptămână lângă Insula din Miazăzi, zice unul dintre Marinari, apoi ia o gură de ceai și se-nfioară. Am zis că i-au făcut felul corsarii, dar singurul supraviețuitor bătea câmpii despre efriți de mare. Nu mi-a venit să-l cred, dar acum...

— Iar aici în Bârlog sunt ghuli, zice Tribalul cu fața însemnată. Nu-i văd numai eu…

Nu mă pot abține și mă uit înspre ei, iar Tribalul, parcă atras de privirea mea, se uită scurt la mine, apoi în altă parte. Pe urmă mă privește iar.

Calc fix într-o baltă și alunec. Îmi cade gluga de pe cap. *La naiba.* Mă clatin pe picioare, trăgându-mi gluga la loc și uitându-mă între timp peste umăr. Tribalul încă mă urmărește din priviri, mijindu-și ochii negri.

Laia, cară-te de-aici! O șterg iute, cotind pe o alee și pe urmă pe încă una, înainte să risc să mă uit în spate. Nu se ține după mine niciun Tribal. Oftez ușurată.

Ploaia se întețește. Fac un ocol să mă întorc la spițerie. Trag cu ochiul de pe aleea mea să văd dacă Tribalul și prietenii lui mai stau la ceai. Par să fi plecat. Înainte să apuce să se întoarcă – și înainte să mă vadă altcineva – mă aplec și intru în prăvălie.

Mă învăluie un miros de ierburi, cu un iz de ceva întunecat și amărui. Acoperișul e atât de jos, încât aproape că mă lovesc la cap. Din tavan atârnă felinare Tribale tradiționale, iar strălucirea lor florală complicată contrastează teribil cu întunericul pământiu din prăvălie.

— *Epkah kesiah meda karun?*

O copilă Tribală de vreo zece ani îmi spune ceva din spatele tejghelei. Deasupra ei atârnă mănunchiuri de ierburi. Sticluțele înșirate pe peretele din spate sclipesc. Mă uit la ele, căutând ceva care să-mi pară cunoscut. Fata își drege vocea.

— *Epkah Keeya Necheya?*

Din câte mă pricep eu, mi-ar putea spune că put ca un cal. Dar n-am timp să dezleg ghicitoarea, deci cobor glasul și sper să mă-nțeleagă.

— Tellis.

Fata încuviințează și cotrobăie printr-un sertar sau două, apoi clatină din cap, iese de după tejghea și verifică rafturile. Se scărpină-n bărbie, ridică un deget făcându-mi semn să aștept și se strecoară pe ușa din spate. Zăresc un depozit cu fereastră, înainte ca ușa să se închidă.

Trece un minut. Încă unul. *Haide!* Am plecat de lângă Elias de cel puțin o oră și o să-mi mai ia încă una să mă întorc la el. Asta dacă fata are Tellis. Dar dacă el are din nou o criză? Dacă strigă sau urlă și atrage atenția cuiva care trece întâmplător pe-acolo?

Ușa se deschide și fata se întoarce, de data asta cu un borcănel cu un lichid chihlimbariu: extract de Tellis. Scoate cu grijă din spatele tejghelei alt recipient și mai mic și mă privește, așteptând.

Ridic amândouă mâinile o dată, de două ori.

— Douăzeci de grame.

Ar trebui să-i ajungă o vreme lui Elias. Copila măsoară lichidul cu o încetineală dureroasă, aruncându-mi câte o privire tot la câteva secunde.

În cele din urmă sigilează sticluța cu ceară. Mă întind să o apuc, dar ea o trage și-mi ridică în față patru degete, îi pun în palmă patru arginți. Clatină din cap.

— *Zaver!*

Scoate dintr-o pungă o marcă de aur și o flutură prin aer.

— Patru mărci? răbufnesc eu. Nu vrei să-mi ceri și luna de pe cer?

Fata împinge bărbia în față. N-am timp să mă tocmesc, așa că scormonesc după bani și i-i trântesc pe tejghea, întinzând mâna după Tellis.

Ea șovăie și ochii îi fug spre ușa de la intrare.

Trag pumnalul cu o mână, iar cu cealaltă înșfac sticluța. Ies din cocioabă arătându-mi colții. Dar pe aleea întunecoasă nu se mișcă decât o capră care rumegă niște gunoi. Animalul behăie la mine și pe urmă se întoarce la ospățul lui.

Și totuși, nu mă simt în largul meu. Fata Tribală s-a purtat ciudat. O iau la goană, ținându-mă departe de centrul târgului și luând-o pe cărările noroioase de la periferia pieței. Mă îndrept grăbită spre marginea vestică a Bârlogului, atât de preocupată să mă uit înapoi, încât nu văd silueta întunecată și zveltă din fața mea până nu mă izbesc de ea.

— Scuză-mă, nu te-am văzut, zice o voce catifelată.

Mă izbește un miros de *ghas* și frunze de ceai.

Îmi dau seama că știu vocea asta și mă străbate un fior rece. Tribalul. Cel cu cicatrice. Se uită la mine și mijește ochii.

— Ce caută o fată Cărturărească cu ochi aurii în Bârlogul Hoților? Fuge de ceva, poate?

Cerule! M-a recunoscut.

— Dă-te din calea mea.

Scot cuțitul la el. Râde și îmi pune o mână pe umăr, dezarmându-mă cât ai clipi cu cealaltă.

— Ai să-ți scoți un ochi, tigroaică mică, zice el, răsucind în mână pumnalul meu. Eu sunt Shikaat din tribul Gula. Iar tu ești…

— Nu te privește.

Vreau să mă smucesc, dar mâna lui mă ține ca o menghină.

— Vreau doar să stăm de vorbă. Hai să facem o plimbare.

Mă strânge de umăr și mai tare.

— Dă-mi drumul!

Îi trag un șut în gleznă, iar el tresare și-mi dă drumul. Dar când să țâșnesc spre o alee lăturalnică, mă înșfacă de braț și pe urmă de cealaltă încheietură a mâinii, ridicându-mi mâneca cămășii.

— Cătușe de sclavă.

Trece cu degetul peste semnele pe care încă le mai am pe piele.

— Scoase de curând. Interesant. Ți-ar plăcea să auzi teoria mea?

Se apleacă mai aproape, cu ochii strălucind, de parcă mi-ar spune o glumă.

— Cred că există foarte puține fete Cărturărese cu ochi aurii care să umble prin sălbăticie, tigroaico. Semnele tale îmi spun că ai avut parte de niște bătălii. Miroși a funingine – oare de la focurile din Serra? Iar medicamentul – ei, asta-i cea mai interesantă parte dintre toate.

Discuția noastră a atras priviri curioase – mai mult decât curioase. Un Marinar și un Războinic, amândoi cu niște platoșe de piele care-mi indică că sunt vânători de recompense, ne urmăresc plini de interes. Unul se apropie, dar Tribalul mă trage mai încolo, departe de el. Latră un cuvânt în întuneric. Peste o clipă, apar ca din pământ doi oameni – slugile lui, fără îndoială – care se duc să țină piept vânătorilor de recompense.

— Ești fata Cărturărească pe care o vânează Războinicii.

Shikaat se uită printre tarabe spre locurile întunecoase de unde ne-ar putea pândi pericolul.

— Cea care călătorește cu Elias Veturius. Iar el are o problemă, altfel n-ai fi singură acum, atât de disperată să faci rost de Tellis încât să dai pe el de douăzeci de ori cât face.

— De unde naiba știi?

— Nu-s prea mulți Cărturari pe-aici, zice el. Când apare vreunul, băgăm de seamă.

Fir-ar! Probabil că l-a anunțat fata din spițerie.

Zâmbește cu toți dinții.

— Acum ai să mă conduci la nefericitul tău prieten, altfel îți înfig un cuțit în măruntaie și te arunc într-o prăpastie, să mori încet.

În spatele nostru, vânătorii de recompense se ceartă înverșunat cu oamenii lui Shikaat.

— Omul ăsta știe unde-i Elias Veturius! le strig eu vânătorilor.

Ei pun mâna pe arme, iar din piață se ridică și alte capete.

Tribalul oftează și îmi aruncă o privire aproape îndurerată. În clipa în care își întoarce atenția de la mine către vânătorii de recompense, îl lovesc iar în gleznă și mă eliberez.

Țâșnesc pe sub prelate, răsturnând un coș de marfă și aproape trântind la pământ o bătrână Marinărească. Pentru o clipă, Shikaat mă pierde din ochi. În fața mea se ridică un perete de stâncă, iar la dreapta am un rând de corturi. În stânga, o piramidă de coșuri se înalță șubredă la marginea unui căruț cu blănuri.

Înșfac o blană din morman și plonjez sub căruț, acoperindu-mă și trăgându-mi picioarele să nu fie văzute chiar înainte ca Shikaat să dea buzna pe alee. Cât verifică zona, nu se aude nimic. Pe urmă răsună pași aproape… tot mai aproape…

Dispari, Laia. Mă fac cât mai mică în întuneric și-mi ating brățara ca să-mi dea putere. *Nu mă poți vedea. Nu vezi decât umbre, decât întuneric.*

Shikaat trage un șut în coșuri și le dărâmă, lăsând să pătrundă sub căruț o geană de lumină. Îl aud aplecându-se, îi aud răsuflarea în timp ce se uită dedesubt.

Nu exist, nu sunt decât un morman de blănuri, nimic important. Nu mă vezi. Nu vezi nimic.

— Jitan! strigă el. Imir!

Se apropie grăbit pașii a doi bărbați, iar peste o clipă, un felinar alungă întunericul de sub căruț. Shikaat trage blana și mă trezesc uitându-mă la chipul lui triumfător.

Numai că imediat triumful i se transformă în uimire. Se uită la blană, apoi din nou spre mine. Ridică felinarul și mă luminează clar.

Dar nu se uită *la* mine. Aproape ca și cum nu m-ar putea vedea. Ca și cum aș fi invizibilă.

Ceea ce-i imposibil.

În clipa când mă gândesc că-i imposibil, clipește și mă înșfacă.

— Ai dispărut, șoptește el. Și-acum iată-te aici. Îmi faci vrăji? Cum ai reușit?

Mă scutură de-mi clănțăne dinții.

— Dă-mi drumul!

Încerc să-l zgârii, dar mă ține la distanță cu brațul întins.

— Dispăruseși! șuieră el. Și pe urmă mi-ai reapărut în fața ochilor.

— Ești nebun!

Îl mușc de mână, iar el mă trage mai aproape, aducându-mi fața lângă a lui și uitându-mi-se în ochi.

— Ai fumat prea mult *ghas*! urlu eu.

— I-a mai zi o dată! spune el.

— Ești *nebun.* Aici am fost tot timpul.

Clatină din cap, ca și cum și-ar da seama că nu mint, dar tot nu mă crede. Când îmi dă drumul, încerc să mă întorc și să fug – dar degeaba.

— Ajunge, zice el, în timp ce slugile lui îmi leagă mâinile în față. Condu-mă la Mască sau vei muri.

— Vreau și eu o parte, zic, în minte încolțindu-mi o idee. Zece mii de mărci. Și mergem singuri – nu vreau să ne urmărească oamenii tăi.

— Niciun fel de parte, zice el. Iar oamenii mei rămân cu mine.

— Atunci, găsește-l singur! Înjunghie-mă, așa cum ai promis, și du-te.

Îi susțin privirea, cum făcea bunica atunci când negustorii Tribali îi ofereau prea puțin pe gemuri, iar ea amenința că pleacă. Inima îmi bubuie ca niște copite de cal.

— Cinci sute de mărci, zice Tribalul.

Deschid gura să protestez, dar el ridică palma.

— Și traversarea în siguranță a teritoriilor Tribale. E un târg bun, fato. Acceptă-l.

— Și oamenii tăi?

— Rămân cu mine. La distanță, adaugă el după ce mă cercetează bine.

Problema oamenilor lacomi, mi-a spus cândva bunicul, *este că-i cred pe toți ceilalți la fel de lacomi ca ei.* Shikaat nu face excepție.

— Dă-mi cuvântul tău de Tribal că nu mă păcălești, zic.

Până și eu știu ce valoare are o astfel de făgăduială.

— Altminteri nu te cred.

— Ai cuvântul meu.

Mă împinge înainte, iar eu mă împiedic și abia reușesc să nu cad. *Boule!* îmi mușc buza și mă abțin să i-o strig.

Las' să creadă că m-a speriat. Las' să creadă că a câștigat. O să-și dea seama curând unde a greșit: a jurat să joace corect.

Dar eu nu.

10. ELIAS

În clipa în care îmi recapăt cunoștința, îmi dau seama că nu-i bine să deschid ochii.

Am mâinile și picioarele legate cu sfoară și zac pe-o parte. Simt un gust ciudat în gură, de fier și ierburi. Mă doare tot corpul, dar mintea mi-e lucidă cum n-a mai fost de multe zile. Ploaia răpăie pe stânci la numai câțiva pași distanță. Sunt într-o grotă.

Dar ceva în aer nu e bine. Aud respirații precipitate și nervoase și simt mirosul de haine din lână și piele prelucrată pe care îl împrăștie negustorii Tribali.

— Nu-l poți omorî!

În fața mea stă Laia; genunchiul ei îmi apasă fruntea. Vocea îi răsună atât de aproape, încât îi simt răsuflarea pe obraz.

— Războinicii îl vor viu. Ca să i-l ducă Împăratului.

Cineva îngenuncheat în dreptul creștetului meu înjură în sadheză. Simt pe gât apăsarea unei lame reci de oțel.

— Jitan, mesajul! Se dă recompensa numai dacă-i viu?

— Să mă ia dracii dacă țin minte!

Vocea asta vine din dreptul picioarelor mele.

— Dacă aveți de gând să-l omorâți, măcar așteptați câteva zile.

Laia vorbește pe un ton rece și practic, dar sub această intonație îi simt vocea încordată ca o strună de lăută.

— Pe vremea asta, cadavrul s-ar descompune iute. Vă ia cel puțin cinci zile să-l duceți la Serra. Dacă Războinicii nu-l pot identifica, nu vede nimeni niciun ban.

— Fă-i felul, Shikaat! zice Tribalul de lângă genunchii mei. Dacă se trezește, suntem morți.

— Nu se trezește, zice bărbatul căruia ceilalți îi spun Shikaat. Uitați-vă la el, e deja c-o mână și-un picior în groapă.

Laia slăbește ușor apăsarea corpului pe capul meu. Simt sticlă între buze. Din ea picură un lichid cu gust de fier și ierburi. *Extract de Tellis.* Peste o secundă, sticla dispare, pitită unde-o fi ascunzând-o Laia.

— Shikaat, ascultă... începe ea, dar tâlharul o repede.

— Ea două oară când te apleci așa înainte, fato. Ce pui la cale?

A venit momentul, Veturius.

— Nimic, zice Laia. Vreau să pun mâna pe recompensă la fel de mult ca tine.

Unu: Mai întâi îmi imaginez atacul – unde lovesc, cum o să mă mișc.

— De ce te-apleci în față? mugește Shikaat. Și nu care cumva să mă minți!

Doi: Flexez mușchii de la brațul stâng ca să mă pregătesc, pentru că brațul drept e blocat sub mine. Inspir încet ca să-mi oxigenez fiecare părticică din corp.

— Unde-i extractul de Tellis? șuieră Shikaat, amintindu-și brusc. Dă-mi-l!

Trei: înainte să-i poată răspunde Laia Tribalului, îmi înfig bine piciorul drept în pământ ca să mă pot împinge în el și mă întorc pe-o parte, departe de tăișul lui Shikaat, apoi îl apuc cu picioarele pe Tribal de glezne și mă rostogolesc să mă ridic, în timp ce el cade. Mă reped apoi spre Tribalul care îmi stătuse la genunchi și îl lovesc cu capul înainte să poată ridica pumnalul. Îl scapă din mână, iar eu mă răsucesc și-l prind, recunoscător că-l poartă bine ascuțit. Îmi tai din două mișcări sfoara de la mâini și din încă două pe cea de la glezne. Primul Tribal pe care l-am lovit se ridică împleticindu-se și dă fuga afară din grotă, pesemne ca să aducă întăriri.

— Stai pe loc!

Mă reped în viteză spre ultimul Tribal – Shikaat – care o ține pe Laia la piept. Îi răsucește brațele cu o mână, iar cu cealaltă îi pune pumnalul la gât, cu ochi de criminal.

— Aruncă pumnalul și ridică mâinile! Altfel o ucid!

— Dă-i drumul, răspund eu într-o sadheză perfectă.

Strânge din fălci, dar nu se clintește. Nu-i un bărbat ușor de surprins. Îmi cântăresc vorbele cu grijă.

— În clipa în care o omori, eu te omor pe tine. Tu vei fi mort, iar eu voi fi liber.

— Pune-mă la încercare!

Apasă tăișul pe gâtul Laiei și câteva picături de sânge încep să curgă. Ea se uită în toate părțile încercând să găsească ceva, orice, cu care să-l lovească.

— Am o sută de oameni în jurul peșterii…

— Dacă aveai o sută de oameni afară, zic eu, atent în continuare la Shikaat, i-ai fi chemat de…

Îmi iau avânt în mijlocul cuvântului, una dintre șmecheriile preferate ale bunicului*. Într-o bătaie, proștii sunt atenți la vorbe,* mi-a spus el cândva. *Iar luptătorii știu să profite*. Îi răsucesc Tribalului mâna dreaptă, o eliberez pe Laia și o împing deoparte cu propriul meu corp.

Care mă trădează exact în aceeași clipă.

Adrenalina declanșată de atac se scurge din mine ca apa din sită și mi se împleticesc picioarele, văd dublu. Laia apucă ceva de pe jos și se întoarce spre Tribal, care rânjește răutăcios.

— Eroul tău încă-i plin de otravă, fato, șuieră el. Nu te mai poate ajuta.

Sare spre ea, lovind cu pumnalul și sperând s-o nimerească. Laia îi aruncă țărână în ochi, iar el urlă și întoarce capul. Dar nu-și mai poate opri avântul din corp. Laia scoate pumnalul și tâlharul se înfige în el cu un zgomot grețos.

Laia icnește, dă drumul pumnalului și se trage înapoi. Shikaat se întinde, o apucă de păr, iar ea deschide gura într-un țipăt mut, cu ochii fixați pe lama înfiptă în pieptul tâlharului. Îmi vede fața, iar pe chipul ei se citește groază, în timp ce, cu ultimele lui puteri, Shikaat încearcă s-o omoare.

Corpul meu își recapătă în sfârșit forța. Îl împing pe tâlhar departe de ea. Îi dă drumul și se uită curios la mâna lui devenită brusc fără vlagă, ca și cum nu i-ar aparține. Pe urmă cade mort la pământ.

— Laia?

O strig, dar ea se uită la cadavru de parcă ar fi în transă. *Primul om pe care l-a ucis.* Mi se întoarce stomacul pe dos când îmi amintesc de primul meu mort – un băiat Barbar, îmi amintesc fața lui vopsită în albastru, rana adâncă din burtă. Știu

mult prea bine ce simte Laia în clipa asta. Dezgust. Groază. Spaimă.

Îmi revine energia. Mă doare tot corpul, pieptul, brațele, picioarele, dar nu am convulsii. Nu am halucinații. O strig din nou pe Laia și de data asta ridică privirea.

— N-am vrut să fac asta, zice ea. El... El a venit spre mine. Iar pumnalul...

— Știu, zic eu cu blândețe.

N-o să vrea să vorbească despre asta. Mintea ei se gândește acum doar la supraviețuire și n-o lasă să se abată.

— Spune-mi ce s-a întâmplat în Bârlog, încerc eu să-i distrag atenția. Spune-mi cum ai făcut rost de Tellis.

Îmi spune povestea pe scurt, ajutându-mă între timp să-l leg pe Tribalul inconștient. O ascult pe jumătate neîncrezător și pe jumătate mândru pentru cât sânge rece are.

Aud de afară țipătul unui huhurez, o pasăre care nu iese pe o vreme ca asta. Mă duc lângă intrare. Pe stâncile din apropiere nu se vede nicio mișcare, dar vântul aduce miros de sudoare și de cal. S-ar părea că Shikaat n-a mințit când a spus că are o sută de oameni care așteaptă în apropierea peșterii.

Către sud, în spatele nostru, este stâncă compactă. Spre vest e Serra. Intrarea în grotă dă spre nord și se deschide într-o potecă îngustă care duce spre deșert și spre trecătorile pe unde am putea traversa în siguranță Munții Serrani. Spre est, poteca se prăbușește înspre Țancuri, un kilometru de stânci ascuțite care înseamnă moarte curată și pe vreme bună, darămite pe o ploaie sâcâitoare ca asta. Flancul estic al Munților Serrani începe dincolo de Țancuri. Acolo nu sunt poteci și nici trecători, doar muntele sălbatic care în cele din urmă coboară abrupt în Deșertul Tribal.

Pe toți dracii.

— Elias, se agită Laia de lângă mine. Ar trebui să plecăm de-aici. Înainte să se trezească Tribalul.

— Avem o problemă.

Îi arăt întunericul cu bărbia.

— Suntem înconjurați.

Cinci minute mai târziu, am legat-o pe Laia de mine cu o frânghie și l-am mutat pe lacheul lui Shikaat, tot fedeleș, la intrarea în grotă. Prind bine cadavrul lui Shikaat de cal și îi scot

gluga, să-l poată recunoaște oamenii lui. Laia se ferește să-l privească.

— Pa, căluțule, zice ea, mângâind armăsarul între urechi. Îți mulțumesc că m-ai adus până aici. Îmi pare rău să ne despărțim.

— Îți fur alt cal, zic eu sec. Ești gata?

Dă din cap că da, iar eu mă duc în spatele peșterii și pregătesc iască și fitil. Aprind o flacără pe care o hrănesc cu puținele crengi și lemne pe care reușesc să le găsesc, cele mai multe ude. Un fum alb și gros umple iute peștera.

— Acum, Laia!

Laia lovește calul peste crupă cât poate ea de tare, expediindu-l împreună cu Shikaat afară din grotă, spre Tribalii care așteaptă către nord. Oamenii ascunși după bolovanii solitari din vest ies la iveală și urlă la vederea fumului, a șefului lor mort.

Asta înseamnă că nu sunt atenți la Laia și la mine. Ne strecurăm din peșteră cu glugile trase peste față, ascunși de fum, de ploaie și de întuneric. O urc pe Laia la mine în spate, verific frânghia pe care am legat-o de un colț ascuns de stâncă, deloc bătător la ochi, și pe urmă îmi dau drumul pe peretele abrupt spre Țancuri, coborând palmă cu palmă până ajung la o stâncă lucioasă de ploaie aflată trei metri mai jos. Laia îmi sare din spate cu un scârțâit ușor pe care sper ca Tribalii să nu-l fi auzit. Trag de frânghie ca s-o eliberez.

Deasupra noastră, Tribalii tușesc în timp ce intră în peștera plină de fum. Îi aud înjurând în timp ce-și eliberează prietenul.

Urmează-mă, îi spun Laiei doar din buze. Ne mișcăm încet, iar zgomotul înaintării noastre este acoperit de tropăitul cizmelor și de strigătele Tribalilor. Stâncile Țancurilor sunt ascuțite și alunecoase, marginile tăioase ne intră în tălpi și ne agață hainele.

Mintea mi se întoarce în urmă cu șase ani, când Helene și cu mine ne-am ridicat tabăra lângă Bârlog vreme de-un sezon.

Toți cinciarii veneau să-i spioneze pe Hoți timp de câteva luni. Hoților nu le plăcea deloc treaba asta. Dacă te prindeau, te aștepta o moarte lungă și lentă, fix unul dintre motivele principale pentru care-și trimitea Comandantul elevii aici.

Helene și cu mine am venit încoace împreună – bastardul și fata, doi proscriși. Comandantul jubilase, pesemne, la o

asemenea însoțire, care, credea ea, urma să ducă la uciderea unuia dintre noi. Dar prietenia ne-a făcut pe mine și pe Hel mai puternici, nu mai slabi.

Săream pe Țancuri ca să ne jucăm, ușori ca niște gazele, provocându-ne unul pe celălalt să facem salturi tot mai nebunești. Helene sărea cot la cot cu atâta ușurință, încât n-ai fi ghicit niciodată că-i era frică de înălțime. Drace, proști mai eram! Atât de siguri că nu vom cădea! Atât de siguri că moartea nu ne putea atinge!

Acum știu mai bine.

Ai murit. Doar că nu știi încă.

Ploaia se mai potolește, în timp ce traversăm terenul stâncos. Laia rămâne tăcută, cu buzele lipite. E tulburată, o simt. Se gândește la Shikaat, fără-ndoială. Ține totuși pasul cu mine, șovăind doar o dată, la o crăpătură lată de un metru și jumătate sub care se cască o prăpastie adâncă de vreo șaizeci de metri.

Sar eu primul și ajung ușor pe partea cealaltă. Când mă uit înapoi, văd că Laia s-a albit la față.

— Te prind eu, îi spun.

Se uită lung la mine cu ochii ei aurii în care se luptă spaima și hotărârea. Sare fără să mă prevină, iar forța trupului ei mă aruncă în spate. Mi se umplu brațele de ea – talie, șolduri, un nor de păr mirosind a zahăr. Întredeschide buzele ca și cum ar vrea să spună ceva. Nu că i-aș putea da vreun răspuns inteligent. Nu cu atâtea părți din corpul ei lipite atât de mult de mine.

O îndepărtez. Se clatină și îi citesc pe chip suferință. Nici măcar nu știu de ce am făcut asta, în afară de faptul că mi s-a părut cumva greșit să fim atât de aproape. Nedrept.

— Aproape am ajuns, zic eu ca să-i distrag atenția. Rămâi lângă mine.

Pe măsură ce ne apropiem de munți și ne îndepărtăm de Bârlog, ploaia se rărește, fiind înlocuită de o ceață deasă.

Terenul stâncos se uniformizează și se netezește în terase inegale, lespezi de stâncă presărate cu copaci și tufăriș. O opresc pe Laia și ascult dacă suntem urmăriți. Nimic. Ceața acoperă Țancurile groasă ca o pătură, se strecoară printre copacii din jur și-i face să arate atât de sinistru, încât Laia se trage mai aproape de mine.

— Elias, șoptește ea. De aici o luăm spre nord? Sau ne întoarcem înapoi la dealuri?

— Nu avem echipamentul potrivit ca să ne cățărăm pe munții dinspre nord, zic eu. Iar oamenii lui Shikaat au împânzit deja dealurile. Ne vor căuta.

Laia se albește la față.

— Atunci, cum ajungem la Kauf? Dacă e să luăm un vapor din sud, întârzierea...

— Mergem spre răsărit, zic eu. Spre teritoriile Tribale.

Înainte să protesteze, mă las în genunchi și desenez în țărână o hartă aproximativă a munților și împrejurimilor.

— Facem cam două săptămâni până pe teritoriile Tribalilor. Poate puțin mai mult, dacă ne abate ceva. Peste trei săptămâni începe la Nur Adunarea de Toamnă. Vor fi acolo toate triburile, să cumpere, să vândă, să facă schimburi, să aranjeze căsătorii, să prăznuiască nașteri. Când se termină totul, vor pleca din oraș peste două sute de caravane. Și fiecare caravană e alcătuită din sute de oameni.

Laia înțelege și i se luminează ochii.

— Plecăm cu ei.

Încuviințez din cap.

— Mii de cai, de căruțe și de Tribali care pornesc la drum în același timp. În caz că ne urmărește cineva până la Nur, acolo ne va pierde urma. Unele dintre caravane se vor îndrepta către nord. Vom găsi una dispusă să ne ofere adăpost. Ne ascundem printre ei și ajungem la Kauf înaintea ninsorilor de iarnă. Un negustor Tribal și sora lui.

— Soră? își încrucișează ea brațele la piept. Nu semănăm deloc.

— Soție, dacă preferi așa.

Nu mă pot abține, ridic dintr-o sprânceană. Roșește în obraji, apoi roșeața coboară și pe gât. Mă întreb dacă s-o duce și mai jos. *Elias, încetează!*

— Și cum convingem un trib să nu ne toarne pentru recompensă?

Pipăi bănuțul de lemn din buzunar, semn că o Tribală deșteaptă pe nume Afya Ara-Nur îmi datorează o favoare.

— Lasă asta în seama mea.

Laia se gândește la ce am spus și în cele din urmă dă din cap că e de acord. Mă ridic în picioare și ascult, cercetând pământul

din jurul nostru. E prea întuneric să mergem mai departe, trebuie să ne ridicăm tabăra ca să înnoptăm. Mai urcăm niște terase și înaintăm în pădure până găsesc locul potrivit: un luminiș de sub o stâncă ieșită în afară, mărginită de pini bătrâni, cu trunchiurile acoperite de mușchi. În timp ce curăț de pietre și crengi pământul uscat de sub stâncă, simt pe umăr mâna Laiei.

— Trebuie să-ți spun ceva, zice.

Când o privesc, simt pentru o clipă că mi se taie respirația.

— Când am plecat spre Bârlog, continuă ea, m-am temut că otrava ar putea să...

Clatină din cap și pe urmă adaugă repede:

— Mă bucur că ești bine. Și știu cât de mult riști ca să mă ajuți. Mulțumesc.

— Laia...

M-ai ținut în viață. Ai reușit și tu să rămâi în viață. Ești la fel de curajoasă ca mama ta. Nu permite nimănui, niciodată, să-ți spună altceva.

Mi-aș putea continua cuvintele trăgând-o spre mine, mângâindu-i cu un deget linia aurie a claviculei, apoi gâtul lung. Adunându-i părul strâns și trăgând-o spre mine încet, foarte, foarte încet...

Durerea îmi săgetează brațul. Un avertisment. Îi distrugi pe toți cei care se apropie de tine.

I-aș putea ascunde Laiei adevărul. Să termin misiunea cât mai am încă timp și să dispar. Dar Rezistența a avut secrete față de ea. Fratele ei i-a ascuns munca lui cu Spiro. Identitatea părinților i-a fost ascunsă.

Viața ei a fost un șir lung de secrete. Merită să știe adevărul.

— Mai bine stai jos, zic eu și mă îndepărtez. Am și eu ceva să-ți spun.

Mă ascultă în tăcere, iar eu îi mărturisesc ce mi-a făcut Comandantul, îi povestesc despre Anticameră și despre Păzitoarea Sufletelor.

Când termin, Laiei îi tremură mâinile și abia i se aude vocea.

— Tu... o să mori? Nu. *Nu!*

Își trece mâna peste față și respiră adânc.

— Trebuie să se poată face ceva, să existe un leac, o cale...

— Nu există, îi răspund eu la obiect. Sunt sigur. Dar mai am câteva luni. Nu mai puțin de șase, sper.

— N-am urât niciodată pe nimeni ca pe Comandant! Niciodată, își mușcă ea buzele. Ai spus că ne-a lăsat să plecăm. De-asta? Voia să mori încet?

— Cred că a vrut să fie sigură c-o să mor, zic eu. Deocamdată, însă, îi sunt mai folositor viu decât mort. Habar n-am de ce.

— Elias...

Laia se acoperă bine cu mantia. După ce ezit o clipă, mă trag mai aproape de ea și ne rezemăm unul de altul ca să ne încălzim.

— Nu-ți pot cere să-ți petreci ultimele luni de viață într-o cursă nebună spre închisoarea Kauf. Ar trebui să-ți cauți familia Tribală...

Faci oamenii să sufere, a spus Păzitoarea Sufletelor. Atât de mulți oameni: bărbații omorâți cu mâna mea în Încercarea a Treia; Helene, lăsată pradă lui Marcus; bunicul, nevoit să fugă de-acasă și să plece în exil; până și Laia, silită să înfrunte butucul călăului în Încercarea a Patra.

— Nu-i pot ajuta pe oamenii pe care i-am făcut să sufere, zic. Nu pot schimba ce le-am făcut.

Mă aplec spre ea. Vreau să înțeleagă cât de tare cred fiecare cuvânt pe care-l rostesc.

— Fratele tău este singurul Cărturar de pe acest continent în stare să facă oțel de Serra. Nu știu dacă Spiro Teluman se va întâlni cu Darin în Ținuturile Libere. Nu știu nici măcar dacă Teluman mai trăiește. Dar știu că dacă îl voi scoate pe Darin din închisoare, dacă îi voi salva viața și le voi da inamicilor Imperiului o șansă de-a lupta pentru libertate, atunci poate o parte din răul pe care l-am făcut pe lumea asta va fi răscumpărat. Viața lui și toate viețile pe care le poate salva el în schimbul tuturor vieților luate de mine.

— Și dacă a murit, Elias?

— Spuneai că i-ai auzit pe unii din Bârlog vorbind despre el? Despre legătura lui cu Teluman?

Îmi povestește iarăși ce discutau bărbații din piață, iar eu cad pe gânduri.

— Războinicii trebuie să fie siguri că Darin n-a împărtășit și altora cunoștințele lui de fierar, iar dacă a făcut-o, că informația nu se va răspândi. Îl vor ține în viață ca să-l ia la întrebări.

Nu știu însă dacă Darin va supraviețui interogatoriilor. Mai ales când mă gândesc la Gardianul-șef de la Kauf și la felul în care obișnuiește să obțină răspunsuri de la prizonieri.

Laia se întoarce către mine.

— Cât ești de sigur?

— Dacă eu nu aș fi sigur, dar tu ai ști că există o șansă – una cât de mică – să mai trăiască, ai încerca să-l salvezi?

Îi citesc răspunsul în ochi.

— Nu contează dacă sunt sigur, Laia. Atâta vreme cât tu vrei să-l salvezi, eu te voi ajuta. Am făcut un legământ. N-am de gând să-l încalc.

Îi iau mâinile într-ale mele. Sunt reci. Sunt puternice. Le-aș ține așa și le-aș săruta fiecare bătătură din palme, aș mușca-o încetișor de interiorul încheieturii, făcând-o să i se taie răsuflarea. Aș trage-o mai aproape ca să văd dacă-și dorește și ea să se abandoneze focului care arde între noi.

Dar la ce bun? Ca să mă jelească după ce mor? Ar fi greșit. Egoist.

Mă îndepărtez ușor de ea privind-o neîncetat, să știe că nu-mi doresc deloc să fac asta. Îi citesc în ochi suferință.

Nedumerire.

Acceptare.

Mă bucur că înțelege. Nu mă pot apropia mai mult de ea, nu în felul ăsta. N-o pot lăsa să se apropie mai mult de mine. Nu i-ar aduce decât supărare și durere.

Din care a avut din plin.

11. HELENE

— Las-o în pace, Zburătorule.

Simt sub braț o mână fermă care mă ridică și mă trage de lângă zid. *Cain?*

Șuvițe albe de păr se strecoară ca șerpii de sub gluga Profetului. Trăsăturile emaciate îi sunt umbrite de veșmintele negre; cu ochii roșii ca sângele, privește grav creatura. L-a numit *Zburător,* ca în poveștile pe care le spunea pe vremuri Mamie Rila.

Zburătorul sâsâie încetișor, iar Cain mijește ochii.

— Las-o, am spus, zice Profetul trecând în fața mea. Ea nu pășește în întuneric.

— Nu?

Zburătorul chicotește și pe urmă își învolburează mantia și dispare, lăsând în urmă miros de foc. Cain se întoarce spre mine.

— Bine ne-am întâlnit, Sfrânciocule!

— Bine ne-am întâlnit? Bine ne-am întâlnit?

— Vino. Nu vrem să ne audă Comandantul sau lacheii săi.

Ce-am văzut în ochii Zburătorului încă mă face să tremur din tot corpul. În timp ce părăsesc împreună cu Cain Vila Veturia, reușesc să-mi vin în fire. În secunda când ieșim pe poartă, mă răsucesc spre Profet. Doar faptul c-am trăit o viață întreagă venerându-l mă oprește să mă agăț disperată de roba lui.

— Ai promis.

Profetul îmi cunoaște fiecare gând, așa că nu-mi ascund vocea spartă și lacrimile din ochi. Într-un fel, e o ușurare să n-o fac.

— Ai jurat că el va fi bine, dacă îmi țin făgăduiala.

— Nu, Sfrânciocule.

Cain mă conduce departe de vilă, pe o stradă largă cu case Aristocrate. Ne apropiem de una care probabil arăta minunat pe vremuri, dar acum nu-i decât o ruină arsă – distrusă acum câteva zile în timpul celei mai rele dintre revoltele Cărturarilor. Cain pășește peste molozul fumegând.

— Am promis că dacă îți ții făgăduiala, Elias va supraviețui Încercărilor. Și a supraviețuit.

— Ce rost avea să supraviețuiască, din moment ce oricum urmează să moară peste câteva săptămâni de mâna mea? Cain, nu pot refuza ordinul lui Marcus. Am jurat credință. Tu *m-ai făcut* să jur credință.

— Știi cine a trăit în casa asta, Helene Aquilla?

Schimbă subiectul, evident. Nici nu mă mir că pe Elias îl iritau atât de mult Profeții. Mă silesc să mă uit în jur. Casa nu-mi spune nimic.

— Masca Laurent Marianus. Soția lui, Inah.

Cain împinge cu piciorul o grindă arsă și culege de jos un cal de lemn cioplit grosolan.

— Copiii lor, Lucia, Amara și Darien. Șase sclavi Cărturari. Pe unul îl chema Siyyad. Îl iubea pe Darien ca pe un fiu.

Cain întoarce calul în picioare și-l pune ușurel la loc.

— Siyyad i-a cioplit băiatului acest cal acum două luni, când Darien a împlinit patru ani.

Simt o strângere de inimă. Ce *s-a întâmplat cu el?*

— Cărturarii au atacat casa cu făclii și păcură, iar cinci dintre sclavi au încercat să fugă. Siyyad a alergat la Darien. L-a găsit cu căluțul în brațe, ascuns sub pat de frică. L-a scos afară, dar focul s-a mișcat mult mai iute. Au murit repede. Toți. Chiar și sclavii care încercaseră să fugă.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că Imperiul este plin de astfel de case. Cu astfel de vieți. Crezi cumva că viața lui Darien sau a lui Siyyad contează mai puțin decât viața lui Elias? Nu-i adevărat.

— Știu, Cain.

Mă simt mâhnită că a fost nevoit să-mi amintească valoarea oamenilor din neamul meu.

— Dar ce rost a mai avut tot ce am făcut în Prima Încercare, dacă Elias tot va muri?

Cain se întoarce spre mine cu toată forța prezenței lui. Mă fac mică și mă trag înapoi.

— Îl vei urmări pe Elias. Îl vei găsi. Și ce vei învăța din acea aventură – despre tine însăți, despre pământul tău, despre dușmani –, acea cunoaștere va fi esențială pentru supraviețuirea Imperiului. Și pentru destinul tău.

Simt că-mi vine să-i vomit la picioare. *Am avut încredere în tine. Te-am crezut. Am făcut ce-ai vrut tu.* Iar acum, spre nenorocirea mea, propriile-mi spaime vor prinde viață. Să-l vânez pe Elias și să-l omor nici măcar nu-i partea cea mai rea a coșmarurilor mele. Ceea ce simt în timp ce-o fac e și mai rău. Emoțiile care mă străbat, ele dau visurilor atâta forță: satisfacția încercată în timp ce-mi torturez prietenul, plăcerea provocată de râsul lui Marcus, care stă lângă mine și mă privește aprobator.

— Nu te lăsa cuprinsă de disperare, zice Cain cu voce mai blândă. Fii credincioasă inimii tale și Imperiul va fi servit cum se cuvine.

— Imperiul. *Mereu Imperiul.* Dar cu Elias cum rămâne? Cu mine cum rămâne?

— Soarta lui Elias este în propriile lui mâini. Haide, Sfrânciocule, zice Cain și ridică mâna spre capul meu ca și cum

m-ar binecuvânta. Asta înseamnă să ai credință, să crezi în ceva mai mare decât tine însuți.

Scap un oftat și-mi șterg lacrimile de pe față. *Asta înseamnă să crezi.* Aș vrea să nu fie atât de greu.

Îl văd cum se îndepărtează și se afundă în ruinele casei, făcându-se nevăzut în cele din urmă după o coloană scorojită. Nu mă obosesc să mă duc după el. Știu c-a dispărut deja.

* * *

Cazarma Gărzilor Negre se află în cartierul Comercianților. Este o clădire lungă de piatră, fără alte însemne decât un sfrâncioc din argint cu aripile deschise încrustat în ușă.

În clipa în care intru, cele șase Măști dinăuntru se opresc din tot ce fac și mă salută.

— Tu, arăt eu spre Masca cea mai apropiată. Du-te și caută-i pe locotenentul Faris Candelan și pe locotenentul Dex Atrius. Îi aduci încoace, le distribui camere și le dai arme.

Înainte să fi apucat garda să priceapă, trec la următoarea.

— Tu. Adu-mi toate rapoartele din noaptea evadării lui Veturius. Fiecare atac, fiecare explozie, fiecare soldat mort, fiecare prăvălie jefuită, fiecare declarație a vreunui martor ocular – absolut tot. Unde este biroul Sfrânciocului?

— Pe aici, Mare Sfrâncioc, îmi arată soldatul o ușă neagră din capătul încăperii. Locotenentul Avitas Harper așteaptă înăuntru. A sosit chiar mai-nainte.

Avitas Harper. Locotenentul Harper. Simt un fior rece pe piele. Cel care m-a torturat. Sigur că da. Și el e membru al Gărzii Negre.

— Ce naiba vrea?

Soldatul pare surprins o clipă.

— Ordine, cred. Împăratul l-a trimis să participe la operațiunile pe care le conduceți.

Comandantul l-a trimis, adică. Harper este spionul ei.

Harper mă așteaptă în biroul comandantului Gărzii. Mă salută fără nicio expresie, ca și cum n-ar fi petrecut cinci zile torturându-mă în temniță.

— Harper, zic eu și mă așez în fața lui, cu biroul între noi. Raportează!

O clipă, Harper nu spune nimic. Oftez arătându-mi explicit iritarea.

— Ai fost informat în privința asta, da? Spune-mi ce știm despre unde se află trădătorul Veturius, *locotenente.*

Îi rostesc gradul cu tot disprețul de care sunt capabilă.

— Sau ești la fel de ineficient ca urmăritor cum ești ca anchetator?

Harper nu reacționează la împunsătură.

— Avem o pistă: o Mască moartă chiar lângă oraș.

Se oprește.

— Mare Sfrâncioc, ai hotărât cine va participa la misiune?

— Tu și încă doi, zic eu. Locotenentul Dex Atrius și locotenentul Faris Candelan. Se vor alătura astăzi Gărzii Negre. Vom chema întăriri pe măsură ce vom avea nevoie de ele.

Nu recunosc aceste nume. De obicei, Mare Sfrâncioc, recruții sunt aleși de…

— Harper!

Mă aplec spre el. Nu mă va mai controla. Niciodată.

— Știu că ești spionul Comandantului. Mi-a spus Împăratul. Nu mă pot descotorosi de tine. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te ascult. În calitate de comandant al tău, îți ordon să-ți ții gura când vine vorba de Faris și Dex. Acum vreau s-aud ce se știe despre evadarea lui Veturius.

Aștept o ripostă. Nu mă aleg decât cu o ridicare din umeri, care cumva mă înfurie și mai tare. Harper trece în revistă detaliile fugii lui Elias – ce soldați a ucis, unde a fost văzut în oraș.

În mijlocul relatării lui, se aude o bătaie în ușă și, spre ușurarea mea, intră Dex și Faris. Părul blond al lui Faris e varză, iar pielea închisă la culoare a lui Dex e cenușie. Mantiile pârlite și armurile însângerate arată clar cu ce s-au ocupat în ultimele zile. Fac ochii mari când mă văd plină de răni și vânătăi. Dar apoi Dex pășește înainte.

— Mare Sfrâncioc.

Salută și nu mă pot abține să nu zâmbesc. Poți să te bazezi pe Dex că-și va aminti protocolul chiar și când are în față rămășițele năruite ale unui vechi prieten.

— Pe toți dracii, Aquilla, zice înspăimântat Faris. Ce ți-au făcut?

— Bine ați venit, domnilor locotenenți. Bănuiesc că mesagerul v-a pus la curent cu misiunea.

— Trebuie să-l ucizi pe Elias, zice Faris. Hel…

— Sunteți gata să participați?

— Sigur că da, continuă Faris. Îți trebuie oameni în care să ai încredere, dar, Hel…

— Dânsul, îl întrerup eu, înainte ca Faris să apuce să spună ceva ce-ar putea raporta Harper mai departe Împăratului și Comandantului – este locotenentul Avitas Harper. Anchetatorul care m-a torturat și spionul Comandantului.

Faris închide gura imediat.

— Harper va participa și el la misiune. Așa că aveți grijă ce vorbiți când se află prin preajmă, pentru că va transmite totul Împăratului și Comandantului.

Harper se foiește stânjenit, iar eu simt un fior de triumf.

— Dex, spun mai departe. Un soldat va aduce toate rapoartele din noaptea fugii lui Elias. Ai fost locotenentul lui. Uită-te după orice ți s-ar putea părea relevant. Faris, tu vii cu mine. Eu și Harper avem o pistă în afara orașului.

Le sunt recunoscătoare prietenilor mei că-mi acceptă ordinele cu stoicism și că pregătirea îi ajută să nu li se citească nimic pe chip. Dex se retrage, iar apoi iese și Faris ca să facă rost de cai. Harper se ridică în picioare, cu capul aplecat pe-o parte. Nu-i pot descifra expresia – curiozitate, poate. Se caută în buzunar și mă crispez, pentru că-mi amintesc de boxurile de alamă pe care le-a folosit în timpul interogatoriului.

Scoate, însă, doar un inel bărbătesc. Greu, din argint, gravat cu o pasăre cu aripile desfăcute larg și ciocul deschis într-un țipăt. Inelul oficial al Marelui Sfrâncioc.

— Acum îți aparține, zice el, apoi scoate și un lănțișor. În caz că e prea larg.

E prea larg, dar îl poate ajusta un bijutier. Probabil că Harper se așteaptă să-i mulțumesc. Iau inelul, nu bag în seamă lanțul și trec pe lângă el.

* * *

Masca ucisă în întinderea de lângă Serra pare un început promițător. Nu sunt urme, n-a fost o ambuscadă. Dar în momentul în care îi văd cadavrul spânzurat de un copac și cu semne clare de tortură, știu că nu l-a omorât Elias.

— Veturius e Mască, Mare Sfrâncioc. O Mască antrenată de Comandant, zice Harper, în timp ce ne întoarcem în oraș. Nu-i și el un măcelar la fel ca noi?

— Veturius n-ar lăsa un cadavru în loc deschis, zice Faris. Cine a făcut-o a vrut să găsim leșul. De ce ar face cineva una ca asta dacă nu vrea să-i luăm urma?

— Să ne pună pe o pistă falsă, zice Harper. Să ne trimită spre vest și nu spre sud.

În timp ce ei se ceartă, eu cad pe gânduri. Cunosc Masca asta. A fost una dintre cele patru desemnate să-l conducă pe Elias la execuție. Locotenentul Cassius Pritorius, un prădător înrăit dedulcit la fete tinere. A activat la Blackcliff ca centurion de luptă. Aveam paisprezece ani pe atunci, dar țineam un pumnal la îndemână pentru când s-ar fi nimerit prin preajmă.

Marcus a trimis celelalte trei Măști însărcinate cu paza lui Elias la Kauf pentru șase luni, drept pedeapsă că l-au pierdut. De ce nu l-a expediat acolo și pe Cassius? Cum de-a ajuns el să sfârșească în felul ăsta?

Mintea îmi zboară spre Comandant, dar n-are niciun sens. Dacă ar fi înfuriat-o Cassius, l-ar fi torturat și l-ar fi ucis public, era cu atât mai bine pentru reputația ei.

Mă furnică ceafa, parcă m-ar urmări cineva.

— *Micuță cântăreațțțță...*

Vocea e undeva departe, o aduce vântul. Mă răsucesc în șa. Deșertul e pustiu, doar un ciuline se rostogolește aiurea. Faris și Harper își încetinesc caii și mă privesc întrebător. *Mergi mai departe, Aquilla. Nu s-a întâmplat nimic.*

Ziua următoare a vânătorii trece tot fără vreun progres, la fel și cea de după ea. Dex nu descoperă nimic demn de raportat. Iscoadele și tobele aduc piste false: doi bărbați au fost omorâți la Navium, iar un martor jură că Elias e făptașul. Un războinic și o Cărturărească au poposit la un han – de parcă Elias ar fi atât de prost încât să tragă la un blestemat de han.

La sfârșitul zilei a treia sunt epuizată și frustrată. Marcus mi-a trimis deja două mesaje, vrând să știe dacă am progresat.

Ar trebui să dorm în cazarma Gărzii Negre, ca în ultimele două nopți. M-am săturat, însă, de cazarmă și m-am săturat mai ales de senzația că Harper le raportează lui Marcus și Comandantului fiecare mișcare a mea.

Ajung la Vila Aquilla aproape de miezul nopții, dar casa strălucește de lumini și afară așteaptă înșirate zeci de trăsuri. Intru pe la ușa sclavilor, ca să evit familia, și dau nas în nas cu Livvy, care supraveghează o cină târzie.

Vede ce mutră fac și oftează.

— Intră pe fereastră, dacă vrei s-ajungi în camera ta. La parter s-au instalat unchii. Or să vrea să stați de vorbă.

Unchii – frații și verii tatei – conduc principalele familii ale Casei Aquilla. Sunt oameni de treabă, dar vorbă-lungă.

— Mama unde-i?

— Cu mătușile, încearcă să le potolească isteria, zice Livvy și ridică dintr-o sprânceană. Nu sunt bucuroase deloc de alianța Aquilla-Farrar. Tata m-a rugat pe mine să mă ocup de servirea mesei.

Ca să poată asculta și învăța, fără-ndoială. Livia, spre deosebire de Hannah, se arată interesată de felul cum se conduce Casa. Tata nu-i prost; știe foarte bine ce lucru prețios poate fi ăsta.

În timp ce ies pe ușa din spate, Livvy strigă după mine.

— Ferește-te de Hannah. Se poartă ciudat. Își dă aere. Parcă ar ști ceva ce noi nu știm.

Îmi dau ochii peste cap. De parcă Hannah ar putea ști ceva ce m-ar putea interesa.

Sar în copacul care se apleacă spre fereastra mea. E floare la ureche să intru și să ies pe-acolo, chiar și rănită. O făceam regulat când mă duceam să mă întâlnesc cu Elias.

Deși niciodată din motivul pe care mi l-aș fi dorit.

Îmi dau drumul în cameră pe geam și mă muștruluiesc. *Nu-i Elias. E trădătorul Veturius și tu trebuie să-l vânezi,* Dacă îmi tot repet aceste vorbe, poate că vor înceta să mă mai doară.

— *Micuță cântăreață.*

Vocea îmi face tot corpul să amorțească – e aceeași pe care sun auzit-o în deșert. Clipa de șoc mă bagă în bucluc. O mână îmi acoperă gura și o șoaptă îmi răsună la ureche.

— Vreau să-ți spun o poveste. Ascultă-mă cu atenție. S-ar putea să înveți ceva folositor.

Femeie. Mâini puternice. Cu bătături zdravene. Fără accent. Mă pregătesc să o desprind de mine, dar lama de oțel pe care mi-o lipește de gât mă oprește. Mă gândesc la cadavrul Măștii din deșert. Oricine-o fi femeia, nu s-ar teme să mă ucidă.

— Odată ca niciodată, zice ciudata voce, o fată și-un băiat au încercat să fugă dintr-un oraș cuprins de flăcări și groază. În oraș și-au găsit salvarea pe jumătate ascunsă-n umbră. Acolo îi aștepta o diavoliță cu pielea argintie și inima neagră cum îi era

căminul. S-au luptat cu diavolița la poalele unui turn de necurmată suferință. Au doborât-o și au fugit victorioși. Frumoasă poveste, nu-i așa?

Femeia care m-a prins își apropie fața de urechea mea.

— Să știi că povestea s-a petrecut aici în oraș, micuță cântăreață, zice ea. Găsește-o și îl găsești pe Elias Veturius.

Mâna care îmi acoperă gura se retrage, la fel și lama de pe gât. Mă întorc și văd o siluetă țâșnind de-a lungul camerei mele.

— Stai!

Mă întorc și ridic mâinile în aer. Silueta se oprește.

— Masca moartă din deșert. Tu ai omorât-o? o întreb.

— A fost un mesaj pentru tine, micuță cântăreață, scrâșnește femeia. Ca să nu fii atât de proastă să te lupți cu mine. Dar să nu-ți pară rău de omul ăla. Era un ucigaș și-un violator. Merita să moară. Uite că mi-am mai amintit ceva, zice ea și lasă capul pe-o parte. Fata aceea, Laia. Să nu te atingi de ea. Dacă i se întâmplă ceva rău, nicio putere de pe lumea asta nu mă va împiedica să-ți scot mațele. Încet.

După asta o ia din loc. Sar și scot paloșul din teacă. Prea târziu. Femeia a ieșit pe fereastra deschisă și a luat-o la goană pe acoperișuri.

Dar nu înainte să-i zăresc fața aspriță de ură, schilodită peste măsură și foarte ușor de recunoscut.

Sclava Comandantului. Cea despre care se credea că a murit. Cea căreia toată lumea îi spunea Bucătăreasa.

12. LAIA

Când mă trezește Elias în dimineața de după plecarea din Bârlog, îmi simt mâinile ude. Chiar și în penumbra dinaintea zorilor, văd cum îmi curge pe brațe sângele Tribalului.

— Elias!

Îmi șterg frenetic palmele de pelerină.

— Sângele nu se mai duce!

E plin și el.

— Ești acoperit de...

— Laia, zice, ajungând lângă mine cât ai clipi. Nu-i decât ceața.

— Ba nu. Este... peste tot.

Moarte peste tot.

Elias îmi ia mâinile și le ridică spre lumina slabă a stelelor.

— Uite. Sunt doar bobițe de rouă pe piele.

Revin în cele din urmă la realitate, iar el mă ridică ușurel în picioare. *Doar un coșmar.*

— Trebuie să plecăm.

Arată spre terenul stâncos aflat la o sută de metri mai departe, abia vizibil printre copaci.

— E cineva acolo.

Nu văd nimic prin Țancuri, nici nu aud nimic în afară de trosnetul crengilor în vânt și de ciripitul păsărilor matinale. Și totuși, corpul mă doare de la atâta încordare.

— Soldați? îi șoptesc lui Elias.

Clatină din cap.

— Nu sunt sigur. Am văzut strălucire de metal – platoșă, sau poate o armă. Dar clar ne urmărește cineva.

Mă vede neliniștită și îmi zâmbește scurt.

— Nu fi atât de îngrijorată. Majoritatea misiunilor reușite sunt doar o serie de dezastre evitate în ultimul moment.

Dacă am crezut că ritmul lui Elias de după Bârlog era rapid, m-am înșelat. Extractul de Tellis i-a refăcut puterile aproape ca-nainte. În câteva minute am lăsat Țancurile în spate și ne croim drum spre munți de parcă ne-ar urmări Zburătorul însuși.

Terenul e înșelător, împestrițat cu văioage înflorite și pâraie. Descopăr curând că am nevoie de toată concentrarea doar ca să țin pasul cu Elias. Ceea ce nu-i un lucru rău. După întâmplarea cu Shikaat, după ce-am aflat ce i-a făcut Comandantul lui Elias, nu vreau nimic mai mult decât să-mi alung amintirile într-un ungher întunecos al minții.

Elias verifică poteca din spatele nostru iar și iar.

— Ori am scăpat de ei, zice, ori au început să se priceapă foarte bine să se ascundă. Optez pentru a doua variantă.

Elias vorbește puțin. Încearcă, bănuiesc, să se țină la distanță. Să mă protejeze. O parte din mine îi înțelege motivele, chiar i le respectă. În același timp, însă, îmi lipsește foarte tare apropierea lui. Am fugit împreună de la Serra. Ne-am luptat împreună cu spectrele. L-am îngrijit când îl chinuia otrava.

Bunicul obișnuia să spună că atunci când ești alături de cineva în momentele lui grele, se naște o legătură. Un simț al

datoriei care e mai puțin obligație și mai mult dar. Acum mă simt legată de Elias. Nu *vreau* să mă țină la distanță.

La mijlocul celei de-a doua zile, cerul se rupe și vine potopul peste noi. Aerul montan se răcește, iar ritmul înaintării noastre devine lent de-mi vine să țip. Fiecare secundă mi se pare o eternitate pe care sunt nevoită s-o petrec cu gânduri pe care vreau cu disperare să le reprim. Comandantul otrăvindu-l pe Elias. Moartea lui Shikaat. Darin la Kauf, suferind în mâinile ticălosului Gardian-șef al închisorii.

Moarte peste tot.

Un marș forțat prin zloata care-ți amorțește oasele simplifică viața. După trei săptămâni, lumea mea s-a limitat la: mai respiră o dată, silește-te să mai faci un pas, găsește voința să mergi înainte. La căderea nopții, Elias și cu mine ne prăbușim epuizați, uzi până la piele, tremurând. Dimineața ne scuturăm bruma de pe pelerine și o luăm de la capăt. Tragem încă și mai tare, încercând să câștigăm timp.

Când coborâm în cele din urmă de pe culmea cea mai înaltă, ploaia se oprește. Printre copaci se lasă o ceață înghețată, lipicioasă ca un păienjeniș. Am pantalonii rupți în genunchi, tunica sfâșiată.

— Ciudat, mormăie Elias. N-am văzut niciodată o vreme ca asta atât de aproape de teritoriul Tribalilor.

Încetinim pasul încât aproape ne târâm, iar când mai avem o oră până la apus, Elias se oprește.

— N-are rost să înaintăm mai departe prin mocirla asta. Mâine ar trebui să ajungem la Nur. Hai să căutăm un loc să ne ridicăm tabăra.

Nu! Dacă ne oprim, voi începe să mă gândesc, să-mi aduc aminte…

— Nici măcar nu s-a întunecat, zic eu. Cum rămâne cu cine ne-o urmări? Sigur mai putem…

Elias mă privește calm.

— Ne oprim, zice el. N-am mai văzut semne că ne-ar urmări cineva de zile bune. Ploaia s-a oprit în sfârșit. Avem nevoie de odihnă și de-o masă caldă.

Peste câteva minute, vede o culme. Eu nu disting decât un ciorchine de bolovani enormi. La rugămintea lui Elias, aprind focul, în timp ce el dispare în spatele unuia dintre bolovani. Lipsește multă vreme, iar când se întoarce, este proaspăt ras. A

dat jos de pe el murdăria muntelui și s-a schimbat în haine curate.

— Ești sigur că-i o idee bună?

Am făcut din foc o flăcăruie decentă, dar trag cu ochiul agitată spre pădure. Dacă cine ne urmărește e acolo… Dacă vede fumul…

— Ceața ascunde fumul.

Dă din cap spre unul dintre bolovani și îmi aruncă o privire scurtă.

— E un izvor acolo. Ar trebui să te împrospătezi. Eu caut de mâncare.

Mă înroșesc toată, îmi dau seama cum trebuie să arăt. Am salopeta ruptă, sunt acoperită de noroi până la genunchi, am zgârieturi pe față și părul netuns, încâlcit. Tot ce port miroase a frunze ude și a pământ.

La izvor îmi scot tunica sfâșiată și puturoasă, folosindu-i singurul colț curat ca să mă frec bine cu el. Descopăr o pată de sânge închegat. Al lui Shikaat. Arunc imediat tunica.

Nu te gândi la asta, Laia.

Mă uit în spate, dar Elias a dispărut. Partea din mine care nu poate uita strânsoarea brațelor lui și vâlvătaia din ochi din timpul dansului de la Festivalul Lunii ar vrea să fi rămas. Să se uite. Să mă aline cu atingerea lui. Ar fi o bine-venită distragere a atenției să-i simt căldura mâinilor pe piele și-n păr. Ar fi un dar.

Într-o oră, m-am frecat până la sânge și m-am îmbrăcat cu haine jilave, dar curate. Îmi lasă gura apă de la mirosul de iepure fript. Mă aștept ca Elias să se ridice chiar în secunda când apar. Când nu avansăm și nu mâncăm, pleacă în patrulare. Dar azi îmi face un semn din cap și mă așez lângă el, cât mai aproape de foc cu putință, pieptănându-mi părul încâlcit.

Arată spre brățara mea.

— E frumoasă.

— Mi-a dat-o mama. Chiar înainte să moară.

— Modelul… Mi se pare că l-am mai văzut, zice Elias lăsând capul pe-o parte. Îmi dai voie?

Întind mâna să scot brățara și mă opresc, cuprinsă de o ezitare stranie.

Nu fi caraghioasă, Laia. Ți-o dă imediat înapoi.

— Doar… doar pentru un minut, bine?

Îi întind brățara și stau încordată cât timp o răsucește în mâini, examinându-i modelul abia vizibil de sub cocleală.

— Argint, zice el. Crezi că creaturile îl pot simți? Efritul și spectrele care ne tot cereau argint?

— Habar n-am.

O iau imediat ce mi-o înapoiază și tot corpul mi se destinde când o pun la loc.

— Mai bine mor decât să mă despart de ea. A fost ultimul lucru pe care mi l-a dat mama. Tu... Tu ai ceva de la tatăl tău?

— Nimic.

Nu disting amărăciune în vocea lui Elias.

— Nici măcar un nume. Dar e bine așa. Nu cred că era un om bun, oricine-o fi fost.

— De ce? Tu ești bun. Și n-ai moștenit asta de la Comandant.

Elias zâmbește trist.

— E doar o bănuială.

Ațâță focul cu un băț.

— Laia, zice el blând. Ar trebui să vorbim.

Oh, cerule!

— Despre ce să vorbim?

— Despre ce te deranjează. Am o bănuială, dar ar fi mai bine să-mi spui tu.

— Vrei să vorbim *acum*? După ce săptămâni în șir nici nu te-ai uitat la mine?

— Mă uit la tine, zice el repede, cu voce gravă. Chiar și când n-ar trebui.

— Atunci, de ce nu spui nimic? Mă consideri... îngrozitoare? Pentru ce i-am făcut lui Shikaat? N-am vrut să...

Îmi înghit restul cuvintelor. Elias lasă bățul și se apropie cu câțiva centimetri de mine. Îi simt degetele pe bărbie și mă întorc să mă uit la el.

— Laia, sunt ultimul om care te-ar judeca pentru că ai ucis ca să te aperi. Uită-te cine sunt eu. Uită-te la viața mea. Te-am lăsat în pace pentru că m-am gândit că singurătatea te-ar putea ajuta. Cât despre faptul că nu mă uit la tine... nu vreau să te fac să suferi. Voi muri peste câteva luni. Vreo cinci, dacă am noroc. E mai bine să păstrez distanța. Știm amândoi asta.

— Atât de multă moarte, zic eu. E peste tot. Ce rost mai are să trăiești, atunci? Voi scăpa vreodată? În câteva luni, tu... Nu pot rosti cuvintele. Iar Shikaat... Voia să mă omoare și pe

urmă… pe urmă a murit el. Avea sângele atât de cald și părea *viu,* dar…

Îmi stăpânesc un fior și-mi îndrept spatele.

— Nu contează. Voi plăti prețul. Eu…

— Emoțiile ne fac umani, zice Elias. Chiar și cele mai neplăcute dintre ele au rostul lor. Nu le bloca. Dacă le ignori, nu fac decât să devină mai puternice și mai zgomotoase.

Mi se pune un nod în gât, insistent ca o gheară, ca și cum înăuntrul meu ar fi rămas prizonier un urlet.

Elias mă trage într-o îmbrățișare, iar în timp ce mă las în brațele lui, sunetul acela tăinuit înăuntrul meu reușește să scape, ceva între țipăt și oftat. Ceva animalic și straniu. Frustrare și frică și ce mai urmează. Furie pentru că mă simt mereu zădărnicită. Groază că nu-mi voi mai vedea fratele niciodată.

Mă desprind de îmbrățișare după multă vreme. Când îl privesc, Elias are o expresie serioasă. Îmi șterge lacrimile. Mirosul lui mă învăluie. Îl trag în piept.

Deschiderea de pe chipul lui pălește. Îl văd cum se închide în el. Coboară brațele și se trage înapoi.

— De ce faci asta? zic eu, nereușind să-mi ascund exasperarea. Te-ai închis în tine. Mă respingi pentru că nu vrei să mă apropii. Dar dacă eu vreau? N-o să mă faci să sufăr, Elias.

— Ba da, zice el. Crede-mă.

— Nu te cred. De data asta nu.

Mă apropii sfidător de el. Își încleștează maxilarele, dar nu se mișcă. Îmi duc mâna la buzele lui, fără să-mi desprind privirea. Buzele acelea cu colțurile ușor ridicate ca și cum ar zâmbi mereu, chiar și când îi ard ochii de dorință, ca acum.

— Proastă idee, murmură el.

Suntem atât de aproape, încât îi văd o geană lungă căzută pe obraz. Îi văd tentele de albastru din păr.

— Atunci, de ce nu mă oprești?

— Pentru că sunt un prost.

Respirăm fiecare respirația celuilalt, iar când trupul lui se destinde, când îi simt în sfârșit brațele alunecând pe spatele meu, închid ochii.

Pe urmă, împietrește. Deschid ochii brusc. Elias și-a îndreptat atenția spre liziera de copaci. Peste o clipă, sare în picioare și

trage paloșele din teacă dintr-o singură mișcare. Mă ridic împleticindu-mă.

— Laia, zice el trecând în fața mea. Cine ne urmărește ne-a ajuns din urmă. Ascunde-te între bolovani. Și dacă se apropie cineva de tine, luptă-te din răsputeri, îmi ordonă el privindu-mă-n ochi.

Îmi scot cuțitul și pornesc în spatele lui, încercând să văd ce vede el, să aud ce aude el. Pădurea din jurul nostru e tăcută.

Zvârrr.

Dintre copaci zboară o săgeată direct spre inima lui Elias. El o oprește cu o lovitură de paloș.

Mai zboară una. *Zvârrr* – alta, și pe urmă alta. Elias le parează pe toate, până când la picioarele lui se așterne o pădurice de săgeți rupte.

— Pot face asta cât e noaptea de lungă, zice el, iar eu tresar.

Are o voce lipsită de orice emoție. O voce de Mască.

— Lasă fata și vezi-ți de drum, mârâie cineva din pădure.

Elias mă privește peste umăr cu o sprânceană ridicată.

— Un prieten de-al tău?

Scutur din cap.

— N-am niciun...

Dintre copaci iese o siluetă îmbrăcată în negru, cu gluga trasă bine peste ochi și o săgeată pregătită în arc. Prin ceața deasă, nu-i deslușesc chipul, dar ceva îmi sună cunoscut în vocea lui.

— Dacă ai venit pentru recompensă... începe Elias, dar arcașul îi retează vorba.

— Nu pentru asta. Am venit după ea.

— Ei bine, nu ți-o dau, zice Elias. Poți irosi în continuare săgeți, sau ne putem lupta.

Iute ca fulgerul, Elias aruncă un paloș, oferindu-i-l bărbatului cu o aroganță atât de ostentativă și jignitoare, încât mă strâmb. Dacă atacatorul nostru era deja nervos, acum va fi furios de-a dreptul.

Bărbatul coboară arcul și ne privește o secundă, înainte să clatine din cap.

— A avut dreptate, zice el cu voce cavernoasă. Nu te-a luat el cu de-a sila. Ai mers de bunăvoie.

Cerule, acum îl recunosc. Sigur că știu cine e. Își dă gluga jos și părul îi scânteiază ca o flacără.

Keenan.

13. ELIAS

În timp ce încerc să-mi dau seama cum – și de ce – ne-a urmărit roșcatul de la Festivalul Lunii tot drumul prin munți, din pădure apare încă o siluetă, cu părul blond strâns într-o coadă dezordonată, cu fața și peticul de piele de pe ochi mânjite de noroi. Era deja slabă încă de când locuia la Comandant, dar acum arată de-a dreptul înfometată.

— Izzi?

— Elias, mă salută ea cu un zâmbet slab. Arăți… ăăă… slab?

Încruntă din sprâncene în timp ce se obișnuiește cu mine așa, mâncat de otravă.

Laia își face loc pe lângă mine și scapă un strigăt. Îl apucă pe roșcat cu un braț și cu celălalt o ia pe sclavă și îi adună grămadă, râzând și plângând în același timp.

— Keenan! Izzi! Ești bine, trăiești!

— Trăiesc, da. Dar bine nu știu dacă sunt, zice Izzi aruncându-i o privire roșcatului. Prietenul tău a impus un ritm de mers de-a dreptul nebunesc.

Roșcatul nu-i răspunde, rămâne cu ochii ațintiți asupra mea.

Laia bagă de seamă și ea privirea și își drege glasul.

— Elias, pe Izzi o cunoști. Iar el e Keenan, un… un prieten.

Rostește *prieten* ca și cum n-ar fi sigură că este descrierea potrivită.

— Keenan, el e…

— Știu cine e, i-o retează roșcatul, iar eu îmi stăpânesc dorința de a-i arde un pumn pentru că se poartă așa. *Să-l pocnești pe prietenul ei la nici cinci minute după ce l-ai cunoscut, Elias – greșită cale de a păstra pacea.*

— Ce vreau să înțeleg eu, continuă roșcatul, este cum naiba ai sfârșit prin a ajunge împreună cu el. Cum ai putut…

— Ce-ar fi să ne așezăm? ridică Izzi vocea și se trântește lângă foc.

Mă așez lângă ea, cu un ochi la Keenan, care a luat-o pe Laia deoparte și acum vorbește plin de zel cu ea. Îi citesc pe buze; îi spune că vine cu ea la Kauf.

Groaznică idee! Una pe care trebuie să i-o scot din cap. Dacă pentru mine și pentru Laia este aproape imposibil să ajungem în siguranță la Kauf, să ne ascundem în patru ar fi nebunie curată.

— Spune-mi că aveți ceva de mâncare, Elias, zice Izzi încet. Keenan o putea trăi din obsesii, dar eu n-am mai mâncat o masă ca lumea de săptămâni bune.

Îi ofer ce-a mai rămas din iepurele meu.

— Îmi pare rău, n-a mai rămas mare lucru, zic. Îți pot prinde altul.

Sunt atent la Keenan și încep să scot paloșul atunci când îl văd că devine tot mai insistent.

— N-o să-i facă niciun rău, zice Izzi. Te poți relaxa.

— De unde știi?

— Trebuia să-l fi văzut când a aflat că Laia a plecat cu tine.

Izzi ia o îmbucătură de iepure și se înfioară.

— Credeam că va omorî pe cineva. Pe mine, de fapt. Laia mi-a dat locul aranjat pentru ea pe o barcă și mi-a spus că mă va căuta Keenan cam în două săptămâni. Dar el a venit după mine a doua zi după ce am plecat din Serra. Poate c-a avut o bănuială. Nu știu. Până la urmă s-a calmat, dar nu cred c-a mai pus geană pe geană de-atunci. M-a ascuns într-o casă conspirativă dintr-un sat și a dispărut o zi întreagă să caute informații, orice ne-ar fi putut conduce la tine. Nu se putea gândi decât cum să ajungă la ea.

Deci e îndrăgostit lulea. Minunat. Aș vrea s-o întreb mai multe, de exemplu dacă crede că și Laia simte același lucru pentru el. Dar îmi țin gura. Ce-i între Laia și Keenan nu mă poate privi pe mine.

Caut în raniță încă ceva de mâncare pentru Izzi, iar Laia se așază și ea lângă foc. Keenan o urmează. Pare turbat de furie, iar eu iau asta drept un semn bun. Sper că Laia i-a spus că ne descurcăm și că se poate întoarce la viața de rebel.

— Keenan ni se alătură și el, zice Laia.

La naiba!

— Iar Izzi…

— Vine și ea cu voi, zice fata Cărturărească. Așa ar face orice prietenă, Laia. În plus, nici n-am unde să mă duc în altă parte.

— Nu știu dacă-i o idee prea grozavă.

Îmi temperez cuvintele. Faptul că Keenan se înfierbântă repede nu înseamnă că trebuie să mă port și eu ca un idiot.

— Să mergem patru oameni la Kauf…

Keenan pufnește. Deloc surprinzător, strânge arcul în pumn, iar pe chip i se citește dorința să-mi înfigă o săgeată în gât.

— Laia și cu mine n-avem nevoie de tine. Ai vrut să scapi de Imperiu, așa-i? Atunci, scapă. Pleacă din Imperiu. Du-te!

— Nu pot.

Îmi scot pumnalele de aruncat și încep să le ascut.

— I-am făcut Laiei o promisiune.

— O Mască ținându-se de făgăduieli. Mi-ar plăcea s-o văd și pe-asta.

— Atunci, uită-te bine.

Calm, Elias.

— Ascultă, zic. Înțeleg că vrei să fii de ajutor. Dar să mergem într-acolo mai mulți oameni pur și simplu complică…

— Nu sunt un plod de care trebuie să ai grijă, Războinicule, ripostează Keenan. Te-am urmărit până aici, așa-i?

Corect.

— Cum ai reușit să ne iei urma?

Păstrez un ton civilizat, dar el se poartă de parcă tocmai l-aș fi amenințat că le fac felul copiilor lui nenăscuți încă.

— Nu suntem într-o sală de interogatoriu a Războinicilor, zice. Nu mă poți obliga să-ți spun nimic.

Laia oftează.

— Keenan…

— Hei, nu te aprinde așa, rânjesc eu.

Nu fi măgar, Elias.

— E doar curiozitate profesională. Dacă voi ne-ați urmărit, poate v-a urmărit cineva și pe voi.

— Nu ne-a urmărit nimeni, zice Keenan printre dinții încleștați.

O să rămână cu niște cioturi de măsele, dacă mai continuă așa.

— Și v-am găsit destul de ușor, continuă el. Rebelii se pricep să ia urma la fel de bine ca orice Mască. Mai bine.

Mă furnică pielea. Vorbește prostii. O Mască poate lua urma unui râs prin Țancuri, iar priceperea asta se capătă în zece ani de antrenament. N-am auzit de niciun rebel să poată face asta.

— Hai, lăsați-o baltă, intervine Izzi ca să potolească spiritele. Ce-o să facem mai departe?

— Găsim un loc sigur pentru voi, zice Keenan. Pe urmă, Laia și cu mine ne ducem la Kauf și-l eliberăm pe Darin.

Continui să mă uit în foc.

— Și cum ai de gând să procedezi?

— Nu trebuie să fii o Mască ucigașă ca să știi cum să pătrunzi într-o închisoare.

— Ținând cont că n-ați reușit să-l eliberați pe Darin din închisoarea Centrală cât timp a stat acolo, dă-mi voie să mă îndoiesc, zic eu. În Kauf este de o sută de ori mai greu de intrat. Și nu-l cunoști pe Gardianul-șef cum îl cunosc eu.

Sunt cât pe ce să spun ceva despre experimentele înspăimântătoare ale bătrânului, dar mă opresc. Darin se află în mâinile acelui monstru și nu vreau s-o sperii pe Laia.

Keenan se întoarce spre ea.

Cât de mult știe? Despre mine? Despre revoluție?

Laia se foiește stânjenită.

— Știe tot, zice ea în cele din urmă. Și nu ne despărțim de el.

Se întunecă la față și se uită în ochii lui Keenan.

— Elias cunoaște închisoarea. Ne poate ajuta să pătrundem în ea. A făcut de gardă acolo.

— Este un blestemat de *Războinic,* Laia, zice Keenan. Cerule, știi ce ne fac nouă Războinicii chiar acum? Îi ridică pe Cărturari cu miile. *Cu miile.* Pe unii îi fac sclavi, dar majoritatea sunt omorâți. Din cauza unei singure revolte, Războinicii omoară orice Cărturar pe care pun mâna.

Mi se face rău. *Sigur că-i omoară.* E domnia lui Marcus, iar Comandantul îi urăște pe Cărturari. Revoluția reprezintă pentru ea scuza perfectă să-i extermine, așa cum a vrut dintotdeauna.

Laia pălește. Se uită la Izzi.

— Așa e, șoptește Izzi. Am auzit că rebelii le-au spus Cărturarilor care nu aveau de gând să lupte să plece din Serra. Dar mulți n-au plecat. Războinicii i-au căutat. I-au ucis pe toți. Aproape că ne-au prins și pe noi.

Keenan se întoarce spre Laia.

— N-au arătat pic de milă pentru Cărturari. Iar tu vrei să iei unul din neamul lor cu noi? Dacă n-aș ști cum să intru în Kauf, poate ar merita. Dar știu, Laia. Jur. N-avem nevoie de-o Mască.

— El nu e Mască, intervine Izzi, iar eu îmi ascund surprinderea.

Ținând cont cum s-a purtat mama mea cu ea, era ultima persoană de la care mă așteptam să mă apere. Keenan o privește neîncrezător, iar Izzi ridică din umeri.

— Nu mai e, în orice caz.

Pălește puțin din cauza privirii urâte pe care i-o aruncă Keenan, iar eu simt că mă înfurii.

— Doar pentru că nu poartă mască, zice Keenan, nu înseamnă că s-a dezbărat de ea.

— Corect.

Îl privesc pe roșcat în ochi, întâmpinându-i furia cu detașare rece – unul dintre cele mai enervante trucuri ale mamei.

— Masca din mine i-a omorât pe soldații din tuneluri și ne-a scos afară din oraș, zic eu aplecându-mă spre el. Și tot Masca din mine o va duce pe Laia la Kauf, ca să-l salvăm pe Darin. Știe și ea. De-asta a rămas să mă elibereze pe mine în loc să fugă cu tine.

Dacă ochii roșcatului ar putea aprinde un foc, aș arde în flăcările iadului acum. O parte din mine se simte satisfăcută. Pe urmă zăresc fața Laiei și mi se face imediat rușine. Se uită de la mine la roșcat, temătoare și neliniștită.

— N-are rost să ne certăm, mă forțez să spun. Mai mult de-atât, nu depinde de noi. Nu e misiunea noastră, roșcatule.

Mă întorc spre Laia.

— Spune-mi ce vrei tu.

Expresia recunoscătoare de pe fața ei aproape că face să merite c-o să-l am pe cap pe idiotul de rebel până când otrava îmi va face felul.

— Ne-am mai putea îndrepta spre nord cu ajutorul Triburilor dacă am fi patru? Ar fi posibil?

Mă uit pe deasupra focului în ochii ei aurii așa cum m-am ferit s-o fac zile în șir. Îmi amintesc și de ce m-am ferit: focul din ea, hotărârea pătimașă sunt lucruri care stârnesc ceva în miezul ființei mele, ceva întemnițat și care vrea cu disperare să se elibereze. Mă cuprinde o dorință viscerală pentru ea; uit de Izzi și Keenan.

Simt în braț o durere bruscă și ascuțită. Îmi amintește ce-am de făcut. S-o conving pe Afya să ne adăpostească pe Laia și pe mine ar fi oricum destul de greu. Dar să adăpostească un rebel, două sclave fugare și pe cel mai vânat criminal din Imperiu?

Aș spune că e imposibil, dar Comandantul m-a dezbărat de acest cuvânt.

— Ești *sigură* că asta vrei?

Caut în ochii ei îndoială, frică, nesiguranță. Dar nu văd decât focul ăla interior. *Pe toți dracii!*

— Sunt sigură.

— Atunci, vom găsi o cale.

* * *

În noaptea asta o vizitez pe Păzitoarea Sufletelor.

Mă trezesc plimbându-mă alături de ea pe o cărare îngustă prin pădurea din Anticameră. Poartă o rochie și sandale, iar răcoarea aerului de toamnă nu pare s-o deranjeze. Copacii din jurul nostru sunt noduroși și bătrâni. Siluete translucide zboară printre trunchiuri. Unele nu sunt decât niște rotocoale albe, altele au niște forme mai umane. Pentru un moment sunt sigur că îl văd pe Tristas, cu trăsăturile contorsionate de furie, dar în clipa următoare dispare. Șoaptele siluetelor sunt slabe și se contopesc într-un murmur.

— Gata? o întreb pe Păzitoarea Sufletelor. Credeam că mi-a rămas mai mult timp. Am murit?

— Nu.

Ochii ei străvechi îmi analizează brațul. Pe lumea asta n-am nicio cicatrice, sunt fără pată.

— Otrava înaintează, dar lent.

— De ce m-am întors aici?

Nu vreau să înceapă din nou crizele și leșinurile, nu vreau ca ea să mă controleze.

— Nu pot rămâne, adaug.

— Ai întotdeauna o sumedenie de întrebări, Elias, zâmbește ea. În somn, oamenii ocolesc Anticamera și nu intră aici. Dar tu ești c-un picior în lumea viilor și cu unul în cea a morților. M-am folosit de lucrul ăsta ca să te chem. Nu-ți face griji, Elias. Nu te rețin mult.

Una dintre siluetele din copaci se apropie în zbor de noi – o femeie atât de estompată, încât nu-i pot distinge fața. Se uită printre crengi, se uită pe sub tufișuri. Dă din buze ca și cum ar vorbi singură.

— O auzi? mă întreabă Păzitoarea Sufletelor.

Încerc să-i disting glasul dintre celelalte șoapte fantomatice, dar sunt prea multe. Clatin din cap, iar Păzitoarea Sufletelor are pe chip o expresie pe care n-o pot descifra.

— Mai încearcă.

De data asta închid ochii și mă concentrez asupra femeii – doar a femeii.

Nu găsesc… unde… nu te ascunde, iubire…

Deschid ochii, iar murmurele celorlalți o acoperă.

— Caută ceva.

— Pe cineva, mă corectează Păzitoarea Sufletelor. Refuză să meargă mai departe. Și asta de decenii. Și ea a rănit pe cineva acum multă vreme. Deși, cred că n-a vrut.

O aluzie deloc subtilă la ce m-a rugat Păzitoarea Sufletelor data trecută când ne-am văzut.

— Fac așa cum mi-ai cerut, zic eu. Mă țin la distanță de Laia.

— Foarte bine, Veturius. Aș regreta să trebuiască să-ți fac rău.

Simt un fior rece pe spinare.

— Poți face asta?

— Pot face o mulțime de lucruri. Poate o să-ți arăt, înainte de sfârșit.

Îmi pune mâna pe braț și mă arde ca focul.

Când mă trezesc, e încă întuneric și mă doare brațul, îmi suflec mâneca, așteptându-mă să văd o urmă cicatrizată în carne, acolo unde am fost rănit.

Dar rana, vindecată cu multe zile în urmă, e deschisă din nou și sângerează.

14. HELENE

CU DOUĂ SĂPTĂMÂNI MAI DEVREME

— Ești nebună, zice Faris în timp ce el, Dex și cu mine ne uităm la urmele rămase pe pământ în spatele magaziei.

Cumva îl cred. Dar urmele nu mint, iar cele de-aici au de spus o poveste pe cinste.

O bătălie. Un combatant voinic. Unul mărunt. Cel mic aproape că i-a făcut felul celui mare până când a fost trântit la pământ – cel puțin așa bănuiesc, din moment ce nu-i niciun cadavru acolo. Combatantul voinic și un tovarăș de-al lui l-au tras pe cel mic în clădirea magaziei și au plecat călare printr-o ușă aflată în zidul din spatele curții. Calul avea gravată în potcoave deviza Casei Veturia: *Mereu victorioși.* Mă gândesc la povestea ciudată a Bucătăresei. *Au doborât diavolița și au fugit victorioși.*

Chiar dacă vechi de câteva zile, urmele sunt clare. Nimeni n-a deranjat locul.

— E o capcană.

Faris ridică torța să lumineze colțurile întunecate ale acestui loc pustiu.

— Smintita de Bucătăreasă a încercat să te aducă aici ca să ne prindă într-o ambuscadă.

— E o ghicitoare, zic eu. Și mereu m-am priceput la ghicitori.

Dezlegarea ăsteia, însă, mi-a luat mai mult decât de obicei; au trecut niște zile bune de când m-a vizitat Bucătăreasa.

— Iar o babă contra trei Măști n-ar fi cine știe ce ambuscadă.

— Te-a băgat la idei, așa-i?

Moțul lui Faris îi e zburlit, ca întotdeauna când e agitat.

— De ce te-ar ajuta? Ești o Mască. Ea e o sclavă evadată.

— Nu se omoară deloc după Comandant. Iar Comandantul clar ne ascunde ceva, arăt eu spre curte.

— În plus, nici urmă de ambuscadă, zice Dex, întorcându-se spre o ușă din zid, în spatele nostru. Există, în schimb, *salvarea pe jumătate ascunsă-n umbră.* Ușa dă spre est. Este în umbră doar jumătate de zi.

Dau din cap spre hornul cuptorului.

— Iar ăsta e *turnul de necurmată suferință.* Majoritatea Cărturarilor care lucrează aici se nasc și mor în umbra lui.

— Dar urmele... începe Faris.

— Există doar două *diavolițe cu pielea argintie* în Imperiu, zic eu. Iar pe una dintre ele o tortura Avitas Harper în noaptea aia.

Se subînțelege că Harper n-a fost invitat la mica noastră ieșire.

Examinez urmele din nou. De ce nu și-a adus Comandantul întăriri? De ce n-a spus nimănui că l-a văzut pe Elias în noaptea aia?

— Trebuie să vorbesc cu Keris, zic eu. Să aflu dacă...

— Extrem de proastă idee, zice o voce calmă în întunericul din spatele meu.

— Locotenente Harper.

Îl salut pe spion, aruncându-i o privire lui Dex. El se strâmbă și i se citește pe chipul frumos că nu-i cade bine. Era de datoria lui să se asigure că Harper nu ne-a urmărit.

— Pitit în întuneric, ca de obicei. Bănuiesc că îi vei povesti tot.

— Nu-i nevoie. Vă veți da voi de gol când vă veți apuca să puneți întrebări. Dacă a încercat să ascundă ce s-a întâmplat

aici, Comandantul a avut un motiv. Ar trebui să-l aflăm înainte să-i dăm de știre că suntem cu ochii pe ea.

Faris pufnește, iar Dex dă ochii peste cap.

Evident, idiotule. Exact asta am de gând să fac. Dar nu-i nevoie să știe Harper asta. De fapt, cu cât mă crede mai proastă, cu atât mai bine. Îi poate spune Comandantului că nu reprezint o amenințare.

— Nu vorbi la plural, Harper, zic eu și mă îndepărtez de el. Dex, verifică rapoartele din noaptea aia și vezi dacă n-a fost prin preajmă cineva care să fi văzut ceva. Faris, tu și Harper dați de calul ăla. Probabil e negru sau murg și înalt de peste un metru șaptezeci. Lui Quin nu-i plăcea diversitatea în grajd.

— Vom găsi calul, zice Harper. Nu te lua de Comandant, Sfrânciocule.

Nu-l bag în seamă. Sar în șa și mă îndrept spre vila Veturia.

* * *

Când ajung la vila Veturia, încă nu-i miezul nopții. Sunt cu mult mai puțini soldați decât la vizita mea de acum câteva zile. Ori Împăratul și-a găsit altă reședință, ori e plecat. *La bordel, poate. Sau să ucidă prunci nevinovați doar ca să se distreze.*

În timp ce sunt escortată pe holurile bine cunoscute, mă gândesc scurt la părinții lui Marcus. Nici el, nici Zak n-au vorbit vreodată despre ei. Tatăl lui Marcus este potcovar într-un sat aflat la nord de Silas, iar mama e brutăreasă. Oare ce simt ei, cu un fiu ucis de celălalt, iar cu cel rămas în viață încoronat Împărat?

Comandantul mă primește în biroul lui Quin și-mi oferă un scaun. Refuz.

Încerc să nu mă uit prea mult la ea, așa cum stă la biroul lui Quin. Poartă o robă neagră, iar volburile albastre ale tatuajului – despre care circulă nenumărate teorii prin Blackcliff – i se disting clar pe gât. N-am văzut-o decât în uniformă. Fără ea parcă nu mai are aceeași putere.

Ca și cum mi-ar ghici gândurile, ochii Comandantului se oțelesc.

— Îți datorez mulțumiri, Sfrânciocule, zice ea. I-ai salvat viața tatălui meu. Nu intenționam să-l omor, dar n-ar fi renunțat de bunăvoie la conducerea Casei Veturia. Faptul că l-ai scos din oraș i-a permis să-și păstreze demnitatea și ne-a asigurat o tranziție mai ușoară a puterii.

Nu-mi mulțumește. Și-a ieșit din minți când a aflat că tatăl ei a fugit din Serra. Doar anunță că știe că eu l-am ajutat. Cum o fi aflat? Mi-a fost aproape imposibil să-l conving pe Quin să nu atace temnițele de la Blackcliff ca să-l salveze Elias, iar să-l strecor afară pe sub nasul celor ce-l păzeau a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată. Ne-am mișcat cu grijă, cu foarte mare grijă.

— L-ai văzut pe Elias Veturius după dimineața evadării de la Blackcliff? întreb eu.

Nu trădează nicio umbră de emoție.

— Nu.

— Ai văzut-o pe Cărturăreasa Laia, fosta ta sclavă, după ce a evadat de la Blackcliff în aceeași zi?

— Nu.

— Ești Comandantul Academiei Blackcliff și consilierul Împăratului, Keris. Dar în calitate de Mare Sfrâncioc, sunt mai mare în grad decât tine. Îți dai seama că te-aș putea trimite la un interogatoriu care să-ți smulgă tot ce știi.

— Nu-ți flutura gradul în fața mea, fetițo, zice pe un ton blând Comandantul. Singurul motiv pentru care n-ai murit deja este că eu – nu Marcus, eu – mai am încă la ce te folosi. Dar – ridică ea din umeri – dacă insiști să mă interoghezi, mă voi supune.

Încă mai am la ce te folosi.

— În noaptea evadării lui Veturius, l-ai văzut cumva într-un depozit de lângă zidul estic al orașului, te-ai luptat cu el, ai fost învinsă și lăsată fără cunoștință, iar el a fugit călare împreună cu sclava?

— Tocmai ți-am răspuns la întrebarea asta, zice ea. Mai ai nevoie de ceva, Sfrânciocule? Revolta Cărturarilor s-a întins spre Silas. În zori voi conduce trupele care o vor zdrobi.

Vocea îi e la fel de temperată ca de obicei. Dar pentru o clipă, ceva îi pâlpâie în ochi. O izbucnire bine ascunsă de mânie. Dispare la fel de iute cum a apărut. Nu voi mai obține nimic de la ea.

— Mult succes în Silas, Comandante.

Când mă întorc să plec, spune:

— Înainte să pleci, Mare Sfrâncioc, trebuie să te felicit, zice ea, îngăduindu-și un mic rânjet. Marcus a finalizat documentele. Logodna cu sora ta îl onorează mult pe Împărat. Moștenitorul lor va fi Aristocrat legitim…

Ies pe ușă și traversez curtea cu capul plin de o învălmășeală de gânduri care îmi provoacă silă. Îl aud pe tata răspunzându-mi atunci când l-am întrebat ce a oferit în schimbul libertății mele. *Nimic important, fetițo.* Iar Livia, acum câteva seri, spunându-mi că Hannah se purta ciudat. *Ca și cum ar ști ceva ce noi nu știm.*

Țâșnesc printre gărzi și sar pe cal. N-am în minte decât: *Nu Livvy. Nu Livvy. Nu Livvy.*

Hannah e puternică. E aspră. E plină de furie. Dar Livvy – Livvy e dulce, amuzantă, curioasă. Marcus va vedea lucrurile astea și o va zdrobi. Îi va face plăcere să facă asta.

Mă duc acasă și descalec înainte să apuce calul să se oprească. Intru pe poartă și nimeresc într-o curte plină de Măști.

— Mare Sfrâncioc, zice una pășind spre mine. Trebuie să aștepți aici…

— Las-o să treacă.

Marcus iese agale pe ușa casei mele, flancat de mama și de tata. *Pe toți dracii, nu!* Imaginea asta e complet greșită, aș vrea să-mi spăl ochii cu leșie. După ei vine Hannah, cu capul ridicat țanțoș. Strălucirea din ochii ei mă lasă cu gura căscată. Atunci, înseamnă că e vorba de ea? Dacă da, de ce pare atât de fericită? Nu i-am ascuns niciodată disprețul pe care i-l port lui Marcus.

Când ajung în curte, Marcus face o plecăciune și sărută mâna lui Hannah, un gest reprezentând prin excelență comportamentul ales al unui pețitor de rang înalt.

Pe toți dracii, pleacă de lângă ea, porcule! îmi vine să strig. Îmi mușc limba. *El este Împăratul. Iar tu ești Sfrânciocul lui.*

Înainte să plece, se apleacă spre mama.

— Stabilește o dată, Mater Aquilla. Să nu așteptăm prea mult.

— Familia dumneavoastră va dori și ea să participe, Majestate? întreabă mama.

— De ce? strâmbă Marcus buzele. Sunt prea Plebei să meargă la o nuntă?

— Sigur că nu, Majestate, zice mama. Am auzit însă că mama dumneavoastră este o persoană foarte pioasă. Mă aștept să știe că Profeții au propus o perioadă strictă de doliu de patru luni.

Peste fața lui Marcus trece o umbră.

— Sigur că da, zice el. Tot atâta vă va trebui și vouă să dovediți că familia Aquilla merită încrederea mea.

Se apropie de mine, iar când îmi vede groaza din ochi, rânjește, încă și mai sălbatic din cauza durerii stârnite de amintirea lui Zak.

— Fii cu băgare de seamă, Sfrânciocule, zice el. Sora ta urmează să ajungă în grija mea. N-ai vrea să i se întâmple ceva, nu-i așa?

— Ea... Tu...

În timp ce eu îmi caut cuvintele, Marcus pleacă, urmat de gărzi. După ce sclavii noștri închid porțile în urma lor, o aud pe Hannah râzând încetișor.

— Nu mă feliciți, Sfrânciocule? zice ea. Voi fi Împărăteasă.

E o proastă, dar totuși e sora mea mai mică și o iubesc. Nu pot lăsa lucrurile așa.

— Tată, zic eu scrâșnind din dinți. Vreau să vorbesc cu tine.

— N-ar trebui să fii aici, Sfrâncioc, zice tata. Ai o misiune de îndeplinit.

— Nu-ți dai seama, tată? se întoarce Hannah spre mine. Pentru ea este mai important să-mi strice mie căsătoria decât să-l găsească pe trădător.

Tata pare cu zece ani mai bătrân decât ieri.

— Casa a semnat documentele de logodnă, zice el. Trebuia să te salvez, Helene. A fost singura cale.

— Tată, Marcus este un criminal, un violator...

— Nu-s toate Măștile așa, Sfrânciocule? îmi trântește Hannah în față. Te-am auzit eu pe tine și pe ticălosul cu care ești prietenă vorbindu-l de rău pe Marcus. Știu în ce mă bag.

Se apropie val vârtej de mine și-mi dau seama că suntem la fel de înalte, deși nu-mi amintesc când a crescut atât.

— Nu-mi pasă. Voi fi Împărăteasă. Fiul nostru va fi moștenitorul tronului. Iar soarta Casei va fi asigurată pe veci. Datorită *mie,* zice ea cu ochii strălucind. Gândește-te la asta în timp ce-l vânezi pe trădătorul pe care-l numești prieten.

N-o lovi, Helene. Nu. Tata mă ia de braț.

— Vino, Sfrâncioc.

— Unde-i Livvy? întreb.

— Închisă în camera ei, cu *febră,* zice tata în timp ce ne instalăm în biroul lui doldora de cărți. Mama ta și cu mine n-am vrut să riscăm s-o aleagă Marcus pe ea.

— A făcut asta ca să mi-o coacă mie.

Încerc să stau jos, dar sfârșesc prin a mă plimba de colo-colo.

— Probabil că l-a pus Comandantul.

— Nu-l subestima pe Împăratul nostru, Helene, zice tata. Keris ți-a vrut moartea. A încercat să-l convingă pe Marcus să te execute. O cunoști. Refuză să negocieze. Împăratul m-a căutat fără știrea ei. Aristocrații s-au întors împotriva lui. Au folosit fuga lui Veturius cu sclava ca să-i pună sub semnul întrebării legitimitatea de Împărat. El știe însă că are nevoie de aliați, așa că mi-a oferit viața ta în schimbul mâinii lui Hannah – și al sprijinului deplin al Casei Aquilla.

— De ce nu sprijinim altă Casă? întreb. Probabil că există vreuna care râvnește tronul.

— Toate râvnesc tronul. Luptele interne au început deja. Pe cine ai fi ales? Casa Sissellia este brutală și manipulatoare. Casa Rufia ar goli vistieria Imperiului într-o noapte. Oricare dintre ele s-ar opune să preia puterea altă Casă. Sunt gata să se sfâșie unele pe altele în lupta pentru tron. Mai bine un Împărat rău decât un război civil.

— Dar, tată, Marcus e…

— Fata mea, ridică tata vocea – și asta se întâmplă destul de rar încât să mă facă să tac. Tu trebuie să fii loială Imperiului. Marcus a fost ales de Profeți. El *este* Imperiul. Și are nevoie disperată de o victorie. Are nevoie de Elias, zice tata, aplecându-se peste birou. Îi trebuie o execuție publică. Trebuie ca toate Casele aristocrate să vadă că Împăratul este puternic și capabil. Tu, fiica mea, ești acum Marele Sfrâncioc. Trebuie să pui pe primul plan Imperiul – mai presus de dorințele tale, de prieteniile tale, de orice vrei. Mai presus chiar și decât sora și Casa ta. Suntem neamul Aquilla. *Loiali până la capăt.* Spune-o.

— Loiali, șoptesc eu. *Chiar dacă asta înseamnă distrugerea surorii mele. Chiar dacă înseamnă că Imperiul va fi condus de un nebun. Chiar dacă înseamnă că va trebui să-mi torturez și să-mi ucid cel mai bun prieten.* Până la capăt.

* * *

A doua zi, când ajung la cazarma goală, nici Dex, nici Harper nu pomenesc despre logodna lui Hannah. Sunt chiar destul de înțelepți să nu comenteze nimic de proasta mea dispoziție.

— Faris este la turnul tobelor, zice Dex. A descoperit calul. Iar în legătură cu rapoartele pe care voiai…

Prietenul meu se foiește și se uită la Harper.

Harper aproape că zâmbește.

— Există o problemă cu rapoartele, zice el. Tobele au transmis ordine contradictorii în noaptea aia. Trupele Războinicilor au fost încurcate de faptul că rebelii ne-au spart codurile și ne-au dat comunicațiile peste cap.

Dex rămâne cu gura căscată.

— Cum ai aflat?

— Am observat acum o săptămână, zice Harper. N-a ieșit la iveală decât azi. În haosul de-atunci, două ordine din acea noapte au trecut neobservate. Amândouă au deplasat oameni din partea de est a orașului spre alte zone, lăsând sectorul complet nepatrulat.

Blestem în barbă.

— Keris a dat ordinele alea, zic. L-a lăsat să plece. Vrea să fiu prinsă cu vânătoarea lui Veturius. Cu mine plecată, îl poate influența pe Marcus fără să-o deranjeze nimeni. Iar tu – mă uit la Harper – îi vei spune că am ghicit-o. Nu-i așa?

— Știe din clipa în care te-ai dus la vila Veturia s-o iei la întrebări, zice Harper și mă fixează cu privirea lui rece. Nu te subestimează, Sfrânciocule. Nici n-ar fi cazul.

Ușa se deschide și Faris dă buzna înăuntru, aplecându-se ca să nu dea cu capul de pragul de sus. Îmi întinde o bucată de hârtie.

— De la un post de pază la sud de Bârlogul Hoților.

> *Armăsar negru, un metru optzeci înălțime, însemnele casei Veturia, găsit într-un raid de rutină acum patru zile. Sânge pe șa. Animal în stare proastă, cu semne că a fost călărit intens. Posesorul Tribal a fost interogat, insistă că a găsit calul hoinărind în tabăra lui.*

— Ce naiba să caute Veturius la Bârlogul Hoților? zic eu. De ce să se ducă spre est? Cea mai rapidă cale de scăpare din Imperiu e spre sud.

— Poate-i un șiretlic, zice Dex. A vândut calul în afara orașului și pe urmă a pornit spre sud.

Faris clatină din cap.

— Atunci cum explici starea animalului și locul unde a fost găsit?

Îi las să se certe. Un vânt rece suflă prin ușile deschise ale cazărmii și înfoaie rapoartele de pe masă, aducând cu el miros de frunze căzute, de scorțișoară și de nisipuri îndepărtate. Un negustor Tribal trece cu căruța. Este primul Tribal pe care-l văd în Serra de zile în șir. Restul au plecat din oraș, în parte din cauza revoltei Cărturarilor, în parte pentru că se apropie Adunarea de Toamnă de la Nur. Niciun Tribal n-ar lipsi de-acolo.

Mă fulgeră un gând. *Adunarea de Toamnă.* Participă toate triburile, inclusiv tribul Saif. În mijlocul atâtor oameni, animale, căruțe și familii, ar fi floare la ureche pentru Elias să scape de iscoadele Războinicilor și să se ascundă la familia lui adoptivă.

— Dex, zic, punându-le capăt discuției. Trimite vorbă la garnizoana de la trecătoarea Atella. Am nevoie de o legiune completă gata să plece în trei zile. Și pregătește caii.

Dex ridică din sprâncenele argintii.

— Unde mergem?

— La Nur, zic eu ieșind pe ușă și îndreptându-mă către grajduri. Elias se îndreaptă spre Nur.

15. LAIA

Elias propune să ne odihnim, dar somnul nu vrea să mă viziteze în noaptea asta. Keenan e la fel de agitat; la vreo oră după ce ne-am culcat cu toții, se ridică și dispare în pădure. Oftez, știind că-i datorez o explicație. Dacă o amân, drumul spre Kauf va fi și mai dificil decât promitea deja să fie. Mă ridic tremurând de frig și strâng pelerina în jurul meu. Elias, stând de pază, zice încet când trec pe lângă el:

— Otrava. Nu le spune, nici lui, nici lui Izzi. Te rog.

— Nu le spun.

Încetinesc, gândindu-mă la tentativa noastră de sărut, întrebându-mă dacă ar trebui să spun ceva. Dar când mă întorc, el studiază atent pădurea, cu umerii încordați.

O iau după Keenan printre copaci și alerg să-l prind de braț chiar când e gata să dispară din raza mea vizuală.

— Ești tot supărat, zic eu. Îmi pare rău…

Se smulge din mâna mea și se întoarce, cu flăcări întunecate în ochi.

— Îți pare rău? Cerule, Laia, îți dai seama la ce m-am gândit când nu te-am găsit pe barcă? Știi câte am pierdut și totuși ai făcut-o…

— Am fost nevoită, Keenan.

Nu mi-am dat seama că asta l-ar fi putut răni. M-am gândit că va înțelege.

— N-o puteam lăsa pe Izzi să înfrunte mânia Comandantului. Nu-l puteam lăsa pe Elias să moară.

— Deci nu te-a pus el să faci asta? Mi-a spus Izzi că a fost ideea ta, dar n-am crezut-o. M-am gândit că… te-a convins el cumva. Te-a păcălit. Iar acum vă găsesc împreună. Credeam că tu și cu mine…

Își încrucișează brațele la piept; părul roșu îi cade peste față și îmi evită privirea. *La naiba.* Probabil că ne-a văzut pe mine și pe Elias lângă foc. Cum să-i explic? *N-am crezut că o să te mai văd vreodată. Sunt complet dată peste cap. Inima mea e dată peste cap.*

În loc de asta, spun:

— Elias e prietenul meu.

Măcar e adevărat? Elias *era* prietenul meu când am plecat din Serra. Acum nu mai știu ce este.

— Ai încredere într-un Războinic, Laia. Tu-ți dai seama? Pe toți dracii, e fiul Comandantului. Fiul femeii care ți-a ucis familia.

— El nu-i la fel.

— Ba sigur că-i la fel. Toți sunt la fel. Tu și cu mine, Laia, putem face singuri ce avem de făcut. Uite, n-am vrut să-ți spun de față cu el pentru că nu am încredere în el, dar Rezistența știe tot ce-i de știut despre Kauf. Are oameni înăuntru. Îl pot scoate pe Darin viu de-acolo.

— Kauf nu-i închisoarea Centrală, Keenan. Nu-i nici măcar Blackcliff. Este Kauf. Nimeni n-a scăpat vreodată de-acolo. Așa că termină, te rog. Asta-i alegerea mea. Aleg să am încredere în el. Poți veni cu mine, dacă vrei. Aș fi norocoasă să am alături de mine pe cineva ca tine. Dar nu-l părăsesc pe Elias. Este cea mai bună șansă a mea de a-l salva pe Darin.

Pentru o clipă, Keenan pare că vrea să mai spună ceva, dar pe urmă doar încuviințează din cap.

— Fie cum dorești, atunci.

— Vreau să-ți mai spun ceva.

Nu i-am destăinuit niciodată lui Keenan *motivul* pentru care a fost ridicat fratele meu. Dar dacă la Bârlogul Hoților au ajuns deja zvonuri despre Darin și Teluman, atunci cu siguranță a aflat și el câte ceva despre aptitudinile fratelui meu. Mai bine să audă de la mine.

— Izzi și cu mine am auzit niște zvonuri în timpul călătoriei noastre, zice el după ce termin să-i explic. Dar sunt bucuros că mi-ai spus. Sunt… Sunt bucuros că ai încredere în mine.

Când ni se întâlnesc privirile, se naște o scânteie între noi, năvalnică și copleșitoare. În ceață, ochii lui sunt nespus de întunecați. *M-aș putea pierde în ei.* Gândul îmi răsare brusc în minte. *Și nu mi-ar păsa dacă nu mi-aș mai găsi niciodată drumul înapoi.*

— Probabil că ești epuizată.

Ridică șovăielnic o mână spre fața mea. Atingerea lui e caldă, iar când își retrage degetele, mă simt pustie. Mă gândesc cum m-a sărutat în Serra.

— Vin și eu curând.

În luminiș, Izzi doarme. Elias nu mă bagă în seamă; mâna îi atârnă relaxat peste paloșul din poală. Nu dă niciun semn că ne-ar fi auzit vorbind pe mine și pe Keenan.

Culcușul meu e rece, mă cuibăresc în el tremurând. Rămân trează multă vreme, așteptând să se întoarcă Keenan. Dar minutele trec, iar el nu vine.

* * *

Ajungem la marginea Munților Serrani în plină dimineață, cu soarele sus pe cer spre răsărit. Elias o ia în față și coborâm pe o potecă sinuoasă către dealuri. Dincolo de aceste dealuri se întind dunele Deșertului Tribal, o mare de aur topit cu o insulă verde aflată la vreo douăzeci de kilometri de noi: Nur.

Caravane lungi de căruțe șerpuiesc spre oraș pentru Adunarea de Toamnă. Dincolo de oază se întind kilometri după kilometri de deșert, presărați cu platouri striate care se ridică spre cer ca niște santinele uriașe de stâncă. Un vânt venit din deșert urcă pe dealuri, aducând cu el miros de ulei, de cai și de carne friptă.

Aerul e mușcător – toamna vine repede în munți. Dar după cât de tare transpiră Elias, ar putea fi la fel de bine vara toridă din Serra. Azi dimineață mi-a spus încet că extractul de Tellis i s-

a terminat ieri. Pielea lui aurie, atât de sănătoasă înainte, este îngrijorător de palidă.

Keenan, care se tot încruntă la Elias de când am plecat, îl ajunge din urmă și ține pasul cu el.

— Vrei să spui că vom găsi o caravană care să ne ducă la Kauf?

Elias se uită chiorâș la rebel, dar nu răspunde.

— Tribalii nu sunt tocmai faimoși pentru ospitalitatea lor față de străini, insistă Keenan. Deși familia ta adoptivă e Tribală, nu-i așa? Sper că n-ai de gând s-o cauți și să-i ceri ajutorul. Războinicii o să fie cu ochii pe ea.

Expresia lui Elias se transformă din *ce vrei de la mine* în *pleacă și lasă-mă-n pace.*

— Nu, n-am de gând să-mi caut familia la Nur. În ce privește mersul spre nord, am… o prietenă care mi-e datoare.

— O prietenă, zice Keenan. Care…

— Fără supărare, roșcatule, zice Elias, dar nu te cunosc. Iartă-mă dacă n-am încredere în tine.

— Știu sentimentul, zice Keenan strângând din maxilare. Vreau doar să-ți sugerez să folosim casele conspirative ale rezistenței, în loc să intrăm în Nur. Putem evita astfel orașul și soldații care fără-ndoială că-l patrulează.

— După revolta Cărturarilor, rebelii probabil că au fost prinși și interogați. Dacă nu cumva ești tu singurul luptător care știe despre aceste case, ele sunt compromise deja.

Elias grăbește pasul, iar Keenan rămâne în urmă, mult în spatele meu, ceea ce mă face să cred că-i mai bine să-l las în pace. O ajung din urmă pe Izzi, iar ea se apleacă spre mine.

— Au evitat să-și scoată ochii unul altuia, zice ea. E un început, nu?

Îmi stăpânesc un hohot de râs.

— Cât crezi că va mai dura până se vor omorî unul pe altul? Și cine crezi că va ataca primul?

— Încă două zile până la războiul total, zice Izzi. Și pariez că primul va ataca Keenan. E un om foarte temperamental. Dar va câștiga Elias, pentru că-i Mască și așa mai departe. Totuși, parcă nu arată prea grozav, Laia, adaugă ea, lăsând capul pe-o parte.

Izzi vede întotdeauna mai mult decât crede lumea. Sunt sigură că-și va da seama dacă o duc cu preșul, așa că încerc să-i răspund cât mai simplu.

— Până diseară ar trebui să ajungem la Nur. După ce se va odihni, se va simți mai bine.

Dar la sfârșitul după-amiezii, dinspre est se stârnește un vânt puternic și înaintăm mai încet printre dealuri. Când ajungem la dunele care se întind până la Nur, luna e sus pe cer, cu o sumedenie de sclipiri argintii dedesubt. Suntem toți epuizați de lupta cu vântul. Izzi mai mult se împleticește decât merge, iar Keenan și cu mine gâfâim obosiți. Până și Elias se chinuie, oprindu-se scurt de suficiente ori ca să încep să-mi fac griji.

— Nu-mi place vântul ăsta, zice el. Furtunile de nisip din deșert nu încep decât toamna târziu. Dar și până aici vremea a fost ciudată – ploaie în loc de soare, ceață în loc de cer senin…

Schimbăm o privire. Mă întreb dacă se gândește la ce mă gândesc și eu: că parcă ceva n-ar *vrea* să ajungem la Nur… la Kauf sau la Darin.

Lămpile eu gaz din Nur strălucesc ca raza unui far la numai câțiva kilometri către est și ne îndreptăm direct spre ele. Dar după vreo doi kilometri printre dune, un vuiet grav străbate deșertul, răsunându-ne până-n oase.

— Ce naiba-i asta? întreb.

— Se mișcă nisipul, zice Elias. Mult nisip. Se apropie o furtună. Cu mare viteză.

Nisipul se răscolește fără-ncetare, ridicându-se în nori înalți, înainte să zboare mânat de vânt. După încă un kilometru, vântul devine atât de puternic, încât abia dacă mai vedem luminile din Nur.

— E nebunie curată! strigă Keenan. Ar trebui să ne întoarcem la dealuri. Să ne adăpostim peste noapte.

— Elias, zic eu tare, ca să acopăr vântul. Cât de mult ne întârzie furtuna?

— Dacă așteptăm, pierdem Adunarea. Avem nevoie de mulțime ca să putem trece neobservați.

Iar el are nevoie de Tellis. Nu știm ce poate face Păzitoarea Sufletelor. Dacă Elias are din nou convulsii și-și pierde cunoștința, cine știe cât îl va ține în Anticameră? Ore, dacă are noroc. Zile, dacă n-are.

Pe Elias îl străbate un fior, subit și violent, iar corpul i se smucește – prea tare ca să nu observe oricine are ochi. Ajung lângă el cât ai clipi.

— Rămâi cu mine, Elias, îi șoptesc la ureche. Păzitoarea Sufletelor încearcă să te cheme la ea. Nu-i îngădui.

Elias scrâșnește din dinți și convulsia trece. Sunt cât se poate de conștientă de privirea uluită a lui Izzi, de suspiciunile trezite lui Keenan.

Rebelul vine mai aproape.

— Laia, ce se...

— Mergem mai departe, zic eu ridicând vocea, ca să mă poată auzi și Izzi. O mică întârziere acum ar însemna o întârziere de săptămâni mai târziu, dacă ninge mai devreme sau dacă se închid trecătorile din nord.

— Uite.

Elias scoate din raniță un pumn de bandane și mi le întinde. În timp ce eu le împart, el taie o frânghie în bucăți de trei metri. Alt fior îi zgâlțâie umerii, iar el strânge din dinți și reușește să-l oprească. *Nu te da bătut*. Îl privesc cu înțeles, în timp ce Izzi vine mai aproape. *Nu-i momentul.* O leagă pe Izzi de el și se pregătește să mă lege pe mine de ea, dar Izzi clatină din cap.

— Pune-o pe Laia de cealaltă parte a ta.

Ochii îi alunecă scurt spre Keenan, atât de iute încât nici nu sunt sigură că am văzut bine. Mă întreb dacă l-a auzit azi-noapte cum mă implora să plec cu el.

Îmi tremură tot corpul de la efortul de a sta pe loc. Vântul urlă în jurul nostru, violent ca un cor de bocete funerare. Zgomotul mă face să mă gândesc la spectrele din deșertul de lângă Serra și mă întreb dacă și deșertul ăsta o fi bântuit de creaturi supranaturale.

— Ține frânghia întinsă – mâinile lui Elias se freacă de ale mele și pielea lui e febrilă – altfel n-o să știu dacă am fost smulși unul de lângă altul.

Mă cuprinde frica, dar el își apropie fața de mine.

— Nu te teme. Am copilărit în deșertul ăsta. Vom ajunge la Nur.

Pornim spre est, cu capetele plecate ca să ținem piept furtunii dezlănțuite. Praful întunecă stelele, iar dunele se mișcă atât de repede, încât ne împleticim și luptăm pentru fiecare pas. Am nisip între dinți, în ochi, în nas, nu pot să respir.

Frânghia dintre mine și Elias se întinde, iar el mă trage înainte. De cealaltă parte a lui, Izzi își îndoaie trupul ca trestia

luptându-se cu vântul, strângându-și bandana peste față. Aud ecoul unui țipăt și încep să tremur. Izzi? *Nu, e doar vântul.*

Pe urmă, Keenan, pe care îl credeam în spatele meu, smucește de frânghie în stânga mea. Forța lui mă trântește la pământ și corpul mi se afundă în nisipul adânc și moale. Mă lupt să mă ridic, dar vântul mă apasă ca un pumn gigantic.

Trag tare de frânghia care mă leagă de Elias. Trebuie să-și fi dat seama că am căzut. Îi voi simți dintr-o clipă în alta mâinile trăgându-mă spre el, ridicându-mă în picioare. Îi strig numele în furtună, dar vocea mea nici nu se-aude în vuietul din jur. Frânghia dintre noi se smucește o dată.

Pe urmă devine teribil de destinsă, iar când trag de ea, la capătul celălalt nu-i nimic.

16. ELIAS

În clipa asta, folosesc fiecare frântură de energie pe care o am ca să înfrunt furtuna și să le trag înainte pe Laia și pe Izzi.

În clipa următoare, frânghia dintre mine și Laia cade bleagă. Trag de ea și mi se taie picioarele când descopăr că se termină după numai un metru. Nici urmă de Laia.

Mă năpustesc înapoi spre unde sper să fie. Nimic. *Pe toți dracii!* Am făcut nodurile prea repede, probabil, unul dintre ele pesemne că s-a desfăcut. *Nu contează!* urlă mintea mea. *Găsește-o!*

Vântul vuiește și îmi amintesc de efriții de nisip cu care m-am luptat în timpul Încercărilor. În fața mea se ridică o siluetă asemănătoare unui om, cu ochii sclipind de răutate nestăvilită. Mă trag surprins înapoi – *de unde naiba a apărut?* – și pe urmă îmi scormonesc prin minte. *Pe efriții de nisip îi omori cântând un pic*. Îmi amintesc poezioara din copilărie și o cânt tare. *Te rog să ai efect, te rog, te rog!* Ochii din fața mea se îngustează și, pentru o clipă, poezioara mi se pare inutilă. Dar pe urmă ochii dispar.

Laia, însă – și Keenan – sunt pe undeva pe-aici, lipsiți de apărare. Trebuia să fi așteptat sfârșitul furtunii. Blestematul de rebel a avut dreptate. Dacă Laia e îngropată în nisip… Dacă moare pentru că mi-a trebuit mie blestematul de Tellis…

A căzut chiar înainte să se rupă legătura dintre noi. Mă las în genunchi și mătur totul în jur cu mâinile. Apuc o bucată de pânză, pe urmă ating un petic de piele caldă. Mă simt copleșit de ușurare și trag. Ea e – îmi dau seama după forma și greutatea corpului. O trag lângă mine și îi văd sub bandană un crâmpei de față îngrozită, în timp ce ea mă cuprinde cu brațele.

— Te-am prins, zic eu, deși nu cred că mă aude.

Pe cealaltă parte o simt pe Izzi înghiontindu-mă, apoi văd o fluturare de păr roșu – Keenan, încă legat de Laia, aplecat în timp ce tușește să-și scoată nisipul din plămâni.

Leg din nou frânghia, cu mâini tremurânde. O aud în minte pe Izzi spunându-mi s-o leg pe Laia de mine. Nodurile erau strânse. Frânghia era întreagă, nu era roasă. Nu avea de ce să se desfacă.

Las-o baltă. Mișcă-te.

Curând, terenul devine mai dur, transformându-se din nisip înșelător în pietrele uscate ale oazei. Șterg un copac cu umărul, iar prin nisip văd licărind slab o luminiță. Lângă mine, Izzi cade, ținându-se de ochiul bun. O ridic în brațe și merg mai departe. Tremură din tot corpul și tușește în neștire.

Luminița se transformă în două luminițe, apoi în zece – o stradă. Îmi tremură brațele și aproape că o scap pe Izzi*. Încă nu!*

Umbra mare a unei căruțe Tribale cu coviltir se ivește din întuneric și mă lupt să ajung la ea. Sper din tot sufletul că e goală, mai ales că nu mă simt în stare în clipa asta să las pe cineva fără simțiri.

Deschid ușa, desfac nodul care mă leagă de Izzi și o împing în căruță. Keenan se cațără după ea, iar pe Laia pe jumătate o ridic, pe jumătate îi fac vânt. Dezleg iute frânghia dintre noi și, în timp ce o deznod, observ că nu are capetele zdrențuite. Locul unde s-a rupt e neted.

Ca și cum ar fi fost tăiată.

Izzi? Nu, ea era lângă mine. Laia nu ar fi tăiat-o. Keenan? Să fi fost atât de disperat s-o aibă pe Laia numai pentru el? Mi se întunecă privirea și scutur din cap. Când mă uit din nou la frânghie, e la fel de zdrențuită ca odgonul vechi al unui trauler.

Halucinații. Găsește o spițerie, Elias. Acum.

— Ai grijă de Izzi, îi strig Laiei. Spală-i ochiul – a orbit-o nisipul. Aduc ceva de la spițer care s-o ajute.

Trântesc ușa coviltirului și ies înapoi în furtună. Mă cuprinde un tremur. Aproape c-o aud pe Păzitoarea Sufletelor*. Întoarce-te, Elias.*

Clădirile cu ziduri groase din Nur blochează destul nisipul încât să pot distinge semnele stradale. Mă mișc cu grijă, atent la soldați. Tribalii nu sunt atât de nebuni să iasă afară pe furtună, dar Războinicii patrulează orice ar fi.

După colț, observ pe zid un anunț. Mă apropii și înjur.

DIN ORDINUL MAJESTĂȚII SALE IMPERIALE
ÎMPĂRATUL MARCUS FARRAR
RECOMPENSĂ PE CAPUL LUI

ELIAS VETURIUS,
CAPTURAT VIU

UCIGAȘ, COLABORATOR AL REZISTENȚEI,
TRĂDĂTOR AL IMPERIULUI
RECOMPENSĂ: 60.000 MĂRCI
A FOST VĂZUT ULTIMA OARĂ
CĂLĂTORIND SPRE ESTUL IMPERIULUI
ÎNSOȚIT DE LAIA DIN SERRA,
MEMBRĂ A REZISTENȚEI ȘI SPIOANĂ

Rup anunțul, îl fac bucățele și-i dau drumul în vânt – doar ca să văd altul la câțiva metri mai încolo, și pe urmă altul. Tot blestematul de zid este plin de ele, la fel și peretele din spatele meu. Sunt peste tot.

Fă rost de Tellis.

Mă clatin pe picioare ca un cinciar după primul omor. Îmi ia douăzeci de minute să găsesc o spițerie și încă cinci minute agonizante să-i sparg lacătul de la ușă. Aprind un felinar cu mâini tremurânde și îi mulțumesc cerului când văd că spițeria are leacurile aranjate alfabetic. Până să găsesc Tellisul, gâfâi ca un animal însetat, dar imediat ce-l dau pe gât, mă simt cuprins de ușurare.

Și lucrurile devin clare. Mă copleșesc toate – furtuna, Izzi orbită de nisip, căruța unde i-am lăsat pe ceilalți. Și afișele. Blestematele de afișe cu urmărirea. Chipul meu, chipul Laiei expuse peste tot. Dacă numai pe-un singur perete erau zeci de astfel de afișe, cine știe câte sunt în tot orașul?

Existența lor înseamnă un lucru: Imperiul bănuiește că ne aflăm aici. Înseamnă că prezența Războinicilor la Nur va fi mult mai numeroasă decât mă așteptam. *N-au decât să se ducă toți în iad.*

Laia probabil că și-a ieșit deja din minți, dar ea și ceilalți vor trebui să aștepte. Fur tot stocul de Tellis din spițerie, plus o alifie care să-i aline lui Izzi durerea de ochi. În câteva minute sunt înapoi pe străzile măturate de nisip din Nur, amintindu-mi perioada pe care am petrecut-o aici ca cinciar, spionând Tribalii și raportând ce-am aflat la garnizoană.

O iau pe acoperișuri ca să ajung la clădirea garnizoanei, clipind din cauza furtunii. E încă destul de puternică să țină în casă oamenii sănătoși la cap, dar nici pe departe la fel de afurisită ca atunci când am ajuns în oraș.

Fortăreața Războinică, construită din piatră neagră, este oribil de nelalocul ei printre clădirile nisipii din Nur. Când mă apropii, mă furișez pe marginea unei terase care se întinde pe acoperișul clădirii de peste drum de ea.

Judecând după numeroasele lumini aprinse și după soldații care intră și ies, se vede clar că garnizoana-i înțesată de lume. Și nu doar de auxiliari și legionari. În ora pe care o petrec filând clădirea, număr cel puțin o duzină de Măști, dintre care una cu armura absolut neagră.

Garda Neagră. Oamenii lui Helene, care-i acum Mare Sfrâncioc. Ce caută aici?

Din garnizoană iese altă Mască în armură neagră. Un uriaș cu părul decolorat și ciufulit. Faris. Îi recunosc ciuful dintr-o mie.

Strigă spre un legionar care înșeuează un cal.

— … mesageri către absolut toate triburile, îl aud spunând. Oricine îi oferă adăpost, moare. Transmite asta foarte clar, soldat.

Mai apare o Gardă Neagră. Are pielea de pe mâini și de pe bărbie mai închisă la culoare, dar altceva nu deslușesc din locul în care mă aflu.

— Ne trebuie un cordon în jurul tribului Saif, îi spune el lui Faris. În caz că vrea să-i contacteze.

Faris clatină din cap.

— Este ultimul loc în care s-ar duce El… Veturius. Nu i-ar pune în pericol pe ai lui.

Pe toți dracii! Știu că sunt aici. Și cred că îmi dau seama cum au aflat. Peste câteva minute, mi se confirmă bănuiala.

— Harper.

Vocea lui Helene e de oțel și tresar atunci când o aud. Iese cu pași mari din cazarmă, părând neafectată de furtună. Armura ei lucește întunecat, iar părul deschis la culoare e o rază de lumină în noapte. *Sigur că da.* Dacă putea cineva intui ce voi face și unde mă voi duce, ea este aceea.

Mă las mai jos, convins că mă va simți, că va simți în măduva oaselor că sunt prin preajmă.

— Vorbește tu însuți eu mesagerii. Vreau oameni diplomați, îi spune ea Gărzii Negre pe nume Harper. Să-i caute pe șefii Tribali – pe *Zaldari* și pe *Kehanni,* pe cei care spun povești. Spune-le să nu vorbească cu copiii, triburile sunt foarte protectoare cu ei. Și asigură-te, pe toți dracii, că nu-i trece prin minte vreunuia să se uite după femeile lor. Nu vreau să mă trezesc cu un război sângeros pe cap pentru că un auxiliar idiot nu și-a putut ține mâinile acasă. Faris, instituie un cordon în jurul tribului Saif. Și pune pe cineva s-o urmărească pe Mamie Rila.

Faris și Harper pleacă amândoi să ducă la îndeplinire ordinele lui Hel. Mă aștept ca ea să se întoarcă în garnizoană, ca să scape de vânt. În schimb, face doi pași în mijlocul furtunii, cu o mână pe paloș. Are pleoapele obosite, gura ca o despicătură furioasă.

Mă doare sufletul când mă uit la Helene. Va înceta vreodată să-mi fie dor de ea? Oare își amintește de anul când am fost aici amândoi? Și, în primul rând, de ce naiba mă vânează? Ar trebui să știe că am fost otrăvit de Comandant. Dacă oricum sunt mort, ce rost mai are să mă captureze?

Aș vrea să cobor la ea, s-o îmbrățișez tare și să uităm că suntem inamici. Aș vrea să-i povestesc despre Păzitoarea Sufletelor și despre Anticameră, despre faptul că, acum, după ce-am simțit gustul libertății, nu-mi doresc decât să găsesc o cale să păstrez libertatea asta. Aș vrea să-i spun cât de dor îmi e de bunicul Quin și că Demetrius, Leander și Tristas îmi bântuie coșmarurile.

Aș vrea. Aș vrea. Aș vrea.

Traversez ghemuit jumătate de acoperiș, apoi sar pe următorul, plecând înainte să fac vreo prostie. Am o misiune. La

fel și Helene. Trebuie să țin la misiunea mea mai mult decât ține ea la a ei, altfel Darin e mort.

17. LAIA

Izzi se zvârcolește în somn, răsuflând agitat și cu greutate. Dă tare dintr-o mână și lovește lemnul ornamentat al coviltirului. O mângâi pe încheietură și-i șoptesc vorbe liniștitoare. În lumina mică a felinarului, pare palidă ca moartea.

Keenan și cu mine stăm cu picioarele încrucișate lângă ea. I-am ridicat capul ca să respire mai ușor și i-am spălat ochiul. Tot nu-l poate deschide.

Oftez când îmi aduc aminte de violența furtunii, de cât de măruntă m-am simțit în ghearele ei care m-apucaseră strâns. Am crezut că voi pierde contactul cu pământul și voi zbura în noapte. În furtuna puternică, m-am simțit mai mică decât un fir de praf.

Trebuia să fi așteptat, Laia. Trebuia să-l fi ascultat pe Keenan. Dacă orbirea provocată de nisip e permanentă? Izzi și-ar pierde singurul ei ochi din cauza mea.

Vino-ți în fire. Elias avea nevoie de Tellis. Iar tu ai nevoie de Elias, dacă vrei să-l scapi pe Darin. Te afli într-o misiune. Ești conducătoarea ei. Acesta e prețul.

Unde e Elias? Au trecut secole de când a plecat. Într-un un ceas sau două se luminează. Afară încă bate vântul, dar nu suficient de tare cât să-i împiedice pe oameni să iasă pe stradă. În cele din urmă se vor întoarce și stăpânii căruței. Nu se poate să ne găsească aici.

— Elias e otrăvit, spune încet Keenan. Așa-i?

Încerc să n-am nicio expresie, dar Keenan oftează. Vântul se întețește și zgâlțâie geamlâcurile de sus ale coviltirului.

— Are nevoie de medicamente. De-asta v-ați dus mai întâi la Bârlogul Hoților, în loc să vă îndreptați direct spre nord, zice el. La naiba! Cât de grav e?

— Grav, zice Izzi pe un ton răgușit. Foarte grav. Noptariță.

Mă uit la Izzi și nu-mi vine să cred.

— Te-ai trezit! Slavă cerului. Dar de unde știi?

— Bucătăreasa se distra povestindu-mi ce otrăvuri i-ar administra Comandantului dacă ar fi putut, zice Izzi. Le descria efectele foarte amănunțit.

— O să moară, Laia, zice Keenan. Noptarița ucide.

— Știu.

Aș vrea să nu fi știut.

— Și el știe. De-asta a trebuit să ajungem la Nur.

— Și vrei în continuare să duci misiunea la îndeplinire împreună cu el?

Dacă Keenan ar ridica sprâncenele mai sus, le-ar pierde în păr.

— Să lăsăm deoparte faptul că e riscant doar să te afli în prezența lui, că maică-sa ți-a omorât părinții, că el este o Mască și că oamenii lui îi extermină acum pe-ai noștri. E *mort,* Laia! Cine știe dacă măcar va trăi destul cât să ajungă la Kauf. Și, cerule, de ce ar *vrea* să ajungă?

— Știe că Darin ar putea schimba totul pentru Cărturari, zic eu. Nu crede în maleficul Imperiu mai mult decât credem noi.

Keenan râde batjocoritor.

— Mă îndoiesc...

— Încetează.

Cuvântul mi-a ieșit o șoaptă. Îmi dreg glasul și pipăi brățara mamei. *Forță.*

— Te rog.

Keenan șovăie, apoi mă prinde de mâini în timp ce le strâng pumn.

— Iartă-mă.

În sfârșit mă privește deschis.

— Ai trecut prin iad, iar eu stau aici și te fac să te simți și mai groaznic. Nu voi mai deschide subiectul. Dacă asta vrei tu, asta vom face. Am venit să te-ajut. Cu orice ai nevoie.

Respir ușurată și încuviințez din cap. El trece degetul peste litera K de pe pieptul meu – semnul pe care mi l-a cioplit în carne Comandantul cât i-am fost sclavă. Acum e o cicatrice decolorată. Degetul îi urcă pe claviculă, pe obraz.

— Mi-a fost dor de tine, zice. Nu-i ciudat? Acum trei luni nici nu te cunoșteam.

Îi studiez maxilarul puternic, felul în care părul strălucitor i se revarsă peste frunte, numeroșii mușchi ai brațului. Oftez simțindu-i mirosul de lămâie și fum de lemn care-mi e de-acum

atât de familiar. Cum de-a ajuns să însemne pentru mine atât de mult? Abia dacă ne cunoaștem și, totuși, în apropierea lui, corpul mi se liniștește. Involuntar, mă aplec sub mângâierea lui, căldura mâinii atrăgându-mă mai aproape.

Ușa se deschide, iar eu sar și mă întind după pumnal. Dar e Elias. Se uită de la Keenan la mine. Pielea lui, de o culoare atât de bolnăvicioasă când ne-a lăsat în căruță, și-a recăpătat nuanța aurie.

— Avem o problemă.

Se urcă în căruță și despăturește o foaie de hârtie: un afiș de urmărire unde eu și Elias suntem zugrăviți înspăimântător de precis.

— De unde naiba știu? întreabă Izzi. Ne-au găsit?

Elias se uită la podeaua căruței și răscolește praful cu cizma.

— Helene Aquilla e și ea aici, zice el cu o voce curios de neutră. Am văzut-o la garnizoana Războinicilor. A instalat un cordon în jurul tribului Saif și are sute de soldați care o ajută să ne caute.

Îi întâlnesc privirea lui Keenan. *E riscant doar să te afli în prezența lui.* Poate chiar a fost o idee proastă să venim la Nur.

— Trebuie să ajungem la prietena ta ca să putem pleca împreună cu restul triburilor, zic eu. Cum facem asta?

— Voiam să vă propun să așteptăm să se facă noapte și pe urmă să ieșim deghizați. Dar exact la asta se așteaptă Aquilla. Deci vom face pe dos. Ne ascundem rămânând la vedere.

— Și cum intenționezi să ascunzi la vedere un rebel Cărturar, două sclave și un fugar? întreabă Keenan.

Elias caută în raniță și scoate niște cătușe.

— Am o idee, zice el. Dar n-o să vă placă.

* * *

— Ideile tale, îi șuier lui Elias în timp ce mă târăsc în urma lui pe străzile aglomerate din Nur, sunt aproape la fel de criminale ca ale mele.

— Taci, *sclavo*!

Îmi arată din cap un detașament de Războinici care mărșăluiește pe o stradă apropiată.

Îmi ferec buzele, iar cătușele care-mi îngreunează gleznele și încheieturile mâinilor zăngănesc. Elias s-a înșelat. Nu doar că-mi displace planul lui, îl urăsc de-a dreptul.

El poartă o cămașă roșie de negustor de sclavi și ține lanțul prins de gulerul de fier din jurul gâtului meu. Părul îmi atârnă peste față, încâlcit și îmbâcsit. Izzi, cu ochiul în continuare bandajat, vine în urma mea. Între noi se întinde un metru de lanț, iar ea se bazează pe indicațiile pe care i le transmit eu în șoaptă ca să nu se împiedice. După ea vine Keenan, cu fața brobonită de sudoare. Știu ce simte: că suntem duși de-adevăratelea la o licitație.

Mergem în șir în spatele lui Elias, ascultători, cu capul plecat, cu corpurile supuse, așa cum e de așteptat de la niște sclavi Cărturari. Mă năpădesc amintiri cu Comandantul: ochii ei spălăciți atunci când mi-a crestat inițiala pe piept cu o minuțiozitate sadică; loviturile pe care le împărțea cu larghețea cu care arunci bănuți cerșetorilor.

— Adună-te, zice Elias aruncându-mi o privire, probabil pentru că simte cum mă cuprinde panica. Avem de traversat tot orașul.

La fel ca zecile de negustori de sclavi pe care i-am văzut aici, în Nur, Elias ne dirijează cu un dispreț convingător, lătrând ocazional ordine spre noi. Bombăne către praful din aer și se uită la Tribali de sus, de parcă ar fi gândaci.

Cu bandana acoperindu-i partea de jos a feței, îi văd doar ochii, aproape lipsiți de culoare în lumina dimineții. Cămașa de negustor de sclavi îi e mai largă decât i-ar fi fost acum câteva săptămâni. Lupta cu otrava Comandantului l-a costat, a ajuns doar muchii și colțuri. Supletețea îi pune în valoare frumusețea, dar mi se pare că mă uit mai degrabă la umbra lui decât la adevăratul Elias.

Străzile prăfoase ale orașului sunt pline de oameni care se duc din tabără în tabără. Oricât ar părea de haotic, domnește o ordine ciudată. Fiecare tabără își etalează propriile culori Tribale, are corturile pe partea stângă, tarabele negustorești pe dreapta și este înconjurată pe margine de tradiționalele căruțe.

— Uh, Laia, îmi șoptește Izzi din spate. Simt miros de Războinici. Oțel, piele și cai. Mi se pare că sunt peste tot.

— Asta pentru că chiar sunt, îi șoptesc cu colțul gurii.

Legionarii controlează prăvălii și căruțe. Măștile latră ordine și intră în case pe nepusă masă. Înaintăm încet, pentru că Elias urmează o rută ocolitoare, încercând să evite patrulele. În tot timpul ăsta îmi simt inima-n gât.

Mă uit în van după Cărturari liberi, sperând să fi evadat vreunii din masacrul Imperiului. Dar singurii pe care îi văd sunt în lanțuri. Există puține vești despre ce se întâmplă în Imperiu, dar în cele din urmă, printre frânturile de sadheză pe care nu le înțeleg, aud doi Comercianți vorbind în serrană.

— … n-au cruțat nici copiii, zice Comerciantul și se uită peste umăr în timp ce vorbește. Am auzit că străzile din Silas și Serra șiroiesc de sângele Cărturarilor.

— Urmează Tribalii, zice însoțitoarea lui, o femeie înveșmântată în piele. Și pe urmă se vor duce în Marinn.

— Vor încerca, răspunde bărbatul. Dar aș vrea să-i văd pe ticăloșii ăștia cu ochi spălăciți trecând prin pădure…

Îi depășim și discuția nu se mai aude, dar îmi vine să vărs. *Străzile din Silas și Serra șiroiesc de sângele Cărturarilor.* Cerule, oare câți dintre foștii mei vecini și cunoștințe au murit? Câți dintre pacienții bunicului?

— De asta facem ce facem, zice Elias și-mi aruncă o privire, iar eu îmi dau seama că i-a auzit și el pe Comercianți. De-asta avem nevoie de fratele tău. Așa că nu-ți pierde cumpătul.

Trecem pe o stradă principală deosebit de aglomerată și o patrulă condusă de o Mască în armură neagră ne iese în cale la doar câțiva metri în față.

— Patrulă, îi șoptesc lui Izzi. Capu' jos!

Ea și Keenan se uită imediat în jos. Umerii lui Elias se încordează, dar continuă să pășească agale, relaxat. Un mușchi din obraz îi tresare.

Masca e tânără și are pielea cafeniu-aurie, ca mine. E la fel de zvelt ca Elias, dar mai scund, cu ochi verzi, oblici, de pisică, și obraji la fel de ascuțiți ca muchiile armurii.

Nu l-am mai văzut până acum, dar nu contează. E o Mască, mă mătură cu privirea, iar eu descopăr că nu pot să respir. Mă copleșește frica și parcă nu-l văd decât pe Comandant. Simt doar șfichiuirea biciului ei pe spate și mâna rece cu care mă strângea de gât. Nu mă mai pot mișca.

Izzi se ciocnește de spatele meu și Keenan de al ei.

— Mergi mai departe! zice Izzi repede.

Oamenii din jur se întorc să se uite. *De ce tocmai acum, Laia? Cerule, stăpânește-te!* Dar corpul nu mă ascultă. Cătușele, zgarda de fier din jurul gâtului, zgomotul lanțului, toate mă

copleșesc și, deși mintea îmi strigă să mă mișc, corpul meu își amintește doar de Comandant.

Lanțul agățat de zgardă se smucește, iar Elias mă înjură cu o ferocitate nonșalantă, tipic Războinică. Știu că joacă un rol, dar mă chircesc și mă feresc, reacționând cu o frică pe care credeam că am îngropat-o.

Elias se întoarce ca și cum s-ar pregăti să mă lovească și îmi trage fața spre el. Pentru cineva din afară, pare un stăpân de sclavi care își disciplinează proprietatea. Vorbește încet, ca să-l pot auzi doar eu.

— Uită-te la mine.

Îi întâlnesc privirea. *Ochii Comandantului.* Nu. Ochii lui Elias.

— Eu sunt eu, zice apucându-mă de bărbie, iar în timp ce pentru privitori probabil că pare amenințător, eu îi simt atingerea ca pe o boare. Nu-ți voi face niciun rău. Dar nu te poți lăsa cuprinsă de frică.

Îmi cobor privirea și respir adânc. Masca ne urmărește, cu corpul absolut nemișcat. Suntem la câțiva metri distanță, la câțiva pași. Îl văd prin părul care-mi atârnă peste față. Își mută rapid atenția de la Keenan la Izzi și la mine. Apoi se oprește asupra lui Elias.

Se uită lung. *Cerule!* Corpul meu amenință să împietrească iar, dar mă oblig să mă pun în mișcare.

Elias salută Masca din cap în treacăt, relaxat, și merge mai departe. Masca e acum în spatele nostru, dar simt cum ne urmărește în continuare, gata să lovească.

Pe urmă aud cizme îndepărtându-se, iar când mă uit în urmă, văd că masca și-a văzut de drum. Răsuflu ușurată, deși nici nu știam că-mi țineam respirația. *Siguranță. Ești în siguranță.*

Deocamdată.

Abia când ne apropiem de tabăra din sud-estul Nurului pare și Elias să se relaxeze, în sfârșit.

— Capul jos, Laia, șoptește el. Am ajuns.

Tabăra este uriașă. O mărginesc case de culoarea nisipului, cu balcoane, iar în spațiul din spatele lor se întinde un oraș de corturi aurii cu verde. Piața este de mărimea oricărei piețe din Serra, poate chiar mai mare. Toate tarabele au aceleași perdele de culoarea smaraldului, împodobite cu frunze tomnatice. Doar cerul știe cât costă un asemenea brocart. Indiferent ce trib o fi acesta, e bogat.

Bărbați Tribali în robe verzi dau ocol taberei, îndrumându-i pe cei ce intră printr-o poartă improvizată între două căruțe. Nu ne abordează nimeni când intrăm în zona unde se locuiește, plină de oameni adunați în jurul focurilor de gătit, de femei care prepară bunătăți, de copii care aleargă după găini sau unii după alții. Elias se apropie de cortul cel mai mare, dar doi oameni aflați de pază îl opresc. Se burzuluiește.

— Comerțul cu sclavi, diseară, îi spune cu accent serran unul dintre bărbați. Revino mai târziu.

— Mă așteaptă Afya Ara-Nur, mormăie Elias, iar eu tresar la auzul numelui, gândindu-mă la femeia micuță, cu ochi negri, din atelierul lui Spiro de acum câteva săptămâni – aceeași femeie care a dansat atât de grațios cu Elias în noaptea Festivalului Lunii. În *ea* trebuie să ne încredem că ne va duce spre nord? Îmi amintesc ce a spus Spiro: *Una dintre cele mai periculoase femei din Imperiu.*

— Nu vede ziua negustori de sclavi, subliniază celălalt Tribal. *Numai* seara.

— Dacă nu mă lăsați să vorbesc cu ea, zice Elias, voi fi bucuros să informez Măștile că tribul Nur nu mai e interesat de înțelegeri comerciale.

Tribalii schimbă o privire încurcată și unul dispare în cort. Aș vrea să-l avertizez pe Elias despre Afya, despre ce-a spus Spiro, dar celălalt paznic ne privește cu mare atenție și n-aș reuși să vorbesc fără să mă vadă.

După numai un minut, Tribalul ne face semn să intrăm în cort. Elias se întoarce spre mine ca și cum ar vrea să-mi aranjeze mai bine cătușele, dar de fapt îmi pune în palmă cheia. Pășește apăsat în interiorul cortului, de parcă toată tabăra ar fi a lui. Izzi, Keenan și cu mine ne grăbim să-l urmăm.

Înăuntru, pe jos sunt așternute covoare țesute de mână. Vreo zece lămpi colorate aruncă modele geometrice peste pernele învelite în mătase. Afya Ara-Nur, superbă și cu pielea închisă la culoare, cu cozi împletite cu panglici negre și roșii căzându-i pe umeri, stă în spatele unui birou din lemn cioplit grosolan. Este o piesă greoaie și nu-și are locul în mijlocul bogăției amețitoare din jurul ei. Plimbă cu degetele mărgelele unui abac și scrie rezultatele într-un registru pe care îl are în față. Un băiat plictisit cam de vârsta lui Izzi, la fel de frumos ca Afya, stă lângă ea.

— Ți-am permis să intri, negustorule de sclavi, zice Afya, doar ca să-ți pot spune personal că dacă mai calci vreodată în tabăra mea, te spintec cu mâna mea.

— Mă jignești, Afya, zice Elias în timp ce un obiect mic zboară din mâna lui în poala femeii. Nu ești nici pe departe la fel de prietenoasă ca prima oară când ne-am întâlnit.

Vocea lui Elias e caldă și plină de aluzii, iar eu îmi simt fața luându-mi foc.

Afya ridică moneda. Elias își scoate bandana de pe față, iar ea rămâne cu gura căscată.

— Gibran… îi spune ea băiatului, dar Elias își trage paloșele cât ai clipi și înaintează. Ține câte un tăiș la gâtul fiecăruia, cu ochii liniștiți și cumplit de inexpresivi.

— Îmi ești datoare cu o favoare, Afya Ara-Nur, zice el. Am venit după ea.

Băiatul – Gibran – se uită nesigur la Afya.

— Lasă-l pe Gibran să stea afară, zice Afya rezonabilă, aproape blândă, dar se vede cum strânge pumnii pe birou. N-are nicio legătură cu treaba asta.

— Avem nevoie de un martor din tribul tău când îmi îndeplinești rugămintea, zice Elias. Gibran e numai bun.

Afya deschide gura, dar nu spune nimic; pare uluită. Elias continuă.

— Ți-ai pus onoarea chezășie că vei pleca urechea la ce-ți cer, Afya Ara-Nur. Și ți-ai pus onoarea chezășie că-mi vei îndeplini dorința.

— Blestemată fie onoarea…

— Fascinant, zice Elias. Ce-ar crede sfatul bătrânilor despre asta? Singura *Zaldara* din ținuturile Tribale, cel mai tânăr șef ales vreodată, să se lepede de onoare ca de o sămânță rea.

Dă din cap spre simbolul geometric sofisticat de pe mâneca ei – o indicație a rangului pe care îl are, fără îndoială.

— O jumătate de ceas petrecută azi-dimineață într-o tavernă mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu despre tribul Nur, Afya. Poziția ta nu-i sigură.

Afya strânge buzele. Elias a atins un punct sensibil.

— Bătrânii vor înțelege că am făcut-o în interesul tribului.

— Nu, zice Elias. Vor spune că nu ești bună să conduci, dacă faci greșeli de judecată în stare să pună tribul în pericol. Greșeli de genul să dai un bănuț-zălog de favoare unui Războinic.

— Favoarea aia îi era destinată viitorului Împărat, zice Afya, pe care mânia a ridicat-o în picioare.

Elias îi apasă paloșul mai tare pe gât. Femeia nu pare să-și dea seama.

— Nu unui trădător fugar care, după câte se pare, s-a transformat în negustor de sclavi.

— Nu sunt sclavi.

Scot cheia și-mi desfac cătușele, apoi le desfac pe ale lui Izzi și Keenan, subliniind în felul ăsta spusele lui Elias.

— Sunt tovarășii mei, continuă el. Parte din favoarea pe care ți-o cer.

— Nu va fi de acord, îmi șoptește Keenan. Femeia ne va vinde sângeroșilor Războinici.

Nu m-am simțit nicicând atât de expusă. Afya ar putea striga un singur cuvânt și în câteva minute ar veni soldații peste noi.

Lângă mine, Izzi se crispează. O strâng de mână.

— Trebuie să avem încredere în Elias, șoptesc, încercând s-o liniștesc pe ea, dar și pe mine. Știe ce face.

În același timp, îmi pipăi pumnalul ascuns sub pelerină. Dacă Afya ne trădează, nu voi cădea fără să lupt.

— Afya, zice Gibran înghițind în sec speriat, cu ochii la sabia de la gâtul lui. Poate că ar trebui să-l ascultăm.

— Poate ar trebui să-ți ții gura, zice Afya printre dinți, să nu te amesteci unde nu te pricepi și să-ți vezi de sedusul fetelor de *Zaldara.*

Se întoarce spre Elias.

— Lasă paloșele jos și spune-mi ce vrei și de ce. Dacă nu-mi explici, nu pupi nicio favoare. Nu-mi pasă cu ce mă ameninți.

Elias nu-i ascultă primul ordin.

— Vreau să ne conduci personal și în siguranță, pe mine și pe însoțitorii mei, afară din Nur și până la închisoarea Kauf, înainte de ninsorile de iarnă. Iar odată ajunși acolo, să ne sprijini în încercarea de a-l elibera din închisoare pe Darin, fratele Laiei.

Ce naiba? Acum câteva zile i-a spus lui Keenan că nu avem nevoie de ajutorul nimănui. Iar acum încearcă s-o bage în combinație pe Afya? Chiar dacă ajungem întregi la închisoare,

femeia se va întoarce imediat împotriva noastră și vom dispărea în Kauf pentru totdeauna.

— Sunt trei sute de favoruri în unul singur, ticălosule.

— Un bănuț-zălog garantează orice favoare poate fi cerută într-o singură suflare.

— Știu ce înseamnă un blestemat de bănuț de favoare.

Afya bate darabana cu degetele în birou și se întoarce spre mine de parcă m-ar observa pentru prima oară.

— Micuța prietenă a lui Spiro Teluman, zice ea. Știu cine este fratele tău, fato. Mi-a spus Spiro – și mi-au spus și alții, după ce s-au răspândit zvonurile. Toată lumea șușotește despre Cărturarul care cunoaște secretele oțelului de Serra.

— *Spiro* a lansat zvonurile?

Afya oftează și vorbește rar, de parcă ar avea de-a face cu un copil mic și enervant.

— Spiro a vrut ca Imperiul să creadă că fratele tău le-a împărtășit cunoștințele lui și altor Cărturari. Până când vor obține de la Darin numele lor, Războinicii îl vor ține în viață. Pe lângă asta, Spiro a fost mereu înnebunit după povești de eroism. Probabil speră că asta îi va pune în mișcare pe Cărturari, că le va da puțină coloană vertebrală.

— Până și aliatul tău ne ajută, zice Elias. Încă un motiv să faci la fel.

— *Aliatul* meu a dispărut, zice Afya. Nul-a mai văzut nimeni de săptămâni în șir. Sunt sigură că Războinicii au pus mâna pe el și nu-mi doresc deloc să am aceeași soartă. Și dacă-ți resping propunerea? ridică ea bărbia către Elias.

— N-ai ajuns unde ești călcându-ți promisiunile, zice Elias și coboară paloșele. Fă-mi favoarea asta, Afya. Să te împotrivești înseamnă pierdere de vreme.

— Nu pot lua singură hotărârea asta, zice Afya. Trebuie să vorbesc cu niște oameni din tribul meu. Avem nevoie de cel puțin alți câțiva care să meargă cu noi, măcar ca să păstrăm aparențele.

— În cazul ăsta, fratele tău rămâne aici, zice Elias. Împreună cu bănuțul-zălog.

Gibran deschide gura să protesteze, dar Afya clatină din cap.

— Dă-le de mâncare și de băut, frate. Și pregătește-le baia, adaugă ea adulmecând aerul. Dar nu-ți lua ochii de la ei.

Se strecoară pe lângă noi și iese din cort, spunându-le ceva în sadheză paznicilor de afară, iar noi suntem lăsați să așteptăm.

18. ELIAS

Peste mai multe ore, când seara începe să se transforme în noapte, Afya intră în sfârșit în cort. Gibran, cu picioarele pe biroul surorii lui, flirtează fără rușine atât cu Izzi, cât și cu Laia. Sare când o vede, ca un soldat speriat de dezaprobarea unui ofițer superior.

Afya se uită la Izzi și la Laia, proaspăt îmbăiate și îmbrăcate în rochiile verzi, fluide ale tribului. Stau una lângă alta într-un colț, Izzi cu capul pe umărul Laiei, și șușotesc între ele. Blonda și-a scos bandajul, dar clipește prudent, cu ochiul încă roșu de la nisipul furtunii. Keenan și cu mine purtăm amândoi pantaloni negri și vestele fără mâneci, cu glugă, des întâlnite în teritoriile Tribale. Afya dă din cap aprobator.

— Măcar nu mai arătați și nu mai mirosiți ca niște Barbari. Ați primit mâncare? Băutură?

— Am primit tot ce aveam nevoie, mulțumim, zic eu.

În afară de lucrul cel mai de preț, desigur, adică asigurarea că nu vom fi dați pe mâna Războinicilor. *Ești oaspetele ei, Elias. N-o scoate din sărite.*

— În fine, adaug, aproape tot.

Zâmbetul Afyei este un fulger de lumină, orbitor ca soarele care strălucește pe o căruță Tribală poleită cu aur ieftin.

— Îți acord favoarea, Elias Veturius, zice ea. Te voi însoți în siguranță până la închisoarea Kauf înainte să cadă ninsorile, iar când ajungem acolo te voi sprijini în încercarea de a-l elibera pe Darin, fratele Laiei, în orice fel îmi vei cere.

O privesc prudent.

— Dar…

— Dar, zice Afya și gura i se asprește, nu numai tribul meu va purta această povară. Intră, strigă ea în sadheză, și în cort apare altă femeie. Are pielea întunecată, e durdulie, cu obrajii plini și gene lungi, negre.

Când vorbește, vocea ei cântă.

— *Ne-am luat rămas-bun, dar nu pentru vecie, căci atunci când mă gândesc la numele tău...*

Știu bine acest poem pentru că mi-l cânta când eram copil și nu puteam dormi.

— *Ești lângă mine-n amintire,* zic eu, *până când te voi revedea din nou.*

Femeia deschide brațele larg, ispititor.

— Ilyaas, șoptește ea. Băiatul meu. A trecut prea multă vreme.

Primii șase ani din viața mea, după ce Keris Veturia m-a abandonat în cortul lui Mamie Rila, *Kehanni* m-a crescut ca pe propriul ei fiu. Mama mea adoptivă arată exact ca atunci când am văzut-o ultima oară, în urmă cu șase ani și jumătate, când eram cinciar. Deși e mai scundă decât mine, îmbrățișarea ei mă acoperă ca o pătură caldă, iar eu mă pierd în ea, băiat din nou, adăpostit în brațele lui *Kehanni.*

Pe urmă îmi dau seama ce înseamnă prezența ei aici. Și ce a făcut Afya. Îi dau drumul lui Mamie și mă îndrept spre Tribală, clocotind de furie când îi văd expresia încrezută de pe chip.

— Cum îndrăznești să atragi în treaba asta și tribul Saif?

— Cum îndrăznești să pui în pericol tribul Nur silindu-mă să-ți fac un serviciu?

— Sunteți contrabandiști. Mersul spre nord nu-ți pune tribul în pericol. Nu dacă înaintezi cu grijă.

— Ești un evadat urmărit de Imperiu. Dacă tribul meu e prins că te-ajută, Războinicii ne vor distruge.

Afyei i-a dispărut zâmbetul, acum este din nou scorpia care m-a recunoscut la Festivalul Lunii, conducătoarea necruțătoare care i-a readus incredibil de repede gloria unui trib cândva uitat.

— Mă pui într-o situație imposibilă, Elias Veturius. Îți îndeplinesc rugămintea. În plus, deși *s-ar putea* să mă pot strecura în siguranță spre nord, nu te pot scoate dintr-un oraș înconjurat de un cordon de Războinici. *Kehanni* Rila s-a oferit să dea o mână de ajutor.

Sigur că s-a oferit. Mamie ar face orice pentru mine, dacă ar considera că am nevoie de ajutor. Dar nu mai vreau să sufere din cauza mea altcineva la care țin.

Mă trezesc cu fața la câțiva centimetri de a Afyei. O privesc în ochii negri, de oțel, cu pielea arzându-mi de mânie. Mamie îmi pune palma pe braț și mă trag înapoi.

— Tribul Saif nu ne va ajuta, mă întorc eu spre Mamie. Ar fi o tâmpenie și ar fi *periculos.*

— Afya *Jan,* zice Mamie, folosind termenul sadhez de alint. Vreau să stau de vorbă între patru ochi cu băiatul meu cel impertinent. De ce nu te ocupi tu de ceilalți oaspeți?

Afya schițează o plecăciune respectuoasă în fața lui Mamie – conștientă de importanța pe care i-o acordă oamenii ei –, apoi le face semn lui Gibran, lui Izzy, Laiei și lui Keenan să iasă din cort. Laia se uită la mine peste umăr, cu sprâncenele încruntate, înainte să dispară împreună cu Afya.

Mă întorc spre Mamie Rila și o descopăr uitându-se după Laia și zâmbind larg.

— Are șolduri bune, zice Mamie. Veți avea mulți copii. Dar e în stare să te facă să râzi? ridică ea din sprâncene. Știu *o grămadă* de fete din trib care…

— Mamie.

Îmi dau seama când cineva vrea să-mi distragă atenția.

— N-ar trebui să fii aici. Trebuie să te întorci la căruțe cât de repede poți. Ai fost urmărită? Dacă…

— Ssst.

Mamie flutură din mână și se așază pe divanul Afyei, bătând cu palma locul de lângă ea ca să mă așez și eu. Cum nu îi fac pe plac, i se umflă nările.

— Poate că ești mai mare decât pe vremuri, Ilyaas, dar tot fiul meu rămâi, iar când îți spun să stai jos, stai jos!

Mă supun și ea mă ciupește de braț.

— La naiba, băiete. Ce mănânci? Iarbă? Clatină din cap, apoi devine serioasă. Ce-ai pățit la Serra în ultimele săptămâni, iubirea mea? Am auzit niște lucruri…

Am închis Încercările în fundul minții mele. N-am mai vorbit despre ele din noaptea petrecută cu Laia în camera mea de la Blackcliff.

— N-are importanță… încep eu.

— Toate astea te-au schimbat, Ilyaas. Are importanță.

Fața ei rotundă e plină de iubire. Dacă află ce-am făcut, se va umple de groază. O va răni mai tare decât ar putea-o răni Războinicii vreodată.

— Veșnic speriat de întunericul dinăuntrul tău, zice Mamie și mă ia de mână. Nu înțelegi? Câtă vreme lupți cu întunericul, rămâi în lumină.

Nu-i așa de simplu, aș vrea să strig. *Nu mai sunt copilul care am fost. Sunt altceva. Ceva care te va scârbi.*

— Crezi că nu știu ce vă învață la școala aia? întreabă Mamie. Poate mă crezi proastă. Spune-mi. Ia-ți povara de pe suflet.

— Nu vreau să te fac să suferi. Nu vreau să mai sufere nimeni altcineva din cauza mea.

— Copiii se nasc ca să le frângă sufletele mamelor lor, băiete. Povestește-mi.

Mintea îmi ordonă să tac, dar inima țipă să se facă auzită. Ea m-a întrebat, la urma urmei. Ea vrea să știe. Iar eu vreau să-i spun. Vreau să afle ce-am ajuns.

Așa că vorbesc.

* * *

Când termin, Mamie tace. Singurul lucru pe care nu i l-am spus este adevărata natură a otrăvii Comandantului.

— Ce proastă am fost, șoptește Mamie, să cred că dacă maică-ta te-a lăsat să mori, vei fi cruțat de răutatea Războinicilor.

Dar mama nu m-a lăsat să mor, nu-i așa? Am aflat adevărul de la Comandant în noaptea dinaintea execuției: nu m-a abandonat pradă vulturilor. După ce m-am născut, Keris Veturia m-a ținut în brațe, m-a hrănit și pe urmă m-a dus în cortul lui Mamie. A fost ultimul bine, singurul bine pe care mi l-a făcut mama.

Îmi vine să-i spun toate astea lui Mamie, dar amărăciunea de pe fața ei mă oprește. Oricum, nu mai contează în momentul ăsta.

— Of, băiete, oftează Mamie, și sunt sigur că i-am mai adăugat niște riduri pe chip. Elias al meu…

— Ilyaas, zic. Pentru tine sunt Ilyaas.

Ea clatină din cap.

— Ilyaas a fost băiatul. Elias este bărbatul care ai devenit. Spune-mi, de ce trebuie s-o ajuți pe fată? De ce n-o lași să plece cu rebelul, iar tu să rămâi aici, lângă familia ta? Crezi că nu te putem apăra de Războinici? Nimeni din tribul nostru n-ar îndrăzni să te trădeze. Ești fiul meu, iar unchiul tău este *Zaldar.*

— Ai auzit zvonuri despre un Cărturar care știe să toarne oțel serric?

Mamie încuviințează, îngrijorată.

— Zvonurile sunt adevărate, zic eu. Iar Cărturarul acela este fratele Laiei. Dacă reușesc să-l scot din Kauf, gândește-te ce ar însemna asta pentru Cărturari – pentru Marinn, pentru Tribali. La naiba, ați putea în sfârșit să vă *luptați* cu Imperiul.

Perdeaua de la ușa cortului flutură și intră Afya, urmată de Laia cu gluga trasă pe ochi.

— Să mă ierți, *Kehanni,* zice Afya, dar e timpul să plecăm. Cineva le-a spus Războinicilor că ai intrat în tabăra noastră și vor să stea de vorbă cu tine. Probabil că te vor opri în timp ce pleci. Nu știu dacă…

— O să-mi pună întrebări și pe urmă o să-mi dea dramul.

Mamie Rila se ridică în picioare, își netezește veșmintele și ridică bărbia.

— Nu-i las să mă țină din treabă.

Se apropie de Afya până când aproape că se lipește de ea. Afya se clatină imperceptibil pe călcâie.

— Afya Ara-Nur, zice Mamie încet. Îți vei ține făgăduiala. Tribul Saif a promis să te ajute. Dar dacă îmi trădezi fiul pentru recompensă, sau dacă oricare dintre oamenii tăi va face asta, o vom lua ca pe o declarație de război și vă vom blestema sămânța pentru șapte generații, ca să ne simțim răzbunați.

Afya face ochii mari la gravitatea acestei amenințări, dar încuviințează încetișor. Mamie se întoarce spre mine, se ridică pe vârfuri și mă sărută pe frunte. O s-o mai văd vreodată? Să simt căldura mâinilor ei, să simt alinarea pe care n-o merit și iertarea din ochii ei? *O s-o mai văd!*

Deși nu-i greu să-ți dai seama că, încercând să mă salveze, are de gând să atragă asupra ei mânia Războinicilor.

— Să nu faci asta, Mamie, mă rog eu de ea. Indiferent ce pui la cale, renunță. Gândește-te la Shan și la tribul Saif. Ești *Kehanni* a lor. Nu te pot pierde. Și nu vreau…

— Te-am avut vreme de șase ani, Elias, zice Mamie. Ne-am jucat cu tine, te-am ținut în brațe, te-am văzut făcând primii pași și ți-am auzit primele cuvinte. Te-am iubit. Și pe urmă ni te-au luat. Te-au rănit. Te-au făcut să suferi. Te-au făcut să ucizi. Nu-mi pasă ce fel de sânge ai. Ai fost un băiat al tribului și *te-au luat.* Iar noi n-am mișcat un deget. Tribul Saif trebuie să facă ceva. *Eu* trebuie să fac ceva. Am așteptat paisprezece ani. Nici tu, nici altcineva nu mă poate împiedica.

Mamie pleacă, iar în timpul ăsta, Afya arată din cap spre fundul cortului.

— Mergem, zice ea. Și ascundeți-vă fețele chiar și de tribul meu. Numai Mamie, Gibran și cu mine știm cine sunteți, și așa trebuie să rămână lucrurile până când ieșiți din oraș. Tu și Laia mergeți cu mine. Gibran a plecat deja cu Keenan și cu Izzi.

— Unde? întreb. Unde mergem?

— E momentul poveștilor, Veturius, ridică Afya dintr-o sprânceană. *Kehanni* o să te salveze cu o poveste.

19. HELENE

Orașul Nur pare un blestemat de butoi cu praf de pușcă. Fiecare Războinic căruia i-am dat drumul pe străzi este un fitil gata să fie aprins.

În ciuda faptului că i-am amenințat pe soldați cu degradarea și biciuirea în public, au avut deja zeci de altercații cu Tribalii. N-am nicio îndoială că vor urma multe altele.

E caraghios că Tribalii nu sunt de acord cu prezența noastră. Au fost mulțumiți când Imperiul i-a ajutat să învingă fregatele piraților Barbari de pe coastă. Dar intră într-un oraș Tribal să cauți un criminal și vor reacționa de parcă ai fi dezlănțuit asupra lor o hoardă de djinni.

Mă plimb pe terasa de pe acoperiș a garnizoanei Războinice din partea de vest a orașului și mă uit în jos la piața supraaglomerată de dedesubt. Elias ar putea fi oriunde sângerând.

Asta dacă-i aici.

Faptul că există posibilitatea să mă înșel – adică Elias să se fi strecurat spre sud cât timp pierd eu vremea pe aici – îmi oferă o ușurare ciudată. Dacă nu-i aici, nu-l pot prinde și nu-l pot ucide.

E aici. Iar tu trebuie să-l găsești.

De când am ajuns la garnizoana de la trecătoarea Atella, totul merge aiurea. Avanpostul nu avea destui oameni. Am fost nevoită să adun soldați de la posturile de gardă din jur ca să-mi ajungă să răscolesc Nurul. Când am ajuns în oază, am descoperit că și aici trupele sunt incomplete, fără să pot afla unde a fost trimis restul efectivului.

Una peste alta, am o mie de oameni, majoritatea auxiliari și o duzină de Măști. Nu sunt suficienți nici pe departe să răscolească un oraș în care s-au adunat o sută de mii de călători. Tot ce pot face este să mențin un cordon în jurul oazei și să nu las să plece nicio căruță neverificată.

— Sfrânciocule!

Capul blond al lui Faris apare de pe scara care duce spre garnizoană.

— Am adus-o. E într-o celulă.

Îmi reprim frica și cobor împreună cu Faris scările înguste spre temnița din subsol. Ultima oară când am văzut-o pe Mamie Rila eram o lungană de paisprezece ani, fără mască. Ne întorceam la Blackcliff după anii petrecuți ca cinciari, iar eu și Elias am stat la tribul Saif vreme de două săptămâni. Și cu toate că, cinciar fiind, eram practic un spion al Războinicilor, Mamie nu m-a tratat decât cu bunătate.

Iar eu urmează s-o răsplătesc cu un interogatoriu.

— A intrat în tabăra tribului Nur acum trei ore, zice Faris. Dex a înhățat-o când pleca. Cinciarul desemnat s-o urmărească spune că a vizitat azi o duzină de triburi.

— Vreau informații despre triburile alea, îi spun lui Faris. Dimensiuni, alianțe, rute comerciale, tot.

— Harper stă de vorbă acum cu cinciarii noștri spioni.

Harper. Mă întreb ce-ar zice Elias de Nordic. *E al naibii de misterios,* mi-l imaginez spunând. Și deloc vorbăreț. Aud în minte bine cunoscuta voce baritonală a prietenului meu, care îmi dădea fiori și mă liniștea în același timp. Ce bine ar fi să fiu aici împreună cu Elias, să urmărim vreun spion din Marinn sau vreun asasin Barbar!

Numele lui este Veturius, îmi amintesc eu pentru a mia oară. Și e un trădător.

În temniță, Dex stă cu spatele la celulă, cu fălcile încleștate. Din moment ce și el a petrecut o vreme cu tribul Saif, tot ca cinciar, mă surprinde cât e de tensionat.

— Ai grijă cu ea, îmi șoptește. Pune ceva la cale.

În celulă, Mamie stă pe priciul tare de parcă ar fi pe tron, cu spatele drept, cu bărbia sus, ridicându-și poalele rochiei cu degetele lungi, să nu măture podeaua. Se scoală în picioare când intru eu, dar îi fac semn să se așeze la loc.

— Helene, iubita mea…

— Vă adresați comandantului cu „Mare Sfrâncioc”, *Kehanni,* zice Dex și îmi aruncă o privire plină de înțeles.

— *Kehanni,* zic eu. Știi unde se află Elias Veturius?

Mă măsoară din cap până-n picioare cu o dezamăgire evidentă. Este femeia care mi-a dat ierburi de leac să-mi potolesc ciclul lunar, ca să nu-mi dea bătăi de cap la Blackcliff. Femeia care mi-a spus fără urmă de ironie că în ziua când mă voi mărita, va tăia în cinstea mea o sută de capre și va face o poveste de *Kehanni* din viața mea.

— Am auzit că-l vânezi, zice ea. Ți-am văzut spionii copii. Dar nu mi-a venit să cred.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Cum poți vâna un băiat care ți-a fost cel mai apropiat tovarăș până acum câteva săptămâni? Este prietenul tău, Hel… Mare Sfrâncioc. Fratele tău de arme.

— Este un fugar și un criminal.

Duc mâinile la spate și-mi împletesc degetele, răsucind iar și iar inelul de Sfrâncioc.

— Va fi dus la judecată, la fel ca restul criminalilor. Îl adăpostești?

— Nu.

Cum nu-mi desprind privirea de la ea, expiră zgomotos pe nări și furia îi crește.

— Ai primit sare și apă la masa mea, Mare Sfrâncioc, zice, și mușchii mâinilor i se încordează când strânge marginea priciului. Nu te-aș jigni mințindu-te.

— Dar mi-ai ascunde adevărul. E o diferență.

— Chiar dacă l-aș adăposti, ce-ai putea face? Să te lupți cu tot tribul Saif? Ar trebui să ne omori până la ultimul.

— Un om nu face cât un trib.

— Dar face cât un Imperiu? zice ea și se apleacă în față, cu ochi aprigi, cu codițele căzându-i peste față. Face cât libertatea ta?

De unde naiba știi că mi-am pus libertatea chezaș în schimbul vieții lui Elias?

Îmi vine să ripostez, dar mă abțin pentru că așa sunt antrenată. *Cei slabi încearcă să umple tăcerea. O Mască folosește asta în avantajul ei*. Încrucișez brațele la piept și o aștept să continue.

— Ai făcut multe sacrificii pentru Elias, zice Mamie cu nările fremătând și se ridică în picioare, mai scundă cu o palmă decât mine, dar dominatoare în furia ei. Eu de ce nu mi-aș da viața pentru el? E *fiul* meu. Pe tine ce te leagă de el?

Doar paisprezece ani de prietenie și-o inimă zdrobită.

Dar asta nu contează. În furia ei, Mamie mi-a oferit ce-mi trebuia.

De unde să știe la ce-am renunțat pentru Elias? Chiar și dacă ar fi auzit povești despre Încercări, nu putea afla ce am sacrificat eu pentru el.

Numai el putea să-i spună.

Ceea ce înseamnă că s-au întâlnit.

— Dex, condu-o sus.

Îi fac semn prin spatele ei. *Urmărește-o.* Dă din cap că a înțeles și o conduce afară.

Urc după el și-i găsesc pe Harper și pe Faris așteptându-mă în cazarma Gărzilor Negre din garnizoană.

— Ăsta n-a fost interogatoriu, mârâie Faris. A fost o blestemată de conversație la un ceai. Ce naiba ai putut afla de la ea?

— Tu ar trebui să mâni turma de cinciari, Faris, nu să tragi cu urechea.

— Harper e o influență foarte proastă.

Faris dă din cap spre bărbatul brunet, care ridică din umeri când îl fulger cu privirea.

— Elias e aici, zic eu. Lui Mamie i-a scăpat ceva.

— Comentariul despre libertatea ta, murmură Harper.

Afirmația lui mă tulbură, urăsc felul în care pare a observa mereu esențialul.

— Adunarea este pe sfârșite. La ivirea zorilor, triburile vor începe să părăsească orașul. Dacă tribul Saif intenționează să-l scoată de-aici, atunci o vor face. Iar el *trebuie* să plece. Nu va risca să rămână și să fie văzut – nu cu o asemenea recompensă pe capul lui.

Se aude o bătaie în ușă. Faris îi deschide unui cinciar îmbrăcat în haine Tribale, cu pielea murdară de nisip.

— Cinciar Melius la raport, salută el prompt. M-a trimis locotenentul Dex Atrius, Mare Sfrâncioc. *Kehanni* pe care ați interogat-o se îndreaptă spre scena povestitorilor din marginea de est a orașului. Restul membrilor tribului Saif se îndreaptă și ei

într-acolo. Locotenentul Atrius a spus să veniți repede și să aduceți întăriri.

— Povestea de bun-rămas.

Faris înșfacă paloșele mele de pe perete și mi le întinde.

— E ultimul eveniment dinainte de plecarea triburilor.

— Și participă mii de oameni la el, zice Harper. Bun loc să ascunzi un fugar!

— Faris, întărește cordonul din jurul orașului, zic eu și ieșim pe străzile aglomerate din jurul garnizoanei. Cheamă toate detașamentele aflate în patrulare. Nimeni nu iese din Nur fără să treacă pe la un punct de control al Războinicilor. Harper, tu vii cu mine.

Ne îndreptăm spre est, urmând mulțimea care se revarsă spre scena povestitorilor. Prezența noastră în mijlocul Tribalilor e remarcată, și nu cu toleranța reticentă cu care m-am obișnuit. Aud mai multe insulte mormăite în timp ce înaintăm. Harper și cu mine schimbăm o privire, iar el adună toate detașamentele pe lângă care trecem până când avem în spatele nostru două duzini de auxiliari.

— Spune-mi, Mare Sfrâncioc, zice Harper în timp ce ne apropiem de scenă. Chiar crezi că-l poți vâna?

— L-am învins pe Veturius în luptă de sute de ori.

— Nu mă refer la capturarea lui. Mă întreb dacă vei fi în stare să-l pui în lanțuri și să i-l duci Împăratului, știind ce se va întâmpla mai departe?

Nu. Pe toți dracii, nu. M-am întrebat același lucru de sute de ori. *Voi putea face ce trebuie pentru Imperiu? Voi putea face ce trebuie pentru poporul meu?* Nu-i pot reproșa lui Harper că mă întreabă același lucru, dar îi răspund oricum pufnind.

— Bănuiesc că vom afla la momentul potrivit, nu?

În fața noastră, teatrul povestitorilor se află în fundul unei arene abrupte, terasate, luminate de sute de lămpi cu ulei. Prin spatele scenei trece o arteră principală, iar după ea se vede un teren vast plin de căruțele celor care vor pleca direct după povestea de bun-rămas.

Aerul e încărcat de așteptare, o așteptare apăsătoare, care mă face să strâng bine mânerul paloșului. Ce se petrece aici?

Eu și Harper ajungem, iar în teatru se înghesuie mii de oameni. Îmi dau seama imediat de ce a vrut Dex întăriri. Arena are zeci de intrări prin care Tribalii circulă liber. Îi trimit pe

auxiliarii adunați pe drum la fiecare intrare. Peste câteva clipe, dau peste Dex. Fața îi șiroiește de sudoare și pe antebrațele cafenii are firicele de sânge.

— Mamie ascunde ceva în mânecă, zice el. Toate triburile cu care s-a întâlnit sunt aici. Auxiliarii pe care i-am adus cu mine au fost implicați deja în zeci de conflicte.

— Mare Sfrâncioc, uite!

Harper arată spre scenă, care e înconjurată de cincizeci de bărbați din tribul Saif înarmați până-n dinți.

Luptătorii Saif îi fac loc unei siluete mândre. Mamie Rila. Se urcă pe scenă și oamenii cer liniște. Când ridică ea mâna, nu se mai aude o șoaptă, nici măcar de copil. Pot să aud vântul bătând în deșert.

Doar în prezența Comandantului se făcea o liniște similară. Numai că Mamie o obține de bunăvoie, nu de frică.

— Bine ați venit, frați și surori, răsună în arena terasată vocea lui Mamie.

Îi mulțumesc în gând centurionului de la Blackcliff care ne-a învățat sadheză vreme de șase ani.

Kehanni se întoarce spre deșertul întunecat din spatele ei.

— Curând, soarele va răsări pentru o nouă zi și ne vom lua bun-rămas. Dar mai-nainte, vreau să vă spun o poveste menită să vă însoțească printre nisipuri în călătoria care urmează. O poveste păstrată ascunsă și ferecată până acum. O poveste din care veți face parte și voi. O poveste care continuă și azi. Îngăduiți-mi să vă povestesc despre Ilyaas An-Saif, fiul meu, cel *furat* din tribul Saif de înfricoșătorii Războinici.

Harper, Dex și cu mine n-am trecut neobservați. Nici soldații Războinici de pază la ieșiri. Mulțimea izbucnește în huiduieli și fluierături, toate îndreptate asupra noastră. Câțiva auxiliari fac un gest de parcă s-ar pregăti să pună mâna pe arme, dar Dex le face semn să se oprească. Trei Măști și două detașamente de auxiliari contra douăzeci de mii de Tribali nu înseamnă luptă. Înseamnă condamnare la moarte.

— Ce face? întreabă Dex în șoaptă. De ce le-ar spune povestea lui Elias?

— Era un prunc liniștit, cu ochii cenușii, zice Mamie în sadheză, lăsat să moară în arșița Deșertului Tribal. Ce jale, să vezi asemenea copil frumos și voinic abandonat de desfrânata lui mamă și lăsat pradă forțelor naturii! Am spus că era al meu,

frați și surori, și-am fost foarte mândră s-o fac, pentru că băiatul a apărut în viața mea într-un moment de mare cumpănă, când sufletul meu căuta un înțeles și nu găsea niciunul. În ochii acelui copil am aflat mângâiere, iar în râsul lui am aflat bucurie. Dar n-avea să dureze.

Deja văd cum își face efectul asupra mulțimii magia de *Kehanni* a lui Mamie. Le vorbește despre un copil iubit de tribul ei, despre un copil al tribului, de parcă sângele de Războinic al lui Elias ar fi un fapt neglijabil. Le povestește de copilăria lui și de noaptea în care a fost luat.

Pentru o clipă, mă trezesc că sunt și eu captivată de poveste. Dar curiozitatea mi se transformă în îngrijorare atunci când Mamie ajunge la Încercări. Le povestește tuturor despre Profeți și prevestirile lor. Le vorbește despre violența la care a supus Imperiul mintea și corpul lui Elias. Mulțimea ascultă, iar emoțiile cresc și se succed după vrerea lui Mamie – uluire, empatie, dezgust, groază.

Mânie.

În clipa asta înțeleg în sfârșit ce face Mamie Rila.

Stârnește o răzmeriță.

20. LAIA

Vocea puternică a lui Mamie răsună în tot amfiteatrul, vrăjindu-i pe cei care o ascultă. Deși nu înțeleg sadheza, după cum se mișcă și dă din mâini ea și după felul în care pălește Elias, înțeleg că povestea este despre el.

Am găsit locuri cam la jumătatea amfiteatrului din fața scenei povestitorilor. Stau între Elias și Afya într-o mulțime de bărbați și de femei din tribul Nur. Keenan și Izzi așteaptă cu Gibran la vreo zece metri mai încolo. Îl văd pe Keenan întinzând gâtul să verifice dacă sunt în siguranță și-i fac cu mâna. Ochii lui negri alunecă spre Elias și pe urmă înapoi spre mine, înainte ca Izzi să-i șoptească ceva și să se uite în altă parte.

În hainele verzi cu auriu pe care ni le-a dat Afya suntem, de la distanță, greu de deosebit de restul membrilor tribului. Mă ascund mai bine sub glugă, recunoscătoare că s-a întețit vântul.

Aproape toată lumea are glugi sau bandane peste față, ca să se apere de praful înecăcios.

Nu ne putem duce direct la sălașul căruțelor, a zis Afya când ne-am alăturat tribului ei în drum spre teatru. *Sunt soldați care patrulează pe-acolo – opresc pe toată lumea. Așa că Mamie va crea o mică diversiune.*

Povestea lui Mamie ia o întorsătură surprinzătoare, mulțimii i se taie răsuflarea, iar Elias pare să sufere. Să ți se spună povestea vieții în fața atâtor oameni e deja ciudat, darămite când e vorba despre o poveste cu atâta suferință, cu atâta moarte. Îl iau de mână și se crispează, de parcă ar vrea să se tragă, dar pe urmă se destinde.

— N-o asculta, zic eu. Uită-te la mine.

Elias ridică privirea fără mare tragere de inimă. Intensitatea din ochii lui spălăciți îmi face inima să-mi sară în piept, dar nu mă uit în altă parte. Există în el o singurătate care-mi provoacă durere. Moare. Știe asta. Probabil că n-ai cum să ajungi în viață mai singur de-atât.

În clipa asta nu vreau decât ca singurătatea lui să se domolească, fie și numai pentru o clipă. Așa că fac cum făcea Darin când voia să mă înveselească – mă strâmb caraghios.

Elias mă privește surprins, schițează un zâmbet care îl luminează, apoi se strâmbă la rândul lui. Chicotesc și sunt gata să-l provoc din nou, dar observ că Keenan se uită la noi cu ochi plini de-o furie stăpânită.

Elias îmi urmărește privirea.

— Nu cred că mă place.

— Lui nu-i place nimeni la-nceput, zic eu. Când ne-am cunoscut, m-a amenințat că mă omoară și mă îngroapă într-o criptă.

— Fermecător.

— S-a schimbat. Mult de tot, de fapt. Aș fi crezut că nu se poate, dar…

Tresar pentru că Afya mă înghiontește.

— Începe.

Zâmbetul lui Elias pălește, iar în jurul nostru Tribalii încep să șușotească. Se uită la Războinicii postați la ieșirile din amfiteatru aflate în apropierea noastră. În aer mocnește o tensiune, se întinde ca o flacără invizibilă care transformă tot ce

vine în contact cu ea. În câteva secunde, șoaptele se preschimbă într-un bombănit mânios.

Afya zâmbește.

Mamie arată spre mulțime, iar siguranța din vocea ei îmi face pielea ca de găină.

— *Kisaneh kithiya ke jeehani deka?*

Elias se apleacă spre mine și îmi traduce la ureche:

— Cine a îndurat tirania Imperiului?

— *Hama!*

— Noi.

— *Kisaneh bichaya ke gima baza?*

— Cine și-a văzut copiii smulși din brațele părinților?

— *Hama!*

Câteva rânduri mai jos de noi, un bărbat se ridică și gesticulează spre niște Războinici pe care nu i-am observat. Unul dintre ei are pielea albă și o coroană din cozi blonde: Helene Aquilla. Bărbatul urlă ceva spre ei.

— *Charra! Herrisada!*

De cealaltă parte a arenei, o femeie Tribală se ridică și strigă aceleași cuvinte. Altă femeie se ridică în picioare la baza amfiteatrului. I se alătură curând o voce adâncă de la numai câțiva metri de noi.

Cuvintele trec repede din gură-n gură în toate direcțiile, iar mulțimea se transformă din vrăjită în violentă la fel de iute cum se aprinde o torță înmuiată în păcură.

— *Charra! Herrisada!*

— Hoți, traduce Elias, cu o voce lipsită de expresie. Monștri.

În jurul lui Elias și al meu, tribul Nur se ridică în picioare și le strigă ocări Războinicilor, ridicând vocile și alăturându-se miilor de alți Tribali care fac același lucru.

Mă gândesc la Războinicii care măturau ieri în lung și-n lat piața Tribală. Înțeleg în cele din urmă că explozia asta de furie nu are legătură doar cu Elias. A fost mereu prezentă în Nur. Mamie doar a dezlănțuit-o.

Am crezut mereu că Tribalii sunt aliații Războinicilor, oricât de puțin le-ar plăcea asta. Poate că m-am înșelat.

— Acum țineți-vă după mine, zice Afya.

Se ridică în picioare, plimbându-și privirea de la o ieșire la alta. O urmăm, ciulind urechile ca să-i putem auzi vocea prin mulțimea care strigă.

— La prima vărsare de sânge, ne îndreptăm spre ieșirea de nord-est. Căruțele tribului Nur ne așteaptă. Cel puțin zece triburi vor pleca în același timp, iar asta ar trebui să le împingă și pe celelalte să plece.

— Cum vom ști când…

Un urlet în stare să-ți înghețe sângele sfâșie aerul. Mă ridic pe vârfuri și văd lângă o ieșire aflată departe de noi că un soldat a spintecat un Tribal care s-a apropiat prea mult. Sângele Tribalului se scurge în nisipul arenei și pe urmă răsună alt urlet, al unei femei în vârstă care îngenunchează lângă el, tremurând din tot corpul.

Afya nu pierde timpul. Membrii Tribului Nur se ridică toți ca unul și se grăbesc spre ieșirea cea mai apropiată. Simt dintr-odată că nu pot să respir. Mulțimea se înghesuie, dă din coate, împinge, se mișcă în prea multe direcții. O pierd din ochi pe Afya și mă răsucesc spre Elias. El mă apucă de mână și mă trage mai aproape, dar e prea multă lume și suntem smulși unul de lângă celălalt. Observ o spărtură în mulțime și încerc să-mi croiesc drum cu coatele într-acolo, dar nu pot pătrunde prin grămada de trupuri care mă înconjoară.

Fă-te mică. Mică de tot. Dispari. Dacă dispari, vei putea respira. Mă furnică pielea și încerc din nou să înaintez. Tribalii pe care-i îmbrâncesc se uită în jur uimiți, iar eu reușesc să trec cu ușurință printre ei.

— Elias, vino!

— Laia?

Se întoarce și se uită în mulțime, împingând în direcția greșită.

— Aici, Elias!

Se răsucește spre mine, dar nu mă vede și se ia cu mâinile de cap. La naiba, iar otrava? Se caută în buzunar și bea o înghițitură de Tellis.

Eu îmi fac loc înapoi printre Tribali până ajung lângă el.

— Elias, sunt chiar aici.

Îl iau de braț și tresare violent.

Scutură din cap ca prima oară când a simțit otrava și mă cercetează cu privirea.

— Sigur că da, zice el. Afya, unde-i Afya?

Își face loc prin mulțime, încercând s-o ajungă pe femeia Tribală, pe care eu n-o văd nicăieri.

— Ce naiba faceți voi doi? zice Afya apărând lângă noi și apucându-mă de braț. V-am căutat peste tot. Stați lângă mine! Trebuie să ieșim de-aici!

Mă iau după ea, dar lui Elias îi atrage atenția ceva aflat mai jos în arenă și se oprește scurt, uitându-se peste mulțime.

— Afya! zice el. Unde-i caravana tribului Nur?

În partea de nord a sălașului căruțelor, zice ea. La două caravane după tribul Saif.

— Laia, poți să te ții după Afya?

— Sigur că da, dar…

— Helene m-a văzut.

Îmi dă drumul și se avântă în mulțime. Coroana familiară din cozi blond-argintii a lui Helene Aquilla strălucește în bătaia soarelui la câțiva zeci de metri distanță.

O să-i distrag atenția, zice Elias. Du-te la caravană. Ne întâlnim acolo.

— Elias, ce naiba…

Dar el a dispărut deja.

21. ELIAS

Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Helene pe deasupra mulțimii. Îi citesc șocul pe masca de argint atunci când mă recunoaște și nici nu gândesc, nici nu-mi chestionez impulsul. Acționez pur și simplu; o las pe Laia în seama Afyei, apoi traversez mulțimea, îndepărtându-mă de ele și luând-o spre Hel. Trebuie să-i distrag atenția de la Afya și de la tribul Nur. Dacă îl identifică drept tribul care ne adăpostește pe mine și pe Laia, o mie de răzmerițe n-or s-o împiedice să ne vâneze până ne omoară.

O să-i distrag atenția. Pe urmă o să dispar în mulțime. Mă gândesc la chipul ei din camera mea de la Blackcliff, încercând să-și ascundă durerea în timp ce privirile ni se întâlnesc. *După asta, îi aparțin lui. Ține minte, Elias. După asta, suntem dușmani.*

Vacarmul răzmeriței e asurzitor, dar în toată debandada eu descopăr o ordine ascunsă și ciudată. În ciuda urletelor, a țipetelor, a strigătelor, nu văd copii pierduți, nici corpuri călcate

în picioare, nici bunuri rătăcite în grabă – nimic din semnele unui haos real.

Mamie și Afya au pus la cale răzmerița la secundă.

În depărtare bubuie tobele de la garnizoana Războinicilor, cerând întăriri. Probabil că Hel a trimis un sol la turnul tobelor. Dar dacă vrea soldați aici, să înăbușe revolta, nu va putea menține cordonul din jurul orașului.

Exact ăsta a fost planul tot timpul, îmi dau seama acum.

Imediat ce cordonul din jurul căruțelor se ridică, Afya ne poate ascunde și apoi scoate în siguranță din oraș. Caravana va fi una dintre sutele care pleacă din Nur.

Helene a intrat în teatru pe lângă scenă, iar acum a fost împinsă spre mine. Dar este singură, o insulă împlătoșată cu chip argintiu într-o mare fremătătoare de furie omenească. Dex a dispărut, iar cealaltă Mască venită cu ea în amfiteatru – Harper – se îndreaptă spre una dintre ieșiri.

Faptul că este singură n-o oprește pe Helene. Vine spre mine cu hotărârea încăpățânată pe care i-o cunosc ca pe propria-mi piele. Se împinge înainte, adunând în ea o forță inexorabilă care o propulsează printre Tribali ca pe un rechin spre prada însângerată. Dar mulțimea se închide în jurul ei. Degete o apucă de mantie, de gât. Cineva îi pune o mână pe umăr, iar ea se întoarce, o apucă și o rupe dintr-o singură răsuflare. Aproape că-i aud logica: înaintez mai repede continuând să merg, decât luptând cu ei toți.

Se mișcă împiedicat, încetinește, se oprește. Abia atunci aud fâsâitul paloșelor trase din teacă. Este Mare Sfrâncioc acum, un cavaler tenebros la Imperiului, își croiește drum cu sabia printre șuvoaiele de sânge.

Mă uit peste umăr și le zăresc pe Laia și pe Afya strecurându-se afară din amfiteatru pe una dintre porți. Când mă uit din nou la Helene, paloșele ei zboară, dar nu destul de repede. O atacă numeroși Tribali – zeci – prea mulți pentru ea ca să-i respingă dintr-odată.

Îmi întâlnește privirea și furia îi sporește. Pe urmă cade, pusă la pământ de cei din jur.

Corpul meu se mișcă iarăși înainte ca mintea să știe ce fac. Smulg pelerina unei femei din mulțime – ea nici măcar nu-i observă absența – și îmi croiesc drum cu pumnii prin gloată, gândindu-mă numai cum să ajung la Helene, s-o scot de-acolo,

să nu fie bătută, capturată sau ucisă. *De ce, Elias? Acum îți e dușman.*

Gândul ăsta îmi face rău. A fost prietena mea cea mai bună. N-o pot abandona pur și simplu.

Mă las în jos, cotrobăii printre robe, picioare și arme și o acopăr pe Helene cu pelerina. O apuc cu un braț pe după mijloc, iar cu celălalt îi tai baierele tecilor paloșelor și cureaua cu pumnale de aruncat. Armele îi cad, iar când tușește, își împroașcă platoșa cu sânge. Îi susțin greutatea, în timp ce picioarele ei încearcă să-și recapete puterea. Trecem printr-un cerc de Tribali, apoi prin încă unul, până când reușim să ne îndepărtăm iute de răsculații care încă urlă după sângele ei.

Las-o, Elias. Scoate-o la liman și las-o. Distracția s-a terminat. Ți-ai făcut treaba.

Dar dacă o părăsesc acum, iar alți Tribali o atacă în timp ce ea abia dacă poate merge, puteam la fel de bine să n-o scot din mulțime.

Merg mai departe, susținând-o până când se pune pe picioare. Tușește și tremură și eu știu că toate instinctele îi ordonă să-și regleze respirația și să-și potolească bătăile inimii, să supraviețuiască. Poate că de-asta nu mi se opune până când nu ieșim pe o poartă a amfiteatrului și-o luăm pe o alee pustie și prăfuită.

În cele din urmă mă împinge într-o parte și smulge pelerina de pe ea. O sută de stări îi traversează chipul în timp ce aruncă pelerina la pământ, emoții pe care nu le va vedea și nu le va cunoaște nimeni în afară de mine. Doar asta și e de-ajuns să anuleze zilele, săptămânile și kilometrii care ne-au despărțit. Îi tremură mâinile, iar eu îi remarc inelul de pe deget.

— Sfrâncioc.

— Nu, clatină ea din cap. Nu-mi spune așa. Toată lumea îmi spune așa. Nu și tu.

Pe urmă mă măsoară din cap până-n picioare.

— Arăți… groaznic.

— Am avut câteva săptămâni grele.

Îi observ cicatricele de pe mâini și brațe, vânătăile estompate de pe față. *Am trimis-o să fie interogată de Garda Neagră,* a zis Comandantul.

A supraviețuit, mă gândesc eu. *Acum pleacă de-aici, înainte să te omoare.*

Fac un pas înapoi, dar ea se întinde și mă apucă de încheietură cu mâna rece, într-o strânsoare de oțel. Îi întâlnesc privirea și tresar de câte emoții amestecate descopăr în ea.

Pleacă, Elias!

Îmi smucesc brațul, iar portița din ochii ei, deschisă doar o clipă, se închide imediat. Expresia îi devine neutră. Se întinde în spate după arme – pe care nu le mai are, din moment ce am lăsat-o eu fără ele. O văd îndoind genunchii, gata să sară la mine.

— Ești arestat – sare, iar eu mă feresc – din ordinul…

— N-o să mă arestezi.

O apuc de mijloc și încerc s-o arunc la câțiva metri mai încolo.

— Ba pe naiba!

Îmi înfige un cot zdravăn în stomac. Mă îndoi de mijloc și scapă din strânsoarea mea. Genunchiul îi zboară să mă lovească în frunte.

I-l prind, îl răsucesc și o amețesc cu un cot în față.

— Tocmai ți-am salvat viața, Hel.

— Scăpăm de-acolo și fără tine…

Îi pun piedică și se izbește cu spatele de zid icnind. Îi țintuiesc picioarele între coapse ca să nu mă lovească și îi pun paloșul la gât înainte să apuce să mă lase fără simțire cu un cap în gură.

— Luate-ar dracu'!

Se zbate să se elibereze, iar eu apăs paloșul mai tare. Coboară ochii spre gura mea și respiră scurt și agitat. Pe urmă tresare și se uită în altă parte.

— Mulțimea te-ar fi strivit, îi spun. Erai prinsă în capcană.

— Asta nu schimbă nimic. Marcus mi-a ordonat să te duc la Antium ca să fii executat public.

Este rândul meu să pufnesc.

— De ce naiba nu l-ai asasinat deja? Ai fi făcut un serviciu omenirii.

— Scutește-mă, scuipă ea spre mine. Nici nu mă așteptam să înțelegi.

Străzile din spatele aleii încep să duduie – se aud pașii ritmici ai unor soldați Războinici care se apropie. Întăriri menite să înăbușe răzmerița.

Helene profită de momentul meu de neatenție și încearcă să-mi scape din strânsoare. N-o mai pot ține mult. Nu dacă vreau s-

o șterg de-aici fără să mă urmărească jumătate de legiune de Războinici. *La naiba!*

— Trebuie să plec, îi spun la ureche. Dar nu vreau să-ți fac rău. M-am săturat să rănesc lumea.

Îi simt pe obraz fluturarea moale a genelor, iar răsuflarea îi ridică și îi coboară pieptul lipit de mine.

— Elias.

Îmi șoptește numele. Îl rostește încărcat de dorință.

Mă trag înapoi. Ochii ei, cu o clipă în urmă albaștri ca fumul, au devenit violeți ca cerul înaintea furtunii. *Iubirea ce ți-o port este cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat vreodată.* Mi-a spus asta acum câteva săptămâni. În acest moment văd câtă pustiire e în ea, și faptul că știu că eu, din nou eu, am provocat-o mă face să mă urăsc.

— Îți voi da drumul, zic. Dacă încerci să mă dobori, n-ai decât. Înainte, însă, vreau să-ți spun ceva, pentru că știm amândoi că nu mai am mult timp de petrecut pe lumea asta și m-aș urî dacă nu ți-aș spune-o.

Citesc nedumerire pe chipul ei și mă grăbesc să continui înainte să înceapă să-mi pună întrebări.

— Mi-e dor de tine.

Sper să audă ce spun cu adevărat. *Te iubesc. Îmi pare rău. Aș vrea să pot îndrepta lucrurile.*

— Îmi vei lipsi mereu. Și când voi fi doar un spirit.

Îi dau drumul și mă îndepărtez un pas. Pe urmă încă unul. Mă întorc cu spatele la ea, cu inima strânsă de sunetul gâtuit pe care îl scoate, și ies de pe alee.

Singurii pași pe care îi aud în timp ce mă îndepărtez sunt ai mei.

* * *

Sălașul căruțelor este un adevărat iad. Tribalii aruncă în căruțe copii și bunuri, animalele se cabrează, femeile țipă. Un nor gros de praf se ridică în aer din cauza sutelor de căruțe care pleacă deodată prin nisipul deșertului.

— Slavă cerului!

Laia mă observă imediat ce apar lângă căruța cu margini înalte a Afyei.

— Elias, de ce...

— Idiotule!

Afya mă înșfacă de ceafă și mă aruncă în căruță lângă Laia cu o forță remarcabilă, ținând cont că-i mai scundă decât mine cu cel puțin treizeci de centimetri.

— Ce-a fost în mintea ta?

— Nu puteam risca să mă vadă Aquilla înconjurat de membri ai tribului Nur. E Mască, Afya. Și-ar fi dat seama cine sunteți. Tribul tău ar fi fost în pericol.

— Tot idiot rămâi, mă fulgeră ea cu privirea. Capul la cutie. Și stai locului.

Sare pe banca vizitiului și apucă hățurile. Câteva secunde mai târziu, cei patru cai înhămați la căruță țâșnesc înainte, iar eu mă întorc spre Laia.

— Izzi și Keenan.

— Cu Gibran.

Face semn din cap spre o căruță de un verde viu aflată la câțiva zeci de metri mai departe. Recunosc profilul ascuțit al fratelui mai mic al Afyei sus pe capră.

— Tu ești bine? întreb.

Laia are obrajii roșii și încheieturile degetelor albite de cât de tare strânge mânerul pumnalului.

— Sunt ușurată că te-ai întors, zice. Ai… ai vorbit cu ea? Cu Aquilla?

Dau să răspund, dar mă fulgeră un gând.

— Tribul Saif, zic și mă uit la sălașul înecat de praf. Știi dacă au plecat? Mamie Rila a scăpat de soldați?

— N-am văzut, zice Laia și se întoarce spre Afya. Tu ai văzut dacă…

Femeia se foiește și îi surprind privirea. Văd de partea cealaltă a sălașului căruțele drapate în argintiu și verde pe care le cunosc ca pe dosul palmei. Culorile tribului Saif. Căruțele tribului Saif.

Sunt înconjurate de Războinici.

Soldații trag din căruțe oameni din trib și îi silesc să îngenuncheze. Îmi recunosc familia. Unchiul Akbi. Mătușa Hira. Și, pe toți dracii, Shan, fratele meu adoptiv.

— Afya. Trebuie să intervin. Este tribul meu.

Apuc armele și mă cațăr pe banca vizitiului. *Sari. Fugi. Atacă-i din spate. Doboară-l mai întâi pe cel mai puternic.*

— Stai, mă apucă Afya de braț într-o strânsoare ca de menghină. Nu-i poți salva. Nu fără să te captureze.

— Cerule! Elias! zice Laia cu fața îndurerată. Torțe!

Una dintre căruțe – minunat împodobita căruță a lui *Kehanni*, cea în care am crescut – izbucnește în flăcări. Lui Mamie i-a luat luni în șir să picteze păunii, peștii și dragonii de gheață care o împodobesc. Uneori îi țineam borcanele cu vopsea și îi spălam pensulele. Se mistuie văzând cu ochii. Celelalte căruțe sunt incendiate și ele una după alta, până când toată tabăra se transformă într-o pată neagră pe cer.

— Mulți dintre ei au plecat, zice încet Afya. Caravana tribului Saif are aproape o mie de oameni. O sută cincizeci de căruțe. N-au prins din ele decât vreo zece. Chiar dacă ai ajunge la ei, Elias, sunt acolo cel puțin o sută de soldați.

— Auxiliari, zic eu printre dinți. Sunt ușor de învins. Dacă le-aș putea da arme unchiului meu și lui Shan...

— Tribul Saif s-a pregătit pentru asta, Elias, refuză să dea înapoi Afya și în clipa aceea o urăsc. Dacă soldații te văd venind dinspre căruțele Nur, tribul meu e mort. Tot ce am pus la cale eu și cu Mamie în ultimele două zile, toate *favorurile* pe care le-a cerut ea ca să te salveze nu vor mai avea nicio valoare. Tu ți-ai cerut favoarea, Elias. Asta era prețul.

Mă uit în urmă. Familia mea Tribală e îngrămădită laolaltă, cu capetele plecate. Înfrânți.

Cu o singură excepție. Ea se luptă și le arată auxiliarilor care au apucat-o de brațe cât de neînfricată este. Mamie Rila.

Îi urmăresc zbaterea fără să pot face nimic, văd cum un legionar își duce mânerul paloșului spre capul ei. Ultimul lucru pe care îl zăresc înainte să dispară din raza mea vizuală, sunt mâinile ei căutând un punct de sprijin în timp ce se prăbușește în nisip.

22. LAIA

Ușurarea că am scăpat din Nur nu-mi potolește vina pentru ce s-a întâmplat cu tribul lui Elias. Nu încerc să vorbesc cu el. Ce-aș putea spune? Îmi pare rău ar fi neadecvat până la cruzime. El stă în spatele căruței Afyei și tace, privind deșertul în direcția orașului Nur de parcă ar fi în stare să schimbe doar prin puterea voinței ce s-a întâmplat cu familia lui.

Îl las să fie singur. Puțini oameni vor ca altcineva să asiste la durerea lor, iar jalea este cea mai rea durere dintre toate.

În plus, vina pe care o simt aproape că mă paralizează. Văd iar și iar cum se prăbușește la pământ silueta mândră a lui Mamie, ca un sac de grâne căruia îi e vărsat conținutul. Știu că ar trebui să vorbesc cu Elias despre ce s-a întâmplat cu ea, dar mi se pare o cruzime s-o fac acum.

La căderea nopții, Nur nu mai e decât un ciorchine îndepărtat de lumini, sorbit treptat de întunericul deșertului din jur. Felinarele orașului par în seara asta mai puțin luminoase.

Deși am plecat cu o caravană de peste două sute de căruțe, Afya și-a împărțit tribul de mai mult de zece ori de-atunci. Până la răsăritul lunii rămânem numai cinci căruțe și doar alți patru membri din tribul ei, inclusiv Gibran, mai sunt cu noi.

— Gibran n-a vrut să vină, zice Afya cu ochii pe fratele ei.

Tânărul stă pe capra căruței lui, la douăzeci de metri depărtare. Căruța e acoperită de mii de oglinjoare care reflectă lumina lunii, o mică galaxie șerpuitoare.

— Dar nu putem avea încredere că n-o să se bage pe el sau tribul Nur în vreo belea. E un băiat nesăbuit.

— Îmi dau seama, murmur eu.

Gibran a luat-o pe Izzi lângă el pe capră, iar eu mi-am surprins prietena zâmbind sfioasă toată după-amiaza.

Mă uit din nou în spate prin fereastra căruței cu coviltir a Afyei. Pereții de lemn șlefuit sunt luminați de un felinar cu flacăra făcută mică. Elias stă pe una dintre banchetele tapițate cu catifea și se uită afară pe geamul din spate.

— Dacă tot vorbim despre nesăbuiți, zice Afya. Ce-i între tine și roșcat?

Cerule! Tribalei ăsteia nu-i scapă nimic. Trebuie să țin minte asta. De când am oprit ultima oară să adăpăm caii, Keenan merge cu Riz, un membru tăcut, cu părul argintiu al tribului Afyei. Eu și rebelul abia dacă am avut ocazia să schimbăm o vorbă înainte ca Afya să-i ordone să-l ajute pe Riz cu căruța de provizii.

— Nu știu ce-i între noi.

Mă tem să-i spun Afyei adevărul, dar bănuiesc că miroase orice minciună de la doi kilometri.

— M-a sărutat o dată. Într-un hambar. Chiar înainte să fugă să dea o mână de ajutor la izbucnirea revoltei Cărturarilor.

— Cred că a fost un sărut pe cinste, murmură Afya. Dar Elias? Mereu te uiți la el.

— Ba nu mă…

— Nu te învinuiesc, continuă Afya de parcă eu nici n-aș fi vorbit, aruncându-i lui Elias o privire apreciativă. Ce pomeți are, cerule!

Simt că mi se încinge pielea și-mi încrucișez brațele la piept, încruntată.

— Aha, zâmbește lupește Afya. Ești posesivă, da?

— N-am de ce să fiu posesivă.

Dinspre nord bate un vânt înghețat și mă înfășor mai bine în rochia mea subțire tribală.

— Mi-a declarat clar că îmi e călăuză și nimic mai mult.

— Ochii lui spun altceva, zice Afya. Dar cine sunt eu să mă pun între un Războinic și noblețea lui deplasată?

Femeia ridică un braț și fluieră, ordonând caravanei să se oprească în vecinătatea unui platou înalt. La baza lui e un pâlc de copaci și surprind un salt și zgomotul ghearelor unui animal care se îndepărtează.

— Gibran, Izzi, strigă Afya peste tabără. Faceți focul. Keenan – capul roșcat apare din căruța lui Riz – ajută-i pe Riz și pe Vana cu animalele.

Riz îi strigă ceva în sadheză fiicei lui, Vana. E slabă-băț, cu pielea de un cafeniu închis, ca tatăl ei, și cu șnurul tatuat care arată că e văduvă tânără. Ultimul membru al tribului Afyei este Zehr, un tânăr cam de vârsta lui Darin. Afya îi strigă un ordin în sadheză iar el se conformează cât ai clipi.

— Fato.

Îmi dau seama că Afya vorbește cu mine.

— Cere-i lui Riz o capră și spune-i lui Elias s-o taie. Mâine voi vinde carnea. Și stai de vorbă cu el. Scoate-l din starea în care se bălăcește.

— Ar trebui să-l lăsăm în pace.

— Dacă ai de gând să tragi după tine tribul Nur în încercarea nebunească de a-ți salva fratele, atunci Elias trebuie să vină cu un plan de acțiune complet. Facem două luni până la Kauf, avem timp destul. Dar nu va fi în stare de nimic dacă stă abătut. Așa că ocupă-te de el.

De parcă ar fi ușor.

Câteva minute mai târziu, Riz îmi arată o capră care șchiopătează, iar eu o mân spre Elias. El duce animalul șchiop între copaci, departe de ochii restului caravanei.

Nu are nevoie de ajutor, dar îl urmez oricum cu un felinar. Capra behăie la mine cu jale.

— Nu mi-a plăcut niciodată să tai animale, zice Elias, ascuțind cuțitul cu piatra. Parcă ar ști ce le așteaptă.

— La noi în casă Bunica era măcelarul, zic eu. Unii dintre pacienții bunicului îl plăteau în găini. Bunica obișnuia să le spună orătăniilor: *Mulțumesc că îți dai viața ca să mi-o pot continua eu pe a mea.*

— Foarte nobil, zice Elias, lăsându-se în genunchi. Dar nu face să fie mai ușor să le vezi cum mor.

— E șchioapă, uite.

Duc felinarul spre șoldul rănit al caprei.

— Riz zice că altfel am fi nevoiți s-o lăsăm în urmă și ar muri de sete. Dacă tot moare, măcar să fie cu folos.

Elias pune lama pe gâtul animalului și taie. Sângele se scurge în nisip. Mă uit în altă parte, cu gândul la Tribalul Shikaat, la cât de cald și lipicios a fost sângele lui. La cum mirosea – înțepător, ca oțelăriile din Serra.

— Poți să pleci.

Elias îmi vorbește cu un ton de Mască. Mai rece decât vântul care ne bate în spate.

Mă retrag iute, rumegând la ce-a spus el: *Nu face să fie mai ușor să le vezi cum mor.* Mă cuprinde iar vinovăția. Nu cred că despre capră vorbea.

Încerc să-mi distrag gândurile căutându-l pe Keenan, care s-a oferit să pregătească cina.

— Totul e în regulă? întreabă când apar lângă el, uitându-se scurt spre Elias.

Dau din cap că da, iar el deschide gura de parcă ar vrea să spună ceva. Probabil simte, însă, că aș prefera să nu vorbesc, așa că îmi întinde doar un castron cu aluat.

— Îl frământi tu, te rog? zice el. Sunt un dezastru la făcut lipie.

Mă apuc de frământat, recunoscătoare că am o treabă, găsind liniște în simplitate, în tihna de a avea doar de întins bucăți rotunde de aluat și de a le coace într-o tigaie de fontă. Keenan pune ardei iute și linte într-o oală și fredonează ceva, un zgomot

atât de neașteptat din partea lui, încât zâmbesc prima oară când îl aud. Fredonatul lui este la fel de calmant ca o poțiune a bunicului, iar după o vreme se apucă să povestească despre Marea Librărie din Adisa, pe care mi-am dorit mereu s-o vizitez, și despre piața de zmeie din Ayo, întinsă pe străzi întregi. Timpul trece iute, iar eu simt că parcă mi s-a luat puțin din greutatea de pe suflet.

Când termină Elias de tranșat capra, eu pun într-un coș ultimele bucăți de lipie rumenită și pufoasă. Keenan împarte boluri de mâncare picantă de linte. Prima înghițitură mă face să oftez. Bunica pregătea mereu mâncărică de linte cu lipie în serile friguroase de toamnă. Și numai mirosul parcă îmi alungă tristețea.

— Incredibilă mâncarea, Keenan.

Izzi întinde bolul pentru încă o porție, înainte să se întoarcă spre mine.

— Bucătăreasa o gătea tot timpul. Mă întreb…

Clatină din cap, iar pentru o vreme tace.

— Aș vrea să fi venit și ea, spune în cele din urmă prietena mea. Îmi lipsește. Știu că ți se pare ciudat, ținând cont de cum se purta.

— Nu chiar, zic eu. Țineați una la alta. Ați fost împreună ani în șir. Avea grijă de tine.

— Avea, zice Izzi încet. Vocea ei a fost singurul sunet pe care l-am auzit în furgonul-fantomă care ne-a dus de la Antium la Serra după ce ne-a cumpărat Comandantul. Bucătăreasa mi-a dat rația ei. M-a ținut în brațe în nopțile geroase, oftează Izzi. Sper s-o văd din nou. Am plecat așa în grabă, Laia! N-am apucat să-i spun niciodată…

— O vom revedea, zic eu.

Asta are nevoie Izzi s-audă. Cine știe, poate chiar așa va fi.

— Și, Izzi – o strâng de mână – Bucătăreasa știe tot ce nu i-ai spus. În adâncul ei, știe, sunt sigură.

Keenan ne aduce căni cu ceai, iar eu iau o înghițitură și închid ochii când simt dulceața băuturii, când inhalez mireasma de cardamom. De cealaltă parte a focului, Afya duce cana la buze și scuipă ceaiul imediat.

— La naiba, Cărturarule! Mi-ai consumat tot borcanul de miere pe ceaiul ăsta?

Aruncă dezgustată lichidul pe jos, dar eu strâng cana între degete și mai iau o înghițitură zdravănă.

— Un ceai bun trebuie să fie destul de dulce cât să se înece cu el și ursul, zice Keenan. Toată lumea știe asta.

Chicotesc și îi zâmbesc.

— Fratele meu spunea la fel când îmi făcea un ceai.

Mă gândesc la Darin – la vechiul Darin – și zâmbetul îmi pălește. Cine e fratele meu acum? Când s-a transformat din băiatul care îmi pregătea ceai într-un bărbat cu secrete prea importante ca să i le împărtășească surioarei lui?

Keenan se instalează lângă mine. Din nord mugește un vânt, luptându-se cu flăcările focului. Mă aplec și mă apropii mai mult de luptătorul nostru, bucurându-mă de căldura lui.

— Te simți bine?

Keenan își întoarce capul spre mine. Îmi ia de pe față o șuviță rebelă și mi-o dă după ureche. Zăbovește cu degetele pe ceafa mea și uit să mai respir.

— După…

Mă uit în altă parte, rece din nou, și îmi ating brățara.

— A meritat, Keenan? Mama lui Elias, fratele lui, zeci de membri ai tribului, oftez eu. Va conta, măcar? Dacă nu-l putem salva pe Darin? Sau dacă… *a murit*?

— Pentru familie merită să mori și să omori. Să luptăm pentru ai noștri este tot ce ne ține în viață, când orice altceva a dispărut.

Face semn din cap spre brățara mea. Pe chip i se citește tristețe.

— O atingi atunci când ai nevoie de putere, zice el. Asta este ceea ce ne dă familia.

Iau mâna de pe brățară.

— Uneori nici nu-mi dau seama că fac gestul, zic. E o prostie.

— Așa păstrezi tu legătura cu ai tăi. Nu-i nicio prostie, zice el, lăsând capul pe spate și uitându-se la stele. Eu n-am nimic de la familia mea. Aș vrea să fi avut.

— În unele zile nici nu-mi mai amintesc chipul lui Lis, zic eu. Doar că avea părul blond ca mama.

— Avea și temperamentul mamei tale, zâmbește Keenan. Lis era cu patru ani mai mare decât mine. Doamne, autoritară mai era. Mă păcălea mereu să fac eu treburile ei…

Dintr-odată, năpădită de amintiri despre sora mea moartă demult, noaptea nu mai este la fel de solitară. Lângă mine, Izzi și Gibran stau aplecați unul spre celălalt, iar prietena mea chicotește încântată de vreo glumă a Tribalului. Riz și Vana se întind după lăute. Zdrăngănitul lor este însoțit curând de vocea lui Zehr. Cântecul este în sadheză, dar cred că îi evocă pe cei iubiți și pierduți, pentru că mi se pune un nod în gât după doar câteva note.

Scrutez întunericul după Elias, fără să mă gândesc. Stă cumva mai departe de foc, cu pelerina bine strânsă în jurul lui. Este atent doar la mine.

Afya își drege glasul cu înțeles, apoi dă din cap spre Elias. *Vorbește cu el.*

Eu mă uit iar la Războinic și mă cuprinde amețeala aceea pe care o încerc de fiecare dată când îl privesc.

— Mă întorc imediat, îi spun lui Keenan.

Las cana jos și mă înfășor mai bine în pelerină. Între timp, Elias se ridică într-un gest fluid și se îndepărtează de foc. Dispare atât de iute în întunericul de dincolo de cercul făcut de căruțe, încât nu apuc să văd în ce direcție a luat-o. Mesajul lui e clar: *Lasă-mă-n pace.*

Mă simt ca o proastă și mă opresc. Un minut mai târziu, Izzi apare lângă mine.

— Stai de vorbă cu el, zice ea. Are nevoie. Doar că nu știe. Și tu ai nevoie.

— E furios, șoptesc eu.

Prietena mea îmi ia mâna și mi-o strânge.

— Suferă, zice ea. Iar asta e ceva ce tu înțelegi.

Mă îndepărtez de căruțe, cercetând deșertul până când zăresc la baza platoului lucirea uneia dintre apărătorile lui pentru brațe. Când mai am doar câțiva metri până la el, îl aud oftând. Se întoarce spre mine. Chipul lui, fără altă expresie decât o politețe neutră, este luminat de lună.

Hai, Laia, fă ce ai de făcut.

— Îmi pare rău, zic. Pentru ce s-a întâmplat. Eu... Nu știu dacă este drept să dai în schimb suferința tribului Saif pentru viața lui Darin.

Intenționam să-i spun doar câteva cuvinte de compasiune așezate și bine alese, dar acum, că am început să vorbesc, parcă nu mă mai pot opri.

— Îți mulțumesc pentru tot sacrificiul făcut de familia ta. Nu-mi doresc decât să nu se mai întâmple niciodată ceva asemănător. Dar… nu pot fi sigură că nu se va mai întâmpla, iar asta mă îmbolnăvește, pentru că știu ce simți când îți pierzi familia. Oricum, îmi pare rău…

Cerule, acum bat câmpii.

Respir adânc. Cuvintele par dintr-odată banale și inutile, așa că mă apropii și-i iau mâinile în ale mele, amintindu-mi ce spunea bunicul. *Atingerea vindecă, Laia.* I le strâng tare, încercând să pun în atingere tot ce simt. *Sper ca tribul tău să fie bine. Sper să fi supraviețuit Războinicilor. Îmi pare tare, tare rău. Știu că nu-i de-ajuns. Dar numai* asta *pot să fac.*

După o clipă, Elias oftează și își sprijină fruntea de-a mea.

— Mai spune-mi o dată ce mi-ai spus în noaptea aia din camera mea de la Blackcliff, murmură el. Ce obișnuia să-ți spună ție bunica.

— Câtă vreme ești viu – parcă aud vocea caldă a bunicii – există speranță.

Elias ridică ochii și mă privește, iar răceala din privire se transformă într-un foc sălbatic, de nestins. Uit să respir.

— Să nu uiți asta, zice el. Niciodată.

Încuviințez. Minutele trec și niciunul dintre noi nu se retrage, găsim alinare în răceala nopții și în compania tăcută a stelelor.

23. ELIAS

În clipa în care adorm, ajung în Anticameră. Respirația mea scoate norișori de abur și mă trezesc întins pe un covor gros de frunze căzute. Mă uit la încrengătura de ramuri de deasupra, la frunzișul lor colorat de toamnă în roșu; o culoare vibrantă chiar și în lumina asta puțină.

— Ca sângele.

Recunosc imediat vocea lui Tristas și mă chinui să mă ridic în picioare. Îl găsesc rezemat de un copac privindu-mă. Nu l-am mai văzut de când am ajuns prima oară în Anticameră, acum mai multe săptămâni. Speram să fi trecut dincolo.

— Ca sângele *meu.*

Se uită la coroanele copacilor cu un zâmbet amar.

— Știi tu. Sângele curs din mine când m-a înjunghiat Dex.

— Îmi pare rău, Tristas.

Aș putea fi la fel de bine o oaie proastă care behăie niște cuvinte. Dar furia din ochii lui este atât de neobișnuită, încât aș spune orice ca să-l liniștesc.

— Aelia își revine, zice Tristas. Trădătoare fată! Credeam că mă va plânge măcar câteva săptămâni. Dar am vizitat-o și am descoperit că a început iar să mănânce. *Să mănânce.*

Se plimbă încolo și încoace, iar chipul întunecat îl transformă într-o versiune mai fioroasă și mai violentă a lui Tristas pe care îl cunoșteam eu. Șuieră când respiră.

Pe toți dracii. Este atât de diferit de Tristas cel viu, încât mă întreb dacă nu-i posedat. Oare un spirit poate fi posedat? Nu spiritele sunt cele care îi posedă pe alții de obicei?

Vreme de o clipă sunt furios pe el. *Tu ești mort. Aelia nu e!* Dar pornirea îmi trece repede. Tristas nu-și va mai vedea niciodată logodnica. Nu-și va ține copiii în brațe și nu va mai râde cu prietenii lui. Nu i-au mai rămas decât amintirile și amărăciunea.

— Aelia te iubește.

Tristas se întoarce spre mine, cu fața furibundă. Ridic mâinile.

— Iar tu o iubești pe ea. Chiar ai vrea să moară de foame? Ai vrea s-o vezi aici, știind că moartea ta a provocat asta?

Ferocitatea din ochii lui se potolește. Mă gândesc la fostul Tristas, la cel din timpul vieții. La Tristas acela trebuie să fac eu apel. Dar n-am nicio șansă. Se întoarce și dispare în pădure, de parcă ar ști ce vreau.

— Îi poți consola pe morți.

Păzitoarea Sufletelor vorbește de deasupra mea, iar când mă uit în sus, o văd stând într-un copac, cuibărită ca un copil între crengile uriașe și contorsionate. Are o cunună de frunze roșii pe cap, ca o coroană, iar ochii ei negri aruncă străluciri întunecate.

— A fugit, zic eu. N-aș spune că am reușit să-l *consolez.*

— A vorbit cu tine.

Păzitoarea Sufletelor sare din copac, iar covorul de frunze înăbușă zgomotul aterizării.

— Cele mai multe spirite îi urăsc pe vii.

— De ce m-ai adus înapoi aici? întreb uitându-mă la ea. Doar așa, pentru amuzamentul tău?

Se încruntă.

— De data asta nu te-am adus eu, Elias, zice. Te-ai adus singur. Moartea ta se apropie cu repeziciune. Poate că mintea ta încearcă să înțeleagă mai bine ce urmează.

— Încă mai am timp, zic. Patru, poate chiar cinci luni, dacă am noroc.

Păzitoarea Sufletelor mă privește compătimitoare.

— Eu nu pot prevedea viitorul, așa ca alții.

Strâmbă din buze și simt că se referă la Profeți.

— Dar nici puterea mea nu-i de lepădat. Ți-am citit soarta în stele în seara când ai venit prima oară aici, Elias. Nu vei apuca să trăiești până după *Rathana.*

Rathana – Noaptea – a fost la început o sărbătoare Tribală, dar pe urmă s-a răspândit în tot Imperiul. Pentru Războinici este o zi de benchetuială. Pentru Triburi este o zi în care își cinstesc strămoșii.

— Asta-i peste două luni.

Gura îmi e uscată și, chiar și-acolo, în lumea spiritelor, unde totul este estompat, simt strânsoarea morții.

— Abia vom fi ajuns la Kauf până atunci, dacă avem noroc.

Păzitoarea Sufletelor ridică din umeri.

— Nu cunosc micile furtuni din lumea voastră omenească. Dacă soarta ta te mâhnește într-atât, folosește cât mai bine timpul care ți-a mai rămas. Du-te.

Face un gest cu mâna, iar eu simt o smucitură în buric, de parcă un cârlig enorm m-ar trage printr-un tunel.

Mă trezesc lângă tăciunii licărind slab ai focului, unde mi-am făcut culcușul peste noapte. Riz se plimbă în jurul cercului de căruțe. Toți ceilalți dorm, Gibran și Keenan lângă foc, ca mine, iar Laia și Izzi în căruța lui Gibran.

Două luni. Cum să ajung la Kauf și să-l eliberez pe Darin într-un timp atât de scurt? Aș putea-o zori pe Afya să mergem mai repede, dar așa n-am reuși să câștigăm decât câteva zile, în cel mai bun caz.

Se schimbă santinela. Keenan îl înlocuiește pe Riz. Îmi cad ochii pe o ladă atârnată în spatele căruței Afyei, unde mi-a spus să pun carnea caprei tranșată mai devreme.

Dacă tot moare, măcar să fie cu folos. Cuvintele Laiei.

Îmi dau seama că mi se aplică și mie.

Kauf se află la mai bine de o mie șase sute de kilometri depărtare. Cu căruța, drumul durează două luni. Pe de altă

parte, curierii Imperiului îl străbat în mod regulat în două săptămâni.

Eu n-aș avea cum să am la dispoziție cai odihniți la fiecare douăzeci de kilometri, așa ca ei. N-aș putea folosi drumurile principale. Ar trebui să mă ascund sau să lupt pe neașteptate. Ar trebui să vânez sau să fur tot ce consum.

Dar chiar și-așa, dacă plec singur spre Kauf, pot ajunge în jumătate din timpul pe care-l fac căruțele. Nu-mi doresc să mă despart de Laia. Vocea ei, chipul ei îmi vor lipsi în fiecare zi. Dar dacă pot ajunge la închisoare într-o lună, mi-ar rămâne timp să-l eliberez pe Darin până la *Rathana.* Extractul de Tellis mă va feri de crize până se vor apropia și căruțele de închisoare. Voi apuca s-o văd din nou pe Laia.

Mă ridic, fac sul așternutul și mă duc spre căruța Afyei. Bat la ușa din spate, iar ei îi ia doar o clipă să răspundă, deși suntem în toiul nopții.

Ține felinarul sus și ridică din sprâncene când mă vede.

— Îmi place să-mi cunosc vizitatorii nocturni ceva mai bine înainte să-i invit în furgonul meu, Elias, zice ea. Dar în cazul tău…

— Nu pentru asta am venit. Am nevoie de un cal, de niște pergament și de discreția ta.

— Dai bir cu fugiții cât încă mai poți? îmi face ea semn să intru. Mă bucur că ți-ai venit în fire.

— Mă duc să-l salvez singur pe Darin, cobor eu vocea și urc în căruță. Așa-i mai rapid și mai sigur pentru toată lumea.

— Ce prostie. Cum o să te strecori spre nord fără căruțele mele? Ai uitat că ești cel mai vânat criminal din Imperiu?

— Sunt Mască, Afya. O să mă descurc. Dar făgăduiala ta față de mine rămâne în picioare, adaug eu, îngustând ochii. Îi aduci și pe ei la Kauf.

— Vei reuși să-l salvezi singur? N-o să ai nevoie de ajutorul tribului Nur?

— Nu. În dealurile de la sud de închisoare e o peșteră. E un drum cam de-o zi de la poarta principală. Îți desenez o hartă. Adu-i teferi. Dacă totul merge bine, când ajungeți voi peste două luni, Darin vă va aștepta acolo. Dacă nu…

— N-o să-i părăsesc în creierii munților, ripostează jignită Afya. Au împărțit cu mine apă și sare la masa mea, ce naiba.

Mă cântărește din priviri și nu-mi place cât de pătrunzători îi sunt ochii, de parcă ar putea smulge adevărul din mine cu forța, la nevoie.

— De ce te-ai răzgândit?

— Laia a vrut să facem treaba asta împreună. De-asta nu mi-a dat prin cap până acum să acționez singur.

Partea asta măcar e adevărată, îi permit Afyei să mi-o citească pe chip.

— Vreau s-o anunți tu pe Laia în locul meu. Dacă îi spun prin viu grai, o să facă tărăboi.

— Chiar așa, zice Afya, întinzându-mi pergament și pană. Și nu numai pentru că vrea să facă treaba cu mâna ei, deși amândoi păreți să vă spuneți asta despre voi înșivă.

Prefer să nu insist asupra ultimului comentariu. Peste câteva minute, am terminat scrisoarea și am desenat o hartă amănunțită a închisorii și a peșterii unde intenționez să-l ascund pe Darin.

— Ești sigur că asta vrei să faci? zice Afya încrucișându-și brațele la piept. N-ar trebui să dispari pur și simplu, Elias. Ar trebui s-o întrebi pe Laia ce vrea și ea. Este fratele ei, la urma-urmei. Sper că n-ai de gând s-o lași cu buza umflată, adaugă ea mijind ochii. Nu mi-ar plăcea deloc ca bărbatul față de care mi-am luat un legământ să se dovedească chiar el lipsit de onoare.

— Nu voi face asta.

— Atunci, ia-l pe Trera, murgul lui Riz. E încăpățânat, dar iute și viclean ca un vânt din nord. Și încearcă să nu dai greș, Elias. N-am de gând să ajung și eu în închisoarea aia.

Fără să fac vreun zgomot, mă duc de la căruța ei la a lui Riz și-i șoptesc cuvinte liniștitoare la ureche lui Trera, ca să-l potolesc. Șterpelesc lipie, fructe, nuci și brânză din căruța lui Vana și conduc calul de căpăstru la o distanță bună de tabără.

— Până la urmă încerci să-l salvezi singur?

Keenan se materializează din întuneric ca un blestemat de duh, iar eu tresar. Nu l-am auzit – nu l-am simțit în niciun fel.

— Nu intenționez să-ți aflu motivele.

Se ține la distanță, îmi dau seama.

— Știu ce înseamnă să faci lucruri pe care nu vrei să le faci pentru un bine mai mare.

Aparent, vorbele lui sunt aproape empatice. Dar are ochii de piatră, lipsiți de orice expresie, iar gâtul mă furnică neplăcut, de parcă ar avea de gând să mă înjunghie în spate când mă întorc.

— Succes.

Îmi întinde mâna. I-o strâng prudent, iar cu cealaltă caut pumnalele, aproape fără să-mi dau seama.

Keenan observă și el, iar zâmbetul abia schițat nu i se vede decât pe buze, nu și-n ochi. Dă drumul mâinii mele repede și se face nevăzut în noapte. Mă scutur de sentimentul neplăcut care a pus stăpânire pe mine. *Pur și simplu nu-l placi, Elias.*

Mă uit la cer. Stelele încă strălucesc, dar zorii se apropie și trebuie să mă îndepărtez bine până răsare soarele. Cum rămâne cu Laia, însă? Chiar plec lăsând doar un mesaj de rămas-bun?

Mă strecor spre căruța lui Gibran cu pași ca de pisică și deschid ușa din spate. Izzi sforăie pe una dintre lavițe, cu mâinile pe piept. Laia doarme profund pe cealaltă laviță, făcută covrig, cu o mână pe brățară.

— Tu ești templul meu, murmur, în timp ce îngenunchez lângă ea. Tu îmi ești preot. Tu îmi ești iertarea păcatelor.

Tare s-ar mai încrunta bunicul că-i întinez iubita incantație în felul ăsta. Dar mie îmi place mai mult așa.

Plec și mă duc spre Trera, care mă așteaptă la marginea taberei. Fornăie când mă sui în șa.

— Ești gata să-ți iei zborul, prietene?

Dă din urechi și iau asta drept un da. Pornesc spre nord, fără să mă mai uit încă o dată în urmă.

24. HELENE

A scăpat. A scăpat. A scăpat.

Umblu încolo și încoace pășind peste o crăpătură din podeaua garnizoanei, încercând să nu aud cum își ascute Faris paloșele, cum împarte Dex ordine cu glas scăzut unui grup de legionari și cum bate Harper darabana cu degetele pe armură, cu ochii pe mine.

Trebuie să existe o cale de a-i lua urma lui Elias. *Gândește.* El este singur. Eu am în spate puterea întregului Imperiu. *Trimite mai mulți soldați. Cheamă mai multe Măști. Convoacă-i pe*

membrii Gărzii Negre, ești comandantul lor. Trimite-i după toate triburile vizitate de Mamie.

N-ar fi destul. După ce *l-am lăsat* pe Elias să se îndepărteze, în timp ce eu înăbușeam răzmerița, s-au scurs din oraș mii de căruțe. Ar putea fi în oricare dintre ele.

Închid ochii, simțind nevoia disperată să sparg ceva. *Ești o mare proastă, Helene Aquilla.* Mamie Rila a cântat, iar eu am dansat pe melodia ei ca o marionetă fără minte. M-a *vrut* în teatrul povestașilor. A *vrut* să știe că eram acolo, că văd revolta, că cer întăriri, ca să slăbesc cordonul de încercuire. Am fost prea proastă să-mi dau seama până când a fost prea târziu.

Harper măcar și-a păstrat capul. A cerut ca două dintre detașamentele de soldați menite să înăbușe revolta să înconjoare, în schimb, căruțele tribului Saif. Prizonierii pe care i-a luat – cu Mamie Rila printre ei – sunt singura noastră speranță de a-l găsi pe Elias.

Îl prinsesem. Blestemat să fie! îl prinsesem! Și pe urmă i-am dat drumul. Pentru că nu vreau să moară. Pentru că este prietenul meu și îl iubesc.

Pentru că sunt o proastă.

În toate nopțile în care n-aveam somn mi-am spus că atunci când va veni vremea, *trebuie* să fiu puternică. *Trebuie* să-l dobor. Dar când l-am văzut din nou, n-a contat câtuși de puțin. Când i-am auzit vocea și i-am simțit mâinile pe piele, am uitat.

Arăta atât de diferit! Tot numai mușchi și tendoane, ca un paloș Teluman care ar fi prins viață. Dar cea mai mare schimbare se vedea în ochi, în umbrele de sub ei și în tristețea lor, de parcă știa ceva ce n-ar fi suportat să-mi spună. Mă roade expresia aia din ochii lui. Mă roade mai mult decât faptul că am dat greș să-l prind și să-l ucid când am avut ocazia. Mă înspăimântă.

Știm amândoi că nu mai am mult timp de petrecut pe lumea asta. Ce-a vrut să spună? De când l-am vindecat în Încercarea a Doua m-am simțit legată de Elias, am simțit o dorință de a-l proteja la care am încercat să nu mă gândesc. S-a născut din magia vindecării, nu mă îndoiesc. Acum, când Elias m-a atins, legătura aia mi-a spus că prietenul meu nu se simte bine.

Să nu uiți de noi, mi-a zis el la Serra. Închid ochii și îmi îngădui să-mi imaginez pentru o clipă o altfel de lume. În lumea aceea, Elias este un băiat Tribal, iar eu sunt doar fiica unui cunoscător

al legilor. Ne întâlnim într-o piață, iar dragostea noastră nu-i pătată de Blackcliff sau de toate acele lucruri pe care le urăște la el însuși. Păstrez o secundă în mine lumea asta.

Pe urmă o las să dispară. Ce-a fost între mine și Elias s-a terminat de-acum. N-a mai rămas decât moartea.

— Harper, zic eu.

Dex le dă drumul legionarilor să plece și devine atent la mine, iar Faris bagă paloșele în teacă.

— Câți membri ai tribului Saif am capturat?

— Douăzeci și șase de bărbați, cincisprezece femei și doisprezece copii, Mare Sfrâncioc.

— Execută-i, zice Dex. Imediat. Trebuie să arătăm ce se întâmplă când adăpostești un fugar al Imperiului.

— Nu-i poți omorî, zice Faris uitându-se la Dex. Sunt singura familie pe care a avut-o Elias vreodată…

— Oamenii ăștia i-au oferit ajutorul unui dușman al Imperiului și au complotat cu el, îl repede Dex. Avem ordin să…

— Nu-i nevoie să-i executăm, zice Harper. Pot fi folosiți în alte feluri.

Îmi dau seama unde bate Harper.

— Ar trebui să-i interogăm. O avem și pe Mamie Rila, da?

— Și-a pierdut cunoștința, zice Harper. Auxiliarul care a prins-o a exagerat lovind-o cu mânerul paloșului. Ar trebui să-și revină într-o zi, două.

— Ea trebuie să știe cine l-a scos pe Veturius de-aici, zic eu. Și încotro se îndreaptă.

Mă uit la toți trei. Harper are ordin să stea lipit de mine, deci nu poate rămâne în Nur să-i interogheze pe Mamie și pe familia ei. Iar Dex ar fi în stare să omoare toți prizonierii. Iar ultimul lucru de care are Imperiul nevoie sunt alți Tribali morți, mai ales câtă vreme revolta Cărturarilor încă nu s-a stins.

— Faris, zic. Te ocupi tu de interogatorii. Vreau să aflu cum a scăpat Elias și unde se duce.

— Și copiii? zice Faris. Sunt sigur că i-am putea elibera. Ei nu știu nimic.

Sunt conștientă ce i-ar spune acum Comandantul lui Faris. *Mila înseamnă slăbiciune. Arată-le-o dușmanilor și va fi ca și cum ai muri de propria ta sabie.*

Copiii ar putea reprezenta un stimulent foarte bun ca membrii tribului să ne spună adevărul. Știu asta. Dar ideea de a-i folosi,

de a-i supune la cazne, mă face să nu mă simt în largul meu. Mă gândesc la casa distrusă din Serra unde m-a dus Cain. Rebelii Cărturari care i-au dat foc n-au arătat pic de milă pentru copiii Războinicilor de-acolo.

Sunt oare altfel acești copii Tribali? La urma-urmei, sunt tot copii. N-au cerut ei să fie parte din acest conflict.

Mă uit la Faris.

— Tribalii se agită deja și nu avem destui oameni să înăbușim încă o răzmeriță. Copiilor le dăm drumul…

— Ați înnebunit?

Dex îl fulgeră cu privirea pe Faris, apoi pe mine.

— Cum să-i eliberați? Amenințați-i că-i veți arunca într-un furgon-fantomă și îi veți vinde drept sclavi, dacă nu obțineți niște blestemate de răspunsuri.

— Locotenent Atrius, mă adresez eu lui Dex cu o voce egală, prezența ta aici nu-mi mai e necesară. Du-te și împarte oamenii rămași în trei grupuri. Unul merge cu tine spre est, în caz că Veturius se îndreaptă spre Ținuturile Libere. Unul vine cu mine să-l căutăm în sud. Unul rămâne aici, să controleze orașul.

Lui Dex îi tremură mușchii maxilarului; furia că este dat afară se înfruntă cu o viață de supunere în fața ordinelor ofițerilor superiori. Faris oftează, iar Harper urmărește totul cu interes. În cele din urmă, Dex iese furios și trântește ușa după el.

— Tribalii își pun copiii mai presus de orice, îi spun lui Faris. Folosește-te de ei, dar nu le face rău. Lasă-i în viață pe Mamie și pe Shan. Dacă nu-l prindem pe Elias, i-am putea folosi ca să-l ademenim. *Orice* afli, transmite-mi cu tobele.

Ies din cazarmă să pun șaua pe cal și îl găsesc pe Dex rezemat de peretele grajdului. Mă reped la el înainte să apuce el să se repeadă la mine.

— Ce naiba te-ai apucat să faci? Nu-i destul că am pe cap un spion de-al Comandantului care îmi pune la îndoială fiecare mișcare? Mai trebuie să te iei și tu de mine?

— El raportează tot ce faci, dar nu-ți pune la-ndoială actele, zice Dex. Nici când ai merita. Pentru că nu te concentrezi. Trebuia să întrevezi răzmerița.

— Tu ai întrevăzut-o?

Până și în urechile mele asta a sunat a vorbă de copil bosumflat.

— Eu nu sunt Mare Sfrâncioc. Tu ești.

A ridicat vocea și respiră adânc, să se liniștească.

— Ți-e dor de el, zice renunțând la tonul tăios. Și mie mi-e dor. Mi-e dor de toți. Tristas. Demetrius. Leander. Dar s-au dus. Iar Elias e fugar. Nu ne-a mai rămas decât Imperiul, Sfrânciocule. Și îi datorăm Imperiului prinderea și executarea trădătorului.

— Știu...

— Știi? Atunci de ce ai dispărut un sfert de ceas chiar în vâltoarea răzmeriței? Unde ai fost?

Îl privesc lung, până când sunt sigură că n-o să-mi tremure vocea. Destul de lung încât să înceapă și el să se gândească dacă nu cumva a sărit calul.

— Începe-ți misiunea, îi spun calmă. Nu lăsa nicio căruță nerăscolită. Dacă-l găsești, adu-l încoace.

Suntem întrerupți de-un zgomot de pași din spate: apare Harper, ținând în mână două suluri de pergament cu sigiliul rupt.

— De la tatăl și de la sora ta.

Nu se scuză că scrisorile sunt în mod evident citite.

Sfrânciocule,

Noi în Antium suntem bine, deși mamei și surorilor tale nu le place frigul toamnei. Eu lucrez la întărirea alianțelor Împăratului, dar întâmpin bariere. Casa Sisellia și Casa Rufia au propus candidați proprii la tron. Încearcă să adune sub steagurile lor și alte Case. Luptele interne au dus deja la moartea a cincizeci de persoane în capitală, iar ăsta nu e decât începutul. Sălbaticii și Barbarii și-au intensificat atacurile la graniță, iar generalii de pe front au nevoie disperată de mai mulți soldați.

Comandantul a reușit, totuși, să stingă focul revoltei Cărturarilor. Mi s-a spus că atunci când a terminat, râul Rei era roșu de sângele lor. Acum continuă înăbușirea revoltei în ținuturile de la nord de Silas. Victoriile ei îl pun pe Împărat într-o lumină bună, dar sporesc mai ales prestigiul propriei ei Case.

Sper să aflu cât mai curând că ai reușit să-l încolțești pe trădătorul Veturius.

Loial până la capăt,
Pater Aquillus

P.S. Mama ta mă roagă să-ți amintesc să mănânci.

Scrisoarea de la Livvy e mai scurtă.

Draga mea Hel,

Antiumul e pustiu cu tine așa departe. Și lui Hannah i se pare la fel, deși ea n-ar recunoaște-o niciodată. Majestatea Sa ne vizitează aproape în fiecare zi. Se interesează și de starea mea; eu încă am febră și stau la izolare. A încercat o dată să treacă de paznici și să-mi facă o vizită. Suntem norocoase că sora noastră se mărită cu un bărbat atât de devotat familiei.

Unchii și tata încearcă cu disperare să păstreze puternice vechile alianțe. Dar Aristocrații nu se tem de Majestatea Sa așa cum ar trebui. Eu mi-aș dori ca tata să ceară și ajutorul Plebeilor. Nutresc convingerea că cei mai înfocați suporteri ai Majestății Sale ar putea fi găsiți exact acolo.

Ți-aș scrie mai mult, dar tata îmi cere să mă grăbesc. Ai grijă de tine, surioară.

Cu drag,
Livia Aquilla

Rulez pergamentele cu mâini tremurânde. Bine ar fi fost să fi primit scrisorile cu câteva zile mai repede. Poate mi-aș fi dat seama care-i prețul nereușitei mele de a-l captura pe Elias.

Se întâmplă exact ce se temea tata. Casele se întorc una împotriva alteia. Hannah este pe punctul să se mărite cu Șarpele. Iar Marcus încearcă să pună mâna și pe Livia – sora mea n-ar fi pomenit despre asta dacă nu i s-ar fi părut important.

Mototolesc scrisorile. Mesajul tatei este clar și răspicat. *Găsește-l pe Elias. Oferă-i lui Marcus o victorie.*

Ajută-ne.

— Locotenent Harper, zic eu. Spune-le oamenilor că plecăm în cinci minute. Dex…

Îmi dau seama din felul țeapăn în care se întoarce că e încă furios. Are tot dreptul.

— Vei conduce interogatoriile. Va pleca Faris în locul tău să cerceteze deșertul spre est. Anunță-l. Obține niște răspunsuri, Dex. Ține-i pe Mamie și pe Shan în viață, în caz că vom avea nevoie de ei ca momeală. Altfel, procedează cum crezi că e necesar. Chiar… chiar și în ce-i privește pe copii.

Dex încuviințează, iar eu îmi înăbuș greața pe care mi-o stârnesc aceste cuvinte. Sunt Sfrâncioc. E momentul să-mi arăt forța.

* * *

— Nimic?

Cei trei comandanți de detașament se codesc sub privirile mele. Unul lovește cu piciorul nisipul, ca un armăsar priponit. În spatele lui, alți soldați din tabăra noastră aflată la câțiva kilometri nord de Nur ne urmăresc pe furiș.

— Am scormonit deșertul ăsta blestemat vreme de șase zile și tot nu avem nimic?

Harper, singurul dintre noi cinci care nu mijește ochii să se ferească de vântul aspru al deșertului, își drege vocea.

— Deșertul e întins, Mare Sfrâncioc, zice el. Ne trebuie mai mulți oameni.

Are dreptate. Avem de verificat mii de căruțe, iar eu n-am la dispoziție decât trei sute de soldați. Am trimis mesaje la trecătoarea Atella, la garnizoanele Taib și Sadh, cerând întăriri, dar nimănui nu-i prisosesc oamenii.

Mă plimb înaintea soldaților și șuvițe de păr îmi flutură în jurul feței. Aș vrea să-i trimit să mai facă un raid înainte de lăsarea nopții și să verifice toate căruțele care le ies în cale. Dar sunt prea istoviți.

— Există o garnizoană la Gentrium, la jumătate de zi de mers călare spre nord, zic eu. Dacă îi dăm bice, ajungem înainte să se înnopteze. Găsim acolo sprijin.

Când se lasă seara, suntem la jumătate de kilometru spre nord de garnizoana ridicată în vârful unui deal. Avanpostul este unul dintre cele mai mari din regiune și stă de strajă între terenurile împădurite ale Imperiului și Desertul Tribal.

— Mare Sfrâncioc.

În clipa când ne apare în față garnizoana, Avitas duce mâna spre arc și încetinește calul.

— Simți mirosul?

Un vânt dinspre apus îmi aduce în nări un iz dulce-acrișor pe care îl recunosc. Moarte. Duc mâna la paloș. E atacată garnizoana? Rebelii Cărturari? Sau o descindere a Barbarilor, strecurați neobservați în Imperiu din cauza haosului care domnește peste tot?

Conduc oamenii înainte cu trupul încordat, cu sângele pulsând, tânjind după luptă. Poate era bine să fi trimis un cercetaș, dar dacă garnizoana are nevoie de ajutorul nostru, n-avem timp de recunoașteri.

Verificăm dealul și le poruncesc oamenilor să încetinească. Drumul spre garnizoană este presărat cu morți și muribunzi. Cărturari, nu Războinici.

În zare, lângă poarta garnizoanei, văd șase Cărturari îngenuncheați unul lângă altul. Prin fața lor se plimbă o siluetă măruntă, lesne de recunoscut chiar și de la distanță.

Keris Veturia.

Dau pinteni calului. De ce naiba să fi bătut Comandantul atâta drum până aici? S-a întins revolta așa departe?

Eu și oamenii mei ne croim drum cu grijă printre mormanele de cadavre lăsate la întâmplare. Unele trupuri sunt îmbrăcate cu hainele negre ale luptătorilor Rezistenței, dar cei mai mulți, nu.

Atâta moarte pentru o revoltă condamnată dinainte să înceapă. Mă uit la cadavre și mă umplu de furie. Oare rebelii Cărturari n-au înțeles ce dezlănțuie dacă se revoltă? Nu și-au dat seama câtă moarte și teroare va revărsa Imperiul asupra lor?

Descalec la poarta garnizoanei, câțiva metri mai încolo de locul unde Comandantul își cercetează prizonierii. Keris Veturia, cu armura stropită de sânge, nu mă bagă în seamă. Nici oamenii ei, care îi flanchează pe prizonierii Cărturari.

În timp ce eu îmi țin firea să le zic vreo două, Keris înfige paloșul în primul Cărturar, o femeie care se prăbușește la pământ fără un geamăt.

Mă silesc să nu mă uit în altă parte.

— Mare Sfrâncioc.

Comandantul se întoarce și mă salută. Imediat o urmează și oamenii ei. Vorbește pe un ton neutru, dar reușește, ca de

obicei, să-și bată joc de rangul meu, chiar dacă-și păstrează chipul fără expresie. Îi aruncă lui Harper o privire, iar el dă din cap în semn de salut. Pe urmă mi se adresează mie.

— N-ar trebui să bați ținuturile dinspre sud în căutarea lui Veturius?

— N-ar trebui să vânezi rebeli Cărturari în valea râului Rei?

— Revolta din valea râului Rei a fost înăbușită, zice Comandantul. Oamenii mei și cu mine curățăm acum zona rurală de amenințarea Cărturarilor.

Mă uit la prizonierii care tremură îngroziți în spatele ei. Trei dintre ei au de două ori vârsta tatei. Doi sunt copii.

— Nu mi se pare că acești civili ar fi luptători rebeli.

— Exact modul ăsta de a gândi, Mare Sfrâncioc, permite de la bun început ca o revoltă să izbucnească. Acești *civili* au adăpostit rebeli Cărturari. Când au fost aduși la garnizoană pentru a fi interogați, au pus la cale o evadare, tot împreună cu rebelii. Nesupunerea lor a fost încurajată, fără îndoială, de zvonurile că Războinicii au fost înviși la Nur.

Roșesc la remarca ei bine țintită și caut o replică, dar degeaba. *Eșecul tău a slăbit Imperiul.* Cuvintele nu sunt rostite, dar nici neadevărate nu sunt. Comandantul zâmbește ușor și mi se uită peste umăr la soldați.

— O adunătură zdrențuroasă, observă ea. Soldații obosiți nu-și îndeplinesc misiunile, Mare Sfrâncioc. N-ai învățat lecția asta la Blackcliff?

— Am fost nevoită să-mi împart forțele ca să acopăr mai mult teren.

Deși încerc să-mi păstrez vocea la fel de neutră ca a ei, îmi dau seama că vorbesc ca un cadet bosumflat care susține în fața unui Centurion o strategie nefericită.

— Atât de mulți oameni ca să vânezi un trădător, zice ea. Și totuși, n-ai reușit. Cineva ar putea crede că nu vrei cu adevărat să-l găsești pe Veturius.

— Cineva s-ar înșela, scrâșnesc eu din dinți.

— Cineva poate să spere, zice ea bătându-și ușor joc de mine, ceea ce-mi aduce sângele-n obraji de furie.

Se întoarce din nou spre prizonieri. La rând vine unul dintre copii, un băiat brunet, cu pistrui pe nas. Aerul se umple de miros iute de urină, iar Comandantul se uită în jos la băiat și își lasă capul pe-o parte.

— Ți-e frică, micuțule?

Are vocea aproape blândă. Îmi vine să vărs de câtă minciună ascunde. Băiatul tremură, uitându-se fix la pământul îmbibat de sânge din fața lui.

— Stai, zic eu și pășesc înainte.

Pe toți dracii, Helene, ce faci? Comandantul se uită la mine cu un soi de curiozitate.

— În calitate de Mare Sfrâncioc, ordon...

Primul paloș al Comandantului șuieră prin aer, descăpățânându-l pe băiat. Trage între timp al doilea paloș și îl înfige în inima celuilalt copil. În mâini îi răsar pumnale pe care le aruncă unul după altul – *zbang-zbang-zbang* – în gâturile ultimilor trei prizonieri.

I-a executat pe toți cât ai respira de două ori.

— Da, Mare Sfrâncioc?

Se întoarce spre mine. În aparență e plină de răbdare, curtenitoare. Nu lasă să se vadă nimic din furia care știu că-i fierbe în măruntaie. Mă uit la soldații ei; sunt peste o sută și se uită la cearta noastră cu un interes lipsit de pasiune. Dacă o înfrunt acum, nu se știe ce va face. S-ar putea să mă atace. Sau să încerce să-mi măcelărească oamenii. Cu siguranță nu va accepta s-o critic.

— Îngropați morții, zic eu stăpânindu-mi emoțiile și controlându-mi vocea. Nu vreau ca leșurile să contamineze rezerva de apă a garnizoanei.

Comandantul dă aprobator din cap, cu chipul neclintit. Masca desăvârșită.

— Desigur, Mare Sfrâncioc.

Îmi conduc oamenii în garnizoană și mă retrag în cazarma goală a Gărzilor Negre, unde mă prăbușesc pe unul din cele zece priciuri tari de lângă pereți. După o săptămână petrecută pe drum, sunt murdară. Ar trebui să mă spăl, să mănânc, să mă odihnesc.

În loc de asta, stau două ceasuri întregi și mă uit în tavan. Mă tot gândesc la Comandant. M-a insultat cât se poate de limpede, iar prin incapacitatea mea de a riposta am dat dovadă de slăbiciune. Dar cu toate că asta mă supără, sunt și mai tulburată de felul cum s-a purtat cu prizonierii. Și de ce le-a făcut acelor copii.

În asta s-a transformat Imperiul? *Sau asta a fost mereu?* întreabă o voce dinăuntrul meu.

— Ți-am adus mâncare.

Sar, mă lovesc cu capul de patul de deasupra și înjur. Harper își lasă ranița pe podea și îmi arată dând din cap o farfurie cu orez auriu și carne tăiată mărunt, asezonată cu mirodenii, pusă pe o masă de lângă ușă. Arată delicios, dar îmi dau seama imediat că orice aș mânca va avea gust de cenușă.

— Comandantul a plecat acum o oră, zice Harper. Se îndreaptă spre nord.

Își scoate armura și o aranjează cu grijă lângă ușă, înainte să caute în dulap o salopetă curată. Se întoarce cu spatele la mine și se schimbă. Când își scoate cămașa, se trage în umbră ca să nu-l pot vedea. Zâmbesc la această dovadă de decență.

— Mâncarea n-o să-ți sară direct pe gât, Mare Sfrâncioc. Mă uit bănuitoare la farfurie, iar Harper oftează, lipăie în picioarele goale până la masă și gustă el înainte să mi-o întindă.

— Mănâncă. Te-a rugat și mama ta. Cum ar da ca Sfrânciocul Imperiului să leșine de foame în mijlocul unei bătălii?

Iau farfuria fără tragere de inimă și mă silesc să înghit câteva îmbucături.

— Fostul Sfrâncioc avea oameni care-i gustau mâncarea, zice Harper așezându-se pe un prici din fața mea și rotindu-și umerii. De obicei, un auxiliar dintr-o familie plebee fără nume.

— A încercat cineva să-l asasineze pe Sfrâncioc?

Harper mă privește de parcă aș fi un boboc deosebit de tâmpit.

— Sigur că da. Avea acces la Împărat și era văr primar cu Gardianul-șef de la Kauf. Probabil că nu exista decât o mână de secrete pe care să nu le fi știut.

Strâng buzele ca să nu mă cutremur. Mi-l amintesc pe Gardianul-șef de când am fost la Kauf prima oară, ca cinciar. Îmi amintesc cum smulgea el secretele: prin schingiuiri și tortură mentală.

Harper se uită la mine și ochii îi strălucesc ca jadul palid din Ținuturile Sudice.

— Îmi spui, te rog, ceva?

Înghit îmbucătura mestecată doar pe jumătate. Am învățat ce înseamnă tonul lui pașnic. E pe cale să lovească.

— De ce l-ai lăsat să plece?

Pe toți dracii!

— Pe cine am lăsat să plece?

— Știu când încerci să mă tragi pe sfoară, Sfrânciocule, zice Harper. Am petrecut cu tine cinci zile în camera de interogatoriu, îți amintești?

Stând pe pat, se apleacă înainte, lăsând ușor capul pe-o parte, ca o pasăre curioasă. Nu mă prostește: ochii îi ard de concentrare.

— L-ai avut în mână pe Veturius la Nur. L-ai lăsat să plece. Pentru că-l iubești? Nu-i o Mască ca oricare alta?

— Cum îndrăznești?

Izbesc farfuria de podea și mă ridic în picioare. Harper mă apucă de braț și nu-mi dă drumul nici când încerc să mă descotorosesc de el.

— Te rog, zice. Nu-ți vreau răul. Jur. Am iubit și eu, Sfrânciocule.

În ochi îi pâlpâie o durere veche, care apoi se stinge. Nu văd nici urmă de minciună în ei. Doar curiozitate.

Îi dau mâna deoparte și mă așez, încă cu ochii la el. Mă uit pe fereastra deschisă a cazărmii la întinderea de dealuri golașe din zare. Luna abia dacă luminează încăperea, iar întunericul e o alinare.

— Veturius e o Mască la fel ca oricare dintre noi, da, zic eu. E curajos, îndrăzneț, puternic, iute. Dar toate astea au trecut pe planul doi pentru el.

Simt greu pe deget inelul de Sfrâncioc și îl învârt. N-am vorbit niciodată despre Elias, cu nimeni. Cu cine să fi vorbit? Camarazii mei de la Blackcliff m-ar fi luat în râs. Surorile mele n-ar fi înțeles.

Îmi dau seama că *vreau* să vorbesc despre el. Îmi doresc cu ardoare.

— Elias vede oamenii cum ar trebui să fie. Nu așa cum sunt. Râde de el însuși. Se dăruiește pe sine în tot ce face. Cum a făcut, de exemplu, la Prima Încercare, continui eu și mă înfior când îmi amintesc. Profeții s-au jucat cu mințile noastre. Dar Elias n-a șovăit. A privit moartea în față și nu s-a gândit nicio clipă să mă abandoneze. N-a renunțat la mine. El este ceea ce eu nu pot să fiu. E bun. El nu i-ar fi permis niciodată Comandantului să-i omoare pe prizonierii aceia. Mai ales pe copii.

— Comandantul slujește Imperiul.

Clatin din cap.

— Ce-a făcut acum nu-i aduce Imperiului nimic bun, zic eu. Nu acelui Imperiu pentru care lupt eu, în orice caz.

Harper mă privește fix și nu se clintește. Mă întreb scurt dacă n-am spus prea multe. Pe urmă îmi dau seama că nu-mi pasă ce crede. Nu mi-e prieten, iar dacă îi raportează vorbele mele lui Marcus sau Comandantului, asta nu va schimba nimic.

— Mare Sfrâncioc!

Strigătul ne face și pe mine și pe Harper să tresărim, iar peste o clipă ușile se dau în lături și apare gâfâind un curier prăfuit din cap până-n picioare.

— Împăratul ordonă să pleci la Antium. Chiar acum.

Pe toți dracii. N-o să-l prind în veci pe Elias dacă fac un ocol pe la Antium.

— Sunt în mijlocul unei misiuni, soldat, zic eu. Și nu-mi vine s-o las neterminată. Ce-i atât de important?

— E război, Mare Sfrâncioc. Casele Aristocrate și-au declarat război unele altora.

PARTEA A II-A

NORDUL

25. ELIAS

Vreme de două săptămâni, orele trec într-un amestec tulbure de călărit noaptea, furturi și furișat. Soldații Războinici roiesc prin zona rurală ca lăcustele, dau buzna în fiecare sat și fermă, pe fiecare ponton și în fiecare cocioabă, căutându-mă pe mine.

Dar eu sunt singur și sunt Mască. Călăresc mult, iar Trera, născut și crescut în deșert, înghite kilometri după kilometri.

În două săptămâni ajungem la brațul estic al râului Taius, care strălucește în bătaia lunii ca șanțul de pe lama unui paloș de argint. Noaptea e liniștită și luminoasă, fără palã de vânt, și îl conduc pe Trera spre mal până găsesc un vad pe unde să traversez râul.

Calul încetinește și pășește prin apa mică, iar când ajunge cu copitele pe malul nordic, își scutură capul energic și ochii i se zbat în orbite.

— Ho, ho, băiete!

Sar în apă și trag de frâu ca să-l urc pe mal. El nechează și smucește capul.

— Te-a mușcat ceva? Ia să vedem.

Scot o pătură din desagă și îi frec ușor picioarele, așteptând să tresară când ating mușcătura. Dar el mă lasă să-l frec și se întoarce pur și simplu către sud.

— Pe aici mergem.

Încerc să-l mân spre nord, dar nu vrea deloc. Ciudat. Până acum ne-am înțeles cât se poate de bine. Este mult mai inteligent decât oricare dintre caii bunicului și mult mai plin de vitalitate.

— Stai cuminte, băiete. N-ai de ce să te temi.

— Ești sigur, Elias Veturius?

— Pe toți dracii!

Nu-mi vine să cred că Păzitoarea Sufletelor e acolo până când n-o văd stând pe-o piatră la câțiva metri depărtare.

— N-am murit, zic eu repede, ca un copil care neagă o poznă.

— Evident.

Păzitoarea Sufletelor se ridică în picioare și-și dă părul pe spate, cu ochii negri fixați asupra mea. Ceva din mine vrea s-o împungă cu degetul, să vadă cât de reală e.

— Cu toate astea, acum ești pe teritoriul meu.

Arată spre nord-est, către o dungă groasă, întunecată de la orizont. Pădurea Amurgului.

— *Aia* e Anticamera?

N-am făcut niciodată legătura între copacii sufocanți din bârlogul Păzitoarei și vreun lucru din lumea mea.

— Nu te-ai întrebat niciodată unde era?

— Mi-am petrecut mai tot timpul căutând o cale să scap de-acolo.

Încerc din nou să-l trag pe Trera pe mal, dar el nu se clintește.

— Ce dorești, Păzitoare a Sufletelor?

Ea îl bate ușurel pe Trera între urechi și calul se destinde. Ia frâul din mâna mea și îl conduce spre nord cu atâta ușurință, de parcă *ea* și-ar fi petrecut ultimele două săptămâni cu el. Mă uit urât la animal. *Trădătorule.*

— Cine spune că aș vrea ceva, Elias? zice Păzitoarea Sufletelor. Îți urez pur și simplu bun venit pe teritoriul meu.

— Sigur.

Îmi vinde gogoși.

— Nu trebuie să-ți faci griji că voi zăbovi pe-aici. Trebuie să ajung undeva.

— Aha.

Îi simt zâmbetul în voce.

— Asta s-ar putea să fie o problemă. Vezi tu, când treci atât de aproape de tărâmul meu, tulburi spiritele, Elias. Pentru asta trebuie să plătești un preț.

Grozav bun venit.

— Ce preț?

— O să-ți arăt. Dacă te miști suficient de repede, te voi ajuta să traversezi acest teritoriu mai iute decât ai reuși călare.

Încalec pe Trera fără tragere de inimă și îi întind mâna, deși ideea trupului ei nepământean atât de aproape de al meu îmi îngheață sângele în vine. Dar ea mă ignoră și o rupe la fugă,

ținând fără probleme ritmul galopului mărunt al calului. Dinspre vest suflă un vânticel și ea îl prinde de parcă ar fi un zmeu, plutind ca o pană. Copacii din Pădurea Amurgului se ridică în fața noastră ca un zid mult mai curând decât ar fi normal.

Misiunile de când eram cinciar nu m-au adus niciodată atât de aproape de pădurea asta. Centurionii ne-au prevenit să ne ținem la distanță de ea. Cum toți cei care nu îi ascultau cam aveau tendința să dispară, devenise una dintre puținele reguli pe care niciun cinciar nu era atât de tâmpit să le încalce.

— Lasă calul, zice Păzitoarea Sufletelor. Mă ocup eu să fie îngrijit.

Cum pășesc în pădure, cum încep șoaptele. Iar acum, când n-am simțurile amorțite de pierderea cunoștinței, pot distinge cuvintele mai clar. Roșul frunzelor este și mai viu, iar mirosul dulce de sevă, mai puternic.

— Elias.

Vocea Păzitoarei Sufletelor estompează gâlceava spiritelor. Îmi arată printr-un gest din cap un loc dintre copaci în care se plimbă un spirit. Tristas.

— De ce mai e încă aici?

— Pe mine nu mă ascultă, zice Păzitoarea. Poate că te va asculta pe tine.

— Eu sunt cel din cauza căruia a murit.

— Exact. Ura îl ține ancorat aici. Nu mă deranjează spiritele care vor să rămână, Elias, cu condiția să nu le tulbure pe celelalte. Trebuie să stai de vorbă cu el. Trebuie să-l ajuți să meargă mai departe.

— Și dacă nu pot?

Păzitoarea Sufletelor ridică din umeri.

— Rămâi aici până reușești.

— Trebuie să ajung la Kauf.

Păzitoarea îmi întoarce spatele.

— Atunci ar fi bine să te pui pe treabă.

***

Tristas refuză să stea de vorbă cu mine. Încearcă mai întâi să mă atace, dar spre deosebire de atunci când eram inconștient, pumnii lui trec acum prin corpul meu fizic. Când își dă seama că nu-mi poate face rău, fuge înjurând. Încerc să-l urmăresc, strigându-l pe nume. Până seara, vocea mea e în piuneze.

Când se lasă complet întunericul peste pădure, Păzitoarea Sufletelor apare lângă mine. Mă întreb dacă a urmărit cât de prostește m-am purtat.

— Vino, zice ea scurt. Dacă nu mănânci, îți vor slăbi puterile și vei da greș din nou.

Mergem de-a lungul unui pârâu spre o cabană plină de mobilă din lemn și de covoare țesute. Felinare Tribale cu fațete în zeci de culori luminează spațiul. Pe masă așteaptă un castron de tocană aburindă.

— Confortabil loc, zic eu. Aici stai tu?

Păzitoarea Sufletelor se întoarce să plece, dar fac un pas în fața ei și se ciocnește de mine. Mă aștept la un fior de gheață, ca atunci când am atins duhurile. Dar ea e caldă. Aproape febrilă.

Păzitoarea se trage într-o parte, iar eu ridic din sprâncene.

— Ești o ființă vie?

— Nu una omenească.

— De asta mi-am dat seama, zic eu sec. Dar nu ești nici spirit. Și ai niște nevoi, desigur.

Mă uit la casă, la patul din colț, la oala cu tocană clocotind pe foc.

— Mâncare. Adăpost.

Ea mă privește scurt și țâșnește pe lângă mine cu o rapiditate neobișnuită. Îmi amintesc de creaturile din catacombele Serrei.

— Ești efrit?

Când ajunge la ușă, oftez exasperat.

— Ce rău faci dacă vorbești cu mine? Probabil că te simți singură aici, doar cu spirite care să-ți țină de urât.

Mă aștept fie să se întoarcă spre mine, fie s-o șteargă, dar ea înlemnește cu mâna pe clanță. Mă dau într-o parte și arăt spre masă.

— Stai jos. Te rog.

Revine în încăpere, cu precauție în ochii negri. Zăresc totuși o geană de curiozitate în privirea opacă. Mă întreb când a vorbit ultima dată cu cineva care să nu fie deja mort.

— Nu sunt efrit, zice ea după ce se așază în fața mea. Efriții sunt creaturi mai slabe, născute din elemente comune. Nisip sau umbră. Lut, vânt sau apă.

— Și atunci, ce ești? Sau – mă uit la forma ei omenească, înșelătoare cu excepția acelor ochi fără vârstă – ce *ai fost*?

— Am fost fată, cândva.

Păzitoarea Sufletelor se uită în jos la modelul colorat pe care i-l desenează pe mâini unul dintre felinarele Tribale. Vorbește aproape gânditoare.

— O fată fără minte care a făcut o prostie. Care a condus la altă prostie. Prostia a devenit catastrofală, catastrofa a devenit criminală, iar crima a devenit osândă, oftează ea. Și iată-mă aici, prizonieră în acest loc, plătind pentru crimele mele prin a însoți spiritele de pe un tărâm pe celălalt.

— Teribilă pedeapsă.

— Și crima a fost teribilă. Dar tu știi ce înseamnă crima. Și căința.

Se ridică în picioare, din nou aspră.

— Dormi unde vrei. Nu te voi deranja. Dar ține minte, dacă vrei să ai șansa ta de-a te căi, trebuie să găsești o cale să-l ajuți pe Tristas.

Zilele se confundă unele cu altele, timpul trece altfel aici. Îl simt pe Tristas, dar nu-l văd. Pe măsură ce zilele se scurg, mă afund mai adânc în pădure, în încercările mele tot mai disperate de a-l găsi. Descopăr în cele din urmă o parte a pădurii care arată de parcă n-ar fi văzut lumina soarelui de ani buni. În apropiere curge un râu și observ undeva în față o strălucire roșie. *Foc?*

Strălucirea se intensifică și mă gândesc s-o strig pe Păzitoarea Sufletelor. Dar nu miroase a fum, iar când mă apropii, îmi dau seama că n-am văzut un foc, ci un crâng de copaci – enormi, interconectați și *greșiți.* Trunchiurile lor cioturoase luminează de parcă ar arde pe dinăuntru în flăcările iadului.

Ajută-ne, Shaeva. Din copaci strigă voci, sunetul se aude răgușit și sacadat. *Nu ne lăsa singure.*

La rădăcina celui mai mare dintre copaci stă în genunchi o siluetă, cu mâinile întinse drept spre trunchiul incandescent. Păzitoarea Sufletelor.

Focul dinspre copaci se prelinge pe brațele ei, i se întinde pe gât, pe burtă. Cât ai clipi, are corpul în flăcări, roșii și negre, fără fum, care o mistuie. Strig și dau fuga spre ea, dar la fel de repede cum începuseră s-o mistuie, flăcările mor și Păzitoarea e din nou întreagă. Copacii continuă să strălucească, dar focul lor este mai slab. Îmblânzit!

Păzitoarea Sufletelor se prăbușește, iar eu o ridic în brațe. E ușoară ca un copil.

— Nu trebuia să vezi asta, îmi șoptește ea în timp ce o scot din crâng. N-am știut că vei intra atât de adânc în pădure.

— Aceea era poarta spre iad? Acolo se duc spiritele rele?

Păzitoarea clatină din cap.

— Bune sau rele, Elias, spiritele se duc pur și simplu mai departe. Dar este și acela un fel de iad. Cel puțin pentru cei prinși acolo.

Se prăbușește pe un scaun din cabană, cu fața cenușie. O înfofolesc într-o pătură, ușurat că nu se împotrivește.

— Mi-ai spus că efriții sunt alcătuiți din elemente mai comune, zic eu și mă așez lângă ea. Există și elemente de rang înalt?

— Doar unul, șoptește Păzitoarea Sufletelor.

Ostilitatea ei s-a înmuiat într-atât încât pare o făptură diferită.

— Focul.

— Ești djinn, îmi dau eu seama brusc, deși cu greu înțeleg ceva. Așa e? Credeam că, acum multă vreme, un rege Cărturar le-a păcălit pe celelalte făpturi supranaturale să vă trădeze și să vă distrugă.

— Djinnii n-au fost distruși, zice Păzitoarea Sufletelor. Au fost doar înlănțuiți. Și nu ne-au trădat celelalte creaturi. Ne-a trădat o fată-djinn plină de trufie.

— Tu?

Dă pătura deoparte.

— Am greșit aducându-te aici, zice ea. Am greșit profitând de leșinurile tale ca să-ți vorbesc. Iartă-mă.

— Atunci, du-mă la Kauf, mă agăț eu de scuza ei. Trebuie să plec de aici. Te rog. Trebuia să fi ajuns deja.

Păzitoarea Sufletelor mă privește cu răceală. *La naiba, are de gând să mă țină aici. Cine știe până când.*

Pe urmă, însă, spre ușurarea mea, încuviințează din cap.

— Dimineață, atunci.

Pleacă împleticindu-se spre ușă, refuzându-mă când încerc s-o ajut.

— Așteaptă, spun. Păzitoare a Sufletelor. Shaeva.

Corpul ei înțepenește la auzul numelui.

— *De ce* m-ai adus aici? Nu-mi spune că doar din cauza lui Tristas, nu are sens. E de datoria ta să alini sufletele, nu e treaba mea.

— Voiam să-ți ajuți prietenul. Atâta tot, zice ea și îi simt minciuna în voce.

După aceea dispare pe ușă, iar eu blestem, pentru că nu sunt mai aproape să înțeleg ceva decât eram la început, când am cunoscut-o. Dar Kauf și Darin mă așteaptă. Tot ce pot face este să profit că mă lasă să plec și să plec.

Așa cum mi-a promis, a doua zi de dimineață Shaeva mă duce până la Kauf, oricât de imposibil ar fi acest lucru. Plecăm de la cabana ei ca într-o plimbare și peste câteva minute, copacii de deasupra noastră sunt goi de frunze. După încă un sfert de oră, suntem în umbra Munților Nevennes, proaspăt acoperiți de un strat de zăpadă.

— Acesta este tărâmul meu, Elias, zice Shaeva, răspunzând la întrebarea mea nerostită.

E mai puțin posomorâtă și prudentă, de parcă faptul că i-am spus pe nume ar fi desferecat o îndelung ascunsă amabilitate.

— Între granițele lui pot călători unde și cum doresc, adaugă ea, arătându-mi din cap un spațiu gol între copaci. Pe acolo ajungi la Kauf. Dacă vrei să reușești, Elias, trebuie să acționezi rapid. Până la *Rathana* mai sunt doar două săptămâni.

Mergem pe o creastă de pe care se vede bine panglica neagră a râului Amurg. Dar eu abia o observ. Din clipa în care ies dintre copaci, nu-mi doresc altceva decât să mă întorc și să mă pierd din nou printre ei.

Mai întâi mă izbește mirosul; așa îmi imaginez eu că trebuie să miroasă iadul. Pe urmă disperarea, vântul aduce strigăte de bărbați și de femei care îți fac părul măciucă, bărbați și femei care nu cunosc altceva decât chin și suferință. Strigătele sunt atât de diferite de șoaptele liniștite ale morților, încât mă întreb cum pot exista în aceeași lume.

Ridic ochii spre monstruozitatea din fier rece și piatră cioplită din Styx care se ridică din munte în capătul nordic al văii. Închisoarea Kauf.

— Nu te duce, Elias, șoptește Shaeva. Dacă vei ajunge să fii închis în spatele acelor ziduri, soarta ta chiar va fi neagră.

— Soarta mea e neagră oricum.

Mă întind și scot paloșele din teci, iar greutatea lor mă liniștește.

— În felul ăsta, măcar nu va fi degeaba.

26. HELENE

În cele trei săptămâni cât îmi ia mie și lui Harper să ajungem la Antium, în capitală se face toamnă târzie; orașul e acoperit de o pătură auriu-roșcată de frunze pline de brumă albă. Miroase a dovleac și-a scorțișoară, iar spre cer se ridică în cercuri fumuri groase de la focuri cu lemn.

Dar sub frunzișul strălucitor și în spatele ușilor grele de stejar, clocotește rebeliunea Aristocraților.

— Mare Sfrâncioc, zice Harper ieșind din garnizoana Războinicilor care se înalță chiar la marginea orașului. O escortă de Gărzi Negre se îndreaptă încoace dinspre cazarmă. Sergentul garnizoanei spune că străzile sunt periculoase, în special pentru tine.

— Încă un motiv să intrăm imediat în oraș.

Ating cu mâna zecile de mesaje pe care le port în buzunar – toate de la tata, fiecare mai urgent ca precedentul.

— Nu ne putem permite să așteptăm.

— Nu ne permitem nici să-l pierdem pe comandantul forțelor interne de securitate în ajunul unui posibil război civil, zice Harper cu sinceritatea lui obișnuită. Imperiul e pe primul plan, Mare Sfrâncioc.

— Vrei să spui că pe primul plan e Comandantul.

O cută subțire apare pe fața de neclintit a lui Avitas, dar își stăpânește emoția care l-a provocat.

— *Imperiul* înainte de toate, Mare Sfrâncioc. Întotdeauna. Așteptăm.

Nu mă împotrivesc. Săptămânile petrecute pe drum împreună cu el, gonind călare spre Antium de parcă ne-ar fi urmărit duhurile, m-au făcut să respect priceperea de Mască a lui Harper. Nu ne-am intersectat niciodată la Blackcliff. A fost cu patru ani înaintea mea – cinciar când eu eram boboc, cadet când eu eram cinciar, Țeastă când eram cadet. În tot acel timp, probabil că nu s-a distins prin nimic, din moment ce n-am auzit niciodată de el.

Acum îmi dau seama, însă, de ce și l-a făcut Comandantul aliat. La fel ca ea, își controlează emoțiile cu un pumn de oțel.

Aud un tropot de copite de lângă garnizoană și sar din șa cât ai clipi. După câteva clipe apare o companie de soldați pe care

păsările cu ciocuri deschise de pe platoșe îi indică a fi oamenii mei.

Când mă văd, majoritatea salută imediat. Altora însă pare să le lipsească tragerea de inimă.

Îmi îndrept spatele și mă încrunt. Sunt soldații mei și supunerea lor trebuie să fie imediată.

— Locotenente Harper.

Un bărbat cu grad de căpitan, comandantul acestei companii, își mână calul spre noi.

— Mare Sfrâncioc…

Faptul că i s-a adresat mai întâi lui Harper este deja jignitor. Expresia disprețuitoare de pe fața lui în timp ce mă examinează rapid mă face să-mi doresc să-i simt falca sub pumn.

— Numele, soldat, zic eu.

— Căpitan Gallus Sergius.

Căpitan Gallus Sergius, *să trăiți,* îmi vine să-i spun.

Îl cunosc. Are La Blackcliff un fiu cu doi ani mai mic decât mine. Băiatul e un luptător bun, dar cam slobod la gură.

— Căpitane, zic, de ce te uiți la mine de parcă tocmai ți-aș fi sedus nevasta?

Căpitanul își trage bărbia în spate și mă privește de sus.

— Cum îndrăznești…

Îi ard un dos de palmă. Din gură îi sar stropi de sânge și mă fulgeră cu privirea, dar tace. Oamenii din compania lui se foiesc și printre ei se schimbă șoapte revoltate.

— Data viitoare când vorbești fără să-mi respecți rangul, pun să fii biciuit, îi spun. Aliniază-ți oamenii. Am întârziat.

În timp ce restul Gărzilor Negre se aranjează în formație, constituind un scut în fața oricărui atac, Harper își trage calul lângă al meu. Mă uit pe furiș la fețele din jur. Sunt Măști, Gărzi Negre până-n dinți. Cei mai buni dintre cei mai buni. Au expresii neutre, fără nicio emoție. Dar simt cum pe dinăuntru clocotesc de furie. Nu le-am câștigat respectul.

Țin o mână pe paloșul de la șold cât ne apropiem de palatul Împăratului, o odioșenie construită din piatră de var albă la marginea nordică a orașului, având în spate dealurile de la baza Munților Nevennes. Are firide pentru arcași și turnuri de pază în spatele parapetelor crenelate. Flamurile roșii cu auriu ale Casei Taia au fost înlocuite cu steagul lui Marcus: un baros pe fundal negru.

Mulți Războinici se opresc pe stradă și ne urmăresc trecând. Se uită la noi de sub căciuli groase de blană și de după fulare tricotate, iar când mă văd pe mine, noul Sfrâncioc, pe chipuri li se amestecă teama și curiozitatea.

— *Micuță cântăreațțțță...*

Tresar, iar calul smucește nervos capul. Avitas, care călărește lângă mine, îmi aruncă o privire, dar eu nu-l bag în seamă și cercetez mulțimea. Observ o străfulgerare albă. Într-un cârd de derbedei și de coate-goale adunați în jurul unui foc aprins din gunoaie, văd conturul unei bărbii deformate groaznic de o cicatrice, cu o șuviță de păr alb lăsată s-o ascundă. Niște ochi negri îi întâlnesc pe ai mei. Pe urmă se fac nevăzuți, se pierd în stradă.

Ce mama naibii caută Bucătăreasa la Antium?

De fapt, nu i-am considerat niciodată pe Cărturari niște inamici. Inamic este cineva de care te temi. Cineva care te poate distruge. Cărturarii nu-i vor distruge în veci pe Războinici. Nu știu să citească. Nu știu să lupte. Nu știu să toarne oțel. Sunt sclavi, clasa cea mai de jos.

Dar Bucătăreasa e altfel. E cu totul altceva.

Sunt obligată s-o alung din minte pe bătrâna vrăjitoare, pentru că sosim la palat și văd cine ne așteaptă. Comandantul. Cumva a ajuns înaintea mea. După cât de calmă e și cât de curat arată, aș zice că e aici de cel puțin o zi.

Toți bărbații din Garda Neagră o salută imediat, oferindu-i mai mult respect decât mie.

— Mare Sfrâncioc, zice ea din vârful buzelor. Se vede că drumul și-a spus cuvântul asupra ta. Eu te-aș fi lăsat să te odihnești, dar Împăratul a insistat să te aduc imediat în fața lui.

— N-am nevoie de odihnă, Keris, îi răspund. Credeam că vânezi în continuare Cărturari prin provincie.

— Împăratul m-a rugat să vin să-l sfătuiesc, zice Comandantul. Nu puteam refuza, desigur. Dar să știi că nici aici nu stau degeaba. Închisorile din Antium sunt curățate de Cărturari chiar în timp ce vorbim, iar oamenii mei continuă curățenia mai departe spre sud. Vino, Mare Sfrâncioc. Împăratul te așteaptă. N-ai nevoie de escortă, adaugă ea, uitându-se la oamenii mei.

Insulta îmi sare în ochi. *De ce să ai nevoie de pază, Sfrânciocule? Ți-e frică*? Deschid gura să reacționez, dar pe

urmă îmi mușc limba. Probabil *vrea* să intru în conflict cu ea ca să mă aibă cu ceva la mână mai încolo.

Mă aștept de la Keris să mă conducă într-o sală a tronului plină de curteni. Chiar sper să-l văd pe tata acolo. Împăratul Marcus ne așteaptă însă într-un salon lung, plin cu fotolii de pluș și lămpi joase, care atârnă din tavan. Îmi dau seama din prima clipă de ce a ales acest loc. Nu are ferestre.

— Era și timpul, drace. Ce naiba, nu puteai face o baie înainte? se strâmbă el dezgustat atunci când intru.

În niciun caz, dacă *asta te-ar face să vrei să te apropii de mine fie și c-un centimetru în plus.*

— Războiul civil este mai important decât igiena mea, Majestate. Cu ce îți pot fi de folos?

— În afară de să-l prinzi pe cel mai căutat fugar din Imperiu?

Sarcasmul lui Marcus e aproape la fel de pronunțat ca ura din ochii lui galbeni ca urina.

— Tocmai eram gata să-l prind, dar m-ai chemat încoace, zic eu. Ar fi bine să-mi spui ce dorești, ca să-mi pot relua vânătoarea.

Văd cum îi pornește pumnul să mă lovească, dar tot mi se taie răsuflarea când îl încasez în obraz. Gura mi se umple de sânge fierbinte. Mă silesc să-l înghit.

— Nu te pune cu mine, zice Marcus și mă scuipă în față. Ești Sfrânciocul *meu.* Sabia care îndeplinește ce-mi doresc *eu.*

Ia o foaie de pergament și o trântește pe biroul de lângă noi.

— Zece Case, zice el. Toate Aristocrate. Patru s-au aliat cu Casa Rufia. Propun un candidat Aristocrat care să mă înlocuiască la domnie. Celelalte cinci își propun fiecare propriul Pater pentru tron. Toți au trimis asasini după mine. Îi vreau executați public, iar mâine dimineață capetele lor să zacă înfipte în sulițe în fața palatului meu. Ai înțeles?

— Ai dovezi că...

Nu are nevoie de dovezi, mă întrerupe Comandantul, care ne urmărește în tăcere de lângă ușă, alături de Harper. Aceste Case au atacat casa imperială și Casa Veturia. Au cerut public eliminarea Împăratului. Sunt trădători.

— Îți calci și tu jurământul, Sfrânciocule? spune Marcus. Vrei să te arunc de pe Cardium Rock și să-ți mânjesc numele pentru cinci generații? Am auzit că stâncii i-ar fi sete de sânge trădător. Cu cât bea ea mai mult, cu atât Imperiul devine mai puternic.

Cardium este un mal stâncos de lângă palat, cu un morman de oase la bază. Acolo sunt executați un singur fel de infractori: trădătorii de tron.

Mă silesc să cercetez lista cu nume. Unele aparțin unor Case la fel de puternice precum Casa Aquilla. Câteva sunt chiar mai puternice.

— Majestate, poate încercăm să negociem…

Marcus se lipește de mine. Deși gura încă îmi sângerează de la ultima lui lovitură, nu mă clintesc din loc. N-am de gând să-l las să mă intimideze. Mă uit în ochii lui și-mi stăpânesc un fior când văd ce zace în ei: un fel de nebunie controlată, o furie care are nevoie doar de cea mai mică scânteie ca să stârnească un pârjol.

— A încercat tatăl tău să negocieze.

Marcus mă încolțește până ajung cu spatele la zid. Comandantul ne urmărește cu plictis. Harper se uită în altă parte.

— Trăncăneala lui fără sfârșit n-a reușit decât să le dea timp Caselor să adune mai mulți aliați și să pună la cale mai multe tentative de asasinat împotriva mea. Nu-mi vorbi mie de negocieri. N-am ieșit teafăr din iadul de la Blackcliff ca să negociez. N-am trecut prin blestematele de Încercări ca să m-apuc de negocieri. N-am ucis…

Se oprește. Un val neașteptat și puternic de durere îi străbate tot corpul, ca și cum altă persoană închisă în adâncul lui ar încerca să iasă afară. Simt în măruntaie un spasm de frică. Probabil că este lucrul cel mai înspăimântător pe care l-am văzut vreodată la Marcus. Din cauză că-l face uman.

— Voi păstra tronul, Sfrânciocule, zice el încet. Am renunțat la prea mult ca să nu-l păstrez. Ține-ți jurământul față de mine, iar eu voi instaura ordinea în Imperiu. Trădează-mă, și îl vei vedea arzând.

Trebuie să pui pe primul plan Imperiul – mai presus de dorințele tale, de prieteniile tale, de orice dorești tu. Tatăl meu a vorbit cât se poate clar atunci când l-am văzut ultima oară. Știu ce ar spune acum. *Suntem neamul Aquilla, fiica mea. Loiali până la capăt.*

Trebuie să fac cum îmi ordonă Marcus. Trebuie să opresc acest război civil. Altminteri, Imperiul se va transforma în ruine sub povara lăcomiei Aristocraților.

Mă înclin în fața lui Marcus.
— Consideră porunca îndeplinită, Majestate.

27. LAIA

Laia,

Păzitoarea Sufletelor spune că n-o să am suficient timp să-l scot pe Darin de la Kauf dacă rămân cu caravana Afyei. Singur mă deplasez de două ori mai repede, iar până veniți voi, o să găsesc o cale să-l eliberez pe Darin. Vă vom aștepta – el, cel puțin – în peștera despre care i-am vorbit Afyei.

În caz că lucrurile nu merg așa cum am plănuit, folosește harta închisorii Kauf pe care ți-am desenat-o și faceți voi un plan în timpul care v-a mai rămas. Dacă eu dau greș, tu va trebui să reușești – pentru fratele tău, pentru poporul tău.

Indiferent ce s-ar întâmpla, ține minte ce mi-ai spus: Cât timp trăiești, există speranță.

Sper să te văd din nou,
EV

Șapte fraze.
Șapte fraze *blestemate* după atâtea săptămâni în care am călătorit împreună, în care ne-am salvat unul pe celălalt, în care am luptat și-am supraviețuit. Șapte fraze și pe urmă dispare ca fumul împrăștiat de vântul dinspre nord.
Chiar și acum, la patru săptămâni de când a plecat, mă cuprinde furia și văd roșu în fața ochilor. Las deoparte faptul că Elias nu și-a luat rămas-bun, dar nici măcar nu mi-a dat ocazia să mă împotrivesc hotărârii lui.
A lăsat în schimb un bilet. Unul al naibii de scurt.
Îmi dau seama că am maxilarul încleștat și încheieturile degetelor albite de la cât de tare strâng arcul din mana. Keenan oftează lângă mine, cu brațele încrucișate și rezemat de un copac din poiana în care ne-am stabilit tabăra. De-acum mă cunoaște. Știe la ce mă gândesc când mă înfurii atât de tare.
— Concentrează-te, Laia.

Încerc să mi-l alung din minte pe Elias și să fac ce-mi cere Keenan. Mă uit la țintă – o găleată veche atârnată de un arțar cu frunze stacojii – și dau drumul săgeții.

Nu nimeresc.

— Dincolo de poiană, căruțele Tribale scârțâie bătute de vânt, un sunet sinistru care-mi îngheață sângele în vine. *E deja toamnă târzie. Și vine iarna.* Iarna înseamnă zăpadă. Zăpada însemnă trecători blocate în munți. Iar trecători blocate înseamnă să nu ajung la Kauf, la Darin sau la Elias până la primăvară.

— Nu-ți mai face griji.

Keenan mă ajută să încordez bine brațul în timp ce trag din nou coarda arcului. Emană o căldură care alungii aerul înghețat. Atingerea lui pe braț îmi trimite furnicături până sus pe gât și sunt sigură că și-a dat seama. Își drege vocea, ținându-mă cu mâna lui fermă.

— Trage umerii în spate.

— Nu trebuia să ne fi oprit atât de devreme.

Simt că îmi ard mușchii, dar măcar n-am scăpat arcul după zece minute, ca în primele zile. Stăm chiar lângă căruțele așezate în cerc și încercăm să profităm de ultima geană de lumină, înainte ca soarele să coboare în pădurea de la vest de noi.

— Nici măcar nu s-a întunecat, adaug. Trebuia să fi traversat râul.

Mă uit spre apus, dincolo de pădure, la un turn pătrat, o garnizoană a Războinicilor.

— Tare mi-ar plăcea să punem un râu între noi și ei, zic și las arcul jos. Mă duc să vorbesc cu Afya…

— Eu n-aș face-o.

Izzi scoate limba în colțul gurii, în timp ce trage de coarda propriului arc la câțiva pași de mine.

— Are toane, adaugă ea.

Ținta ei e o cizmă veche atârnată de o creangă joasă. A progresat până la dreptul de a folosi săgeți adevărate. Eu încă trag cu unele boante, ca să nu omor din întâmplare pe cineva destul de ghinionist să-mi treacă prin față.

— Nu-i place să se afle atât de adânc pe teritoriul Imperiului. Sau să poată fi văzută din pădure.

Gibran, tolănit pe un buștean lângă Izzi, dă din cap spre linia orizontului dinspre nord-est, unde se întind coline scunde acoperite de copaci bătrâni. Pădurea Amurgului străjuiește granița vestică a ținutului Marinn și e un străjer atât de bun, încât în cinci ani de expansiune a Războinicilor, nici măcar Imperiul n-a fost în stare să treacă dincolo de ea.

— Veți vedea, continuă Gibran. După ce traversăm brațul estic al râului spre nord, va fi și mai morocănoasă decât de obicei. E foarte superstițioasă, soră-mea.

— Tu te temi de pădure, Gibran? zice Izzi și se uită curioasă la copacii din depărtare. Te-ai apropiat vreodată de ea?

— O dată, zice Gibran, și permanenta lui bună dispoziție îi dispare. Nu-mi amintesc decât că voiam să plec.

— Gibran! Izzi! strigă Afya peste tabără. Lemn de foc!

Gibran geme și lasă capul pe spate. Cum el și Izzi sunt cei mai tineri membri ai caravanei, Afya le dă de făcut – ca și mie, de altfel – treburile cele mai umile: să adune lemne pentru foc, să spele vasele, să frece rufe.

— Mai are puțin și ne pune cătușe de sclavi, mormăie Gibran.

Pe urmă face o mutră vicleană.

— Dacă nimerești ținta, îi spune el lui Izzi, aruncându-i zâmbetul lui luminos în timp ce ea se îmbujorează, adun eu lemne de foc timp de o săptămână. Dacă ratezi, rămâne treaba ta.

Izzi încordează arcul, își ține respirația și nimerește cu ușurință cizma din copac. Gibran înjură.

— Nu te purta ca un copil, zice Izzi. O să-ți țin companie și de-acum înainte, cât timp faci toată treaba.

Izzi își pune arcul în spate și îi întinde lui Gibran o mână, ajutându-l să se ridice. Cu toată fanfaronada lui, băiatul îi reține mâna ceva mai mult decât ar fi nevoie și o privește în ochi în timp ce pornesc împreună. Îmi ascund un zâmbet, gândindu-mă la ce mi-a spus Izzi acum câteva nopți, înainte de a adormi. *„E plăcut să fii admirată, Laia, de cineva care se gândește la tine cu intenții bune. Este plăcut să fii considerată frumoasă”.*

Cei doi trec pe lângă Afya, care începe să-i bată la cap. Strâng din dinți și îmi mut privirea de la femeia Tribală. Mă cuprinde un sentiment de neputință. *Vreau* să-i spun că ar trebui să mergem mai departe, dar știu că nu m-ar asculta. *Vreau* să-i spun că a greșit lăsându-l pe Elias să plece, că nici măcar nu s-a obosit să

mă trezească până când el n-a ajuns departe, dar ei nu-i va păsa. Și vreau să mă înfurii pe ea că nu ne-a dat voie, mie sau lui Keenan, să luăm un cal și să-l aducem înapoi pe Elias. Dar și-ar da ochii peste cap mi-ar spune ce mi-a spus și când am aflat de plecarea lui: *Datoria mea este să te duc în siguranță la Kauf. Să dai fuga după el m-ar împiedica să fac asta.*

Trebuie să recunosc că și-a făcut datoria cu o istețime remarcabilă. Aici, în inima Imperiului, zona rurală colcăie de soldați Războinici. Caravana Afyei a fost controlată de peste zece ori. Doar priceperea ei de contrabandistă ne-a ținut în viață.

Pun arcul jos, nu sunt în stare să mă concentrez.

— Mă ajuți să pregătesc cina? îmi zâmbește Keenan cu tristețe.

Cunoaște foarte bine expresia de pe chipul meu. Mi-a îndurat răbdător nemulțumirea de după plecarea lui Elias și și-a dat seama că singura soluție este să mă distragă.

— E rândul meu la gătit, adaugă.

Pășesc alături de el, căzută pe gânduri, și nu observ că Izzi aleargă spre noi până când n-o aud strigând.

— Veniți repede, zice ea. Cărturari – o familie! Încearcă să fugă din Imperiu.

Keenan și cu mine o urmăm pe Izzi înapoi în tabără, unde Afya vorbește repede în sadheză cu Riz și Vana. Un grupuleț de Cărturari se uită la ei, cu hainele rupte și fețele pline de praf brăzdat de lacrimi. Două femei cu ochi negri, aparent surori, stau una lângă alta. Una ține de după umeri o fată de vreo șase ani. Bărbatul care le însoțește duce în brațe un băiețel care n-are mai mult de doi ani.

Afya se îndepărtează de Riz și Vana; aceștia rămân amândoi încruntați. Zehr se ține deoparte, dar nici el nu pare mai vesel.

— Nu vă putem ajuta, le spune Afya Cărturarilor. Nu vreau să atrag mânia Războinicilor asupra tribului meu.

— Ucid pe toată lumea, zice una dintre femei. Nu lasă supraviețuitori. Îi omoară până și pe prizonierii Cărturari, îi masacrează în celule…

Simt că mi se cască pământul sub picioare.

— Ce-ai spus despre prizonierii Cărturari?

— Războinicii îi măcelăresc și pe ei, zice femeia întorcându-se spre mine. Până la unul. De la Serra, la Silas și până la noi în

oraș, la Estium, optzeci de kilometri spre apus de aici. Urmează Antium și pe urmă Kauf. Femeia aia – Masca de-i spun ei Comandantul – ea îi omoară pe toți.

28. HELENE

— Ce ai de gând cu căpitanul Sergius? mă întreabă Harper în timp ce ne întoarcem la cazarma Gărzilor Negre din Antium. Unele dintre Casele de pe lista lui Marcus sunt aliatele Casei Sergia. Se bucură de mare susținere în Garda Neagră.

— Nu-i o problemă pe care să n-o poată rezolva câteva bice.

— Nu-i poți biciui pe toți. Ce vei face dacă ți se vor opune pe față?

— Se pot supune voinței mele de bunăvoie, Harper, sau îi fac eu să se supună. Nu-i nimic complicat.

— Nu te purta prostește, Sfrânciocule.

Mă surprinde furia din vocea lui și, când mă uit la el, văd că ochii lui verzi aruncă săgeți.

— Ei sunt două sute, noi suntem doi. Dacă se întorc în masă împotriva noastră, murim. De ce crezi că nu le-a ordonat Marcus însuși să le facă felul dușmanilor lui? Știe că s-ar putea să nu fie în stare să controleze Garda Neagră. Nu poate risca să i se împotrivească direct. Dar poate risca să ți se împotrivească ție. Probabil că l-a învățat Comandantul. Dacă dai greș, mori. Adică exact ce vrea el.

— Și ce vrei tu.

— De ce ți-aș spune toate astea dacă aș vrea să mori?

— La naiba, Harper, nu știu. De ce faci tot ce faci? Nu are niciun sens. N-am înțeles niciodată ce urmărești, mă încrunt eu iritată. N-am timp de lucruri dintr-astea. Trebuie să mă gândesc cum să-i prind pe conducătorii a zece dintre cele mai bine păzite Case din Imperiu.

Harper e pe cale să riposteze, dar am ajuns la cazarmă, o clădire mare și pătrată construită în jurul unui teren de antrenament. Majoritatea bărbaților de acolo joacă zaruri sau cărți, cu halbe de bere alături. Strâng din dinți plină de dezgust. Fostul Sfrâncioc a plecat de câteva săptămâni și toată disciplina s-a dus deja naibii.

În timp ce traversez terenul, unii dintre bărbați mă privesc curioși. Alții mă măsoară ostentativ din creștet până-n tălpi, făcându-mă să vreau să le scot ochii. Majoritatea par pur și simplu furioși.

— Îl ridicăm pe Sergius, zic eu încet. Și pe aliații lui cei mai apropiați.

— Forța nu dă rezultate, murmură Harper. Trebuie să-i duci de nas. Ai nevoie de secrete.

— Secretele sunt un mod șerpesc de a rezolva problemele.

— Iar șerpii supraviețuiesc, zice Harper. Fostul Sfrâncioc jongla cu secrete și tocmai de aceea era atât de prețios pentru Casa Taia.

— Eu nu știu niciun fel de secrete, Harper.

Dar îmi dau seama că nu-i adevărat chiar în timp ce o spun. Sergius, de exemplu. Băiatul lui a vorbit despre multe lucruri pe care probabil că nu trebuia să le fi pomenit. La Blackcliff, zvonurile se împrăștie repede. Dacă ceva din ce-a spus tânărul Sergius e adevărat...

— Mă ocup eu de aliații lui, zice Harper. Mă vor ajuta ceilalți Plebei din Gardă, dar trebuie să acționăm rapid.

— Dă-i drumul, zic. Eu vorbesc cu Sergius.

Îl găsesc pe căpitan cu picioarele pe masă la popota cazărmii, înconjurat de amici.

— Sergius.

Nu comentez faptul că nu se ridică în picioare.

— Vreau să-ți cer părerea într-o chestiune. În particular.

Mă întorc cu spatele și pornesc spre biroul Marelui Sfrâncioc, fierbând că nu mă urmează imediat.

— Căpitane, zic când intră în sfârșit în birou, dar el mă întrerupe.

— Domnișoară Aquilla, zice, iar eu practic mă înec cu propria-mi salivă.

Nu mi-a mai spus cineva domnișoara Aquilla de când aveam șase ani.

— Înainte să-mi ceri vreun sfat sau vreo favoare, continuă el, dă-mi voie să-ți explic ceva. Nu vei controla niciodată Garda Neagră. În cel mai bun caz, vei fi un om de paie cu înfățișare drăguță. Așa că indiferent ce ți-a ordonat javra Plebee de Împărat...

— Ce-ți face soția?

N-aveam de gând să fiu așa directă, dar dacă sare la mine ca un câine, atunci trebuie să mă cobor la nivelul lui și să-l pun în lesă.

— Soția mea își știe locul, zice prudent Sergius.

— Spre deosebire de tine, care te culci cu sora ei. Și cu verișoara ei. Câți bastarzi ai adunat până acum? Șase? Șapte?

— Dacă încerci să mă șantajezi – rânjetul batjocoritor de pe fața lui Sergius e antrenat –, n-o să țină. Soția mea știe totul despre femeile și bastarzii mei. Zâmbește și își face datoria. Ar trebui să procedezi la fel. Îmbracă-te în rochie, mărită-te conform intereselor Casei tale și naște moștenitori. Că tot veni vorba, eu am un fiu…

Da, idiotule. Îți cunosc fiul. Cadetul Sergius își urăște tatăl. *„Tare-aș vrea să-i spună cineva mamei”,* a zis la un moment dat băiatul. *„Ea i-ar putea spune bunicului, care l-ar da pe tata afară în șuturi”.*

— Poate că soția ta nu știe, totuși, îi zâmbesc eu lui Sergius. Poate că ți-ai ținut secrete aventurile tale, iar descoperirea lor ar face-o să sufere. Poate că i-ar spune totul tatălui ei, care, înfuriat de o asemenea jignire, i-ar oferi ei adăpost, iar ție ți-ar retrage banii cu care îți susții situația precară de Aristocrat. Fără bani nu prea mai poți fi Pater al Casei Sergia, nu-i așa, locotenente Sergius?

— Căpitan Sergius.

— Tocmai ai fost degradat.

Sergius se face mai întâi alb, pe urmă capătă o culoare vineție nesănătoasă. Când îi dispare șocul de pe chip, rămâne cu o furie neajutorată care pe mine mă satisface pe deplin.

Își îndreaptă spatele, salută, apoi mă întreabă pe tonul adecvat de purtat o conversație cu un superior:

— Mare Sfrâncioc, cu ce vă pot fi de folos?

Din clipa în care Sergius își latră ordinele lingăilor lui, restul Gărzii Negre se aliniază imediat, chiar dacă împotriva voinței unora. La o oră după ce am călcat prima oară în biroul de Comandant, mă aflu în sala Consiliului de Război, plănuind atacul.

— Cinci echipe de câte treizeci de oameni fiecare, arăt eu spre cinci Case de pe listă. Puneți în lanțuri tații familiilor, mamele și copiii mai mari de treisprezece ani. Să mă aștepte în

zori la Cardium Rock. Copiii mai mici vor rămâne sub pază armată. Intrați și ieșiți fără zgomot. Acționați curat.

— Cu celelalte cinci Case cum rămâne? întreabă locotenentul Sergius. Casa Rufia și aliații ei?

Îl cunosc pe Pater Rufius. Este un Aristocrat tipic, cu prejudecăți tipice. A fost pe vremuri prieten cu tata. Din scrisorile tatei am înțeles că Pater Rufius a încercat să atragă deja de vreo zece ori și Casa Aquilla în coaliția lui trădătoare.

— Mă ocup eu de ceilalți.

* * *

Port o rochie albă cu auriu extrem de incomodă, probabil din cauză că n-am mai purtat rochie de la patru ani, când m-au obligat părinții să merg la o nuntă. Trebuia să fi încercat una mai demult, merita și numai pentru expresia lui Hannah, care arată de parcă ar fi înghițit un șarpe viu.

— Ești superbă, îmi șoptește Livvy în timp ce intrăm una după alta în sufragerie. Idioții ăia nici n-or să-și dea seama ce i-a lovit. Ai grijă numai să te stăpânești, mă avertizează ea dintr-o privire a ochilor ei albaștri. Pater Rufius e deștept, chiar dacă-i trădător. Va fi bănuitor.

— Ciupește-mă dacă mă vezi făcând vreo prostie.

În cele din urmă observ cum arată încăperea și rămân cu gura căscată. Mama s-a depășit pe sine, a aranjat masa cu porțelanuri albe ca zăpada și vaze transparente pline cu trandafiri de iarnă. Lumânări de culoarea untului scaldă camera într-o lumină primitoare, iar dintr-o cușcă din colț fluieră dulce canari albi.

Hannah intră și ea după noi. Poartă o rochie care seamănă cu a mea și și-a aranjat părul într-o mare de bucle ca de gheață. Are deasupra lor o coroniță subțire de aur, trimitere deloc subtilă la viitoarea ei nuntă.

— Chestia asta n-o să meargă, zice ea. Nu înțeleg de ce nu-ți iei pur și simplu soldații ca să te strecori în casele trădătorilor și să-i omori pe toți. Nu la asta te pricepi cel mai bine?

— N-am vrut să-mi pătez rochia cu sânge, îi răspund eu sec.

Spre surprinderea mea, Hannah schițează un zâmbet, apoi duce repede o mână la gură, să-l ascundă.

Îmi crește inima și mă descopăr zâmbindu-i și eu, ca pe vremea când eram fetițe și făceam glume. O clipă mai târziu, însă, ea se încruntă.

— Doar cerul știe ce va spune toată lumea când se va afla că i-am invitat doar ca să-i atragem în capcană.

Se îndepărtează, iar eu îmi ies din fire. Ea crede că fac asta de plăcere?

— Nu te poți mărita cu Marcus crezând că vei reuși să rămâi cu mâinile nepătate de sânge, surioară, îi șuier. Mai bine te-ai obișnui.

— Încetați, amândouă!

Livvy se uită de la una la cealaltă, în timp ce, în camera alăturată, ușa de la intrare se deschide, iar tata întâmpină oaspeții.

— Nu uitați cine-i de fapt dușmanul.

Peste câteva secunde intră tata, conducând un grup de Aristocrați, fiecare dintre ei flancat de vreo zece gărzi de corp. Gărzile verifică fiecare centimetru, de la ferestre, la mese și draperii, înainte să-i lase să intre pe Paterii lor.

Primul este șeful Casei Rufia, cu roba de mătase galbenă cu violet întinsă pe burtă. Un bărbat impunător, mai fanat de când s-a retras din armată, dar în continuare viclean ca o hienă. Când mă observă, duce mâna la sabia de la cingătoare – o sabie pe care mă îndoiesc că-și amintește cum s-o folosească, judecând după brațele lui fleșcăite.

— Pater Aquillus, zbiară el. Ce înseamnă asta?

Tata îmi aruncă o privire plină de surpriză. Pare atât de sincer, încât pentru o clipă mă păcălește și pe mine.

— Ea este fata mea cea mare. Helene Aquilla, zice el, zicându-mi intenționat pe nume. Deși bănuiesc că acum ar trebui să-i spunem Mare Sfrâncioc, nu-i așa, scumpo?

Mă bate superior pe obraz.

— M-am gândit că i-ar prinde bine să învețe câte ceva din discuțiile noastre.

— Este Sfrânciocul Împăratului, zice Pater Rufius, fără să-și desprindă mâna de pe sabie. Ne atragi într-o capcană, Aquillus? De asta am venit aici?

— Este, într-adevăr, Sfrânciocul Împăratului, zice tata. Tocmai de aceea ne e utilă, deși habar n-are să-și folosească poziția. Dar o vom învăța noi, desigur. Haide, Rufius, mă cunoști de ani buni. Îți poți pune oamenii să cerceteze toată proprietatea, în caz că ți se pare necesar. Iar dacă vezi ceva îngrijorător, tu și ceilalți puteți pleca.

Îi zâmbesc deschis lui Pater Rufius și îi vorbesc cu voce caldă și seducătoare, cum am văzut-o pe Livvy că face când vrea să obțină informații de la cineva.

— Rămâi, Pater. Doresc să mă ridic la înălțimea rangului primit și nu voi reuși decât urmărind la lucru bărbați cu experiență ca dumneata.

— Blackcliff nu-i un loc pentru șoricei, fato, zice el, fără să-și desprindă vreun pic mâna mătăhăloasă de pe mânerul sabiei. Ce joc faci?

Mă uit la tata de parcă aș fi uimită.

— Niciun joc, domnule. Înainte de orice, sunt o fiică a Casei Aquilla. Iar cât privește Blackcliff-ul, există… diverse *căi* de a supraviețui acolo ca femeie.

Chiar dacă mă privește surprins, pe chip îi apare un amestec de silă și interes. Expresia aceea mă dezgustă fizic, dar mă țin tare. *Haide, fraiere. Subestimează-mă!*

Mormăie și se așază. Ceilalți patru Pateri, aliații lui Rufius, îl urmează, iar curând după aceea intră mama, urmată de un degustător și un șir de sclavi care aduc tăvi doldora de mâncare.

Mama mă așază în fața lui Rufius, așa cum i-am cerut. În timpul mesei, râd tare. Mă joc cu părul. Mă prefac plictisită în momentele importante ale discuției. Chicotesc cu Livvy. Când mă uit la Hannah, o văd flecărind cu unul dintre Pateri și distrăgându-i atenția complet.

După ce terminăm de mâncat, tata se ridică în picioare.

— Să ne retragem la mine în birou, domnilor, zice el. Hel, draga mea, adu tu vinul.

Nu mă așteaptă să-i răspund și îi conduce afară pe bărbați, urmați de gărzile de corp.

— Duceți-vă în camerele voastre, amândouă, le șoptesc lui Livvy și lui Hannah. Indiferent ce auziți, rămâneți acolo până vine tata la voi.

Peste câteva minute, mă duc spre birou cu o tavă cu vin și pocale. Numeroșii bodyguarzi ai Paterilor sunt înșirați afară. Spațiul e prea mic ca să le permită și lor să intre. Le zâmbesc celor doi care flanchează ușa, iar ei îmi zâmbesc la rândul lor. *Tâmpiților.*

După ce intru, tata închide ușa în urma mea și îmi pune o mână pe umăr.

— Helene este fată bună și loială Casei noastre, mă introduce el direct în conversație. Va face ce-i cerem, iar asta ne va aduce mai aproape de Împărat.

În timp ce ei discută despre posibila alianță, dau ocol mesei cu tava și trec prin dreptul ferestrei, unde mă opresc doar pentru un scurt moment neobservabil – un semnal pentru Garda Neagră care așteaptă în curte. Servesc vinul agale. Tata ia tacticos câte o înghițitură din fiecare pocal, înainte să-l întindă Paterilor.

Îi ofer ultimul pahar lui Pater Rufius. Mă fixează cu ochii lui porcești și îmi atinge deliberat în treacăt palma cu un deget. Mi-e destul de ușor să-mi ascund dezgustul, mai ales când aud lângă birou un bufnet cât se poate de discret.

Nu-i omorî, Helene, îmi reamintesc. *Ai nevoie de ei vii, ca să fie executați public.*

Îi zâmbesc vag și complice lui Pater Rufius, trăgându-mi încet mâna de lângă mâna lui.

Pe urmă, prin fantele croite special în rochie, scot paloșele.

* * *

Până în zori, Garda Neagră i-a ridicat pe Aristocrații trădători, împreună cu familiile lor. Crainicii orașului au anunțat iminenta lor execuție la Cardium Rock. Mii de oameni au înconjurat piața din fața grămezii de oase de la baza stâncii. Aristocraților și Comercianților din mulțime li s-a ordonat să-și strige dezaprobarea față de trădători, altminteri îi așteaptă o soartă similară. Plebeii n-au nevoie să fie încurajați.

Vârful stâncii coboară spre margine în trei terase. Curtenii Aristocrați, printre care și familia mea, stau pe terasa cea mai din față. Șefii Caselor mai puțin puternice stau mai sus.

Marcus urmărește mulțimea de lângă buza stâncii. Poartă toate însemnele regale de luptă și are pe cap o coroană de fier. Lângă el stă Comandantul și îi murmură ceva la ureche. El încuviințează din cap și, când soarele începe să se înalțe, se adresează celor adunați, cuvintele lui fiind repetate mai departe de către crainici.

— Zece Case Aristocrate au hotărât să-l nesocotească pe Împăratul ales de Profeți, mugește el. Zece Pateri Aristocrați s-au crezut mai atotștiutori decât sfinții Profeți care ne îndrumă calea de secole. Prin faptele lor trădătoare, acești Pateri au

abătut rușinea asupra Caselor lor. Sunt trădători ai Imperiului. Și pentru trădători există o singură pedeapsă.

Face un semn din cap, iar Harper și cu mine, fiecare de câte o parte a lui Pater Rufius, chircit și amuțit acum, îl ridicăm în picioare. Marcus îl înșfacă fără niciun fel de ceremonie de roba colorată țipător și îl aruncă peste marginea stâncii.

Zgomotul corpului căzut în groapa de dedesubt se pierde în uralele mulțimii.

Ceilalți nouă Pateri îl urmează cât ai clipi, iar când n-a mai rămas din ei decât o grămadă de oase rupte și țeste sfărâmate, Marcus se întoarce spre moștenitorii lor, îngenuncheați, înlănțuiți și aliniați astfel încât să-i poată vedea întregul Antium. În spatele lor flutură steagurile Caselor cărora le aparțin.

— Veți jura credință pe viețile soțiilor voastre, ale fiilor și fiicelor voastre, zice el. Altminteri, jur pe ceruri că Sfrânciocul meu vă va șterge Casele de pe fața pământului una câte una. Aristocrate sau nu.

Se înghesuie unii peste alții, grăbiți să jure. Sunt gata s-o facă, evident, nu contează că încă le mai răsună în urechi urletele Paterilor de-acum morți. Mulțimea ovaționează iarăși la fiecare jurământ depus.

Când se termină, Marcus se întoarce din nou spre public.

— Sunt Împăratul vostru, bubuie vocea lui peste piață. Cel prorocit de Profeți. Voi face ordine. Îmi veți fi loiali. Cine se ridică împotriva mea va plăti cu viața.

Mulțimea aclamă din nou și, aproape acoperit de vacarm, noul Pater al Casei Rufia se adresează altui Pater de lângă el.

— Cu Elias Veturius cum rămâne? șuieră el printre dinți. Împăratul îi condamnă la moarte pe cei mai de vază oameni din țară, în timp ce ticălosul ăla îi scapă printre degete.

Mulțimea nu-i aude vorbele, dar Marcus, da. Șarpele se întoarce încet spre noul Pater, iar el se face mic și ochii îi zboară speriați spre marginea stâncii.

— Ai dreptate, Pater Rufius, zice Marcus. De aceea îți spun: Elias Veturius va fi executat public de *Rathana.* Oamenii Sfrânciocului meu sunt pe urmele lui. Așa-i, Sfrânciocule?

Rathana? Mai sunt doar câteva săptămâni până atunci.

— Eu…

— Sper, zice Comandantul, că nu-l vei plictisi pe Majestatea Sa cu alte scuze. Nu ne-ar plăcea să aflăm că loialitatea ta e la fel de discutabilă ca a trădătorilor abia executați.

— Cum îndrăznești…

— Ai primit o misiune, zice Marcus. N-ai dus-o la îndeplinire. Cardium Rock este însetată de sânge trădător. Dacă nu stingi această sete cu sângele lui Elias Veturius, s-ar putea să fim nevoiți s-o stingem cu sângele Casei Aquilla. Toți trădătorii sunt la fel, la urma urmei.

— Nu poți să mă omori, zic eu. Cain a spus că dacă faci asta, îți vei pecetlui propria condamnare la moarte.

— Nu ești tu singurul membru al casei Aquilla.

Familia mea. În timp ce înțelesul vorbelor sale mă lovește, lui Marcus i se aprind ochii de bucuria deșănțată pe care pare s-o simtă atunci când are pe cineva la mână.

— Ești logodit cu Hannah.

Fă apel la dorința lui de putere, gândesc eu rapid. *Fă-l să-și dea seama că o astfel de faptă i-ar face mai mult rău decât bine, Helene.*

— Casa Aquilla este singurul tău aliat.

— Îl sprijină și Casa Veturia, zice Comandantul.

— Cred că mai pot conta pe încă vreo zece Case, zice Marcus uitându-se la noii Pateri Aristocrați aflați la doar câțiva metri de el, care mă vor susține necondiționat. Apropo, îți mulțumesc pentru acest dar. Iar în ce o privește pe sora ta, ridică el din umeri, pot găsi altă târfă de stirpe aleasă cu care să mă însor. Nu-i ca și cum aș duce lipsă.

— Tronul tău nu-i destul de sigur…

Vocea i se transformă în șuierat.

— Îndrăznești să-mi pui la îndoială tronul și alianțele aici, în fața curții? Să nu presupui niciodată că știi mai multe decât mine, Sfrânciocule. Niciodată. Nimic nu mă înfurie mai tare.

Simt plumb în oase la vederea vicleniei calculate din ochii lui. Pășește spre mine și malițiozitatea lui acționează ca o otravă care-mi paralizează mișcările și capacitatea de a gândi.

— Aha, zice el ridicându-mi bărbia și cercetându-mi chipul. Panică, groază, disperare. Așa-mi placi, Sfrânciocule.

Îmi mușcă buza, din senin și dureros, ținând ochii deschiși tot timpul. Simt gustul propriului meu sânge.

— Hai, Sfrânciocule, îmi respiră el în gură. Adu-mi prada!

29. LAIA

Femeia aia – Masca de-i spun ei Comandantul – îi omoară pe toți.

Toți Cărturarii. Toți *prizonierii* Cărturari.

— Doamne, Keenan! Darin, zic eu.

Rebelul înțelege imediat, la fel ca mine.

— Războinicii se deplasează spre nord, șoptește Keenan.

Cărturarii nu-l aud, sunt atenți la Afya, care urmează să le hotărască soarta.

— Probabil că n-au ajuns încă la Kauf. Comandantul acționează metodic. Dacă a pornit de la sud la nord, nu-și va schimba planul în ultimul moment. Mai are de trecut prin Antium înainte să ajungă la Kauf.

— Afya, strigă Zehr de la marginea taberei, cu un ochean în mână. Vin Războinici. Nu pot spune câți, dar sunt aproape.

Afya înjură, iar bărbatul Cărturar se agață de ea.

— Te rog, ia măcar copiii, zice el cu dinții încleștați, dar cu ochii în lacrimi. Ayan are doi ani, Senna, șase. Războinicii nu-i vor cruța. Ai grijă de ei. Sora mea și cu mine vom fugi și le vom distrage atenția în altă parte.

— Afya, zice Izzi, privind-o înfricoșată pe Tribală. Nu-i poți refuza…

Bărbatul se întoarce către noi.

— Te rog, domnișoară, îmi spune mie. Mă cheamă Miladh. Sunt frânghier. Eu nu contez. Nu-mi pasă de mine. Dar băiatul meu e deștept, tare deștept…

Din spatele nostru apare Gibran și o ia pe Izzi de mână.

— Repede, zice el. Urcă-te în căruță. Războinicii i-au urmărit și vor omorî orice Cărturar le iese în cale. Trebuie să stai ascunsă.

— Afya, te rog.

Izzi se uită la copii, dar Gibran o trage spre căruța lui, cu groază în ochi.

— Laia, zice Keenan, am face bine să ne ascundem.

— Trebuie să le oferi adăpost, mă întorc eu spre Afya. Tuturor. Am fost în ascunzătoarea ta. E loc și pentru ei.

Pe urmă mă întorc spre Miladh.

— V-au văzut Războinicii, pe tine și pe familia ta? Vă urmăresc pe voi anume?

— Nu, zice Miladh. Eram peste zece persoane când am fugit. Ne-am despărțit doar acum câteva ceasuri.

— Afya, trebuie să ai pe undeva cătușe pentru sclavi. De ce nu procedăm ca în Nur…

— Nici nu mă gândesc, șuieră Afya, cu ochii negri ca niște pumnale. Deja îmi pun tribul în mare pericol pentru voi. Taci din gură și ascunde-te în locul tău din căruță.

— Laia, haide, zice Keenan.

— *Zaldara,* intervine tăios Zehr. Doisprezece oameni. La două minute distanță. Printre ei e și o Mască.

— Pe toți dracii! mă înșfacă Afya de mână și mă împinge zdravăn spre căruța ei. Treci în căruță! mârâie ea. Acum!

— Ascunde-i!

Țâșnesc înainte, iar Miladh mi-l pune pe fiul lui în brațe.

— Altfel nu mă duc nicăieri. Stau aici până vin Războinicii. Își vor da seama cine sunt și te vor omorî pentru că adăpostești un fugar.

— Minciuni, șuieră Afya. Nu pui tu la bătaie prețiosul gât al fratelui tău.

Mă apropii nas în nas cu ea și refuz să dau înapoi. Mă gândesc la mama. Mă gândesc la bunica. Mă gândesc la Darin. Mă gândesc la toți Cărturarii omorâți de săbiile Războinicilor.

— Pune-mă la încercare.

Afya îmi susține o vreme privirea, apoi scoate ceva între mârâit și strigăt.

— Dacă murim din cauza asta, să vezi dacă nu te urmăresc și în iad ca să-mi dai socoteală. Vana, își strigă ea apoi verișoara. Ia surorile și fata. Ascunde-le în căruța lui Riz și în cea cu covoare. Tu mergi cu Laia, îi spune lui Miladh.

Keenan mă apucă de umăr.

— Ești sigură?

— Nu-i putem lăsa să moară. Fugi, înainte să ajungă Războinicii!

O rupe la fugă spre ascunzătoarea din căruța lui Zehr, iar peste câteva secunde, Miladh, Ayan și cu mine suntem în furgonul Afyei. Trag covorul care acoperă chepengul din podea.

Este întărit cu oțel și greu ca un elefant. Miladh geme când mă ajută să-l ridic.

Dedesubt este un spațiu jos și lat plin cu *ghas* și praf de pușcă. Compartimentul cu care păcălește Afya. În ultimele săptămâni l-au descoperit mulți Războinici care au verificat caravana și, mulțumiți de ce-au găsit, s-au lăsat pe tânjală și n-au căutat mai departe.

Trag de un mâner ascuns și se aude un țăcănit. Compartimentul secret se ridică pe orizontală și dă la iveală alt spațiu dedesubt. E destul de mare pentru trei persoane. Mă întind pe o latură, Miladh se întinde pe cealaltă, iar Ayan se așază între noi cu ochii închiși.

Afya apare în ușa căruței cu coviltir. Arată încă furioasă și tace dinadins în timp ce trage deasupra noastră compartimentul-momeală. Chepengul cade cu zgomot peste toate. Se aude foșnetul covorului întins pe podea, apoi pașii ei îndepărtându-se.

Printre șipcile ascunzătorii aud cai fornăind și clinchet metalic. Simt miros de smoală. Se aude clar vocea repezită a unui Războinic, dar nu înțeleg ce spune. Peste compartimentul nostru trece o umbră și mă silesc să nu mă mișc, să nu scot niciun sunet. Am mai făcut asta de douăsprezece ori până acum. Uneori am așteptat închisă aici jumătate de oră, alteori aproape jumătate de zi.

Stai liniștită, Laia. Calmează-te. Lângă mine, Ayan se foiește, dar nu face niciun zgomot, simțind probabil pericolul din afara ascunzătorii.

— ... un grup de rebeli Cărturari care fugeau în direcția asta, spune o voce plată. Masca. I-ai văzut?

— Am văzut un sclav sau doi, zice Afya. Rebeli, nu.

— Îți vom verifica oricum căruțele. Cine îți e *Zaldar?*

— Eu sunt *Zaldara.*

Masca face o pauză.

— Interesant, zice apoi, într-un fel care mă înfioară.

Îmi imaginez cât se poate de clar cum i se face părul măciucă lui Riz.

— Noi doi am putea să stăm de vorbă mai târziu, Tribalo.

— Am putea, toarce Afya.

Are vocea atât de catifelată, încât n-aș fi avut cum să-mi dau seama ce furie profundă ascunde dacă nu mi-aș fi petrecut lângă ea ultimele săptămâni.

— Începe cu furgonul verde, zice vocea Măștii în timp ce se îndepărtează.

Întorc capul, închid un ochi, iar pe celălalt îl lipesc de spațiul dintre scânduri. Abia deslușesc căruța acoperită de oglinzi a lui Gibran și pe cea cu provizii de lângă ea, unde se ascunde Keenan.

Crezusem că rebelul va vrea să se ascundă împreună cu mine, dar prima oară când au venit Războinicii, s-a uitat la compartimentul secret al Afyei și a clătinat din cap.

Dacă stăm separat, a zis el, *în caz că Războinicii îl găsesc pe unul dintre noi, celălalt poate rămâne ascuns.*

Foarte curând aud un cal fornăind aproape și un soldat sare jos de pe el. Zăresc lucirea unei fețe argintii și încerc să nu respir. Lângă mine, Miladh ține o mână pe pieptul fiului său.

Se aud scările de la căruța Afyei cum sunt trase în jos, apoi deasupra noastră răsună călcătura grea a cizmelor soldatului. Pașii se opresc.

Nu înseamnă nimic. Poate că nici nu vede tăieturile din podea. Chepengul este construit atât de meșteșugit, încât până și compartimentul-momeală este aproape imposibil de observat.

Soldatul pășește încolo și încoace. Coboară din căruță, dar nu mă pot liniști, pentru că peste câteva secunde îi dă ocol.

— *Zaldara, o* strigă el pe Afya. Căruța ta e construită tare ciudat, zice el cumva amuzat. Din afară, fundul îi ajunge la aproape un cot de pământ, dar pe dinăuntru este mult mai înaltă.

— Nouă, oamenilor din triburi, ne plac căruțele solide, stăpâne, zice Afya. Altfel s-ar rupe la prima groapă din drum.

— Soldat, strigă Masca un alt Războinic. Vino încoace. Și tu, *Zaldara.*

Se aud pași grei urcând în căruța Afyei, urmați de pașii ei mai ușori.

Respiră, Laia. Respiră. O să fie bine. Ai mai trecut prin asta.

— Trage covorul, *Zaldara.*

Covorul e tras deoparte. Peste o clipă aud cum se ridică chepengul. *Cerule, nu!*

— Vă plac căruțele solide, da? zice Masca. Nu foarte solide, însă, după cum s-ar părea.

— Poate reușim să ne-nțelegem, zice Afya mieros. Îți plătesc cu bucurie tribut, dacă treci cu vederea…

— Eu nu sunt perceptor, să mă mituiești cu un pachet de *ghas,* Tribalo! Vocea Măștii nu mai sună amuzată. Această substanță este interzisă de lege, deci va fi confiscată și distrusă. La fel și praful de pușcă. Soldat, ia marfa de contrabandă!

Bun, ai găsit-o. Acum vezi-ți de drum.

Soldatul ridică *ghas*-ul pachet cu pachet. Și prin asta ai mai trecut, deși, până acum, Afya a reușit până la urmă să-i convingă pe Războinici să nu-i ia decât o parte din marfă. Masca asta nu se clintește până când nu dispare totul din compartiment.

— Poftim, zice Afya după ce auxiliarul își termină treaba. Ești mulțumit?

— Nici pe departe, zice Masca.

Peste un moment, Afya începe să înjure. Aud un bufnet greu, un icnet și un sunet de parcă femeia Tribală și-ar înăbuși un țipăt.

Dispari, Laia, îmi spun eu. *Ești invizibilă. Dusă. Mică. Mai mică decât o zgârietură. Mai mică decât un fir de praf Nimeni nu te poate vedea. Nimeni nu știe că ești aici.* Mă furnică tot corpul, de parcă prea mult sânge mi-ar năvăli în piele dintr-odată.

O secundă mai târziu, a doua parte a compartimentului se ridică. Afya e căzută într-o parte și se ține cu mâna de gâtul care i se învinețește rapid. Masca stă la o palmă de mine, iar când mă uit la el, îmi dau seama că sunt paralizată de frică.

Mă aștept să mă recunoască, dar soldatul nu are ochi decât pentru Miladh și Ayan. La vederea monstrului de deasupra, băiatul izbucnește în hohote de plâns. Se agață de tatăl lui, care încearcă disperat să-l potolească.

— Gunoi de Cărturar, zice Masca. Nici măcar nu știi să te ascunzi ca lumea. Ridică-te, șobolane. Și fă-ți odrasla să tacă.

Miladh se uită iute spre locul unde sunt eu și face ochii mari. Întoarce repede privirea. Nu mă bagă în seamă. Nimeni nu mă bagă în seamă. Parcă n-aș fi acolo. Parcă nu m-ar putea vedea.

Exact ca atunci când te-ai strecurat din fața Comandantului, la Serra. Ca atunci când te-ai ascuns de Tribalul de la Bârlogul

Hoților. Ca atunci când Elias te-a pierdut în mulțime la Nur. Vrei să dispari și te faci nevăzută.

Imposibil. Mă gândesc că o fi vreo șmecherie a Măștii. Dar soldatul coboară din căruță împingându-i în fața lui pe Afya, Miladh și Ayan, iar eu rămân singură. Mă uit în jos la mine și mi se taie respirația. Îmi pot vedea propriul corp, dar văd în același timp prin el și textura lemnului. Mă întind să pipăi marginile compartimentului pentru marfa de contrabandă, așteptându-mă să-mi treacă mâna prin el, așa cum li se întâmplă duhurilor în povești. Dar trupul mi-e la fel de solid ca întotdeauna; e pur și simplu doar mai translucid pentru ochii mei și invizibil pentru a-i altora.

Cum? Cum? *Cum?* Oare efritul din Serra a făcut asta? Sunt întrebări pe care trebuie să mi le lămuresc, dar mai târziu. Deocamdată înșfac paloșul lui Darin, pumnalul meu și ranița, apoi cobor tiptil din căruță. Încerc să rămân în întuneric, dar aș putea la fel de bine să mărșăluiesc prin fața torțelor, pentru că nu mă vede nimeni. Zehr, Riz, Vana și Gibran stau toți în genunchi pe jos, cu mâinile legate la spate.

— Cercetați căruțele, mârâie Masca. Dacă am găsit două gunoaie de Cărturari, pesemne că sunt mai multe.

Peste o clipă, unul dintre soldați se apropie de el.

— Nu mai e nimeni, domnule.

— Înseamnă că nu ai căutat suficient.

Masca apucă o torță și dă foc căruței lui Gibran. *Izzi!*

— Nu! strigă Gibran încercând să se elibereze din legături. NU!

Peste o clipă, Izzi coboară din căruță împleticindu-se și tușind, înecată de fum. Masca zâmbește.

— Vedeți? le spune celorlalți soldați. Ca șobolanii. Nu trebuie decât să-i afumi puțin. Dați foc tuturor căruțelor. Nu mai au nevoie de ele acolo unde se duc.

Cerule! Trebuie să mă mișc. Număr Războinicii. Sunt doisprezece. Masca, șase legionari și cinci auxiliari. La câteva secunde după ce incendiază căruțele, surorile lui Miladh ies din ascunzătoare, împreună cu micuța Sena. Fetița nu-i în stare să-și desprindă privirea îngrozită de la Mască.

— Am mai găsit unul! strigă un auxiliar din partea cealaltă a taberei și, spre groaza mea, îl trage afară pe Keenan.

Masca se uită la Keenan și rânjește.

— Ce păr! zice el. Am câțiva prieteni care se înnebunesc după roșcați, băiete. Păcat că ordinele îmi cer să omor toți Cărturarii. M-aș putea îmbogăți de pe urma ta.

Keenan strânge din dinți și se uită prin poiană după mine. Cum nu mă vede nicăieri, se liniștește și nu se împotrivește Războinicilor care îl leagă.

I-au găsit pe toți. Căruțele ard. În câteva clipe îi vor executa pe Cărturari, iar pe Afya și Tribalii ei probabil că-i vor duce la închisoare.

N-am niciun plan, dar mă întind oricum după paloșul lui Darin. Oare se vede? Nu se poate să se vadă. Hainele mele sigur sunt invizibile, la fel și ranița. Mă duc spre Keenan.

— Nu te mișca, îi șoptesc la ureche.

Lui Keenan i se taie respirația o clipă, dar altfel nu i se clintește niciun mușchi.

— Îți tai mai întâi legăturile de la mâini, apoi de la picioare, îi spun. Și o să-ți dau un paloș.

Keenan nu dă niciun semn că m-ar fi auzit. În timp ce îi tai legăturile de piele de la mâini, unul dintre legionari se apropie de Mască.

— Căruțele au fost distruse, zice el. Avem șase Tribali, cinci Cărturari adulți și doi copii.

— Grozav, zice Masca. Vom…

Sângele îi țâșnește șuvoi din gât. Keenan a sărit în picioare și i-a înfipt paloșul lui Darin în beregată. Ai fi trebuit să fie o lovitură mortală, dar soldatul e Mască, în fond. Se dă rapid în spate. Își apasă rana cu mâna și trăsăturile i se schimonosesc de furie.

Dau fuga la Afya și îi tai legăturile. Urmează Zehr. Până când ajung la Riz, Vana și Cărturari, în poiană s-a dezlănțuit iadul. Keenan se luptă corp la corp cu Masca, iar Războinicul încearcă să-l pună la pământ. Zehr dansează în jurul săbiilor a trei legionari, trăgând săgeți atât de iute, încât nici nu-l văd când încordează arcul. Aud un țipăt. Mă întorc și o văd pe Vana ținându-se de un braț plin de sânge, în timp ce tatăl ei dovedește doi auxiliari cu un ciomag.

— Izzi! Treci în spatele meu!

Gibran o apără cu corpul lui pe Izzi în timp ce încrucișează sabia cu un legionar.

— Omorâți-i! le strigă Masca oamenilor lui. Omorâți-i pe toți!

Miladh i-l dă pe Ayan uneia dintre surori și înșfacă o bucată de lemn în flăcări desprinsă dintr-o căruță. O flutură prin fața unui auxiliar care vine spre el, făcându-l să sară înapoi. Alt auxiliar se îndreaptă spre Cărturari cu paloșul scos, dar țâșnesc eu spre el. Îi înfig pumnalul în mijlocul spatelui și trag în sus, cum m-a învățat Keenan. Bărbatul cade zvârcolindu-se în țărână.

Una dintre surorile lui Miladh îl atacă pe celălalt auxiliar, iar când soldatul nu-i atent, Miladh îl lovește cu lemnul în flăcări, aprinzându-i hainele. Soldatul țipă și se rostogolește pe jos, încercând să stingă focul.

— Tu… ai dispărut, se bâlbâie Miladh holbându-se la mine, dar nu-i momentul să-i explic.

Mă las în genunchi și apuc pumnalele auxiliarului. Îi arunc unul lui Miladh, pe celălalt surorii lui.

— Ascundeți-vă! le strig. În pădure! Luați copiii!

Una dintre surori se duce spre copaci, dar cealaltă rămâne lângă Miladh și atacă amândoi un legionar care se apropia de ei.

În cealaltă parte a taberei, Keenan îi ține piept Măștii, ajutat fără-ndoială și de sângele care șiroiește din gâtul bărbatului mai voinic. Paloșul scurt al Afyei strălucește periculos în lumina focului în timp ce doboară un auxiliar. *Zaldara* se întoarce imediat să înfrunte un legionar. Zehr și-a doborât doi dintre dușmani și se luptă feroce cu cel rămas. Ultimul dintre legionari le dă târcoale lui Izzi și lui Gibran.

Prietena mea are un arc în mână; îl țintește pe legionarul cu care se luptă Zehr, apoi îi înfige o săgeată fix în gât.

La câțiva metri de ea, Riz și Vana continuă să se lupte cu auxiliarii. Fruntea lui Riz e brăzdată toată de încruntare și încearcă să se ferească de unul dintre soldați. Bărbatul îi trage un pumn în burtă. Tribalul cu părul ca argintul se îndoaie de mijloc și, spre groaza mea, peste o clipă îi iese o sabie prin spate.

— Tată! țipă Vana. La naiba, tată!

— Riz?

Gibran expediază unul dintre legionari cu o lovitură și dă fuga spre vărul lui.

— Gibran! strig eu.

Legionarul care se învârtea în jurul lui face un salt înainte. Gibran ridică sabia, dar lama se rupe.

Urmează o străfulgerare de oțel și un scrâșnet oribil.

Gibran se albește la față, în timp ce Izzi se clatină pe picioare, iar din piept îi țâșnește un șuvoi incredibil de sânge. *N-a murit. Poate supraviețui. Izzi e puternică.* Dau fuga spre ei, cu gura deschisă într-un urlet nebunesc, în timp ce legionarul care a înjunghiat-o pe Izzi se repede către Gibran.

Gâtul băiatului Tribal e în bătaia armei; în timp ce mă arunc spre el nu mă pot gândi decât că, dacă moare, Izzi va rămâne din nou cu inima frântă. Merită mai mult de-atât.

— Gib!

Strigătul îngrozit al Afyei îmi face părul măciucă și îmi răsună în urechi până când opresc paloșul legionarului cu pumnalul meu, la doar câțiva centimetri de gâtul lui Gibran. Mă folosesc de forța pe care mi-o dă revărsarea bruscă de adrenalină ca să împing soldatul în spate. Își pierde echilibrul pentru o clipă, apoi mă înșfacă de gât și mă dezarmează dintr-o mișcare. Îl lovesc cu piciorul, încercând să-l nimeresc cu genunchiul în vintre, dar mă trântește la pământ. Văd stele verzi, apoi un fulger roșu. Brusc, sunt împroșcată pe față cu sânge cald, iar legionarul se prăvălește mort deasupra mea.

— Laia!

Keenan îl împinge pe bărbat de pe mine și mă ridică în picioare. În spatele lui, Masca zace moartă, la fel și ceilalți Războinici.

Vana hohotește lângă tatăl ei căzut, cu Afya alături. Ayan se agață de Miladh, în timp ce Sena își scutură mama moartă, încercând s-o trezească. Zehr se apropie șchiopătând de Cărturari, sângerând din zeci de răni.

— Laia, zice Keenan cu voce gâtuită, iar eu mă întorc.

Nu. Nu, Izzi! Îmi vine să închid ochii și să fug de ce văd.

Dar picioarele mă duc singure înainte și mă prăbușesc lângă Izzi. Gibran o leagănă în brațe.

Prietena mea are ochiul deschis; mă caută. Mă forțez să-mi desprind privirea de la rana adâncă din pieptul ei. *Blestemat fie Imperiul! Îl voi arde din temelii pentru asta! Îl voi distruge!*

Scormonesc în raniță. *Trebuie doar să i se coasă rana.*

O cataplasmă cu Alunul Vrăjitoarei și ceai, un ceai anume. Dar știu, în timp ce umblu printre sticluțe, că nu există leac, nu există poțiune destul de puternică să împiedice moartea. Izzi mai are de trăit câteva clipe, cel mult.

Îmi iau prietena de mână; mâna ei e mică și rece. Încerc să-i rostesc numele, dar vocea mi-a pierit. Gibran hohotește, o imploră să rămână printre noi.

Keenan stă în picioare în spatele meu. Îl simt cum îmi pune mâinile pe umeri și mă strânge ușor.

— L-Laia…

Un balonaș de sânge se formează în colțul gurii lui Izzi, apoi se sparge.

— Iz, îmi regăsesc eu vocea. Rămâi cu mine. Nu mă părăsi. Să nu îndrăznești! Gândește-te câte ai să-i povestești Bucătăresei.

— Laia, șoptește ea. Mă tem…

— Izzi.

O scutur ușurel, nevrând s-o doară.

— Izzi!

Ochiul ei castaniu și cald se uită în ochii mei, iar pentru o clipă mă gândesc că se va face bine. Există atât de multă viață în ea, atât de multă *Izzi.* Vreme de o bătaie de inimă se uită la mine – în mine – ca și cum mi-ar putea vedea în suflet.

Apoi se duce.

30. ELIAS

Țarcul cu cotețe de lângă Kauf pute a rahat de câine și-a blană râncedă. Nici măcar bandana trasă peste față nu mă poate feri de miros. Putoarea îmi întoarce stomacul pe dos.

Pe unde mă strecor aplecat prin zăpadă de-a lungul zidului sudic, hărmălaia câinilor este asurzitoare. Dar când trag cu ochiul spre intrarea în țarc, cinciarul de pază doarme tun lângă foc, la fel ca în ultimele trei dimineți.

Întredeschid ușa și mă lipesc de zid, încă ascuns de penumbra dinaintea zorilor. Trei zile de făcut planuri, de așteptat și de filat m-au condus la soluția asta. Dacă totul merge bine, mâine dimineață la ora asta îl voi fi scos pe Darin din închisoarea Kauf.

Țarcul mai întâi.

Șeful țarcului își vizitează domeniul o dată pe zi, la a doua bătaie a clopotului. Trei cinciari fac de pază în schimburi zi și noapte, dar numai câte unul o dată. Tot la câteva ore, un

auxiliar iese din închisoare ca să curețe cuștile, să hrănească și să antreneze animalele, iar uneori să repare săniile și hățurile.

La capătul întunecos al adăpostului, mă opresc lângă o cușcă din care trei câini mă latră de parcă aș fi Zburătorul însuși. Pantalonii de la salopetă și spatele pelerinei mele se destramă ușor, s-au uzat deja. Îmi țin respirația și îmi mânjesc un crac de pantaloni cu rahat de câine.

Îmi trag pe cap gluga pelerinei.

— Hei! strig apoi, sperând că e destul de întuneric ca să nu mi se vadă hainele, care nu arată în niciun caz a uniformă de la Kauf.

Cinciarul tresare și se trezește, apoi se întoarce cu ochii speriați. Mă vede și îngaimă niște scuze, coborând privirea plin de respect și teamă. Îi tai scurt bâiguielile.

— Dormi în timpul serviciului, răcnesc eu la el.

Auxiliarii, mai ales cei Plebei, sunt disprețuiți și umiliți de toată lumea de la Kauf. Majoritatea tinde să se poarte deosebit de urât cu cinciarii și cu prizonierii, singurele persoane din închisoare cu care pot face pe șefii.

— Ar trebui să te raportez șefului de țarc.

— Domnule, vă rog…

— Nu mai schelălăi. Mi-au ajuns câinii. Una dintre cățele m-a atacat când am încercat s-o scot din cușcă. Mi-a făcut praf hainele. Adu-mi altă uniformă! O pelerină și niște cizme, ale mele sunt pline de rahat. Sunt de două ori cât tine, ai grijă să-mi vină. Și să dea dracii să-i spui șefului de țarc. Atât îmi mai trebuie, să-mi taie nenorocitul rația.

— Da, domnule! Imediat, domnule!

Dă fuga afară din țarc, atât de speriat să nu-l torn că dormea în post, încât nici nu mă privește de două ori. Cât e plecat, hrănesc câinii și curăț cuștile. Un auxiliar care vine mai devreme ca de obicei poate părea ciudat, dar nu ieșit din comun, ținând cont de cât de puțin organizat e șeful țarcului. Un auxiliar care vine, dar nu-și face treaba ar trage un adevărat semnal de alarmă.

Când se întoarce, cinciarul mă găsește dezbrăcat la piele. Îi ordon să lase uniforma și să aștepte afară. Arunc în foc hainele și încălțările vechi, mă răstesc din nou la băiat cum se cuvine, apoi o iau spre nord, către fortăreață.

Jumătate din închisoare este săpată în întunecimea muntelui din spatele ei. Cealaltă jumătate iese din stâncă și seamănă cu o excrescență bolnavă. Un drum lat coboară șerpuind dinspre uriașa poartă de la intrare și se scurge ca un pârâu de sânge negru de-a lungul râului Amurg.

Zidurile închisorii, de două ori mai înalte decât cele de la Blackcliff, sunt decorate aproape în întregime cu frize, coloane și garguie cioplite în piatra cenușie. Pe meterezele crenelate patrulează auxiliari cu arcuri, iar în cele patru turnuri de observație stau de veghe legionari înarmați, făcând intrarea în închisoare extrem de dificilă, iar evadarea imposibilă.

Dar nu și pentru o Mască care a pus la cale totul timp de săptămâni întregi.

Deasupra, cerul rece este luminat de panglici unduite de lumină verde și violet. Li se spune Dansatorii Nordului și sunt spiritele morților care se bat pentru veșnicia în ceruri, asta cel puțin în folclorul Războinicilor.

Mă întreb ce-ar spune Shaeva despre asta. *Poate că o întrebi peste două săptămâni, când o să mori*. Pipăi în buzunar rezerva de Tellis, m-am aprovizionat exact pentru două săptămâni. Destul cât să mă țină până de *Rathana.*

În afară de extractul de Tellis, un șperaclu și pumnalele de aruncat legate de-a curmezișul pieptului, restul bunurilor mele, inclusiv paloșele Teluman, sunt ascunse în peștera unde intenționez să-l duc pe Darin. Am găsit locul mai mic decât mi-l aminteam, pe jumătate dărâmat și acoperit de grohotiș de la alunecările de pământ. Dar nu l-a ocupat niciun animal de pradă și e destul de mare să putem sta în el. Eu și Darin ar trebui să ne putem ascunde acolo până la sosirea Laiei.

Mă concentrez asupra hersei de la Kauf, care tocmai se deschide. Căruțe cu provizii șerpuiesc pe drumul către închisoare, aducând alimente pentru iarnă înainte ca trecătorile să fie acoperite de zăpadă. Dar soarele încă nu a răsărit și urmează să se schimbe garda, așa că livrarea se face haotic, iar sergentul de pază nu-i atent cine vine și pleacă dinspre țarcul câinilor.

Mă apropii de caravana de pe drum și mă amestec printre ceilalți paznici ai porții care verifică ca nu cumva să fie introduse astfel produse de contrabandă.

În timp ce mă uit printr-un coș cu tărtăcuțe, un baston mă lovește peste braț.

— Deja am controlat acolo, nătângule, zice o voce din spatele meu, iar când mă întorc, văd un legionar morocănos și bărbos.

— Iertare, domnule, zic eu repede și mă grăbesc spre căruța următoare.

Nu veni după mine. Nu mă întreba cum mă cheamă. Nu mă întreba din ce pluton sunt.

— Cum te cheamă, soldat? Nu te-am mai văzut…

BUM-bum-BUM-BUM-bum.

O dată în viață sunt al naibii de încântat să aud tobele, care tocmai au anunțat schimbarea gărzii. Legionarul se întoarce, distras pentru o clipă, iar eu mă amestec rapid cu mulțimea de auxiliari care se îndreaptă către închisoare. Când mă uit înapoi, legionarul s-a dus deja la căruța următoare.

Cât pe ce, Elias.

Rămân ușor în urma plutonului, cu gluga trasă peste cap și bandana legată bine peste față. Dacă oamenii își dau seama că printre ei este un soldat în plus, sunt mort.

Mă străduiesc să nu mai fiu atât de încordat, să calc cu pas egal și ostenit. *Ești unul dintre ei, Elias. Rupt de oboseală după rondul de noapte, gata să bei un grog și să te culci.* Traversez curtea pudrată cu zăpadă a închisorii, de două ori mai mare decât terenul de antrenament de la Academia Blackcliff. Torțe negre cu flăcări albastre luminează fiecare centimetru al curții. Interiorul închisorii, știu deja, este la fel de bine luminat. Douăzeci de auxiliari desemnați de Gardianul-șef au drept singură grijă ca torțele să nu se stingă niciodată. Niciun prizonier de la Kauf n-a reușit vreodată să-și ia întunericul drept aliat.

Deși risc să fiu dat de gol de ceilalți soldați, îmi croiesc drum până în mijlocul grupului atunci când ne apropiem de intrarea principală a închisorii, unde stau de strajă două Măști.

Măștile sunt cu ochii pe soldații care intră, iar eu îmi pipăi armele cu degetele. Mă silesc să ascult discuțiile purtate cu voce scăzută de auxiliari.

— … să facem schimburi duble, pentru că jumătate din pluton a făcut intoxicație alimentară…

— … ieri au venit prizonieri noi, vreo zece…

— ... nu știu de ce ne mai obosim să-i înregistrăm. Comandantul e pe drum încoace, a zis căpitanul. Noul Împărat i-a ordonat să-i omoare pe toți Cărturarii care mai sunt aici...

Împietresc la auzul ultimelor cuvinte și încerc să țin sub control furia care mă năpădește prin toți porii. Comandantul, știam deja, curăță zona rurală de Cărturari. Dar nu mi-am dat seama că încearcă să-i extermine cu desăvârșire.

Sunt peste o mie de Cărturari în închisoarea asta și vor muri toți la comanda ei. *Pe toți dracii.* Aș vrea să-i pot elibera. Să dau buzna în închisoare, să omor paznicii, să stârnesc o revoltă.

Dorințe deșarte. În clipa asta, cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru Cărturari este să-l scot de-aici pe Darin. Cunoștințele lui i-ar putea ajuta poporul să aibă o șansă de ripostă.

Asta în cazul în care Gardianul-șef nu i-a distrus complet trupul sau mintea. Darin este tânăr, puternic și, evident, inteligent: exact genul de prizonier pe care îi place Gardianului să facă experimente.

Intru în închisoare neobservat de Măști și înaintez împreună cu ceilalți paznici pe culoarul principal. Închisoarea are forma unei moriști uriașe, cu șase holuri lungi dispuse radial. Războinicii, Tribalii, Marinarii și cei de dincolo de granițele Imperiului ocupă două pavilioane spre est. Cărturarii ocupă două pavilioane spre vest. Ultimele două pavilioane adăpostesc cazarma, sala de mese, bucătăria și cămările.

Chiar în centrul moriștii sunt două scări. Una urcă spre biroul Gardianului-șef și spre camerele Măștilor. Cealaltă coboară mult, mult, mult până la celulele de interogatorii. Mă cutremur și alung din minte gândul la micul iad de acolo.

Auxiliarii din jurul meu își scot glugile și bandanele, așa că rămân în urmă. Barba neîngrijită pe care mi-am lăsat-o în ultimele săptămâni merge ca deghizare câtă vreme nu se uită nimeni la mine îndeaproape. Dar acești oameni ar ști că n-am făcut de gardă cu ei la poartă.

Hai, Elias. Găsește-l pe Darin.

Fratele Laiei este un prizonier valoros. Gardianul-șef trebuie să fi auzit zvonurile împrăștiate de Spiro Teluman despre priceperea de fierar a băiatului. Probabil că vrea să-l țină separat de restul populației din Kauf. Darin n-are cum să fie în pavilioanele Cărturarilor sau în celelalte secțiuni comune ale

închisorii. Deținuții nu rămân mai mult de-o zi în celulele de interogatorii, altfel i-ar scoate de-acolo în coșciug. Nu mai rămâne decât izolarea.

Trec repede pe lângă celelalte gărzi care se îndreaptă spre diversele lor posturi. Când trec pe lângă intrarea spre celulele Cărturarilor, mă izbește un val de căldură puturoasă. În majoritatea locurilor din Kauf este frig de-ți vezi respirația. Ca să mențină aici o căldură de iad, Gardianul-șef folosește niște cuptoare enorme. În celule, hainele se dezintegrează în câteva săptămâni, tăieturile supurează, rănile purulente putrezesc. Prizonierii mai slabi mor la câteva zile după ce ajung în închisoare.

Când eram cinciar și am fost aici, am întrebat o Mască de ce nu lasă frigul să-i omoare pe prizonieri. *Căldura îi face să sufere mai mult,* mi-a răspuns.

Aud dovada acestei suferințe în vaietele care răsună în închisoare ca un cor de demoni. Încerc să nu le dau atenție, dar își fac oricum loc cu forța în mintea mea.

Plecați, la naiba!

Mă apropii de rotonda principală a închisorii Kauf și îmi atrage atenția o întețire a activității: soldații se îndepărtează repede de scara centrală. Coboară treptele o siluetă uscățivă, îmbrăcată în negru, cu fața mascată strălucind.

Pe toți dracii! Gardianul-șef. Singurul om din închisoarea asta care mă poate recunoaște dintr-o privire. Se mândrește cu faptul că își amintește fiecare detaliu despre oricine și orice. Înjur în barbă. A trecut un sfert de oră de la a șasea bătaie de clopot, întotdeauna la ora asta intră în celulele de interogatoriu. Trebuia să fi ținut minte.

Bătrânul este la câțiva metri de mine, vorbește cu o Mască de lângă el. Leagănă cu degetele lungi și subțiri o lădiță. Unelte pentru experimentele lui. Înăbuș greața care îmi urcă în gât și merg mai departe. Trec pe lângă scări, la doar câțiva pași de el.

În spatele meu, un țipăt sfâșie aerul. Doi legionari trec escortând un prizonier scos din celulă.

Cărturarul poartă doar o cârpă murdară în jurul șoldurilor și corpul emaciat îi este acoperit de răni. Când zărește ușa de metal care duce spre pavilionul celulelor de interogatoriu, urletele îi ajung la apogeu, iar mie mi se pare că o să-și rupă un braț încercând să scape. Mă simt din nou ca un cinciar care

asistă la nefericirea prizonierilor fără să poată face altceva decât să clocotească de ură neputincioasă.

Unul dintre legionari, sătul de vaietele bărbatului, ridică pumnul, pregătit să-l lase fără cunoștință.

— Nu! strigă Gardianul-șef de pe scară, cu vocea lui sinistră și stridentă. *„Țipătul este cel mai pur cântec al sufletului”,* citează el. *„Urletul sălbatic ne unește cu animalele primordiale, cu violența inexprimabilă a pământului”.*

Gardianul-șef face o pauză, apoi adaugă:

— Din Tiberius Antonius, filosoful lui Taius al Zecelea. Lăsați prizonierul să cânte ca să-l audă frații lui, îi lămurește el pe legionari.

Soldații îl târăsc pe bărbat prin ușa de fier. Gardianul-șef pornește după ei, apoi încetinește pasul. Aproape că am terminat de traversat rotonda, mă apropii de holul care duce spre celulele de la izolare. Gardianul-șef se întoarce și cercetează cinci dintre coridoarele laterale, apoi ajunge cu privirea la cel pe care sunt gata să intru eu. Aproape că îmi sare inima din piept.

Mergi înainte. Încearcă să pari morocănos. Nu te-a mai văzut de șase ani. Ai barbă. Nu te va recunoaște.

Aștept să treacă privirea bătrânului de parcă aș aștepta să cadă securea călăului. Totuși, după câteva secunde lungi, în cele din urmă se îndepărtează. Aud trântindu-se în urma lui ușa dinspre pavilionul celulelor de interogatoriu și respir din nou.

Coridorul pe care intru este mai pustiu decât rotonda, iar scara de piatră care duce la celulele izolatorului e încă și mai pustie. Un singur legionar stă de gardă la intrarea în hol, în fața primei uși din cele trei care duc spre celulele prizonierilor.

Salut, iar bărbatul mormăie un răspuns, neobosindu-se să-și ridice privirea de la cuțitul pe care îl ascute.

— Domnule, zic eu, am venit în vederea transferului unui prizonier.

Ridică puțin capul, doar cât să aibă timp să facă ochii mari când îl lovește pumnul meu în tâmplă. Îl prind să nu cadă, îi iau cheile și haina de la uniformă și îl așez ușor pe jos. Peste câteva minute, l-am legat, i-am pus căluș și l-am înghesuit într-o debara din apropiere.

Sper să nu umble nimeni în ea.

Lista cu transferurile zilei este prinsă într-un cui de lângă ușă. O parcurg rapid. Pe urmă descui prima ușă, pe a doua, pe ultima și pătrund pe un hol lung și umed, luminat de o singură torță cu flacără albastră.

Legionarul plictisit de la intrare mă privește surprins de la biroul lui.

— Unde-i caporalul Libran? întreabă el.

— A mâncat ceva care l-a stricat la stomac, îi spun. Sunt nou aici. Am venit cu fregata de ieri.

Mă uit pe furiș la ecusonul cu numele lui. *Caporal Cultar.* Un Plebeu, așadar. Îi întind mâna.

— Caporal Scribor, mă prezint.

Când aude un alt nume Plebeu, Cultar se destinde.

— Ar trebui să te întorci la postul tău, zice el.

Mă vede că șovăi și rânjește cu înțeles.

— Nu știu cum era acolo de unde vii, dar Gardianul-șef de aici nu le permite oamenilor lui să intre în contact cu prizonierii de la izolare. Dacă vrei să te distrezi, trebuie să aștepți până te trimit de pază la celulele comune.

Îmi înghit scârba.

— Gardianul-șef mi-a spus să-i duc un prizonier la a șaptea bătaie de clopot, zic eu. Dar nu-l văd pe lista de transferuri. Știi ceva despre asta? E vorba de un flăcău Cărturar. Tânăr. Păr blond, ochi albaștri.

Mă silesc să nu spun mai mult. *Pas cu pas, Elias.*

Cultar scoate propria lui listă de transferuri.

— N-am așa ceva.

Vorbesc cu ușoară iritare.

— Sigur? Gardianul-șef a insistat. Băiatul e valoros. Toată țara vorbește despre el. Se zice că știe să facă oțel serric.

— Aha, despre ăla-i vorba.

Mă silesc să par plictisit. *Pe toți dracii.* Cultar știe cine-i Darin. Asta înseamnă că băiatul chiar se află la izolare.

— De ce naiba întreabă Gardianul-șef de el? se scarpină Cultar în cap. Băiatul e mort. De mai multe săptămâni.

Euforia mea se spulberă.

— *Mort?*

Cultar mă privește bănuitor, iar eu îmi potolesc vocea.

— Cum a murit?

— L-au dus la celulele de interogatoriu și n-a mai ieșit de acolo. A primit ce a meritat, șobolănașul arogant. La fiecare apel, refuza să-și dea numărul. Își spunea mereu pe numele lui ticălos de Cărturar, *Darin.* De parcă era mândru de el.

Mă reazem de biroul lui Cultar. Ecoul cuvintelor lui se stinge încet. Darin nu poate fi mort. Nu se poate! Ce-o să-i spun Laiei?

Trebuia să fi ajuns aici mai repede, Elias. Trebuia să fi găsit o cale. Proporțiile uriașe ale eșecului meu mă doboară și, cu toate că la Blackcliff m-au antrenat să nu-mi arăt emoțiile, în clipa asta uit complet.

— Blestemații de Cărturari au jelit săptămâni în șir când au aflat, chicotește Cultar, neatent la mine. Marele lor mântuitor, dus pe lumea cealaltă…

— Vorbește despre el cum se cuvine, zic eu, înșfăcându-l pe legionar de guler și trăgându-l spre mine. Tu stai aici și faci o treabă la care s-ar pricepe și un tâmpit de cinciar, dar faci pe deșteptul cu lucruri pe care nici nu ești în stare să le înțelegi.

Îi ard un cap în gură și îi dau un brânci. Toată furia și frustrarea îmi explodează în corp și-mi alungă orice urmă de judecată. Omul zboară în spate și se lovește de zid cu o bufnitură zdravănă, dând ochii peste cap. Alunecă pe podea și îi mai trag un ultim șut. Nu se va trezi prea curând, dacă se va mai trezi vreodată.

Ieși de-aici, Elias. Du-te la Laia. Spune-i ce s-a întâmplat. Încă furibund de la auzul veștii că Darin a murit, îl trag pe Cultar spre una dintre celulele goale, îl arunc înăuntru și îl încui acolo.

Dar când mă îndrept spre ușă ca să ies din pavilion, aud zăvorul zăngănind.

Mânerul ușii. Cheie în încuietoare. Butucul încuietorii se învârte. Ascunde-te! îmi urlă mintea mea. *Ascunde-te!*

Dar n-am unde să mă ascund în altă parte decât în spatele biroului lui Cultar. Mă las jos și mă fac ghem, cu inima bubuind și pumnalele la îndemână.

Sper să fie vreun sclav Cărturar care aduce mâncarea. Sau un cinciar care transmite un ordin. Cineva ușor de amuțit. Ușa se deschide, aud pași ușori pe piatră, iar fruntea mi se umple de broboane de sudoare.

— Elias.

Înțepenesc complet la auzul vocii pițigăiate a Gardianului-șef. *Nu, la naiba. Nu.*

— Ieși de-acolo. Te așteptam.

31. HELENE

Familia mea sau Elias.

Familia mea. Sau Elias.

Plecăm de pe Cardium Rock și Avitas vine după mine. Incertitudinea mă face să-mi simt corpul amorțit. Nu bag de seamă că Nordicul e în spatele meu decât la jumătatea drumului spre poarta de nord a Antiumului.

— Lasă-mă-n pace, flutur eu din mână. N-am nevoie de tine.

— Am datoria să…

Mă răsucesc spre el și îi pun un cuțit la gât. Ridică mâinile încet, dar fără prudența pe care ar fi arătat-o dacă ar fi crezut cu adevărat că l-aș putea ucide. Asta mă înfurie și mai tare.

— Nu-mi pasă. Vreau să fiu singură. Stai departe de mine, sau corpul tău va fi nevoit curând să-și caute alt cap.

— Cu tot respectul, Mare Sfrâncioc, spune-mi te rog unde te duci și când te vei întoarce. Dacă pățești ceva…

Deja mă îndepărtez de el.

— Atunci, stăpâna ta va fi încântată, îi strig eu peste umăr. Lasă-mă-n pace, Harper. E un ordin.

Peste câteva minute, ies din Antium. *Nu sunt destui oameni înarmați la poarta de nord,* mă descopăr eu gândind, într-o încercare disperată de a-mi scoate din minte vorbele pe care Marcus tocmai mi le-a spus. *Ar trebui să discut despre asta cu căpitanul gărzii orașului.*

Ridic privirea și îmi dau seama încotro mă îndrept. Corpul meu a știut înaintea minții. Antium este construit la poalele muntelui Videns, unde sălășluiesc Profeții în bârlogul lor de piatră. Poteca spre peșterile lor este bătută bine; în fiecare dimineață, în zori, pornesc pe ea pelerini care urcă sus de tot în Nevennes să se închine clarvăzătorilor cu ochii roșii. Pe vremuri credeam că înțeleg de ce. Credeam că nemulțumirea lui Elias față de Profeți era semn de cinism. O blasfemie, chiar.

Escroci complotiști, îi numea el. Șarlatani ascunși în peșteri. Poate că a avut dreptate tot timpul.

Depășesc câțiva pelerini care urcă muntele, mânată de furie și de ceva ce nici nu îndrăznesc să identific. Ceva ce am simțit ultima oară când i-am jurat credință lui Marcus.

Helene, ești așa o proastă! Îmi dau seama acum că o parte din mine a sperat că Elias va scăpa indiferent ce s-ar fi întâmplat cu Imperiul din cauza asta. Ce slăbiciune! Mi-e silă de partea aia din mine.

Acum nu mai pot spera așa ceva. Familia mea înseamnă legături de sânge, rude, Casă. Și totuși, nu cu ei am petrecut unsprezece luni din fiecare an. N-am ucis prima oară cu ei alături și nici n-am umblat pe holurile bântuite și ucigașe de la Blackcliff împreună cu ei.

Poteca urcă până la șase sute de metri înălțime, apoi se transformă întinzându-se într-o vale presărată cu pietre. Pelerinii se adună grămadă în capătul îndepărtat al ei, lângă o peșteră aproape neobservabilă.

Mulți se apropie de peșteră, dar o forță necunoscută îi oprește la câțiva metri de intrare.

Încercați să mă opriți și pe mine, le urlu eu în minte Profeților. *Să vedem ce se întâmplă.*

Furia mă mână pe lângă grupul de pelerini direct spre intrarea peșterii. Un Profet-femeie așteaptă acolo în întuneric, cu brațele încrucișate la piept.

— Mare Sfrâncioc.

Ochii îi strălucesc roșii de sub glugă și trebuie să-mi încordez auzul ca să aud ce spune.

— Vino.

O urmez pe un coridor luminat de lămpi cu flacără albastră. Lumina lor aruncă pe stalactitele de deasupra noastră o strălucire neobișnuită, ca de cobalt.

Intrăm de pe coridor într-o grotă înaltă, perfect pătrată. Chiar în mijlocul ei se află un ochi mare cu apă nemișcată, luminat de o deschizătură din acoperișul de stâncă de deasupra. Lângă apă stă o siluetă solitară și se uită în adâncurile ei.

Însoțitoarea mea încetinește pasul.

— Te așteaptă.

Face semn din cap către siluetă. *Cain.*

— Domolește-ți furia, Sfrânciocule. Îți simțim mânia în sânge la fel cum simți tu mușcătura oțelului pe piele.

Mă duc cu pași mari spre Cain, strângând paloșul în mână. *Vă voi zdrobi cu mânia mea. Vă voi face una cu pământul.* Mă opresc chiar lângă el, cu o înjurătură urâtă pe buze. Pe urmă îi întâlnesc privirea așezată și mă înfior. Mă părăsește puterea.

— Spune-mi că nu va păți nimic.

Știu că vorbesc ca un copil. Dar nu mă pot împiedica.

— Ca înainte. Spune-mi că dacă îmi respect jurământul de credință, Elias nu va muri.

— Nu pot face asta, Sfrânciocule.

— Mi-ai spus că dacă îmi ascult inima, Imperiul va fi bine slujit. Mi-ai spus să am credință. Cum te poți aștepta să am credință, dacă el va muri? Trebuie să-l ucid – altfel, familia mea va fi pierdută. Trebuie să *aleg.* Poți, ești în stare să înțelegi…

— Sfrânciocule, zice Cain. Cum se face o Mască?

Răspunde la întrebare cu altă întrebare. Așa proceda tata când aveam dispute filosofice. Mă scotea întotdeauna din sărite.

— O Mască se face prin antrenament și disciplină.

— Nu. Cum se face o Mască?

Cain îmi dă ocol, cu mâinile ascunse în robă, urmărindu-mă de sub gluga lui neagră și grea.

— Prin instrucție riguroasă la Blackcliff.

Cain clatină din cap și face un pas spre mine. Stânca de sub picioarele mele tremură.

— Nu, Sfrâncioc. Cum se *face* cu adevărat o Mască?

Mă apucă furia și o țin în frâu ca pe un cal nerăbdător.

— Nu înțeleg ce vrei, zic eu. Suntem făcuți prin durere. Prin suferință. Prin chin, sânge și lacrimi.

Cain oftează.

— Este o întrebare capcană, Aquilla. O Mască nu este făcută. Este re-făcută. Mai întâi e distrusă. Este despuiată până la copilul tremurător care trăiește în miezul ei. Nu contează cât de puternică se consideră. Blackcliff o face mică, o umilește, o înjosește. Dar dacă supraviețuiește, se naște din nou. Se ridică din lumea întunecată a eșecului și a disperării ca să poată deveni la fel de înspăimântătoare ca tot ceea ce-a distrus-o. Ca să poată cunoaște întunericul și să-l folosească drept paloș și scut în misiunea ei în slujba Imperiului.

Cain ridică o mână spre chipul meu ca un tată care-și mângâie nou-născutul și-i simt degetele pergamentoase reci pe piele.

— Tu ești o Mască, da, șoptește el. Dar nu ești terminată. Ești capodopera mea, Helene Aquilla, însă abia mi-am început treaba. Dacă supraviețuiești, vei deveni o forță de care se va ține cont pe lumea asta. Dar mai întâi trebuie să fii nimicită. Mai întâi vei fi distrusă.

— Înseamnă că va trebui să-l ucid?

Ce altceva ar putea însemna asta? Cel mai bun mod de a mă distruge pe mine este prin Elias. Doar el a știut întotdeauna cum să mă facă praf.

— Încercările, jurământul pe care l-am făcut față de tine. Toate au fost degeaba?

— În viață există mai mult decât dragoste, Helene Aquilla. Există datorie. Familie. Casă. Oamenii pe care îi conduci. Făgăduieli pe care le faci. Tatăl tău știe asta. Vei ști și tu, până la sfârșit.

Îmi ridică bărbia cu ochi de o tristețe de nepătruns.

— Majoritatea oamenilor, zice Cain, nu sunt decât niște scântei în marea întunecime a timpului. Dar tu, Helene Aquilla, nu ești o scânteie de-o clipă. Tu ești o torță în noapte – asta dacă îți îngădui să arzi.

— Spune-mi doar…

— Cauți asigurări, zice Profetul. Nu-ți pot oferi niciuna. Dacă îți încâlci legământul, te va costa. Te va costa și dacă îl vei ține. Numai tu poți cântări prețul fiecărui lucru.

— Ce se va întâmpla mai departe?

Nu știu de ce întreb asta, e zadarnic.

— Tu vezi viitorul, Cain. Spune-mi. E mai bine să știu.

— Crezi că dacă știi, îți va fi mai ușor, Sfrânciocule, zice el. Dar cunoașterea face să fie mai greu.

Îl apasă o tristețe veche de un mileniu, atât de arzătoare, încât trebuie să mă uit în altă parte. Șoapta îi e slabă, iar corpul îi pălește.

— Cunoașterea e un blestem.

Îl urmăresc până când dispare. Îmi simt inima un abis uriaș, golită de orice altceva în afară de avertismentul lui Cain și de o frică amețitoare.

Mai întâi vei fi nimicită.

Uciderea lui Elias mă va distruge. Simt acest adevăr până în măduva oaselor. Uciderea lui Elias înseamnă nimicirea mea.

32. LAIA

Afya nu-mi lasă timp să-mi iau rămas bun, nici să jelesc. Scot peticul de piele de pe ochiul lui Izzi, îi arunc o mantie peste față și fug. Măcar eu am scăpat cu bagaj cu tot și cu paloșul lui Darin. Toți ceilalți au rămas doar cu hainele de pe ei și ce mai au prin desagii de la șa.

Până și de cai ne-am despărțit, din clipa când am ajuns la râul Taius, despuiați de orice pecete și trimiși în galop spre vest. Singurele cuvinte de adio spuse de Afya animalelor au fost niște mormăieli furioase despre cât au costat-o.

Barca furată de la pontonul unui pescar va dispărea și ea curând. Dincolo de ușa rablagită a grajdului plin de mucegai în care ne-am ascuns, îl văd pe Keenan pe malul râului cum scufundă barca.

Se aud tunete bubuind. Picături de zloată cad printr-o gaură din acoperiș și îmi aterizează pe nas. Mai sunt ore până în zori.

Mă uit la Afya, care ține o lampă chioară pe jos lângă ea și desenează în praf o hartă, în timp ce vorbește încet cu Vana.

— ...și spune-i că-l caut pentru că mi-a promis o favoare, zice *Zaldara,* întinzându-i Vanei un bănuț-zălog. Să te ducă pe tine la Aish, iar pe acești Cărturari să-i ducă până în Ținuturile Libere.

Unul dintre Cărturari, Miladh, se apropie de Afya și îi înfruntă furia.

— Îmi pare rău, zice el. Dacă într-o zi îmi va sta în puteri să te răsplătesc pentru tot ce-ai făcut, o voi face însutit.

— Rămâi în viață, zice Afya, iar privirea i se îndulcește puțin când dă din cap înspre copii. Apără-i. Ajută-i pe toți cei pe care poți. E singura răsplată pe care mă aștept s-o primesc.

Când ea se îndepărtează și nu ne mai poate auzi, mă apropii de Miladh, care încearcă acum să facă dintr-o bucată de cârpă o eșarfă în care să poarte copilul. Îi arăt cum să-i aranjeze faldurile, iar el mă privește cu o curiozitate temătoare. Probabil că se întreabă ce-o fi văzut în căruța Afyei.

— Nu știu cum am dispărut, zic eu în cele din urmă. A fost prima oară când mi-am dat seama că am făcut-o.

— E o șmecherie folositoare pentru o fată Cărturărească, zice Miladh.

Se uită la Afya și la Gibran, care vorbesc în șoaptă de cealaltă parte a grajdului.

— În barcă, băiatul a spus ceva despre salvarea unui Cărturar care știe secretul oțelului de Serra.

Râcâi pământul cu piciorul.

— E fratele meu, zic.

— Nu-i prima oară când aud de el, zice Miladh, punându-și fiul în eșarfa. Dar este prima oară când am motiv să sper. Salvează-l, Laia din Serra. Poporul nostru are nevoie de el. Și tu la fel.

Mă uit la băiețelul din brațele lui. Ayan. Are sub genele de jos mici cearcăne negre ca niște semiluni. Se uită și el la mine și îi ating obrazul fin și rotund. Ar trebui să fie inocent. Dar a văzut lucruri pe care n-ar trebui să le vadă niciun copil. Ce va deveni, când va crește mare? În ce-l va transforma toată această violență? Va supraviețui? *Nu vreau să văd încă un copil uitat cu un nume uitat,* mă rog eu. *Nu vreau să văd încă un Cărturar pierdut.*

Vana strigă ceva și împreună cu Zehr îi conduce în noapte pe Miladh, pe surorile lui și pe copii. Ayan se întoarce să se uite la mine. Mă silesc să-i zâmbesc, bunicu' mereu zicea că nu-i poți zâmbi niciodată prea mult unui copil. Ultimul lucru pe care-l văd înainte să se piardă în întuneric sunt ochii lui atât de negri continuând să mă urmărească nemișcați.

Mă întorc spre Afya, prinsă într-o discuție cu fratele ei. După expresia pe care i-o deslușesc pe chip, dacă îi întrerup, mă aleg cu un pumn în față.

Înainte să mă hotărăsc eu ce să fac, Keenan se strecoară în grajd. Zloata s-a îndesit, iar părul lui roșu i s-a lipit de cap, părând aproape negru în bezna aia.

Vede bucățica de piele din mâna mea și se oprește. Pe urmă face doi pași și mă trage la piept fără să stea pe gânduri, învăluindu-mă în brațe. De când am scăpat din mâinile Războinicilor, este prima oară când avem răgaz măcar să ne uităm unul la celălalt. Dar mă simt amorțită în brațele lui, nu sunt în stare să mă destind și să mă lipesc de el sau să-i las căldura să-mi alunge răceala care mi-a cuprins oasele din clipa în care am văzut pieptul lui Izzi despicat.

— Am lăsat-o acolo, spun eu lipită de el. Am lăsat-o…

Să putrezească. Să-i curețe prădătorii carnea de pe oase sau s-o arunce cineva într-un mormânt necunoscut. Cuvintele sunt prea oribile ca să le rostesc.

— Știu, zice Keenan cu vocea gâtuită și chipul alb ca varul. Cerule, știu…

— Nu mă poți obliga!

Întorc capul spre celălalt capăt al grajdului, unde Afya pare pe punctul să zdrobească felinarul în mâini. Gibran seamănă acum cu sora lui mult mai tare decât îi convine ei de obicei.

— Asta-i datoria ta, prostule. Cineva trebuie să preia conducerea tribului dacă nu mă întorc, și n-am chef să fie unul dintre verii tăi idioți.

— Trebuia să te fi gândit înainte să mă iei cu tine, zice Gibran, rămânând nas în nas cu Afya. Dacă fratele Laiei poate face oțelul cu care să-i învingem pe Războinici, atunci suntem datori față de Riz și de Izzi să-l salvăm.

— Am mai avut de-a face și înainte cu cruzimea Războinicilor…

— Nu în felul ăsta, zice el. Ne-au disprețuit și ne-au furat, este adevărat, dar nu ne-au măcelărit niciodată. I-au tot ucis pe Cărturari, iar asta i-a făcut îndrăzneți. Urmăm noi. Unde vor mai găsi sclavi, dacă ucid toți Cărturarii?

Nările Afyei freamătă.

— În cazul ăsta, zice ea, luptă-te cu ei pe teritoriile Tribalilor. Cu siguranță n-o vei putea face din închisoarea Kauf.

— Ascultați, zic eu, nu cred că…

Șefa de trib se întoarce, de parcă sunetul vocii mele ar fi declanșat o explozie care mocnește de ore în șir.

— Tu, șuieră ea. Tu ești motivul acestui dezastru. Noi, restul, am plătit tribut de sânge pentru tine, iar tu ai *dispărut.*

Se schimonosește la față de furie.

— Ai intrat în ascunzătoarea pentru contrabandă, iar când a deschis-o Masca, *erai nevăzută!* Nu mi-am dat seama până atunci că transportam o vrăjitoare.

— Afya!

Vocea lui Keenan ascunde un avertisment. N-a spus nimic despre invizibilitatea mea. N-a fost timp până acum.

— Nu știam că pot să fac asta, zic eu. A fost prima oară. Eram disperată. Poate că de asta a funcționat.

— Foarte convenabil pentru tine, zice Afya. Numai că noi, restul, nu ne pricepem la magie neagră.

— Atunci trebuie să plecați.

Încearcă să protesteze, dar ridic mâna.

— Keenan știe case conspirative în care putem sta. Mi-a propus asta și înainte, dar nu l-am ascultat.

Cerule, ce mult aș vrea s-o fi făcut!

— El și cu mine putem ajunge la Kauf pe cont propriu. Fără căruțe înaintăm chiar mai repede.

— Căruțele v-au apărat, zice Afya. Am făcut un legământ…

— Unui om care a plecat de mult.

Răceala din vocea lui Keenan îmi amintește de momentul în care ne-am cunoscut.

Afya se ridică în picioare cât e de înaltă.

— Ești Cărturar și rebel, tu nu înțelegi onoarea.

— Ce onoare există într-o moarte inutilă? o întreb eu. Darin ar urî gândul că e nevoie de atâtea morți pentru salvarea lui. Nu vă pot ordona să mă părăsiți. Nu pot decât să vă rog.

Mă întorc spre Gibran.

— Cred că Războinicii se vor întoarce în cele din urmă asupra Tribalilor. Jur că dacă Darin și cu mine ajungem în Marinn, veți fi recunoscuți și ascultați.

— Izzi era dispusă să moară pentru asta.

— Ea… ea n-avea unde să se ducă în altă parte. Adevărul crud al singurătății prietenei mele pe lumea asta mă lovește cu putere. Îmi înăbuș durerea.

— N-ar fi trebuit s-o iau cu mine. A fost hotărârea mea și a fost greșită, spun eu și mă simt golită când o fac. Și n-o să mai iau o astfel de hotărâre. Vă rog, plecați. Încă o mai puteți ajunge pe Vana.

— Nu-mi place treaba asta.

Tribala îi aruncă lui Keenan o privire plină de neîncredere care mă surprinde.

— Nu-mi place deloc.

Keenan mijește ochii.

— O să-ți placă și mai puțin să mori.

— Onoarea îmi cere să te însoțesc, fato.

Afya stinge lampa. Grajdul pare și mai întunecos decât ar trebui să fie.

— Dar tot onoarea îmi cere să nu nesocotesc hotărârea unei femei în ce privește soarta ei. Cerul mi-e martor că se întâmplă mult prea des în lumea noastră blestemată. Când îl vezi pe Elias, spune-i asta din partea mea, adaugă ea după o pauză.

Ăsta-i singurul rămas-bun de care am parte. Gibran iese vijelios din hambar. Afya își dă ochii peste cap și îl urmează.

Keenan și cu mine rămânem singuri, cu lapovița care răpăie monoton în jurul nostru. Când îl privesc în ochi, în minte îmi răsare un gând: *Așa este corect. Așa trebuie să fie. Așa trebuia să fi fost dintotdeauna.*

— Există o casă conspirativă la vreo douăzeci de kilometri de-aici.

Keenan mă apucă de braț și mă smulge din reverie.

— Dacă ne mișcăm repede, putem ajunge acolo înaintea zorilor.

O parte din mine vrea să-l întrebe dacă am luat hotărârea cea bună. După atâtea greșeli, tânjesc să mi se spună că n-am distrus iar totul.

El ar spune da, desigur. M-ar liniști și mi-ar spune că așa e cel mai bine. Dar faptul că procedez corect acum nu îndreaptă toate greșelile pe care le-am făcut deja.

Așa că nu întreb. Încuviințez pur și simplu, iar el o ia înainte. După tot ce s-a întâmplat, nu merit să fiu liniștită.

PARTEA A TREIA

ÎNCHISOAREA NEAGRĂ

33. ELIAS

Umbra filiformă a Gardianului-șef cade asupra mea. Capul lui triunghiular și degetele subțiri mă duc cu gândul la o călugăriță. Îl pot nimeri fără probleme, dar pumnalele înțepenesc în mâinile mele. Văd cine-i lângă el și orice gând ucigaș îmi dispare din minte.

Are cu el un copil Cărturar de vreo nouă-zece ani. Subnutrit, murdar și mut ca un cadavru. Cătușele de la mâini nu sunt de prizonier, ci de sclav. Gardianul îi ține un cuțit la gât. Pârâiașe de sânge curg de pe gâtul copilului pe niște haine jegoase.

Șase Măști îl urmează pe Gardian în pavilion. Toate poartă însemnele Casei Sisellia, familia din care se trage. Toate au câte o săgeată ațintită spre inima mea.

I-aș putea doborî pe toți, în ciuda săgeților. Dacă mă las la pământ suficient de repede și folosesc masa drept scut…

— *Nicio stea nu strălucește mai tare decât un copil cu ochi luminoși; pentru el aș fi în stare să-mi dau viața*, recită Gardianul cu voce limpede de tenor, adecvată înfățișării lui îngrijite. E mic, zice el arătând spre copil, dar minunat de rezistent, după cum am descoperit. Îl pot face să sângereze ore în șir, dacă vrei.

Las pumnalul să cadă.

— Fascinant, murmură Gardianul. Vezi, Drusius, cum i se măresc pupilele lui Veturius, cum îi crește pulsul, cum până și în fața unei morți sigure se uită în toate părțile, căutând o cale de scăpare? Doar prezența acestui copil îl leagă de mâini.

— Da, domnule Gardian-șef, răspunde fără pic de interes una dintre Măști – Drusius, pesemne.

— Elias, zice Gardianul, Drusius și ceilalți te vor deposeda de arme. Îți sugerez să nu te împotrivești. N-aș vrea să-i fac rău copilului. Este unul dintre specimenele mele preferate.

Pe toți dracii! Măștile mă înconjoară și în câteva secunde rămân fără arme, cizme, șperaclu, Tellis și majoritatea hainelor. Nu mă împotrivesc. Dacă vreau să scap din locul ăsta, trebuie să-mi conserv energia.

Și voi scăpa. Însuși faptul că Gardianul-șef nu m-a ucis arată că vrea ceva de la mine. Mă va ține în viață până va obține ce dorește.

Gardianul se uită cum Măștile mă încătușează și mă împing lângă zid.

— Îmi place punctualitatea ta, Elias.

Bătrânul ține pumnalul relaxat, cam la două degete de gâtul băiatului.

— Este o calitate nobilă, pe care o respect. Deși mărturisesc că nu înțeleg *ce* cauți aici. Un tânăr inteligent ar fi fost până acum departe, în Ținuturile Sudice.

Mă privește întrebător.

— Doar nu te aștepți să-ți spun, nu-i așa?

Băiatul scâncește și văd că Gardianul îi apasă încet cuțitul pe gât. Dar apoi bătrânul zâmbește, scoțând la iveală niște dinți mărunți și îngălbeniți. Îi dă drumul copilului.

— Sigur că nu mă aștept, zice el. De fapt, chiar speram să nu-mi spui. Am sentimentul că ai fi mințit până te convingeai singur, iar minciuna mă plictisește. Prefer mai degrabă să smulg cu forța adevărul de la tine. Nu m-am mai ocupat de multă vreme de o Mască. Mă tem că cercetarea mea a rămas în urmă.

Mă furnică pielea. *Cât timp există viață,* aud în mintea mea vocea Laiei, *există speranță.* Gardianul s-ar putea să facă experimente pe mine. Să mă folosească. Dar atâta vreme cât trăiesc, tot îmi rămâne o șansă să scap de-aici.

— Ai spus că mă așteptai.

— Într-adevăr. Mi-a șoptit o păsărică că o să vii.

— Comandatul, zic eu.

Naiba s-o ia. Era singura care își putea da seama încotro mă îndrept. Dar de ce să-i fi spus Gardianului-șef? Îl urăște.

Gardianul zâmbește din nou.

— Poate.

— Unde vrei să-l ducem, domnule Gardian-șef? zice Drusius. Nu laolaltă cu ceilalți, bănuiesc.

— Sigur că nu, zice Gardianul. Recompensa i-ar ispiti pe paznicii mai neînsemnați să-l dea de gol, iar mie mi-ar plăcea să am ocazia să-l studiez mai întâi.

— Goliți o celulă, latră Drusius spre celelalte Măști, arătând din cap spre șirul de celule de la izolator.

Dar Gardianul-șef clatină din cap.

— Nu, zice el. Mă gândesc la altceva pentru cel mai nou deținut al nostru. N-am studiat niciodată efectele pe termen lung ale *acelui* loc asupra unui subiect. Mai ales asupra unui subiect care dă dovadă de atâta compasiune, adaugă el, uitându-se în jos la copilul Cărturar.

Îmi îngheață sângele în vine. Știu exact despre care parte a închisorii vorbește. Holurile lungi și întunecate, cu aerul acrit de mirosul morții. De gemete și șoapte, de zgrepțănatul pereților, de faptul că nu poți face nimic când auzi oameni strigând să-i ajute cineva, oricine…

— Mereu ai urât locul ăla, murmură Gardianul-șef. Îmi aduc aminte. Îmi amintesc ce față ai făcut când mi-ai adus un mesaj din partea Împăratului. Eram în mijlocul unui experiment. Te-ai albit ca burta unui pește, iar când ai dat fuga înapoi pe hol, te-am auzit vomitând într-o găleată de zoaie.

Pe toți dracii.

Da, dă din cap Gardianul cu o expresie încântată. Da, la pavilionul de interogatorii mă gândesc. O să ți se potrivească mănușă.

34. HELENE

Când mă întorc la cazarma Gărzii Negre, Avitas mă așteaptă. E aproape miezul nopții și mintea mi-e complet sleită. Nordicul nu zice nimic de cât de trasă sunt la față, deși sunt sigură că îmi poate citi în ochi epuizarea.

— Mesaj urgent pentru tine, Mare Sfrâncioc.

Obrajii lui trași îmi spun că n-a dormit. Nu-mi place că a stat treaz până când m-am întors. *E spion. Asta fac spionii*. Îmi întinde un plic cu sigiliul intact. Fie se pricepe tot mai bine la spionaj, fie de data asta chiar nu l-a deschis.

— Ai primit ordine noi de la Comandant? îl întreb. Să-mi câștigi încrederea nedeschizându-mi corespondența?

Strânge din buze, iar eu deschid scrisoarea.

— A sosit la asfințit cu un mesager. Mi-a spus că a plecat din Nur acum șase zile.

Mare Sfrâncioc,

Mamie refuză să vorbească, în ciuda morții mai multor Tribali. L-am păstrat pe fiul ei de rezervă – ea îl crede mort. A lăsat totuși să-i scape ceva. Eu cred că Elias a plecat spre nord, nu spre sud sau est, și cred că fata e în continuare cu el.

Triburile au aflat de interogatorii și au reacționat revoltându-se de două ori. Am nevoie de cel puțin jumătate de legiune. Am cerut întăriri de la toate garnizoanele aflate pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, dar toate duc lipsă de oameni.

Datoria înainte de toate, până la moarte.

Locotenent Dex Atrius

— Spre nord?

Îi întind scrisoarea lui Avitas, care o citește.

— De ce naiba să se ducă Veturius spre nord?

— Poate după bunicul lui?

— Pământurile Casei Veturia sunt la vest de Antium. Ar fi ajuns mai repede dacă pleca din Serra direct spre nord. Dacă voia să se îndrepte spre Ținuturile Libere, putea pur și simplu să ia un vapor din Navium.

La naiba, Elias, de ce n-ai plecat imediat din blestematul de Imperiu?

Dacă și-ar fi folosit pregătirea ca să se îndepărteze cât mai repede, nu i-aș fi luat urma niciodată și n-ar fi trebuit să aleg.

Iar familia ta ar muri. Pe toți dracii, ce se întâmplă cu mine? El și-a ales soarta.

Ce-a făcut atât de greșit? A vrut să fie liber. A vrut să nu mai ucidă.

— Nu încerca să descâlcești lucrurile acum, zice Avitas, urmându-mă la mine în cameră și lăsând mesajul lui Dex pe birou. Trebuie să mănânci. Să dormi. Ne apucăm de treabă dimineață.

Îmi atârn armele în cui și mă duc la fereastră. Stelele nu se văd, iar cerul vinețiu promite zăpadă.

— Ar trebui să mă duc la părinții mei.

Au auzit ce-a spus Marcus, a auzit toată lumea de pe stânca aia blestemată, și nimeni nu se pricepe la bârfit mai bine ca Aristocrații. Probabil că deja știe tot orașul cum mi-a amenințat Marcus familia.

— A trecut tatăl tău pe-aici.

Avitas zăbovește în ușă, cu chipul acoperit de Mască brusc stânjenit. Îmi stăpânesc un fior.

— A sugerat să te ții deoparte o vreme. S-ar părea că sora ta Hannah este... supărată.

— Abia așteaptă să-mi bea sângele, vrei să spui.

Sărmana Hannah! Viitorul ei se află în mâinile persoanei în care are cea mai puțină încredere. Mama va încerca s-o liniștească, la fel și Livia. Tata va încerca s-o convingă cu vorba bună, apoi s-o constrângă, apoi îi va porunci să înceteze cu isteria. În cele din urmă, însă, toți se vor întreba același lucru: Voi alege familia și Imperiul? Sau îl voi alege pe Elias?

Mă întorc cu gândul la misiune. Spre nord, a zis Dex. *Iar fata e în continuare cu el.* De ce-ar duce-o în adâncul Imperiului? Chiar dacă el ar avea cine știe ce motiv presant să rămână pe teritoriul Războinic, de ce s-o pună pe fată în pericol?

E ca și cum nu ar lua el deciziile. Atunci cine? Fata? De ce i-ar permite? Ce poate ști ea despre fuga din Imperiu?

— Sfrâncioc.

Tresar. Am uitat că era și Avitas în cameră, este teribil de tăcut.

— Să-ți aduc ceva de mâncare? Trebuie să mănânci. Le-am cerut sclavilor de la bucătărie să-ți păstreze ceva cald.

Mâncare – sclavi – Bucătăreasa.

Bucătăreasa.

Fata, Laia, a zis bătrâna. *Să nu te atingi de ea.*

Probabil că s-au apropiat cât a fost sclavă. Poate că Bucătăreasa știe ceva. La urma urmei, ea și-a dat seama cum au fugit Laia și Elias din Serra.

Nu-mi rămâne decât s-o găsesc.

Dar dacă mă apuc s-o caut, cineva se va ocupa inevitabil să trăncănească în stânga și-n dreapta că Sfrânciocul umblă după o femeie cu părul alb și fața mutilată. Va ajunge și la urechile

comandantului și s-a zis cu Bucătăreasa. Nu că mi-ar păsa de soarta baborniței. Dar dacă știe ceva despre Laia, o vreau în viață.

— Avitas, Garda Neagră are contacte în lumea subterană din Antium?

— Cu piața neagră? Desigur…

Clatin din cap.

— Mă refer la nelegiuiții din oraș. Derbedei, cerșetori, fugari.

Avitas se încruntă.

— Majoritatea ăstora sunt Cărturari, iar Comandantul i-a trimis în sclavie sau i-a executat. Dar cunosc câțiva. La ce te gândești?

— Vreau să transmit un mesaj.

Vorbesc cu precauție. Avitas nu știe că Bucătăreasa m-a ajutat, cu o asemenea informație s-ar duce direct la Comandat.

— Cântăreața caută mâncare, zic eu în cele din urmă.

— Cântăreața caută mâncare, repetă Avitas. Asta-i tot?

Bucătăreasa mi s-a părut cam nebună, dar sper că va înțelege.

— Asta-i tot. Transmite asta cât mai multor oameni, cât mai repede.

Avitas mă privește întrebător.

— N-am spus „cât mai repede”? zic eu.

Pe chip îi trece o umbră, apoi pleacă.

După ce iese, mă uit din nou peste mesajul de la Dex. Harper nu l-a citit. De ce oare? N-am simțit niciodată ostilitate din partea lui, e adevărat. N-am simțit nimic. Iar de când am plecat din teritoriile Tribalilor, a fost… n-aș zice chiar prietenos, dar cumva mai puțin opac. Ce joc face, mă întreb?

Pun mesajul lui Dex la dosar și mă arunc pe pat cu cizmele în picioare. Totuși, nu pot adormi. Lui Avitas îi vor trebui ore să împrăștie mesajul, iar Bucătăresei alte ore să-l audă – dacă o să ajungă la ea. Știu asta prea bine, totuși tresar la fiecare zgomot, așteptându-mă ca bătrâna să se materializeze din senin, ca un duh. În cele din urmă mă târăsc la birou și citesc dosare de-ale fostului Sfrâncioc – informații pe care le-a adunat despre cei mai sus-puși oameni din Imperiu.

Multe dintre rapoarte sunt simple și directe. Altele, mai puțin. Nu știam, de pildă, că cei din Casa Cassia au ascuns faptul că pe proprietatea lor a murit un servitor Plebeu. Sau că Mater a Casei

Aurelia a avut patru amanți, toți Pater ai unor case aristocrate ilustre.

Fostul Sfrâncioc avea dosare și despre oamenii din Garda Neagră. Dau de dosarul lui Avitas și degetele mi se mișcă fără să mă gândesc de două ori. Este la fel de subțire ca și el, are înăuntru doar un pergament:

> *Avitas Harper: Plebeu*
>
> *Tată: Centurion de luptă Arius Harper (Plebeu). Ucis în misiune la vârsta de douăzeci și opt de ani. Avitas avea patru ani la moartea lui. A rămas în Jeilum cu mama, Renatia Harper (Plebee), până a fost selectat să meargă la Academia Blackcliff.*

Jeilum este un oraș la vest de aici, în mijlocul tundrei Nevennes. Izolat ca naiba.

> *Mama: Renatia Harper. Decedată la treizeci și doi de ani. Avitas avea zece ani la moartea ei. Rămas ulterior în grija bunicilor paterni pe durata școlii.*
>
> *A petrecut șapte ani la Blackcliff în perioada Comandantului Horatio Laurentius. A continuat pregătirea la Academie în perioada Comandantului Keris Veturia.*
>
> *Ca răcan a dovedit un mare potențial. A rămas de nivel mediu în perioada instrucției Comandantului Keris Veturia. Mai multe surse raportează că Veturia a manifestat interes pentru Harper de la o vârstă fragedă.*

Întorc hârtia, dar asta-i tot.

Peste câteva ore, chiar înaintea zorilor, tresar și mă trezesc. Am adormit la birou. Cu pumnalul în mână, mă uit prin cameră după foșnetul care m-a deranjat.

O siluetă cu gluga trasă stă cocoșată în cadrul ferestrei, cu ochii strălucind ca două safire. Îmi îndrept umerii și ridic pumnalul. O gură deformată de cicatrice se strâmbă într-un zâmbet răutăcios.

— Fereastra asta e la zece metri deasupra pământului și am închis-o cu mâna mea, zic eu.

O Mască putea pătrunde pe acolo, dar o băbuță Cărturăreasă, cum?

Nu-mi bagă în seamă întrebarea nerostită.

— Trebuia să-l fi găsit până acum, zice ea. Numai dacă *nu vrei* să-l găsești.

— Este o blestemată de Mască, zic eu. E antrenat să ducă lumea de nas. Trebuie să-mi spui ce-i cu fata.

— Uită de fată, mârâie Bucătăreasa, sărind cu zgomot la mine în cameră. Găsește-l pe *el.* Trebuia să fi terminat treaba asta de mai multe săptămâni, ca să te poți întoarce aici și să stai cu ochii pe *ea.* Sau ești atât de proastă încât nu vezi că scorpia de la Blackcliff pune ceva la cale? De data asta e ceva important, fetițo. Mai important decât când s-a dus după Taius.

— Comandantul? pufnesc eu a mirare. S-a dus după Împărat?

— Nu-mi spune că tu crezi că Rezistența s-a gândit la revoltă de capul ei.

— *Colaborează* cu ea?

— Ei nu știu că e ea. De unde să știe?

Batjocura din vocea Bucătăresei e mai tăioasă decât orice paloș.

— Ce vrei să știi despre fată?

— Elias ia mai mereu hotărâri iraționale și nu mă pot gândi decât că ea…

— Nu vrei să știi mai mult despre ea, zice Bucătăreasa aproape ușurată. Vrei să știi doar încotro se îndreaptă el.

— Da, dar…

— Pot să-ți spun unde se duce. Dar vreau ceva în schimb.

Ridic pumnalul.

— Ce zici de schimbul ăsta: Tu-mi spui, iar eu nu te spintec.

Un icnet scurt al Bucătăresei mă face să cred că are vreun fel de criză, dar apoi îmi dau seama că așa râde ea.

— Ți-a luat-o cineva înainte.

Își ridică cămașa. Pielea ei, desfigurată de tortura de demult, este ciopârțită acum de o rană enormă, purulentă. Mirosul rănii mă izbește ca un pumn în plex și mă înec.

— Pe toți dracii!

— Pute ca-n iad, așa-i? Mi-a făcut-o un prieten, chiar înainte să-l omor. N-aveam de gând. Vindecă-mă, micuță cântăreață, și o să-ți spun tot ce vrei să știi.

— Când s-a întâmplat asta?

— Vrei să-l prinzi pe Elias înainte să li se înfunde surorilor tale, sau vrei să-ți spun o poveste de adormit copiii? Grăbește-te. Mai e un pic și răsare soarele.

— N-am mai vindecat pe nimeni după Laia, zic eu. Nu știu dacă o să...

— Atunci îmi pierd timpul.

Se duce spre fereastră și, cu un geamăt, dă să se urce.

Pășesc spre ea și o apuc de umăr. Se lasă încet în jos.

— Pune toate armele pe birou, îi spun. Să nu îndrăznești să ascunzi ceva, pentru că te controlez.

Se execută, iar după ce mă asigur că nu ascunde vreo surpriză neplăcută, mă întind s-o iau de mână. Ea se smucește.

— Trebuie să te ating, babă nebună, izbucnesc eu. Nu funcționează altfel.

Își încrețește buza într-un rânjet mârâit și îmi dă mâna fără nicio tragere de inimă.

— N-o să te doară prea tare.

Am o voce mai blândă decât mă așteptam. La naiba, de ce o îmbărbătez? E o ucigașă și-o șantajistă. O înșfac brusc, o țin nemișcată și închid ochii.

Simt frica cuibărindu-mi-se în măruntaie. Aș vrea să reușesc și parcă n-aș vrea. Este același sentiment ca atunci când am vindecat-o pe Laia. Acum, după ce am văzut rana și Bucătăreasa mi-a cerut ajutorul, simt *nevoia* s-o dreg, parcă aș avea un tic pe care nu-l pot stăpâni. Lipsa controlului, felul în care tot corpul meu tânjește după asta, mă înspăimântă. Parcă nu sunt eu. Nu-i ca și cum m-aș fi antrenat sau mi-aș fi dorit.

Dacă vrei să-l găsești pe Elias, fă-o.

Un zgomot îmi umple urechile: un fredonat – al meu. Nu știu când a început.

Mă uit în ochii Bucătăresei și mă scufund în adâncul întunecat al albastrului lor. Trebuie s-o înțeleg până în miezul ființei ei, dacă vreau să-i repar oasele, pielea și carnea.

Pe Elias l-am simțit ca de argint, un fulger de adrenalină sub niște zori reci și senini. Laia a fost altfel. M-a făcut să mă gândesc la amărăciune și la o dulceață verde-aurie.

Iar Bucătăreasa... în interiorul ei e un fel de vânzoleală de țipari. Mă feresc de ei. Undeva în spatele întunecimii tulburi surprind un crâmpei din ce-a fost odată și mă duc după el. În timpul ăsta, însă, cântecul meu devine brusc nearmonios.

Bunătatea aceea din ea… e o amintire. Acum îi ocupă inima țiparii, zbătându-se înnebuniți și răzbunători.

Schimb melodia, străduindu-mă să pot păstra acel adevăr din miezul ei. Înăuntru i se deschide o ușă. Trec prin ea și străbat un coridor care mi se pare ciudat de cunoscut. Podeaua îmi suge picioarele, iar când mă uit în jos. aproape că mă aștept să văd tentaculele unei caracatițe înfășurate în jurul lor.

Dar nu-i decât întuneric.

Nu mă îndur să-i cânt Bucătăresei adevărul răspicat, așa că urlu cuvintele în mintea mea și în tot timpul ăsta mă uit în ochii ei. Spre meritul ei, nu se uită în altă parte. Când începe vindecarea, după ce i-am prins esența și corpul ei începe să se țeasă din nou și să se însănătoșească, nici măcar nu tresare.

Simt cum mă doare tot mai tare într-o parte. Îmi curge sânge pe sub centura salopetei. Nu bag în seamă durerea până când nu mi se taie respirația, până când nu mă silesc în sfârșit să-i dau drumul Bucătăresei. Simt rana pe care am luat-o de la ea. E mai mică decât a bătrânei, dar tot doare ca naiba.

Rana Bucătăresei mai sângerează puțin și încă e deschisă, dar singurul semn de infecție a rămas mirosul de moarte care persistă.

— Ai grijă de rană, îi spun cu voce gâtuită. Dacă ai putut intra în camera mea, poți șterpeli de undeva ierburi de leac, să-ți faci o cataplasmă.

Bucătăreasa se uită în jos la rană, apoi din nou la mine.

— Fata are un frate implicat în… în… în Rezistență, se bâlbâie ea o clipă, apoi continuă. Războinicii l-au trimis la Kauf cu luni în urmă. Încearcă să-l scoată de-acolo. Băiatul tău o ajută.

Nu e băiatul meu, îmi trece prin minte imediat.

E nebun de legat, vine al doilea gând.

Un Războinic, un Marinar sau un Tribal trimiși la Kauf mai au o șansă să scape până la urmă; potoliți, storși și cu puține șanse să se mai împotrivească vreodată Imperiului. Dar Cărturarii nu ies de-acolo decât ca să intre în groapă.

— Dacă mă minți…

Se cațără din nou pe pervaz, de data asta cu sprinteneala pe care i-am văzut-o dată trecută, la Serra.

— Nu uita: dacă-i faci rău fetei, ai să regreți.

— Ce treabă ai tu cu ea? o întreb.

Am văzut ceva înăuntrul Bucătăresei, în timp ce o vindecam, o aură, o umbră, o muzică veche care m-a făcut să mă gândesc la Laia. Încrunt din sprâncene, încercând să-mi amintesc. Parcă aș încerca să evoc un vis de-acum zece ani.

— Nu înseamnă *nimic pentru mine,* zice Bucătăreasa scuipând cuvintele de parcă gândul la Laia i-ar face silă. Nu-i decât o copilă neghioabă plecată într-o misiune fără speranță.

O privesc neîncrezătoare și ea clatină din cap.

— Nu sta să te uiți la mine ca vițica la poartă nouă, zice. Du-te să-ți salvezi familia, proasto!

35. LAIA

— Mai încet.

Keenan aleargă gâfâind în urma mea și se întinde să mă ia de mână. Atingerea pielii lui este o bine-venită undă de căldură în noaptea înghețată.

— Pe frig, nu-ți dai seama cât de mult te forțezi. O să te prăbușești, dacă n-ai grijă. Și s-a luminat prea tare, Laia, ne poate vedea cineva.

Aproape am ajuns la destinație, o casă conspirativă de pe terenul unei ferme mult spre nord de locul unde ne-am despărțit de Afya acum o săptămână. Sunt chiar mai multe patrule aici decât în sud, toate îi vânează pe Cărturarii care fug de atacurile nemiloase ale Comandantului în orașele de la nord și de la vest de aici. Totuși, majoritatea patrulelor umblă doar ziua după Cărturari.

Keenan cunoaște bine terenul și asta ne-a permis să mergem mai mult noaptea, în special după ce am reușit de mai multe ori să furăm cai. N-au mai rămas decât vreo cinci sute de kilometri până la Kauf. Dar s-ar putea transforma în cinci mii dacă blestemata de vreme nu ține cu noi. Trag un șut stratului subțire de zăpadă de pe jos, apoi îl iau de mână pe Keenan și îl grăbesc să înaintam.

— Trebuie să ajungem la casa conspirativă până diseară, dacă vrem să fim mâine la trecătorile din munți.

— Nu vom ajunge nicăieri dacă murim, zice Keenan.

Are promoroacă pe genele negre și pete vineții pe față.

Tot echipamentul nostru de iarnă a ars în căruța Afyei. Am pelerina pe care mi-a dat-o Elias acum multe săptămâni, dar ea era potrivită pentru iarna din Serra, nu pentru frigul mușcător de-aici, care îți pătrunde sub piele și se ține de tine ca râia.

— Dacă tragi de tine până te îmbolnăvești, zice Keenan, nu-ți va ajunge o noapte de odihnă să-ți revii. În plus, nu suntem prudenți. Ultima patrulă a trecut la câțiva pași de noi, aproape că am dat nas în nas cu ea.

— Am avut ghinion, zic eu și deja am plecat. Până atunci ne-am descurcat bine. Sper să existe un felinar în casa asta. Trebuie să ne uităm la harta de la Elias și să ne dăm seama cum putem ajunge la peșteră, în caz că viscolul se întețește.

Zăpada se învârtejește în pale groase și în apropiere se aude un cocoș. Conacul stăpânului acestor pământuri abia se vede, la jumătate de kilometru distanță, dar noi cotim pe lângă el și ne îndreptăm spre un acaret din apropierea sălașului sclavilor. În depărtare, două siluete aplecate se chinuie să ajungă la o șură, cu găleți în mâini. Curând, locul va viermui de sclavi și de supraveghetorii lor. Trebuie să ne ascundem.

Ajungem în cele din urmă la ușa pivniței din spatele unui hambar scund. Zăvorul e înțepenit de la ger, iar Keenan scoate un geamăt încercând să-l deschidă.

— Repede.

Mă ghemuiesc lângă el. Din barăcile sclavilor, aflate la câțiva zeci de metri, iese fum și o ușă se aude scârțâind. Apare în fugă o Cărturăreasă cu capul înfășurat într-o basma.

Keenan tot încearcă să deschidă zăvorul cu pumnalul.

— Al naibii zăvor, de ce nu vrea...

În cele din urmă, acesta cedează.

Scrâșnetul se aude puternic și Cărturăreasa se întoarce să vadă de unde vine. Eu și Keenan înțepenim – e imposibil să nu ne fi văzut. Dar ea pur și simplu ne face vânt în pivniță.

— Haideți, iute, șuieră ea. Înainte să se trezească supraveghetorii.

Intrăm în pivnița întunecată, cu răsuflarea plutind pe un norișor deasupra noastră. Keenan blochează ușa, în timp ce eu inspectez spațiul. Are trei metri jumătate pe doi, e doldora de butoaie și rastele pentru sticle de vin.

Dar din tavan atârnă de lanț o lampă, iar sub ea sunt înșirate pe o masă fructe, o pâine învelită în hârtie, o supieră de cositor.

— Omul care conduce ferma este Comerciant, zice Keenan. Mama Cărturărească, tatăl Războinic. A fost singurul moștenitor, așa că a fost declarat Războinic get-beget. Probabil că era mai apropiat de mama, pentru că anul trecut, după ce i-a murit tatăl, a început să ajute sclavi fugari. Se pare că încă se ocupă cu asta, zice Keenan, arătând spre mâncare.

Scot harta de la Elias din raniță, o despăturesc cu grijă și caut un spațiu liber pe jos. Îmi chiorăie mațele de foame, dar nu le bag în seamă. Casele conspirative au de obicei puțin loc, ca să nu mai vorbim de lumină. În ultimele zile, și eu, și Keenan n-am făcut altceva decât să dormim și să fugim. Avem în sfârșit ocazia rară să vorbim despre ce urmează.

— Spune-mi mai multe despre Kauf.

Mâinile îmi tremură de frig. Abia simt pergamentul sub degete.

— Elias a desenat o hartă aproximativă, dar dacă el dă greș și va trebui să intrăm noi în închisoare, nu va fi…

— Nu i-ai rostit numele niciodată de când a murit, îmi întrerupe Keenan șuvoiul vorbelor. Știi asta?

Îmi tremură mâinile și mai tare. Mă lupt să le stăpânesc, în timp ce el se așază în fața mea.

— Ai vorbit numai despre următoarea casă conspirativă. Despre cum vom răzbi prin Imperiu. Despre Kauf. Niciodată despre ea sau despre ce s-a întâmplat. Nu vrei să vorbești despre ciudata ta putere…

— Putere.

Aș vrea să par disprețuitoare.

— O putere pe care n-o pot declanșa eu.

Deși cerul mi-e martor că am încercat. M-am chinuit de atâtea ori să devin invizibilă, până am simțit că înnebunesc dacă mă mai gândesc la cuvântul *dispari.* De fiecare dată am dat greș.

— Poate te-ar ajuta să vorbești despre asta, îmi sugerează Keenan. Sau să mănânci mai mult de o înghițitură-două. Sau să dormi mai mult de câteva ore.

— Nu mi-e foame. Și nu pot să dorm.

Privirea i se oprește la degetele mele tremurânde.

— Cerule, uită-te la tine!

Dă pergamentul deoparte și îmi acoperă mâinile cu mâinile lui. Căldura pe care o emană îmi umple golul dinăuntru. Oftez,

dorind să mă abandonez căldurii, s-o las să mă cuprindă și să uit tot ce urmează, măcar câteva minute.

E un gând egoist. Și prostesc, dacă ținem cont că ne pot prinde în orice clipă soldații Războinici. Încerc să-mi trag mâinile, dar Keenan, de parcă ar ști ce gândesc, mă trage mai aproape, îmi lipește palmele de căldura pieptului său și își aruncă mantia peste amândoi. Sub țesătura aspră a cămășii îi simt umflăturile mușchilor tari și netezi. Ține capul plecat de parcă s-ar uita la mâinile noastre, cu părul roșu căzut peste ochi. Înghit în sec și mă uit în altă parte. Am mers împreună săptămâni în șir, dar până acum n-am fost niciodată atât de aproape.

— Spune-mi ceva despre ea, șoptește el. Ceva frumos.

— Nu știu nimic, zic eu cu voce gâtuită, apoi îmi dreg glasul. O cunosc de săptămâni? De luni? N-am întrebat-o niciodată despre familia ei, sau ceva de când era mică, sau ce-și dorea și la ce visa. Pentru că am crezut că aveam timp.

O lacrimă îmi șerpuiește pe obraz. Îmi retrag o mână și o șterg.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zic. Ar trebui să…

— Merită mai mult decât să te prefaci că nu a existat, zice Keenan.

Mă uit în sus șocată, așteptând să văd mânie, dar ochii lui negri sunt compătimitori. Asta face cumva totul mai greu.

— Știu că doare. Știu mai bine decât oricine. Dar durerea este ceea ce te face să știi că ai iubit-o.

— Îi plăceau poveștile, șoptesc. Se uita la mine cu ochiul ei bun și îmi dădeam seama când se pierdea în ceea ce spuneam. Când putea vedea totul în capul ei. Pe urmă, după câteva zile, îmi punea întrebări despre povești, de parcă tot timpul ăla ar fi trăit în lumea lor.

— După ce-am plecat din Serra, zice Keenan, am mers – am alergat de-a dreptul – ore în șir. Când ne-am oprit în cele din urmă și ne-am pregătit așternutul pentru noapte, s-a uitat la mine și a zis: „Stelele arată altfel când ești liber”. După ce alergaserăm toată ziua, nu mâncaserăm nimic și eram atât de obosiți încât cădeam din picioare, ea a adormit zâmbind spre cer, adaugă Keenan clătinând din cap.

— Aș vrea să nu mi-o amintesc, șoptesc eu, aș vrea să n-o fi iubit.

Respiră adânc, cu ochii fixați în continuare pe mâinile noastre. În pivniță nu mai este frig, am încălzit-o noi cu trupurile noastre și soarele care bate în ușa de deasupra.

— Știu cum e să-i pierzi pe cei la care ții. Eu m-am învățat să nu mai simt nimic. A durat multă vreme, până când te-am întâlnit pe tine…

Îmi ține mâinile strâns, dar nu mă privește. Nici eu nu mă pot uita la el. O flacără arde între noi, un foc care probabil că a ars mocnit multă vreme.

— Nu te închide în fața celor care țin la tine doar pentru că ți se pare că îi vei face să sufere, sau că ei te vor face. Ce rost are să fii om, dacă nu-ți îngădui să simți nimic?

Mă mângâie, coborând ca o flăcăruie spre talie. Încetișor, mă trage mai aproape. Golul interior, vina și eșecul și suferința pălesc în fața dorinței care pulsează în trupul meu și mă împinge tot mai aproape. Alunec spre el, iar el mă strânge tare cu mâinile de mijloc, trimițându-mi fiori de foc pe spinare. Își duce degetele spre părul meu și agrafele care îl țineau cad pe podeaua pivniței. Inima îi bate lipită de pieptul meu și respiră lângă gura mea, un fir de păr ne desparte buzele.

Îl privesc hipnotizată. Pentru o fracțiune de secundă, ceva întunecat îi traversează chipul, o umbră necunoscută, dar probabil nu și neașteptată. Keenan a avut mereu o parte întunecată. Simt un freamăt neliniștit în stomac, iute ca bătaia de aripi a unui colibri. Peste o clipă l-am uitat, pentru că el închide ochii și desființează distanța dintre noi.

Buzele lui se lipesc blând de ale mele și își plimbă mâinile tandru pe spatele meu. Mâinile mele sunt la fel de flămânde, îi mângâie mușchii brațelor, ai umerilor. Când îi înconjor mijlocul cu picioarele, își coboară buzele sub bărbia mea și mă mușcă ușor de gât. Îmi desface bluza și mi se taie respirația atunci când desenează pe umărul meu gol o fâșie lungă și chinuitoare de căldură.

— Keenan, gâfâi eu.

Frigul din pivniță nu înseamnă nimic în fața focului dintre noi. Îi scot cămașa și îmi desfăt privirea cu pielea lui minunată, cafenie în lumina felinarului. Trec cu degetul peste pistruii presărați pe umeri, apoi cobor spre mușchii tari și bine definiți ai pieptului și ai stomacului, înainte să-mi las mâna pe un șold. Mi-o prinde și îmi cercetează chipul.

— Laia.

Spus cu vocea asta, cuvântul se transformă dramatic, nu mai este nume, ci o rugăminte, o rugăciune.

— Dacă vrei să mă opresc…

Dacă vrei să păstrezi distanța… dacă vrei să-ți amintești durerea…

Keenan. Keenan. Keenan. Mintea mea este plină de el. El m-a îndrumat, s-a bătut pentru mine, mi-a rămas alături. Și făcând asta, distanța pe care o păstra a făcut loc unei iubiri puternice și nerostite pe care o simt de fiecare dată când se uită la mine. Înăbuș vocea dinăuntrul meu și îi iau mâna. Orice alt gând se îndepărtează și mă cuprinde liniștea, o pace pe care n-am simțit-o de luni de zile. Fără să-mi mult privirea de la el, îi conduc degetele spre nasturii bluzei, învățându-l să deschidă unul, pe urmă altul, în timp ce mă aplec către el.

— Nu, îi șoptesc eu la ureche. Nu vreau să te oprești.

36. ELIAS

Șoaptele și gemetele neîntrerupte din celulele învecinate îmi sfredelesc mintea ca niște viermi carnivori. După numai câteva minute petrecute în pavilionul pentru interogatorii, nu-mi pot lua mâinile de pe urechi și mă gândesc să mi le smulg cu totul.

Lumina torțelor de pe hol pătrunde prin trei fante plasate sus pe ușă. Am exact atâta lumină cât să văd că piatra rece de pe jos n-are nimic de care să mă pot folosi ca să-mi rup cătușele. Trag de lanțuri, sperând să găsesc o verigă slăbită. Dar sunt toate din oțel de Serra.

La naiba! În cel mult jumătate de zi, iar o să mă apuce convulsiile. Iar când mă apucă, toată capacitatea mea de a gândi și de a mă mișca va scădea dramatic.

Un urlet chinuit se aude dintr-o celulă vecină, urmat de sunetele nearticulate emise de un nenorocit care nici să mai formeze cuvinte nu mai poate.

Măcar voi pune la treabă pregătirea pentru interogatorii primită de la Comandant. Îmi place să știu că toată suferința îndurată nu a fost în van.

După o vreme, aud tărăboi la ușă și cum se trage zăvorul. *Gardianul-șef?* Mă încordez, dar nu-i decât băiatul Cărturar cu care m-a șantajat Gardianul. Copilul ține într-o mână o cană cu apă, iar în cealaltă o bucată de pâine uscată și niște resturi de carne pline de mucegai. Pe umăr are o pătură peticită.

— Mulțumesc.

Beau apa dintr-o înghițitură. Băiatul se uită în jos și îmi lasă mâncarea și pătura la îndemână pe podea. Șchiopătează, ceva ce înainte nu făcea.

— Stai, îi strig.

Se oprește, dar nu se uită la mine.

— Gardianul-șef te-a pedepsit și după…

După ce te-a folosit ca să mă controleze.

Cărturarul ar putea fi la fel de bine statuie. Stă pur și simplu acolo, ca și cum ar aștepta să spun ceva ce să nu fie atât de evident.

Sau poate așteaptă să mă opresc din trăncănit ca să răspundă, mă gândesc. Deși îmi vine să-l întreb cum îl cheamă, mă silesc să nu vorbesc. Număr secundele. Cincisprezece. Treizeci. Trece un minut.

— Tu nu te temi, șoptește el în cele din urmă. De ce nu te temi?

— Frica îi dă putere celuilalt, zic eu. E ca și cum ai pune ulei într-o lampă. Arde mai tare. Se ațâță.

Mă întreb dacă lui Darin i-a fost frică înainte să moară. Sper doar că a murit repede.

— Omul ăsta îmi face rău.

Își bagă mâinile între picioare și articulațiile i se albesc. Mă trece un fior. Știu prea bine cum îi face Gardianul-șef să sufere pe oameni, mai ales pe Cărturari. Experimentele lui în materie de durere sunt doar o parte din suferință. Copiii Cărturari trebuie să execute cele mai mizere sarcini în închisoare: să curețe celulele și prizonierii după ședințele de tortură, să îngroape cadavrele cu mâinile goale, să arunce gălețile cu zoaie. Majoritatea copiilor de aici sunt robi cu ochii stinși care își doresc moartea înainte să împlinească zece ani.

Nici măcar nu-mi pot imagina ce-a îndurat acest băiat. Ce-a văzut.

Alt urlet chinuit răsună din aceeași celulă. Eu și băiatul tresărim amândoi. Privirile ni se întâlnesc pline de aceeași

neliniște și mi se pare că are de gând să vorbească, dar ușa celulei se deschide din nou și peste băiat se întinde umbra scârboasă a Gardianului-șef. Cărturarul se strecoară afară lipit de perete ca un șoarece care încearcă să scape neobservat de o pisică, înainte să dispară printre torțele pâlpâitoare ale pavilionului.

Gardianul nici măcar nu catadicsește să-i arunce o privire. Are mâinile goale. Sau cel puțin așa pare. Sunt sigur că ține ascunsă vederii cine știe ce unealtă de tortură.

Până una-alta, închide ușa și scoate o sticluță de ceramică. Extract de Tellis. Abia mă abțin să nu mă întind după ea.

— Era și timpul, zic eu ignorând sticluța. Credeam că ți-ai pierdut interesul pentru mine.

— Ei, Elias, țâțâie din limbă Gardianul-șef. Ai slujit aici. Îmi cunoști metodele. *„Suferința adevărată se bazează pe așteptarea durerii la fel de mult ca pe durerea însăși”.*

— Cine a spus asta? Tu? pufnesc eu.

— Oprian Dominicus, zice el, plimbându-se încolo și încoace prin celulă, unde nu l-aș putea ajunge. A fost Gardian-șef aici în timpul domniei lui Taius al Patrulea. Pe vremea mea, era lectură obligatorie la Blackcliff.

Ridică sticluța cu extractul de Tellis.

— Ce-ar fi să începem cu asta?

Vede că tac și oftează.

— De ce o aveai la tine, Elias?

Spune adevărul pe care îl dorește anchetatorul, îmi răsună în urechi vocea Comandantului. *Dar folosește-l cu zgârcenie.*

— O rană infectată, zic eu și mă bat cu palma peste cicatricea de pe braț. N-am putut-o trata decât curățându-mi sângele.

— Arătătorul de la mâna ta dreaptă zvâcnește puțin când minți, mă informează Gardianul. Hai, încearcă să îl stăpânești. Nu vei reuși. *Corpul nu minte, chiar dacă mintea o face.*

— Asta e adevărul.

O versiune a lui, cel puțin.

Gardianul-șef ridică din umeri și trage un mâner de lângă ușă. Un mecanism scârțâie în perete, iar lanțurile care mă leagă de mâini și de picioare se strâng tot mai tare, până când ajung lipit de perete, cu corpul întins într-un X încordat.

— Știai că poți frânge cu un singur cleşte toate oasele din mâna unui om, asta dacă îl foloseşti cum se cuvine? întreabă Gardianul.

Îi ia patru ore, zece unghii smulse şi cine mai ştie câte oase rupte ca să afle de la mine adevărul despre Tellis. Deşi ştiu că mai pot rezista, îi ofer până la urmă informaţia dorită. E mai bine să mă creadă slab.

— Foarte ciudat, zice el atunci când îi mărturisesc că m-a otrăvit Comandantul. Aha, adaugă şi se luminează la faţă pentru că înţelege, Keris a vrut să nu-i stea în drum micul Sfrâncioc ca să poată să şoptească ea ce doreşte cui doreşte fără să se amestece nimeni. Însă n-a vrut să rişte să te lase în viaţă. O soluţie cam îndrăzneaţă pentru gustul meu, dar…

Ridică din umeri.

Mă schimonosesc de durere, ca să nu-mi citească el surpriza de pe chip. M-am întrebat săptămâni în şir de ce m-a otrăvit Comandantul, în loc să mă omoare imediat. Ajunsesem în cele din urmă la concluzia că a vrut pur şi simplu să sufăr.

Gardianul-şef deschide uşa celulei şi împinge mânerul din perete ca să-mi slăbească lanţurile. Mă prăbuşesc recunoscător pe podea. Peste câteva clipe intră băiatul Cărturar.

— Curăţă prizonierul, îi spune Gardianul. Nu vreau să se infecteze. De data asta, Elias, adaugă bătrânul ridicând capul, te-am lăsat să-ţi faci jocurile. Mi s-au părut fascinante. Suferi de un sindrom de invincibilitate. Cât timp îmi va lua să-ţi smulg mărturisirea? În ce împrejurări? Va fi nevoie de mai multă durere fizică, sau voi fi silit să apelez la slăbiciunea minţii tale? Atâtea lucruri de descoperit! Abia aştept continuarea.

Dispare, iar băiatul se apropie cu o cană de lut şi un coş cu borcane zornăitoare. Îmi vede mâna şi face ochii mari. Se ghemuieşte lângă mine şi, cu degetele lui delicate ca un fluture, îmi aplică pe rană diverse alifii, s-o cureţe.

— Este adevărat ce se spune, şopteşte el. Măştile nu simt durerea.

— Simţim durerea, zic eu. Dar suntem antrenaţi să nu-i cedăm.

— Dar… te-a chinuit ore în şir.

Băiatul se încruntă. Îmi aminteşte de un graur rătăcit, singur în întuneric, care caută ceva familiar, care să aibă sens.

— Eu plâng mereu, zice el și înmoaie în apă o bucată de pânză ca să-mi spele sângele. Chiar și când încerc să mă abțin.

Blestemat să fii, Sisellius! Mă gândesc la Darin, cum a suferit aici, torturat ca băiatul ăsta, ca mine. Ce grozăvenii a dezlănțuit Gardianul-șef asupra fratelui Laiei până ca Darin să moară în cele din urmă? Mă mănâncă palmele după un paloș cu care să-i despart bătrânului capul de insectă de trup.

— Ești tânăr, zic eu supărat. Plângeam și eu, la vârsta ta.

Îi întind mâna sănătoasă.

— Mă cheamă Elias.

Are mâna puternică, chiar dacă mică. Îmi dă drumul repede din strânsoare.

— Gardianul-șef spune că numele au putere, zice băiatul uitându-se scurt și grăbit în ochii mei. Noi, copiii de aici, suntem toți *Sclavule.* Pentru că suntem toți la fel. Deși prietena mea Bee și-a ales un nume.

— Eu nu-ți voi spune *Sclavule.* Vrei să ai numele tău? Pe pământurile Tribalilor, sunt familii care uneori nu le dau nume copiilor decât la mulți ani după ce s-au născut. Sau poate ai deja unul?

— N-am nume.

Mă reazem de zid, înăbușindu-mi o grimasă când băiatul îmi leagă mâna cu atelă.

— Ești deștept, îi spun. Rapid. Ce zici de Tas? în sadheză înseamnă *iute.*

— Tas.

Își încearcă noul nume, iar pe chip îi apare o umbră de zâmbet.

— Tas, încuviințează el pe urmă. Iar tu – tu nu ești doar Elias. Ești Elias *Veturius.* Paznicii vorbesc despre tine când cred că nu-i aude nimeni. Spun că ai fost cândva Mască.

— Mi-am scos masca.

Tas vrea să mă întrebe ceva, îl văd cum se pregătește. Dar înghite orice o fi avut de spus pentru că în afara celulei se aud voci și intră Drusius.

Băiatul se ridică imediat și își strânge lucrurile, dar nu destul de repede.

— Grăbește-te, otreapă.

Drusius ajunge la el din doi pași mari și îi dă o lovitură oribilă în stomac. Băiatul scâncește. Drusius râde și îl mai lovește o dată.

Simt cum un vuiet îmi umple mintea, ca apa care se năpustește peste un stăvilar. Îmi vin în cap centurionii de la Blackcliff și bătăile pe care ni le administrau zilnic când eram boboci. Mă gândesc la Țestele care ne terorizau, care nu ne considerau niciodată oameni, doar victime ale sadismului crescut în ei strat după strat, an de an, la fel cum vinul capătă complexitate cu trecerea timpului.

Mă năpustesc brusc la Drusius care, spre ghinionul lui, s-a apropiat prea tare. Mârâi ca un animal ieșit din minți.

— E un *copil*!

Îl pocnesc cu pumnul drept în bărbie, iar el cade. Toată furia din mine se revarsă când tabăr asupra lui cu o ploaie de lovituri și nici nu-mi mai simt lanțurile. *E un copil pe care îl tratezi ca pe un gunoi și crezi că nu simte, dar el simte tot. Și va rămâne până moare cu sentimentul ăsta, pentru că tu ești prea dement ca să-ți dai seama ce faci.*

Niște mâini mă înșfacă de spinare. Bubuie cizme, iar în celulă intră două Măști. Aud șuieratul unei măciuci și mă feresc. Dar un pumn în măruntaie mă lasă fără aer și știu că, dintr-un moment în altul, îmi voi pierde cunoștința.

— *Destul.*

Vocea lipsită de patimă a Gardianului-șef pune capăt haosului. Măștile se îndepărtează imediat de lângă mine. Drusius mârâie și se ridică în picioare. Îmi recapăt cu greu răsuflarea și îl fulger din priviri pe Gardian, adunând în ochi toată ura mea față de el și față de Imperiu.

— Sărmanul băiețel se răzbună pentru tinerețea lui pierdută. Jalnic, Elias, clatină Gardianul din cap, dezamăgit. Nu înțelegi cât de iraționale sunt astfel de gânduri? Cât de inutile? Acum voi fi obligat să pedepsesc băiatul, evident. Drusius, adu un pergament și un condei. Mă duc alături cu copilul. Tu vei consemna reacțiile lui Veturius.

Drusius își șterge gura de sânge și ochii de șacal îi strălucesc.

— Cu plăcere, domnule.

Gardianul-șef îl înșfacă pe băiatul Cărturar – pe Tas – care s-a ghemuit într-un colț și îl împinge afară din celulă. Băiatul cade cu un bufnet revoltător.

— Ești un monstru, îi strig eu bătrânului.

— *„Natura îi elimină pe cei mai slabi”,* zice Gardianul. Tot Dominicus. Mare om! Poate-i mai bine că n-a trăit să vadă cum uneori cei slabi rămân în viață să se poticnească, să scâncească și să se smiorcăie. Nu sunt un monstru, Elias. Sunt ajutorul naturii. Un fel de grădinar. Și mă pricep de minune la plivit buruienile.

Mă zbat în lanțuri, deși știu că n-are niciun rost.

— Înghiți-te-ar iadul!

Dar Gardianul-șef a plecat deja. Drusius îi ia locul, privindu-mă chiorâș. Îmi consemnează fiecare expresie, în timp ce dincolo de ușa ferecată, aud țipetele lui Tas.

37. LAIA

Ceea ce simt în oase când mă trezesc în casa conspirativă din pivniță nu poate fi regret. Dar nu-i nici fericire. Aș vrea să pot înțelege acest sentiment. Știu că mă va măcina până când îl voi pricepe și, cu atâția kilometri încă de parcurs, nu-mi pot permite să-mi pierd concentrarea. Neatenția duce la greșeli, iar eu am făcut deja destule.

Deși nu vreau să cred că ce s-a întâmplat mai devreme între mine și Keenan este una dintre acele greșeli. A fost impetuos. Amețitor. Și plin de o emoție profundă la care nu mă așteptam. *Dragoste. Îl iubesc.*

Nu-i așa?

Când Keenan se întoarce cu spatele, înghit fiertura de ierburi despre care m-a învățat bunicu’ că încetinește ciclul lunar al fetelor, ca să nu rămână grele.

Mă uit la Keenan, care se schimbă tăcut în haine mai călduroase, pregătindu-se pentru următoarea etapă a călătoriei. Îmi simte privirea și se apropie în timp ce eu îmi leg șireturile. Mă mângâie pe obraz cu o afecțiune timidă care nu-i stă deloc în fire. Un zâmbet nesigur îi luminează fața.

Suntem nebuni? îmi vine să întreb. *Pentru că găsim alinare în mijlocul unei astfel de nebunii?* Nu mă pot convinge să rostesc cuvintele. Și nu are cine altcineva să mă întrebe.

Mă cuprinde dorința de a vorbi cu fratele meu și îmi mușc furioasă buzele, să-mi rețin lacrimile. Sunt sigură că Darin a avut iubite înainte să înceapă ucenicia la Spiro. El ar ști dacă această stinghereală și această confuzie sunt normale.

— Ce te necăjește?

Keenan mă ajută să mă ridic în picioare și mă ține strâns de mâini.

— Doar nu-ți dorești să nu fi…

— Nu, zic eu repede. Doar că… ținând cont de tot ce se întâmplă… n-a fost greșit?

— Să găsim un ceas sau două de fericire în astfel de vremuri negre? zice Keenan. Asta nu-i greșit. Pentru ce altceva să trăiești, dacă nu pentru momentele de bucurie? Pentru ce să te lupți?

— Vreau și eu să cred la fel. Dar mă simt atât de vinovată.

După ce mi-am ținut emoțiile ferecate săptămâni în șir, acum răbufnesc.

— Noi doi suntem aici, vii, iar Izzi a murit și Darin e la închisoare. Elias e pe moarte…

Keenan mă înconjoară cu un braț și îmi trage capul sub bărbia lui. Căldura și mirosul lui de fum și lămâie mă liniștesc cât ai clipi.

— Dă-mi mie vina ta. O port eu în locul tău, bine? Pentru că nu trebuie să te simți în felul ăsta.

Se dă doar puțin înapoi și îmi ridică fața cu degetele.

— Încearcă să-ți uiți neliniștea o clipă.

Nu-i atât de simplu!

— Chiar azi dimineață m-ai întrebat ce rost are să fiu om dacă nu-mi îngădui să simt, îi răspund.

— Mă refeream la atracție, dorință, zice el și se înroșește puțin în obraji, apoi se uită în altă parte. Nu la vinovăție și frică. Pe astea trebuie să încerci să le uiți. Te-aș putea ajuta eu să le uiți – ridică ușor capul, iar pe mine mă străbate un val de căldură –, dar trebuie să pornim la drum.

Schițez un zâmbet slab, iar el îmi dă drumul. Caut paloșul lui Darin și până să mi-l prind, mă încrunt din nou. Nu am nevoie să fiu distrasă. Am nevoie să-mi dau seama ce naiba se petrece în capul meu.

Emoțiile te umanizează, mi-a spus Elias cu săptămâni în urmă, în Munții Serrani. *Chiar și cele neplăcute au un rost. Dacă le ignori, devin pur și simplu mai puternice și mai zgomotoase.*

— Keenan.

Începem să urcăm scările pivniței, iar Keenan desface zăvorul.

— Nu regret ceea ce s-a întâmplat. Dar nu pot alunga vinovăția.

— De ce nu? se întoarce el spre mine. Ascultă…

Tresărim amândoi pentru că ușa pivniței se deschide cu un scârțâit asurzitor. Keenan își scoate arcul, potrivește săgeata și fixează ținta dintr-o singură mișcare.

— Stai, zice o voce.

O siluetă ridică felinarul. Este un Cărturar tânăr, cu părul ondulat. Înjură când ne vede.

— Știam eu c-am zărit pe cineva aici, zice el. Trebuie să plecați. Stăpânul spune că vine încoace o patrulă de Războinici care omoară orice Cărturar liber îi iese în cale…

Nu mai auzim restul. Keenan mă apucă de mână, mă trage în sus pe scări și pe urmă mai departe în noapte.

— Pe acolo.

Îmi arată liziera de la est de noi, dincolo de camerele sclavilor, iar eu alerg în urma lui cu inima bătându-mi nebunește.

Trecem prin pădure și o luăm din nou spre nord, traversând câmpuri lungi și necultivate. Keenan vede un grajd, mă lasă și dispare. Un câine se aude lătrând, dar se oprește brusc. Peste câteva minute Keenan se întoarce trăgând de hățuri un cal.

Îmi vine să-l întreb despre câine, însă îi văd chipul posomorât și tac.

— Am văzut o potecă în sus prin pădure, zice el. Nu pare prea bătută și ninge destul de tare ca zăpada să ne acopere urmele într-un ceas sau două.

Mă ridică în fața lui pe cal și oftează când mă țin la distanță.

— Nu știu ce-i cu mine, îi șoptesc. Mă simt de parcă… de parcă nu pot găsi un echilibru.

— Ai purtat prea multă vreme o povară prea mare. Tot timpul ăsta, Laia, ai condus, ai luat decizii grele și poate că nu erai pregătită pentru asta. Nu-i nicio rușine și sunt gata să spintec pe oricine ar spune altceva. Te-ai descurcat cât ai putut de bine. Dar acum relaxează-te. Lasă-mă pe mine să car povara în locul

tău. Lasă-mă să te ajut. Ai încredere că voi proceda corect. Te-am îndrumat eu vreodată greșit?

Clatin din cap. Mă apucă din nou neliniștea. *Ar trebui să ai mai multă încredere în tine, Laia,* îmi spune o voce interioară. *Nu toate deciziile pe care le-ai luat au fost greșite.*

Cele care au contat, însă, cele de care au atârnat vieți au fost greșite. Greutatea lor e zdrobitoare.

— Închide ochii, zice Keenan. Odihnește-te. Voi avea grijă să ajungem la Kauf. Îl vom salva pe Darin. Și totul va fi bine.

* * *

La trei nopți după ce am plecat din pivnița casei conspirative, dăm peste o groapă comună de Cărturari acoperită doar pe jumătate. Bărbați. Femei. Copii. Aruncați toți claie peste grămadă, ca niște deșeuri. În fața noastră, vârfurile acoperite de zăpadă ale Munților Nevennes se ridică până la jumătatea cerului. Cât de crudă le pare frumusețea! Oare știu răul care s-a petrecut la umbra lor?

Keenan se grăbește să trecem mai departe, înaintăm chiar și după ce soarele e sus pe cer. Ne-am îndepărtat bine de groapa comună, dar în timp ce traversăm o culme împădurită, zăresc ceva spre vest, pe colinele scunde întinse între noi și Antium. Corturi, mi se pare, și oameni, focuri de tabără. Sute.

— Cerule!

Îl opresc pe Keenan.

— Vezi și tu? Nu sunt dealurile Argent? Pare o întreagă armată acolo.

— Haide.

Keenan mă trage înainte, îngrijorat sub această nerăbdare, stârnind astfel și îngrijorarea mea.

— Trebuie să găsim adăpost înainte să se întunece.

Dar noaptea vine cu și mai multe orori. După ore de mers, dăm atât de neașteptat peste un grup de soldați, încât eu scap un icnet scurt, aproape deconspirându-ne poziția.

Keenan mă trage înapoi, făcându-mi semn să tac. Soldații păzesc patru furgoane-fantomă – se numesc așa pentru că după ce dispari înăuntrul lor, este ca și cum ai fi murit. Pereții lor înalți și negri nu mă lasă să văd câți Cărturari sunt înăuntru. Dar zăresc mâini agățate de gratii la geamul din spate, unele mari, altele mici. În ultimul furgon sunt încărcați sub ochii noștri alți prizonieri. Mă gândesc la mormântul comun pe lângă care am

trecut mai devreme. Știu ce se va întâmpla cu acești oameni. Keenan încearcă să mă tragă înainte, dar descopăr că nu sunt în stare să mă mișc.

— Laia!

— Nu-i putem abandona așa.

— Zece soldați și patru Măști păzesc căruțele alea, zice Keenan. Ne-ar măcelări.

— Și dacă mă fac nevăzută?

Mă uit din nou spre furgoane. Mi-e imposibil să-mi scot din minte acele mâini.

— Așa cum am dispărut în tabăra Tribalilor. Aș putea…

— Dar nu poți. Nu de când…

Keenan se întinde și mă strânge compătimitor de umăr.

Nu de când a murit Izzi.

Se aude un strigăt și mă întorc iarăși spre căruțe. Un băiat Cărturar se agață cu unghiile de fața unei Măști care îl târăște mai departe.

— Nu se poate să ne tot faceți asta! strigă băiatul, iar Masca îl aruncă într-un furgon. Nu suntem animale! Într-o zi, o să vă înfruntăm!

— Cu ce? chicotește Masca. Cu bețe și cu pietre?

— Vă știm deja secretele, zice băiatul izbindu-se de gratii. Nu ne mai puteți împiedica. Unul dintre fierarii voștri s-a revoltat împotriva Imperiului și acum știm.

Rânjetul dispare de pe fața Măștii, soldatul pare aproape gânditor.

— Aha, da, zice el încet. Marea speranță a șobolanilor. Cărturarul care a furat secretul oțelului de Serra. E mort, băiete.

Mi se taie respirația, iar Keenan îmi pune o mână peste gură și mă ține strâns când mă zbat, șoptindu-mi să nu scot un zgomot, pentru că de asta depind viețile noastre.

— A murit în închisoare, zice Masca. După ce i-am smuls și ultimul strop de informație folositoare din mintea slabă și nenorocită. Sunteți niște animale, băiete. Nici măcar atât.

— Minte, șoptește Keenan, trăgându-mă cu totul de lângă copaci. Minte ca să-l facă pe băiat să sufere. Masca nu are de unde să știe că Darin a murit.

— Și dacă nu minte? zic eu. Dacă Darin e mort? Ai auzit zvonurile despre el. Se răspândesc tot mai mult. Poate Imperiul crede că ucigându-l înăbușă aceste zvonuri. Poate că…

— Nu contează, zice Keenan. Atâta timp cât există și cea mai mică șansă să fie în viață, trebuie să încercăm. Mă auzi? Trebuie să mergem mai departe. Haide. Mai avem cale lungă.

* * *

Cam la o săptămână după ce am plecat din pivniță, Keenan se întoarce ostenit în tabăra noastră ridicată de data asta sub crengile noduroase și fără frunze ale unui stejar.

— Comandantul a ajuns tocmai până la Delphinium, zice el. I-a măcelărit pe toți Cărturarii liberi.

— Dar sclavii? Prizonierii?

— Sclavii au fost lăsați în pace, mai mult ca sigur că stăpânii lor s-au plâns că își pierd proprietatea. Închisorile le-a curățat, adaugă el, părând de-a dreptul suferind când spune asta. A organizat o execuție în masă în piața orașului.

Cerule! Întunericul nopții pare mai adânc și cumva mai tăcut, de parcă printre copaci ar umbla Moartea însăși și toate viețuitoarele ar ști-o, în afară de noi.

— În curând, zic eu, nu va mai fi picior de Cărturar.

— Laia, zice Keenan. Acum se îndreaptă spre Kauf.

Ridic brusc capul.

— La naiba, dacă Elias nu l-a scos de acolo pe Darin? Dacă Comandantul începe să-i omoare și acolo pe Cărturari…

— Elias a plecat acum șase săptămâni, zice Keenan. Și părea foarte încrezător. Poate că l-a eliberat deja pe fratele tău. Poate că ne așteaptă amândoi în peșteră.

Scormonește în ranița lui umflată. Scoate o pâine încă aburindă și jumătate de pui. Doar cerul știe de unde a făcut rost de ele. Și totuși, nu sunt în stare să mănânc.

— Te gândești vreodată la oamenii aceia din furgoanele-fantomă? șoptesc eu. Te întrebi vreodată ce s-a întâmplat cu ei? Îți pasă?

— M-am alăturat Rezistenței, nu? Dar nu pot pune totul la inimă, Laia. Nu duce nicăieri.

Nu e vorba de pus la inimă, mă gândesc eu. *E vorba de amintit. Iar să-ți amintești nu-i inutil.*

Acum o săptămână aș fi rostit aceste cuvinte cu voce tare. Dar de când Keenan mi-a luat de pe umeri povara conducerii misiunii, mă simt tot mai slabă. Mai măruntă. Parcă m-aș micșora pe zi ce trece.

Ar trebui să-i fiu recunoscătoare. În ciuda satelor infestate de Războinici, Keenan a reușit să evite toate patrulele și toate iscoadele, să ne ferească de toate avanposturile și turnurile de observație.

— Cred că ai înghețat.

Vorbește blând, dar mă smulge din gânduri. Mă privesc surprinsă. Încă port mantia neagră și groasă pe care mi-a dat-o Elias la Serra acum o mie de ani.

O strâng mai bine în jurul meu.

— Mă descurc.

Rebelul scormonește prin raniță și scoate în cele din urmă o mantie de iarnă, îmblănită. Se apleacă spre mine și îmi desface grijuliu mantia, lăsând-o să cadă. Pe urmă îmi acoperă umerii cu cealaltă și o leagă bine.

Nu-mi vrea răul, știu. Deși în ultimele câteva zile m-am îndepărtat de el, a rămas la fel de grijuliu ca întotdeauna.

O parte din mine ar vrea să arunce mantia de la el și să se acopere din nou cu cea de la Elias. Îmi dau seama că mă port prostește, dar cumva mantia de la Elias m-a făcut să mă simt bine. Probabil pentru că nu-mi amintește doar de el, îmi amintește și cum eram eu în preajma lui. Mai curajoasă. Mai puternică. Cu slăbiciuni, desigur, dar neînfricată.

Mi-e dor de fata aia, de acea Laia. De varianta aceea a mea care ardea cu flacără când prin preajma ei era Elias Veturius.

Laia care făcea greșeli. Laia ale cărei greșeli au provocat morți inutile.

Cum aș putea să uit? Îi mulțumesc încet lui Keenan și bag în ranița mea mantia cea veche. Pe urmă mă înfășor mai bine cu cea nouă și îmi spun că-i mai călduroasă.

38. ELIAS

Noaptea, liniștea din închisoarea Kauf îți îngheață sângele în vine. Nu-i liniștea somnului, ci a morților, a unor oameni care se dau bătuți și își lasă viețile să le fugă printre degete, îngăduind în cele din urmă durerii să-i copleșească până când se sting și trec în nimicnicie. În zori, copiii din Kauf vor târî afară cadavrele celor care n-au rezistat peste noapte.

În liniște, mă trezesc gândindu-mă la Darin. A fost mereu ca un duh pentru mine, cineva după care am jinduit atâta vreme încât, deși nu l-am cunoscut, mă simt legat de el. Acum, că a murit, absența lui este palpabilă, ca un membru care ți-a fost amputat, dar pe care continui să-l simți. Când îmi amintesc că s-a dus, mă cuprinde din nou deznădejdea.

Îmi sângerează încheieturile mâinilor de la cătușe și nu-mi mai simt umerii; brațele mele au rămas întinse toată noaptea. Dar e o durere ca o arsură, nu ca un pârjol. Am avut de-a face cu mai rele. Și totuși, când întunericul unui leșin se prăvălește peste mine ca un giulgiu, simt o ușurare.

Ușurarea nu durează mult, însă, pentru că mă trezesc în Anticameră cu urechile pline de șoapte speriate ale spiritelor – sute, mii, prea multe.

Păzitoarea Sufletelor îmi întinde mâna să mă ridic, trasă la față.

— Ți-am spus ce se poate întâmpla în locul ăla.

Rănile mele nu sunt vizibile aici, dar ea se înfioară când mă privește, de parcă totuși le-ar putea vedea.

— De ce nu m-ai ascultat? Uită-te la tine.

— Nu mă așteptam să fiu prins.

În jurul nostru roiesc spiritele ca rămășițele unei epave în furtună.

— Shaeva, ce naiba se petrece?

— N-ar trebui să fii aici.

Vorbele ei nu sunt ostile, așa cum ar fi fost acum câteva săptămâni. Dar sunt ferme.

— Credeam că n-o să te mai văd până mori. Du-te înapoi, Elias.

Simt smucitura bine cunoscută în măruntaie, dar mă împotrivesc.

— Spiritele sunt neliniștite?

Mai mult decât de obicei, zice ea, nemaiputând rezista. Sunt prea multe. Cărturari, mai ales.

Îmi ia ceva până pricep. Pe urmă simt că mi se face rău. Șoaptele pe care le aud, mii și mii, sunt ale Cărturarilor omorâți de Războinici.

— Multe trec mai departe fără ajutorul meu. Dar unele suferă enorm. Țipetele lor îl supără pe djinn, zice Shaeva și își pune o mână în cap. Nu m-am simțit niciodată atât de bătrână, Elias.

Atât de neajutorată. Sunt Păzitoarea Sufletelor de o mie de ani și am mai apucat războaie. Am văzut căderea Cărturarilor și ascensiunea Războinicilor. Dar niciodată nimic asemănător. Uite!

Arată spre cer, vizibil printr-o spărtură în umbrarul pădurii.

— Arcașul și Fecioara cu scutul pălesc, îmi arată ea constelațiile. Călăul și Trădătorul ies în evidență. Stelele știu întotdeauna, Elias. În ultima vreme nu șoptesc decât despre apropierea întunericului.

Se adună umbrele, Elias, iar reunirea lor nu poate fi oprită. Așa mi-a spus Cain, ba chiar mai rău de-atât, în urmă cu câteva luni, la Blackcliff.

— Care întuneric?

— Zburătorul, șoptește Shaeva.

O năpădește frica, iar ființa puternică și aparent impenetrabilă pe care o știam dispare. În locul ei rămâne un copil speriat.

În depărtare, copacii sclipesc roșii. Crângul cu djinni.

— Caută o cale să-și elibereze frații, zice Shaeva. Caută fragmentele împrăștiate ale armei care i-a înlănțuit acum multă vreme. În fiecare zi ajunge mai aproape. Eu... îl simt, dar nu-l pot *vedea*. Îi simt doar răutatea, ca spiritul înghețat al unei vijelii din Nevennes.

— De ce te temi de el, din moment ce sunteți amândoi djinni? o întreb.

— Puterea lui este de o sută de ori mai mare ca a mea, zice ea. Unii djinni pot zbura ca vântul sau se pot face nevăzuți. Alții știu să manipuleze minți, trupuri, vremea. Zburătorul, însă, are toate aceste puteri. Și altele în plus. Ne-a fost profesor, tată, conducător, rege. Iar eu l-am trădat, zice ea și se uită în altă parte. Mi-am trădat neamul. Când a aflat... Cerule, în secole de viață n-am mai simțit așa o frică.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu încet. Cum l-ai trădat...

Dinspre crâng se unduiește prin aer un fel de mârâit.

Ssshhhaeva...

— Elias, zice ea chinuită, eu...

Shaeva! Mârâitul se transformă într-un plesnet ca de bici, iar Shaeva tresare.

— I-ai supărat. Du-te!

Mă îndepărtez de ea, iar spiritele se înghesuie în jurul meu. Unul se desparte de celelalte, mărunt și cu un singur ochi mare,

cu peticul de piele de pe celălalt făcând parte din el chiar și în moarte.

— Izzi? zic eu îngrozit. Ce…

— Pleacă!

Shaeva mă împinge, trimițându-mă înapoi în lumea plină de dureri a conștiinței.

Lanțurile mi-au fost slăbite și zac covrig pe jos, îndurerat și înghețat. Simt o atingere ușoară pe braț și văd că se uită la mine o pereche de ochi mari și negri, plini de îngrijorare. Băiatul Cărturar.

— Tas?

— Gardianul-șef le-a ordonat soldaților să-ți slăbească lanțurile ca să-ți pot curăța rănile, Elias. Nu te mai zbate.

Mă ridic cu băgare de seamă. *Izzi.* Ea era, sunt sigur. Dar nu se poate să fi murit. Ce s-a întâmplat cu caravana? Cu Laia? Cu Afya? Simt că vreau să mai leșin o dată. Vreau răspunsuri.

— Ai coșmaruri, Elias? întreabă încet Tas, iar când dau din cap că da, se încruntă.

— Tot timpul.

— Și eu visez urât.

Mă privește pe furiș, înainte să se uite în altă parte.

Sunt convins. Îmi apare în memorie Comandantul, cum stătea în picioare lângă celula mea acum câteva luni, chiar înainte să fiu dus la decapitare. Mă surprinsese în mijlocul unui coșmar. Și eu visez urât, mi-a spus ea.

Acum, la mulți kilometri distanță și la multe luni de atunci, constat că nici pentru un copil închis la Kauf lucrurile nu stau altfel. Mi se pare tulburător că suntem legați toți trei prin aceeași experiență: monștrii care ne umblă prin cap. Tot întunericul și răul pe care ceilalți l-au revărsat asupra noastră, toate lucrurile pe care nu le-am putut controla pentru că eram prea tineri să le împiedicăm, toate au rămas în noi de-a lungul anilor, așteptând la cotitură să ajungem la ananghie. Și pe urmă s-au năpustit asupra noastră cum se reped ghulii la o victimă pe moarte.

Comandantul, știu, e mistuit de întuneric. Indiferent ce coșmaruri o avea, s-a transformat într-o ființă de o mie de ori mai rea.

— Nu te lăsa copleșit de frică, Tas, îi spun. Ești la fel de puternic ca orice Mască, atâta vreme cât nu lași spaima să te controleze. Atâta vreme cât lupți.

Aud de pe hol un țipăt cunoscut, același pe care l-am tot auzit de când m-au aruncat în celula asta. Începe ca un vaiet și se dezintegrează în suspine.

— E tânăr, arată Tas cu capul în direcția prizonierului chinuit. Gardianul-șef petrece majoritatea timpului cu el.

Bietul nenorocit. Nu-i de mirare că urlă ca un nebun jumătate din vreme.

Tas toarnă spirt peste unghiile mele smulse și mă ustură ca naiba. Îmi înăbuș un geamăt.

— Soldații au un nume pentru prizonierul ăsta, zice Tas.

— Urlătorul? mormăi eu printre dinții încleștați.

— Artistul.

Mă uit la Tas, uitând de durere.

— De ce îi spun așa? întreb eu încet.

— N-am mai văzut așa ceva, răspunde Tas și se uită lipsit de vlagă în altă parte. Chiar dacă n-are la îndemână decât propriul lui sânge, desenele pe care le face pe pereți sunt atât de adevărate, încât ți se pare că pot prinde viață.

Pe toți dracii! Nu se poate. Legionarul de la izolator spunea că a murit. Iar eu l-am crezut ca un prost ce sunt. Mi-am îngăduit să nu mă mai gândesc la Darin.

— De ce-mi vorbești despre el?

Mă cuprinde dintr-odată o bănuială groaznică. Dacă Tas e spion?

— Gardianul-șef știe? El te-a pus să-mi spui?

Tas scutură repede din cap.

— Nu, ascultă-mă, te rog.

Se uită la pumnul meu, pe care l-am strâns fără să-mi dau seama. Mi se face greață când mă gândesc că acest copil ar putea crede că vreau să-l lovesc și-mi descleștez pumnul.

Chiar și în locul ăsta, soldații vorbesc despre cât de căutat e cel mai mare trădător din Imperiu. Și despre fata cu care călătorești, Laia din Serra. Iar... Artistul... în coșmarurile lui... vorbește și el.

— Ce spune?

Numele ei, șoptește Tas. *Laia.* O strigă pe nume și îi spune să fugă.

39. HELENE

Vocile aduse de vânt mă învăluie și îmi trimit șocuri neplăcute până în măduva oaselor. Închisoarea Kauf, aflată la trei kilometri distanță, își face cunoscută prezența folosindu-se de suferința prizonierilor.

— Era și timpul.

Faris iese din avanpostul de aprovizionare de la marginea văii, unde mă aștepta. Se învelește mai bine în mantia căptușită cu blană, strângând din dinți în fața vântului înghețat.

— Stau de trei zile aici, Sfrâncioc.

— Au fost inundații în zona dealurilor Argent.

Un drum de șapte zile mi-a luat două săptămâni. Până la *Rathana* a rămas mai puțin de o săptămână. *Nu mai e timp, la naiba!* Sper să nu fi greșit având încredere în Bucătăreasă.

— Soldații de la garnizoana din zonă au insistat să ocolim, îi explic eu lui Faris. Am întârziat ca naiba.

Faris ia hățurile calului meu și descalec.

— Ciudat, zice el. Dealurile au fost blocate și spre est, mi-au spus că din cauza unor alunecări de teren.

— Alunecări de teren provocate de inundații, pesemne. Mâncăm, luăm provizii și plecăm în urmărirea lui Veturius.

Intrăm în avanpost întâmpinați de o pală de aer cald venind dinspre vatra încinsă. Mă așez pe un scaun lângă foc, în timp ce Faris vorbește încet cu cei patru auxiliari dinăuntru. Aceștia încuviințează viguros din cap, toți ca unul, la ce le spune el, aruncând priviri agitate în direcția mea. Doi dispar în bucătărie, iar ceilalți doi se duc la cai.

— Ce le-ai spus? îl întreb pe Faris.

— Că le razi familiile de pe fața pământului, dacă pomenesc cuiva despre prezența ta, zice Faris rânjind. Bănuiesc cu un vrei să afle Gardianul-șef că suntem aici.

— Bine gândit.

Sper să-i luăm urma lui Elias fără ajutorul Gardianului. Mă înfior gândindu-mă ce ar putea să ceară în schimb.

— Trebuie să cercetăm regiunea, zic eu. Dacă Elias a venit încoace, s-ar putea să nu fi plecat încă.

Faris își ține respirația o clipă. Mă uit la el cu coada ochiului. Pare dintr-odată profund interesat de mâncare.

— Ce este?
— Nimic.
Faris răspunde mult prea repede și mormăie o înjurătură când își dă seama că am băgat de seamă. Pune farfuria jos.
— Detest treaba asta. Și puțin îmi pasă dacă află și spionul Comandantului, zice el uitându-se urât la Avitas. Urăsc să fim niște câini care aleargă să ucidă prada, în timp ce Marcus pocnește cu biciul în spatele nostru. În timpul Încercărilor, Elias mi-a salvat viața. Lui Dex, la fel. Știi cum ne-am simțit… după…
Mă privește acuzator.
— Tu n-ai vorbit niciodată despre a Treia Încercare.
Cu Avitas urmărindu-mi fiecare mișcare, înțelept ar fi să țin în clipa asta un discurs despre loialitatea față de Imperiu.
Dar sunt prea obosită și cu sufletul prea înnegurat.
— Nici mie nu-mi place ce facem.
Mă uit la mâncarea pe jumătate terminată. Mi-a pierit orice poftă.
— Pe toți dracii, detest treaba asta până în rărunchi. Dar nu-i vorba despre Marcus, ci despre supraviețuirea Imperiului. Dacă n-ai de gând să ne ajuți, strânge-ți lucrurile și întoarce-te la Antium. Îți pot da altă misiune.
Faris se uită aiurea, cu fălcile încleștate.
— Rămân.
Oftez încet.
— În cazul ăsta, zic și ridic iarăși furculița, poate ne spui de ce ai fost rezervat când am spus că trebuie să cercetăm regiunea în căutarea lui Elias.
— La naiba, Hel! geme Faris.
— Ai fost încartiruit la Kauf în același timp cu el, locotenente Candelan, îi spune Avitas lui Faris. Nu și tu, Mare Sfrâncioc.
Are dreptate. Elias și cu mine am ajuns la Kauf în perioade diferite, când eram cinciari.
— Se ducea undeva când se sătura de închisoare? întreabă Avitas cu o încordare pe care am văzut-o rareori la el. Avea… un refugiu?
— O peșteră, zice Faris după o clipă. L-am urmărit o dată când a plecat de la Kauf. Am crezut… la naiba, nu mai știu ce-am crezut. Vreo prostie, probabil: că ascunde în pădure o provizie secretă de bere. Dar stătea pur și simplu în peșteră și se uita la pereți. Cred… Cred că încerca să uite închisoarea.

Mă simt cuprinsă de un gol imens când îl aud pe Faris spunând asta. Sigur că Elias ar fi găsit un asemenea loc. N-ar fi rezistat la Kauf fără el. Îi stă atât de mult în fire, încât îmi vine să râd și să sparg ceva în același timp.

Nu acum. Nu când ești atât de aproape.

— Du-ne acolo.

* * *

La început, peștera mi se pare o fundătură. Pare părăsită de ani buni. Aprindem, totuși, torțele și o cercetăm amănunțit. Chiar când sunt gata să ordon retragerea, văd ceva strălucind într-o nișă din perete. Mă duc să trag afară ce-i acolo și aproape scap bocceaua pe jos.

— Pe toți dracii, zice Faris înșfăcând-o. Paloșele lui Elias.

— E aici.

Nu bag în seamă groaza care îmi izvorăște din stomac – *vei fi nevoită să-l ucizi!* – și mă prefac că-i valul de adrenalină al vânătorii.

— Și nu de multă vreme. Pânzele de păianjeni n-au acoperit nimic, zic eu, ridicând torța spre pânzele din nișă.

Caut semne ale prezenței fetei. Nimic.

— Dacă el e aici, ar trebui să fie și Laia.

— Iar dacă și-a lăsat lucrurile în peșteră, adaugă Avitas, n-a crezut că va lipsi multă vreme.

— Rămâi de pază, îi spun lui Faris. Avem de-a face cu Veturius, nu uita. Păstrează distanța. Nu îl ataca. Eu trebuie să mă duc până la închisoare. Mă întorc spre Avitas. Bănuiesc că vei insista să vii cu mine.

— Îl cunosc pe Gardianul-șef mai bine decât tine, zice el. Nu-i înțelept să dai buzna în închisoare. Sunt prea mulți spioni ai Comandantului înăuntru. Dacă știe că ești aici, va încerca să-ți pună bețe în roate.

Ridic din sprâncene.

— Adică ea nu știe că sunt aici? Am bănuit că i-ai spus tu.

Avitas nu zice nimic, iar când tăcerea lui se prelungește, Faris se foiește neliniștit lângă mine. Văd o fisură slabă în fațada împietrită a lui Harper.

— Nu mai sunt spionul ei, zice el în cele din urmă. Dacă eram, ai fi murit deja până acum. Pentru că ești foarte aproape să-l prinzi pe Elias, iar ea îmi ordonase să te ucid în taină când ajungi aproape și să fac totul să pară un accident.

Faris trage paloșul.

— Trădător nemernic...

Ridic mâna și îl opresc, făcându-i semn lui Avitas să continue.

El scoate din salopetă o pungă subțire de hârtie.

— Noptariță, zice el. Interzisă în Imperiu. Naiba știe de unde a luat-o Keris. O doză mică te omoară lent. Ceva mai multă face să-ți stea inima. Comandantul avea de gând să spună că te-a copleșit tensiunea misiunii.

— Crezi că sunt atât de ușor de ucis?

— Nu, de fapt nu cred.

Torța aruncă umbre pentru o clipă pe chipul mascat al lui Avitas și îmi aduce aminte de cineva pe care nu știu de unde să-l iau.

— M-am gândit săptămâni în șir cum te-aș putea omorî fără să-și dea seama nimeni.

— Și?

— M-am hotărât să n-o fac. Imediat după aceea am început să-i transmit informații greșite despre ce făceam și unde ne duceam.

— De ce te-ai răzgândit? Probabil că știai ce presupune misiunea.

— Eu am cerut misiunea asta, zice el punând deoparte noptarița. I-am spus că are nevoie de cineva în preajma ta, dacă vrea să te elimine discret.

Faris n-a băgat paloșul în teacă. Îl ține întins în față, iar corpul lui uriaș pare să ocupe jumătate din peșteră.

— De ce naiba să ceri o astfel de misiune? Ai ceva împotriva lui Elias?

Avitas clatină din cap.

— Aveam... o întrebare care aștepta un răspuns. Și cel mai bun mod să-l aflu era să vin cu tine.

Deschid gura să aflu care e întrebarea, dar el clatină iar din cap.

— Întrebarea nu contează.

— Ba cum să nu conteze, răbufnesc eu. Ce te-a putut face să schimbi o alianță? Și de unde știu că nu te vei răzgândi din nou?

— Poate că am fost spionul ei, Sfrânciocule, zice el privindu-mă în ochi, și fisura din fațada lui se lărgește. Dar nu i-am fost *niciodată* aliat. Am avut nevoie de ea. Am avut nevoie de niște

răspunsuri. Asta-i tot ce-ți voi spune. Dacă nu te mulțumește, atunci alungă-mă sau pedepsește-mă. Numai…

Se oprește. E *neliniște* pe chipul lui?

— Numai nu te duce la Kauf să vorbești cu Gardianul-șef. Trimite-i un mesaj. Scoate-l de pe teritoriul lui, unde-i cel mai puternic. Pe urmă poți face ce dorești.

Știam că nu puteam avea încredere în Harper. Nici n-am avut vreodată. Și totuși, iată că s-a dat în vileag aici, fără niciun aliat de partea lui, în timp ce eu am unul lângă mine.

Îl țintuiesc cu privirea. El nici nu respiră.

— Dacă mă tragi pe sfoară, zic, îți smulg inima din piept cu mâinile goale.

Avitas dă din cap aprobator.

— Nici nu mă aștept la altceva, Mare Sfrâncioc.

— Bine. În ce-l privește pe Gardianul-șef, nu mai sunt un boboc care face în pat. Știu ce negutează monstrul ăla: secrete și suferință deghizate în știință și rațiune.

Numai că își iubește prea mult micul lui regat murdar. Nu va dori să-i fie luat. Pot folosi lucrul ăsta împotriva lui.

— Transmite-i un mesaj bătrânului, adaug eu. Spune-i că vreau să-l văd la noapte în hangarul bărcilor. Să vină singur.

Harper pleacă imediat, iar când suntem siguri că s-a îndepărtat, Faris se întoarce către mine.

— Te rog, spune-mi că nu-l crezi trecut dintr-odată de partea ta.

— N-am timp de dezlegat enigme.

Iau lucrurile lui Elias și le îndes înapoi în nișa din perete.

— Dacă Gardianul-șef știe ceva despre Veturius, nu ne va oferi informația pe gratis. Va dori alte informații la schimb. Trebuie să mă gândesc ce să-i ofer.

****

La miezul nopții, Avitas și cu mine ne strecurăm în hangarul bărcilor de la Kauf. Grinzile groase ale acoperișului lucesc slab în lumina albastră a torței. Nu se aude decât clipocitul ocazional al apei pe marginea bărcilor.

Deși Avitas i-a cerut Gardianului-șef să vină singur, mă aștept totuși să-și aducă gărzi. Cercetez penumbra, îmi slăbesc legăturile paloșului și îmi rotesc umerii. Canoele de lemn se lovesc cu zgomot una de alta iar afară, ambarcațiunile pentru

transportul prizonierilor legate de hangar aruncă umbre lungi peste ferestre. Un vânt aspru face geamurile să zăngănească.

— Ești sigur că vine?

Nordicul încuviințează.

— E foarte interesat să te întâlnească, Sfrâncioc. Dar…

— Ei, haide, locotenente Harper, nu-i nevoie să ne dădăcești Sfrânciocul. Nu mai e copil.

Gardianul-șef, filiform și palid ca un păianjen de peșteră supradimensionat, apare furișându-se afară din întunericul de la capătul îndepărtat al hangarului. Oare de câtă vreme stă ascuns acolo? Mă abțin cu greu să nu duc mâna la paloș.

— Am întrebări să-ți pun, Gardian-șef.

Ești un vierme. Un parazit contorsionat și jalnic. Vreau să-mi audă indiferența din voce. Vreau să știe că îmi este inferior.

Se oprește la câțiva pași de mine, cu mâinile la spate.

— Cum pot să-ți fiu de folos?

— A evadat vreunul dintre prizonierii tăi în ultimele câteva săptămâni? Au existat în închisoare spargeri sau hoții?

— Nimic din toate astea, Mare Sfrâncioc.

Deși mă uit la el cu mare atenție, nu văd vreun semn că ar minți.

— Niciun fel de activitate ciudată? Paznici văzuți unde n-ar trebui să fie? Prizonieri sosiți pe neașteptate?

— Fregatele aduc mereu prizonieri noi, își împreunează gânditor Gardianul degetele lungi. De un prizonier nou m-am ocupat eu însumi de curând. Dar nu a fost, totuși, neașteptat.

Mă furnică pielea. Gardianul spune adevărul, dar în același timp ascunde ceva. O simt. Lângă mine, Avitas își mută greutatea de pe un picior pe altul, ca și cum ar simți și el ceva în neregulă.

— Mare Sfrâncioc, zice Gardianul-șef. Iartă-mă, dar de ce ai venit aici, la Kauf, să pui asemenea întrebări? Credeam că misiunea de a-l găsi pe Elias Veturius era mai urgentă.

Mă postez în fața lui.

— Mereu le pui întrebări ofițerilor mai mari în grad ca tine?

— Nu te simți jignită. Mă întrebam dacă nu l-o fi adus ceva pe Veturius încoace.

Observ cum îmi cercetează fața, așteptând o reacție din partea mea, și mă oțelesc pentru ce urmează să spună mai departe.

— Pentru că, dacă ești dispusă să-mi spui de ce crezi că suspectul tău e aici, poate că aș avea și eu de împărtășit informații… folositoare.

Avitas îmi aruncă o privire. Un avertisment. Începe jocul.

— De pildă, zice Gardianul-șef, fata cu care călătorește… Cine e?

— Fratele ei este în închisoarea ta.

Îi ofer informația gratis, în semn de bună credință. *Mă ajuți, te ajut.*

— Cred că Veturius intenționează să-l elibereze.

Lumina din ochii Gardianului spune că i-am dat ceva ce își dorea. Vreme de o secundă, mă simt copleșită de vinovăție. Dacă băiatul chiar este în închisoare, deja i-am îngreunat mult lui Elias sarcina de a-l elibera.

— Ce înseamnă ea pentru el, Sfrâncioc? Și cum de are atâta influență asupra lui?

Fac un pas spre bătrân, ca să-mi poată citi în ochi că spun adevărul.

— Nu știu.

Afară, vântul se întețește. Face jgheaburile să bubuie sinistru ca tobele când anunță moartea. Gardianul-șef lasă capul pe-o parte și ochii lui fără gene nici nu clipesc.

— Spune-mi numele ei, Helene Aquilla, iar eu îți voi spune ceva care îți va dovedi că a meritat efortul.

Schimb o privire cu Avitas. El clatină din cap. Apuc paloșul și descopăr că palma îmi e alunecoasă pe mâner. Ca cinciar, n-am vorbit de mai mult de două ori cu Gardianul. Dar știam – toți cinciarii știau – că ne supraveghea. Ce-o fi aflat despre mine în perioada aia? Eram copil, aveam doar doisprezece ani. Ce *putea* afla despre mine?

— Laia.

Nu-i permit vocii mele nicio inflexiune. Dar Gardianul-șef ridică fruntea și mă evaluează rece.

— Gelozie și furie, zice el. Și… simțul proprietății? O legătură. Ceva profund irațional, cred. Ciudat…

O legătură. Vindecarea, sentimentul protector pe care nu-mi doresc să-l simt. Pe toți dracii. A înțeles toate astea dintr-un sigur cuvânt?

Îmi controlez expresia, refuzând să-i permit să vadă ce simt. Și totuși, el zâmbește.

— Aha, zice încet. Văd că am dreptate. Mulțumesc, Mare Sfrâncioc. Mi-ai dezvăluit multe. Dar e timpul să plec. Nu-mi place să lipsesc prea mult din închisoare.

De parcă închisoarea Kauf ar fi o tânără mireasă de dorul căreia se stinge.

— Mi-ai promis informații, bătrâne, zic eu.

— Ți-am spus deja tot ce trebuie să știi, Mare Sfrâncioc. Probabil că nu m-ai ascultat cu atenție. Te credeam mai deșteaptă, zice Gardianul parcă oarecum dezamăgit.

Se îndepărtează apoi și pașii lui răsună cu ecou în hangarul gol. Mă întind după paloș, cu gândul clar să-l *oblig* să vorbească, dar Avitas mă ia de braț.

— Nu, Sfrâncioc, șoptește el. Gardianul-șef nu spune chestii așa, fără motiv. Gândește-te bine, se poate să ne fi dat vreun indiciu.

Nu-mi trebuie mie blestemate de indicii! Mă scutur de mâna lui Avitas, scot paloșul din teacă și pornesc cu pași mari după Gardian. În timpul ăsta mă izbește singurul lucru spus de el care mi-a ridicat părul pe ceafă. *De un prizonier nou m-am ocupat eu însumi de curând. Dar nu a fost, totuși, neașteptat.*

— Veturius, zic eu. E la tine.

Gardianul-șef se oprește. Nu-i pot vedea bine fața întoarsă pe jumătate către mine, dar îi aud zâmbetul din voce.

— Excelent, Mare Sfrâncioc. Nu m-ai dezamăgit așa tare, până la urmă.

40. LAIA

Keenan și cu mine ne ghemuim în spatele unui buștean căzut și supraveghem peștera. Nu pare cine știe ce.

— La un kilometru de râu, înconjurată de molizi, cu intrarea spre est, cu un pârâu la nord și o lespede de granit răsturnată la o sută de metri spre sud, înșiră Keenan reperele. Nu poate fi alta.

Rebelul își trage mai bine gluga. Are pe fiecare umăr câte o moviliță de zăpadă. În jurul nostru vâjâie vântul, aruncându-ne în ochi ace de gheață. În ciuda cizmelor îmblănite pe care Keenan le-a furat pentru mine de la Delphium, nu-mi mai simt

picioarele. Dar cel puțin ninsoarea ne-a ascuns urmele și a amuțit gemetele obsedante venite dinspre închisoare.

— N-am văzut nicio mișcare, zic eu, strângându-mi și mai bine mantia. Iar viscolul se întețește. Pierdem timp.

— Știu că mă crezi nebun, zice Keenan, dar nu vreau să cădem într-o capcană.

— Nu-i nimeni aici, zic eu. N-am văzut urme, n-am văzut niciun semn că ar mai fi în pădure altcineva decât noi. Dacă Elias și Darin sunt înăuntru, răniți sau flămânzi?

Keenan se mai uită o dată la peșteră, apoi se ridică în picioare.

— Bine. Să mergem.

Când ne apropiem, corpul nu-mi mai îngăduie nicio precauție. Scot pumnalul, trec pe lângă Keenan și intru îngrijorată în peșteră.

— Darin? șoptesc în întuneric. Elias?

Peștera pare părăsită. Dar Elias n-ar fi lăsat-o în niciun caz să arate ca și cum ar fi ocupată.

În spatele meu pâlpâie o lumină. Keenan ridică felinarul și vedem pereții plini de pânze de păianjen, podeaua acoperită de frunze moarte. Peștera nu-i mare, dar aș fi vrut să fie. Atunci pustietatea dinăuntru nu mi s-ar mai fi părut atât de copleșitor definitivă.

— Keenan, șoptesc eu. Nu pare să fi intrat nimeni aici de ani buni. S-ar putea ca Elias să nu fi ajuns până aici.

— Uite.

Keenan se întinde spre o nișă adâncă din fundul peșterii și scoate o boccea. Îi iau felinarul, plină de speranță. Keenan lasă bocceaua jos, scormonește în ea și scoate două paloșe pe care le cunosc bine.

— Elias, suspin eu. A fost aici.

Keenan desface tot pachetul, dând la iveală o pâine veche de-o săptămână și niște fructe mucegăite.

— N-a fost aici de curând, altfel le-ar fi mâncat. Și nu văd niciun semn al prezenței fratelui tău, zice Keenan luând felinarul de la mine și luminând restul peșterii. Peste o săptămână e *Rathana.* Elias trebuia să-l fi eliberat pe Darin până acum.

Vântul se vaită ca un spirit furios, disperat să se elibereze.

— Ne putem face adăpost aici, adaugă Keenan și lasă ranița jos. Viscolul s-a întețit prea tare ca să mai căutăm alt loc de campare.

— Dar trebuie *să facem* ceva, zic eu. Nu știm dacă Elias a reușit să pătrundă în închisoare, dacă l-a eliberat pe Darin, dacă Darin trăiește…

Keenan mă ia de umeri.

— Am reușit să ajungem aici, Laia. Am ajuns la Kauf. Imediat ce se potolește viscolul, vom afla ce s-a întâmplat, îl vom găsi pe Elias și…

— Nu, spune o voce din ușa peșterii. Nu-l veți găsi. Pentru că nu-i aici.

Îmi sare inima din piept și strâng mânerul pumnalului. Dar când văd cele trei figuri mascate de la intrarea în peșteră, știu că nu-mi va fi de mare folos.

Una dintre siluete pășește înăuntru. E cu jumătate de cap mai înaltă decât mine și masca îi sclipește argintie de sub gluga îmblănită.

— Laia din Serra, zice Helene Aquilla.

Dacă viscolul de afară ar avea voce, ar suna ca vocea ei – glacială, mortală, perfect lipsită de orice sentiment.

41. ELIAS

Darin trăiește. Se află într-o celulă la câțiva metri de mine.

Și este torturat. Până la nebunie.

— Trebuie să găsesc un mod de a ajunge în celula aia, gândesc eu cu voce tare.

Asta înseamnă că am nevoie să știu programul schimburilor de pază și al interogatoriilor. Am nevoie de chei pentru cătușele mele și pentru ușa lui Darin. Partea asta de pavilion o conduce Drusius; el are cheile. Dar nu se apropie niciodată suficient de mult ca să-l pot înșfăca zdravăn.

Deci, fără chei. Agrafe cu care să forțez încuietorile, atunci. Îmi trebuie două…

— Te pot ajuta, intervine în planurile mele vocea lui Tas. Mai sunt și alții, Elias. Cărturarii din celulele comune au un grup de rebeli. Se numește *Skiritae* – sunt cu zecile.

Îmi ia ceva să procesez ce-a zis Tas, dar când realizez ce vrea să zică, nu fac decât să mă holbez la el înfricoșat.

— Gardianul-șef te-ar jupui de viu, laolaltă cu toți cei care te-au ajutat. Nici nu poate fi vorba.

Tas tresare la auzul vehemenței mele ca un animal lovit.

— Tu… Tu ai spus că frica mea îi dă putere. Dacă te ajut…

La naiba. Am mâinile pătate cu destule morți și fără să mai adaug pe listă un copil.

— Mulțumesc, mă uit eu fix în ochii lui. Mulțumesc că mi-ai spus despre Artist. Dar nu am nevoie de ajutorul tău.

Tas își adună lucrurile și se strecoară spre ușă. Se oprește o clipă și se uită înapoi la mine.

— Elias…

— Au suferit prea mulți din cauza mea. Nu mai vreau să sufere și alții. Pleacă, te rog eu. Dacă te aud paznicii vorbind cu mine, vei fi pedepsit.

După ce pleacă, mă ridic clătinându-mă și mă strâmb din cauza durerii ascuțite pe care o simt în mâini și în picioare. Mă silesc să pășesc, cândva o mișcare instinctivă care s-a transformat, în absența extractului de Tellis, într-o aventură de dimensiuni aproape imposibile.

Îmi trec prin minte vreo zece idei, una mai nebunească ca alta. Toate presupun ajutorul cel puțin a încă unei persoane.

Băiatul, spune o voce practică din interiorul meu. *Băiatul te poate ajuta.*

În cazul ăsta, aș putea la fel de bine să-l omor cu mâna mea, îi răspund vocii. *Măcar ar fi o moarte mai rapidă.*

N-am decât să fac totul singur. Nu-mi trebuie decât timp. Numai că timpul este unul dintre multele lucruri pe care nu le am. La doar o oră după ce a plecat Tas, fără nicio soluție la îndemână, capul mi se învârte și corpul îmi tresare spasmodic. *La naiba, nu acum.* Dar toate înjurăturile și cuvintele aspre pe care mi le arunc n-au niciun rezultat. Criza mă doboară întâi în genunchi, apoi mă trimite direct în Anticameră.

* * *

Mi-aș putea construi naibii o casă aici, mormăi eu adunându-mă de pe pământul acoperit de zăpadă. Poate îmi iau câteva găini, îmi fac o grădină…

— Elias?

Izzi se uită la mine de după un copac – o variantă și mai sfrijită a ei. Mă doare inima să mă uit la ea.

— Am… am sperat să te întorci.

O caut din priviri pe Shaeva, întrebându-mă de ce n-a ajutat-o pe Izzi să treacă meu departe. Îmi apuc prietena de mână, iar ea se uită în jos, surprinsă de căldura mea.

— Ești viu, zice ea posomorâtă. Mi-a spus un spirit. O Mască. A zis că te plimbi între lumea viilor și cea a morților, dar nu l-am crezut.

Tristas.

— N-am murit încă, zic eu, însă nu mai am mult. Cum ai…

E nedelicat să întrebi un spirit cum a murit? Sunt gata să-mi cer scuze, dar Izzi ridică din umeri.

— A fost o descindere a Războinicilor, zice ea. La o lună după ce-ai plecat. Într-o clipă încercam să-l salvez pe Gibran, în clipa următoare eram aici, iar în fața mea stătea femeia aia… Păzitoarea Sufletelor, și îmi ura bun-venit pe tărâmul spiritelor.

— Cu ceilalți ce s-a întâmplat?

— Trăiesc, zice Izzi. Nu-mi dau seama de unde știu, dar sunt sigură.

— Iartă-mă, îi spun. Dacă eram acolo, poate că reușeam să…

— Taci, mă fulgeră Izzi cu privirea. Tu te crezi mereu responsabil pentru toți. Dar nu ești. Suntem și noi oameni și merităm să luăm decizii singuri.

Îi tremură vocea de o furie care nu-i stă în fire.

— N-am murit din cauza ta. Am murit pentru că am vrut să salvez pe altcineva. Să nu îndrăznești să-mi iei asta.

Imediat după ce termină de vorbit, mânia i se risipește.

— Iartă-mă, scâncește ea. Locul ăsta intră în tine. Nu mă simt bine, Elias. Celelalte spirite… toate plâng, se văicăresc și…

I se întunecă privirea, se întoarce și mormăie spre copaci.

— Nu-ți cere iertare.

Ceva o trage înapoi, o face să rămână aici, să sufere. Simt o nevoie de nestăpânit să o ajut.

— Tu… nu poți trece mai departe?

Crengile foșnesc în vânt și spiritele din copaci își șoptesc unele altora să tacă, de parcă ar vrea și ele să audă ce va spune Izzi.

— Nu vreau să trec mai departe, șoptește ea. Mi-e frică.

O iau de mână și mergem împreună, aruncându-le copacilor o privire urâtă. Chiar dacă Izzi e moartă, nu înseamnă că trebuie să tragă cu urechea la ce gândește ea. Spre surpriza mea, șoaptele încetează, de parcă spiritele ar dori să ne respecte intimitatea.

— Te temi că o să te doară? o întreb.

Se uită în jos.

— Eu n-am familie, Elias. Am avut-o numai pe Bucătăreasă. Iar ea n-a murit. Dacă dincolo nu mă așteaptă nimeni? Dacă o să fiu singură?

— Eu nu cred că-i așa, zic.

Văd printre copaci sclipirea soarelui pe apă.

— Dincolo nu există singur sau împreună. Cred că-i altfel.

— De unde știi?

— Nu știu. Dar spiritele nu pot trece mai departe până când nu se rup de ceea ce le leagă de lumea viilor. Dragoste sau furie, frică sau familie. Așa că mă gândesc că emoțiile astea nu există dincolo. În orice caz, va fi mai bine decât în locul ăsta, Izzi. Locul ăsta este bântuit. Nu meriți să rămâi înțepenită aici.

Zăresc în față o potecă și corpul mi se duce instinctiv spre ea. Îmi vine în minte o pasăre colibri cu aripi deschise la culoare care și-a făcut cuib cândva la Quin în curte, cum dispărea iarna și se întorcea primăvara, ghidată de o busolă necunoscută dinăuntrul ei.

Cum de știi poteca asta, Elias, din moment ce n-ai mai fost altă dată în partea asta a pădurii?

Alung întrebarea. N-am timp de ea acum.

Izzi se reazemă de mine și poteca ne duce spre un mal acoperit de frunze uscate. Cărarea se termină brusc. La picioarele noastre curge un râu leneș.

— Ăsta-i locul?

Izzi se uită la apa limpede. Soarele ciudat, estompat din Anticameră îi strălucește în părul blond, făcându-l să pară aproape alb.

— Pe aici trebuie să trec?

Dau din cap că da, știu răspunsul fără să-mi fi dat seama.

— Nu plec până nu ești tu gata, zic. Rămân cu tine.

Ridică spre mine ochiul negru și parcă seamănă ceva mai mult cu cea de odinioară.

— Ce se întâmplă cu tine, Elias?

Ridic din umeri.

— Sunt – *bine, sănătos, în viață* – singur, îmi scapă mie, și mă simt imediat ca un prost.

Izzi lasă capul pe-o parte și îmi pune o mână fantomatică pe obraz.

— Uneori, Elias, zice ea, singurătatea este o alegere.

Începe să-i pălească conturul și din ea dispar delicat bucățele, ca puful împrăștiat de păpădie.

— Spune-i Laiei că nu mi-a fost frică. Era îngrijorată.

Îmi dă drumul și pășește în râu. Acum e aici, pe urmă nu mai e, s-a dus înainte să pot eu ridica mâna în semn de adio. Plecarea ei mă face să mă simt mai ușor, de parcă o parte din vinovăția care mă chinuie s-ar fi risipit.

În spatele meu simt altă prezență. Aerul se umple de amintiri: paloșe lovite la antrenament, curse de alergări pe dune, râsul lui la tachinările necontenite legate de Aelia.

— Ai putea renunța și tu, zic fără să mă întorc. Ai putea fi liber, ca ea. Te ajut. Nu trebuie să faci asta singur.

Aștept. Sper. Dar Tristas nu-mi răspunde decât tăcând.

* * *

Următoarele trei zile sunt cele mai rele din viața mea. Nici nu-mi dau seama dacă vreo criză mă duce în Anticameră. Nu cunosc decât durere și ochii alb-albaștri ai Gardianului-șef care mă bombardează cu întrebări. *Vorbește-mi despre mama ta, ce femeie fascinantă! Ai fost prieten apropiat cu Sfrânciocul. Simte și ea durerea celorlalți la fel de puternic ca tine?*

Tas, cu fețișoara îngrijorată, încearcă să-mi țină rănile curate. *Te pot ajuta, Elias. Skiritae te poate ajuta.*

Drusius mă frăgezește în fiecare dimineață pentru Gardian – *nu te mai las niciodată să profiți de mine, ticălosule…*

În puținele crâmpeie de luciditate care mi-au mai rămas, adun câte informații pot. *Nu te da bătut, Elias. Nu te prăbuși în întuneric.* Ascult pașii paznicilor, timbrul vocilor lor. Învăț să-i identific după fărâma de umbră care trece prin dreptul ușii mele. Încep să pricep care-i sistemul de rotații și identific un tipar anume în interogatorii. Pe urmă caut o ocazie.

Nu se ivește niciuna. Moartea îmi dă târcoale însă, ca un vultur răbdător. Îi simt umbra cocârjată apropiindu-se, răcind aerul pe care îl respir. *Nu încă.*

Pe urmă, într-o dimineață, aud lângă ușă zgomot de pași și zăngănit de chei. Intră Drusius să-mi dea porția zilnică de bătaie. Conform programului. Las capul să-mi cadă și limba să-mi atârne. El chicotește și se apropie agale. Când ajunge la câțiva centimetri de mine, mă înșfacă de păr și mă silește să mă uit la el.

— Jalnic, mă scuipă el în față.

Boule!

— Mă așteptam să reziști mai mult. Atotputernicul Elias Veturius. Ești un nimic…

Tâmpitule, ai uitat să-mi strângi lanțurile. Îl lovesc cu genunchiul fix între picioare. Chiräie și se îndoaie de mijloc, iar eu închei atacul cu un cap în gură menit să-i arunce creierii afară. Ochii i se încețoșează, așa că nici nu-și dă seama că i-am înfășurat un lanț în jurul gâtului până când nu se învinețește la față.

— Vorbești al naibii de mult, mârâi eu când leșină în cele din urmă.

Îl las jos și îl caut de chei. Le găsesc și pe urmă îl leg cu cătușele mele, în caz că se trezește înainte să-l vreau eu treaz. Pe urmă îi pun căluș.

Mă uit prin crăpătura ușii. Cealaltă Mască de serviciu n-a venit încă să-l caute pe Drusius. Va apărea curând. Ascult zgomotul pașilor acelei Măști până sunt sigur că-i departe bine de mine. Pe urmă mă strecor afară.

Lumina torțelor îmi înțeapă ochii și mă uit printre gene. Celula mea se află la capătul unui hol scurt care se desprinde din culoarul principal al pavilionului. Nu sunt decât trei celule pe acest holișor și sunt sigur că cea de lângă a mea e goală. Îmi mai rămâne de verificat doar una.

După atâta tortură, degetele mele nu sunt bune de nimic și scrâșnesc din dinți când văd cât îmi ia să cotrobăi printre chei. *Grăbește-te, Elias, grăbește-te.*

Găsesc până la urmă cheia potrivită și peste alte câteva clipe descui ușa. Scârțâie groaznic, o întredeschid și mă întorc într-o parte ca să mă strecor înăuntru. Scârțâie din nou când o închid și înjur în șoaptă.

Deși n-am stat în lumina torțelor decât un moment, ochilor mei le ia ceva până se obișnuiesc din nou cu întunericul. La

început, nu văd desenele. Pe urmă le observ și mi se taie răsuflarea. Tas avea dreptate. Chiar par gata să prindă viață.

În celulă e liniște. Darin doarme, probabil, sau e inconștient. Fac un pas spre silueta costelivă din colț. Pe urmă aud zornăit de lanțuri și gâfâieli. Din întuneric sare o nălucă distrusă, cu fața la câțiva centimetri de a mea, strângându-mă de gât cu degete descărnate. Îi lipsesc smocuri întregi din părul blond și are fața plină de vânătăi, brăzdată de cicatrice. Din două degete i-au rămas doar cioturi și torsul îi este acoperit de arsuri. *Pe toți dracii.*

— Tu cine naiba ești? zice năluca.

Îi desfac ușor mâinile din jurul gâtului meu, dar pentru o clipă nu sunt în stare să vorbesc. El este. Îmi dau seama imediat. Nu pentru că seamănă cu Laia; chiar și în penumbra din celulă i se disting ochii albaștri și pielea albă. Dar focul din privirea lui l-am mai văzut doar la un singur om. Și deși, după sunetele pe care le-am auzit, mă așteptam să aibă privirea unui nebun, acum mi se pare absolut în toate mințile.

— Darin din Serra, zic, îți sunt prieten.

El răspunde chicotind amar.

— Un Războinic, prieten cu mine? Nu cred.

Mă uit peste umăr spre ușă. Nu avem timp.

— O cunosc pe sora ta, Laia. Sunt aici ca să te salvez, la cererea ei. Trebuie să plecăm chiar acum…

— Ești un mincinos, șuieră el.

Afară răsună pași, apoi se face liniște. Nu avem timp pentru astfel de lucruri.

— Îți pot dovedi, zic. Întreabă-mă ceva despre ea. Îți voi spune…

— Îmi vei spune ce i-am spus eu Gardianului-șef, adică *totul* despre ea. *N-a rămas piatră neîntoarsă,* zice el.

Darin mă privește cu o dușmănie dogoritoare. Probabil că și-a exagerat durerea la interogatorii ca să-l creadă Gardianul slab. După privirea asta, e clar că nu-i lesne de înfrânt. În mod normal, mi-ar plăcea acest lucru. Dar acum nu-i decât un inconvenient blestemat.

— Ascultă-mă, zic cu voce scăzută, dar destul de hotărât ca să-i potolesc suspiciunile. Nu sunt unul dintre ei, altfel n-aș umbla îmbrăcat așa și n-aș fi rănit la rândul meu.

Îmi descopăr brațele, pline de tăieturi de la ultimul interogatoriu al Gardianului-șef.

— Sunt prizonier. Am pătruns în închisoare ca să te scot pe tine, dar am fost prins. Acum trebuie să ne salvez pe amândoi.

— Ce treabă are el cu ea? mârâie Darin la mine. Spune-mi ce vrea Gardianul de la sora mea și poate te cred.

— Nu știu, zic eu. Cel mai probabil vrea să-ți intre ție în minte. Să te cunoască punându-ți întrebări despre Laia. Dacă nu i-ai răspuns la întrebările despre arme…

— Nu m-a întrebat nimic despre blestematele de arme, zice Darin și își trece mâna ca o gheară peste cap. Nu m-a întrebat decât despre *ea.*

— N-are niciun sens, zic eu. Ai fost capturat din cauza armelor. Din cauză că te-a învățat Spiro secretul oțelului de Serra.

Darin înlemnește.

— De unde naiba știi?

— Ți-am spus…

— N-am vorbit cu nimeni despre asta. Din ce știu ei, sunt doar un spion al Rezistenței. La naiba, l-ați prins și pe Spiro?

— Stai puțin, ridic eu mâna, nedumerit. Gardianul-șef nu te-a întrebat *niciodată* despre arme? Numai despre Laia?

Darin împinge bărbia în față și pufnește.

— Probabil că are nevoie mai disperată de informații decât mi s-a părut mie. Chiar crede că m-ai putea convinge că ești prieten cu Laia? Atunci mai spune-i încă ceva despre ea din partea mea. Laia n-ar fi cerut în veci ajutorul unui Războinic.

Se aud pași pe culoarul principal. Trebuie să ieșim naibii de-aici.

— Le-ai spus că sora ta dormea cu mâna pe brățara mamei voastre? îl întreb. Sau că de foarte aproape, ochii ei au nuanțe aurii, căprui, verzi și argintii? Sau că din ziua când i-ai spus să fugă a simțit numai vinovăție și s-a gândit doar cum să te găsească? Sau că are un foc interior care ar pune în genunchi orice Mască, numai dacă ar vrea să creadă în el?

Darin rămâne cu gura căscată.

— Cine ești tu?

— Ți-am spus. Sunt un prieten. Iar acum trebuie să ieșim de-aici. Te ții pe picioare?

Darin încuviințează și pornește șchiopătând. Îi trec un braț în jurul umerilor mei. Înaintăm șovăielnic către ușă și aud pașii unui paznic care se apropie. Îmi dau seama după mers că e legionar, ei calcă întotdeauna mai zgomotos decât Măștile. Aștept nerăbdător să treacă.

— Ce te-a întrebat Gardianul despre sora ta? zic eu în timp ce așteptăm.

— A vrut să știe totul, răspunde Darin sumbru. Dar a bâjbâit după informații. Era nemulțumit. Parcă n-ar fi fost sigur ce să întrebe. Parcă întrebările n-ar fi fost chiar ale lui. La început am încercat să-l mint. Dar își dădea seama de fiecare dată.

— Ce i-ai spus?

Paznicul s-a îndepărtat destul. Mă întind după mânerul ușii și o deschid cu nemăsurată grijă, ca să nu scârțâie.

— Tot ce mi-a dat prin minte, ca să înceteze durerea. Tâmpenii. Că adoră Festivalul Lunii. Că s-ar putea uita ore în șir cum zboară zmeiele. Că îi place ceaiul cu destulă miere cât să se înece cu el și-un urs.

Simt un nod în stomac. Cuvintele astea îmi sunt cunoscute. *De unde le cunosc?* Devin deosebit de atent la Darin, iar el mă privește nesigur.

— N-am crezut că l-ar putea ajuta la ceva, zice el. Nu părea niciodată mulțumit, indiferent ce i-aș fi spus. Voia mereu mai mult.

E o coincidență, îmi spun în sinea mea. Pe urmă îmi amintesc ceva ce obișnuia să spună bunicul Quin: *Numai un dobitoc crede în coincidențe.* Cuvintele lui Darin mi se învârt în cap, ducându-mă cu gândul spre lucruri la care n-aș vrea să mă gândesc și trăgând linii acolo unde n-ar trebui.

— I-ai spus Gardianului că Laiei îi place iarna mâncarea de linte? îl întreb. Că o face să se simtă în siguranță? Sau că n-ar vrea să moară fără să fi văzut Marea Bibliotecă din Adisa?

— Îi povesteam mereu despre bibliotecă, zice Darin. Îi plăcea enorm să audă vorbindu-se despre ea.

Îmi zboară cuvinte prin minte, crâmpeie de discuții dintre Laia și Keenan pe care le-am auzit fără să vreau în timpul călătoriei. *Ridicam zmeie, când eram copil,* a spus el la un moment dat. *Mă puteam uita la ele ore în șir… Tare mi-ar plăcea să văd într-o zi Marea Bibliotecă.* Iar Laia, în seara dinaintea plecării mele, zâmbind în timp ce bea ceaiul pe care i-l dăduse Keenan. *Ceaiul*

bun trebuie să fie destul de dulce cât să se înece cu el un urs, spusese roșcatul.

Nu, pe toți dracii, nu! În tot acel timp, iscodind în mijlocul nostru! Prefăcându-se că avea grijă de Laia. Încercând s-o atragă pe Izzi de partea lui. Purtându-se ca un prieten, în timp ce nu era decât o iscoadă a Gardianului-șef.

Și fața lui înainte să plec! Duritatea aceea pe care nu i-o arăta niciodată Laiei, dar pe care eu o simțisem încă de la început. Știu ce înseamnă să faci ceva pentru poporul la care ții. La naiba, probabil că *el* i-a spus Gardianului despre sosirea mea, deși habar n-am cum să-i fi putut transmite mesaje bătrânului fără să folosească tobele.

— Am încercat să nu-i spun nimic important, zice Darin. Am crezut că…

La auzul vocilor pătrunzătoare ale unor soldați care se apropie, Darin tace. Închid ușa și ne ascundem din nou la el în celulă, așteptându-i să treacă.

Numai că ei nu trec.

Cotesc pe holișor și se îndreaptă exact spre celula asta. În timp ce caut ceva cu care să mă apăr, ușa se dă de perete și intră patru Măști cu bastoanele ridicate.

Nu urmează o luptă. Sunt prea rapizi, iar eu sunt rănit, otrăvit și lihnit de foame. Mă prăbușesc. Știu când sunt copleșit numeric și nu mai suport alte răni grave. Măștile doresc cu disperare să mă lovească cu bastoanele în cap, dar nu reușesc, așa că mă încătușează strâns și mă ridică în picioare.

Intră agale și Gardianul-șef, cu mâinile la spate. Nu pare surprins să ne vadă pe Darin și pe mine înlănțuiți unul lângă celălalt.

— Excelent, Elias, murmură el. În sfârșit avem și noi de discutat despre ceva care merită osteneala.

42. HELENE

Cărturarul roșcat se întinde după paloș, dar se oprește când aude șuieratul a două săbii trase simultan din teacă, își mută greutatea de pe un picior pe altul și se așază în fața Laiei.

Ea își face loc pe lângă el, cu o privire cumplită. Nu mai e aceeași copilă speriată pe care am vindecat-o în odăile sclavilor de la Blackcliff. Mă cuprinde din nou sentimentul acela protector pe care l-am simțit pentru Elias la Nur. Mă întind și îi ating obrazul. Ea tresare, iar Avitas și Faris schimbă o privire. Îmi retrag mâna imediat, nu înainte să-mi dau seama din acea atingere că este sănătoasă. Mă simt dintr-odată ușurată, dar și plină de furie.

Faptul că te-am vindecat nu înseamnă nimic pentru tine?

Are o muzică ciudată fata asta, de o frumusețe neobișnuită, care mi-a ridicat părul de pe ceafă. Foarte diferită de muzica lui Elias, dar nu discordantă. Livia și Hannah au luat lecții de canto, cum numeau ele asta? *Contra-melodie.* Laia și Elias sunt fiecare contra-melodia celuilalt. Iar eu nu sunt decât o notă disonantă.

— Știu că ai venit încoace pentru fratele tău, zic eu. Darin din Serra, spion al Rezistenței…

— Nu este un…

N-o las să protesteze.

— Nu-mi pasă câtuși de puțin. Tu probabil vei muri.

— Te asigur că nu.

Ochii fetei aruncă scântei. Strânge din dinți.

— Am ajuns aici în ciuda faptului că ne vânați.

Face un pas în față, dar eu nu cedez teren.

— Am supraviețuit genocidului organizat de Comandant…

— Câteva patrule care fac descinderi printre rebeli nu înseamnă…

— Câteva patrule? se schimonosește ea la față, îngrozită. Ucideți *mii* de oameni. Femei. Copii. Ticăloșilor, aveți o întreagă armată blestemată întinsă pe dealurile Argent…

— Ajunge, zice scurt roșcatul, dar eu nu-l bag în seamă, stârnind cu mintea la vorbele Laiei.

…o *întreagă armată blestemată…*

…scorpia de la Blackcliff pune la cale ceva… Ceva important, fetițo…

Trebuie să plec de-aici. Mi-a încolțit în minte o bănuială și simt nevoia să mă gândesc la ea.

— Eu sunt aici pentru Veturius. Orice încercare de a-l salva se va solda cu moartea ta.

— De a-l salva, zice Laia sec. Din… din închisoare.

— Da, zic eu nerăbdătoare. Nu vreau să te omor. Așa că nu-mi sta în cale.

Ies cu pași mari din peșteră în viscolul fioros de afară, cu mintea învolburată.

— Sfrâncioc, zice Faris, când aproape am ajuns în tabără, să nu-mi tai capul, dar nu-i putem lăsa pur și simplu în viață să pună la cale o evadare ilegală.

— Toate garnizoanele din ținuturile Tribale prin care am trecut aveau prea puțini soldați, zic eu. Nici măcar la Antium nu erau destui străjeri pe ziduri. De ce credeți?

Faris ridică nedumerit din umeri.

— Oamenii au fost trimiși în ținuturile de la frontieră. Și Dex a auzit la fel.

— Mie tata mi-a spus în scrisorile lui că și garnizoanele de la frontieră au solicitat întăriri. A spus că și Comandantul a cerut soldați. Toată lumea duce lipsă de oameni. Zeci de garnizoane, mii de soldați. *O armată.*

— Te referi la ce-a spus fata despre dealurile Argent? zice batjocoritor Faris. Ea e Cărturărească, habar n-are despre ce vorbește.

— Dealurile alea au peste zece văi destul de mari cât să ascundă acolo o armată, zic eu. Și doar o trecătoare prin care se intră și una prin care se iese. Iar amândouă trecătorile sunt…

Avitas înjură.

— Blocate, zice el. Din cauza vremii. Numai că trecătorile alea nu rămân blocate niciodată atât de devreme, la începutul iernii.

— Ne grăbeam atât de tare, încât nu ne-am gândit de două ori, zice Faris. Dar dacă există o armată acolo, pentru ce, ce urmărește?

Poate că Marcus are de gând să atace ținuturile Tribale. Sau Marinn.

Amândouă ar fi niște alegeri dezastruoase. Imperiul are destule greutăți de înfruntat și fără un adevărat război. Când ajungem în tabără, îi întind lui Faris hățurile calului.

— Află ce se petrece. Cercetează dealurile Argent. I-am ordonat lui Dex să se întoarcă la Antium. Să țină Garda Neagră pregătită.

Lui Faris îi fug ochii spre Avitas, apoi lasă întrebător capul pe-o parte. *Ai încredere în el?*

— Mă descurc, zic eu. Du-te.

La câteva clipe după plecarea lui, o umbră răsare din pădure. Trag paloșul pe jumătate, dar îmi dau seama că e un cinciar care tremură aproape înghețat. Fără o vorbă, îmi întinde un bilet.

Comandantul sosește în seara asta să supravegheze epurarea închisorii Kauf de Cărturari. Ne vom întâlni amândoi la miezul nopții, în cortul ei.

Avitas vede expresia de pe fața mea și se schimonosește.

— Despre ce-i vorba?

— Gardianul-șef, zic eu. Iese afară la joacă.

* * *

Aproape de miezul nopții, mă strecor pe lângă înaltul zid exterior al închisorii Kauf spre tabăra Comandantului, uitându-mă la frizele și garguiele care fac din Kauf un loc bogat împodobit comparativ cu Blackcliff. Avitas merge în spatele meu și ne acoperă urmele.

Keris Veturia și-a ridicat corturile la umbra zidului de sud-est al închisorii. Oamenii ei patrulează zona, iar cortul Comandantului este chiar în mijlocul taberei, înconjurat pe trei părți de câte cinci metri de spațiu liber. În spate, cortul e lipit de zidul înghețat al fortăreței Kauf. Nu sunt grămezi de lemn, nu sunt căruțe, nu-i nici măcar un blestemat de cal după care să mă pot ascunde.

Mă opresc la marginea îndepărtată a taberei și îi fac semn din cap lui Avitas. El scoate o frânghie cu cârlig și o aruncă spre vârful unui contrafort aflat cam la doisprezece metri înălțime. Cârligul se agață. Avitas îmi întinde frânghia, iar el se întoarce fără zgomot pe propriile-i urme.

Când ajung la vreo trei metri înălțime, aud scârțâit de cizme pe zăpadă. Mă întorc, gata să-l cert în șoaptă pe Harper că face atâta zgomot. Văd însă că dintre corturi se ivește un soldat, descheindu-se la pantaloni ca să se ușureze.

Caut un cuțit, dar cizmele înghețate și pline de zăpadă îmi alunecă pe frânghie și picioarele îmi scapă. Soldatul aude zgomotul și se întoarce. Face ochii mari și dă să strige. *La naiba!* Mă pregătesc să sar pe el, dar un braț se încleștează în jurul gâtului soldatului, lăsându-l fără aer. Avitas se uită la mine, în timp ce îl trântește pe soldat. *Du-te!* murmură el.

Prind iute frânghia între picioare și mă cațăr repede, folosind doar forța mâinilor. Când ajung în vârf, țintesc alt contrafort aflat la vreo zece metri, direct deasupra cortului Comandantului. Arunc cârligul. După ce mă asigur că s-a agățat bine, îmi leg frânghia în jurul mijlocului și trag aer în piept, pregătindu-mă să sar.

Apoi mă uit în jos.

Cea mai mare prostie pe care o puteai face, Aquilla. Vântul înghețat mă biciuiește, dar simt cum îmi curge transpirația pe spate. *Să nu verși. Comandantului nu i-ar plăcea deloc să-i umpli acoperișul cortului de vomă.* Mintea îmi zboară la Încercarea a Doua. La gura mereu zâmbitoare a lui Elias și la ochii lui ca argintul atunci când mă lega de el. *Nu te las să cazi. Ai încredere în mine.*

Numai că el nu-i aici. Sunt singură, atârn spânzurată ca un păianjen deasupra unui abis. Înșfac frânghia, o mai verific o dată și sar.

N-am greutate. Mă cuprinde groaza. Corpul mi se izbește de zid. Mă leagăn nebunește dintr-o parte în alta. *Ești moartă, Aquilla.* Pe urmă reușesc să mă opresc, sperând să nu fi auzit Comandantul cum m-am frecat de cortul ei. Cobor în rapel și mă strecor cu ușurință în spațiul îngust și întunecat dintre cort și zidul închisorii.

— … amândoi slujim același stăpân, Gardianule. A venit vremea lui. Ajută-mă, ai influență.

— Dacă stăpânul tău voia să-l ajut, mi-ar fi cerut el însuși. Ăsta este planul tău, Keris, nu al lui.

Gardianul vorbește plat, dar aparenta lui plictiseală ascunde o uriașă prudență. N-a fost nici pe departe la fel de grijuliu în discuția cu mine.

— Sărmanul Gardian, zice Comandantul. Atât de loial, și totuși ultimul care află ce plănuiește stăpânul. Cât trebuie să te deranjeze că m-a ales *pe mine* să fiu instrumentul voinței lui!

— Mă va deranja și mai tare dacă planul tău va pune în pericol tot ce-am construit împreună. Nu-ți asuma acest risc, Keris. N-o să-ți mulțumească.

— Nu fac decât să grăbesc ritmul în care îi îndeplinim voința.

— Îți îndeplinești propria voință.

— Zburătorul nu s-a mai arătat de luni în șir.

Scaunul Comandantului scârțâie.

— Poate că dorește să facem ceva folositor, în loc să-i așteptăm ordinele ca niște cinciari în prima lor bătălie. Intrăm în criză de timp, Sisellius. Marcus s-a asigurat de frica, dacă nu de respectul Caselor, după desfășurarea de forță a Sfrânciocului la Cardium Rock.

— Adică după ce ți-a zădărnicit planul de a instiga opoziția.

— Planul ar fi reușit, zice Keris, dacă mă ajutai și tu. Nu face aceeași greșeală și de data asta. După eliminarea Sfrânciocului – *nu încă, scorpie* –, Marcus rămâne totuși vulnerabil. Dacă pur și simplu ai…

— Secretele nu sunt sclavi, Keris. Nu le folosești și pe urmă le arunci. Le voi etala cu răbdare și precizie, sau nu le voi etala deloc. Trebuie să mă gândesc la ce mi-ai cerut.

— Gândește-te repede.

Vocea Comandantului capătă blândețea aceea despre care se știe că-i pune pe fugă îngroziți pe bărbați.

— Oamenii mei vor mărșălui spre Antium peste trei zile și vor sosi acolo de *Rathana.* Până dimineață trebuie să plec. Nu pot pretinde tronul care mi se cuvine, dacă nu-mi conduc propria armată.

Îmi acopăr gura cu pumnul ca să nu se audă cum mi se taie respirația. *Oamenii mei… tronul care mi se cuvine… propria armată.*

Piesele se așază în sfârșit toate la locul lor. Soldaților li s-a ordonat să se prezinte în altă parte, lăsând garnizoanele goale. De asta nu sunt oameni în regiunile rurale. De asta nu ajung în zonele de la granițele Imperiului unde se dau lupte. Toate firele duc la ea.

Armata de pe dealurile Argent nu-i a lui Marcus. E a Comandantului. Și în mai puțin de o săptămână se va folosi de ea ca să-l ucidă pe Împărat și să se proclame ea Împărăteasă.

43. LAIA

În clipa în care Marele Sfrâncioc nu ne mai aude, mă întorc spre Keenan.

— Nu-l părăsesc pe Elias, zic eu. Dacă Helene pune mâna pe el, pleacă direct la Antium, să fie executat.

Keenan se strâmbă.

— Laia, zice el, s-ar putea să fie prea târziu. Nimic n-o oprește să se ducă la închisoare și să-l ia în custodia ei. Poate ar trebui să ne concentrăm asupra lui Darin, coboară el vocea.

— Nu-l las pe Elias să moară de mâna lui Helene. Mai ales că eu sunt singurul motiv pentru care a ajuns el să fie închis la Kauf.

— Iartă-mă, zice Keenan, dar nu mai e mult și otrava oricum îi va face felul lui Elias.

— Și-atunci îl lași să fie torturat și executat public?

Știu că lui Keenan nu i-a plăcut niciodată Elias, dar nu credeam că dușmănia lui este atât de profundă.

Felinarul pâlpâie, iar Keenan își trece mâna prin păr, încruntat. Dă deoparte cu piciorul câteva frunze ude și îmi face semn să mă așez.

— Îl putem salva și pe el, pledez eu. Trebuie doar să ne mișcăm repede și să găsim o cale să intrăm în închisoare. Nu cred că Aquilla se poate duce pur și simplu să-l ia de acolo. Ar fi făcut-o deja, dacă era cazul. Nu s-ar mai fi obosit să stea de vorbă cu noi.

Desfac harta de la Elias, acum decolorată și pătată de noroi.

— Peștera, arăt eu spre punctul desenat pe hartă de Elias. Se află la nord de închisoare, dar poate putem intra...

— Ne-ar trebui praf de pușcă pentru asta, zice Keenan. Nu avem deloc.

Are dreptate. Arăt spre altă potecă însemnată din nordul închisorii, dar Keenan clatină din cap.

— După informațiile mele vechi de șase luni, drumul acela e blocat. Elias a fost aici acum *șase ani.*

Ne uităm lung la pergament și arăt spre vestul închisorii, unde Elias a însemnat altă cărare.

— Ce zici de asta? Sunt canale de scurgere acolo. Și locul este expus, e adevărat, dar m-aș putea face invizibilă, ca în timpul descinderii...

Keenan mă privește tăios.

— Ai mai exersat iar asta? Când trebuia să te odihnești? Cerule, Laia, mormăie el când vede că nu-i răspund, avem nevoie de toată energia, dacă vrem să ducem treaba la bun sfârșit. Iar tu te epuizezi încercând să stăpânești ceva ce nu înțelegi, un dar pe care *nu te poți baza*...

— Îmi pare rău, murmur eu.

Dacă tot antrenamentul meu ar fi dus la vreun rezultat, aș putea susține acum că riscul de a mă epuiza a meritat. Și da, de câteva ori, când Keenan stătea de pază sau plecase în recunoaștere, mi s-a părut că aproape am reușit să simt furnicăturile ciudate care anunță că nu mă vede nimeni. Dar imediat ce am deschis ochii și m-am uitat la mine, mi-am dat seama că dădusem greș din nou.

Mâncăm în tăcere, iar când terminăm, Keenan se ridică în picioare. Eu nu mă țin bine pe ale mele.

— Mă duc să cercetez închisoarea, zice el. Lipsesc câteva ore. Să vedem ce descopăr.

— Vin cu…

— Mi-e mai ușor singur, Laia, zice el.

Când vede cât de iritată sunt, mă ia de mână și mă trage mai aproape.

— Ai încredere în mine, îmi șoptește el în păr.

Căldura lui pare să alunge frigul care mi s-a înstăpânit în oase.

— E mai bine așa. Și nu-ți face griji, se trage el înapoi, cu ochii arzând. Voi găsi o modalitate să intrăm. Îți promit. Încearcă să te odihnești în lipsa mea. În următoarele zile avem nevoie de toate puterile.

După ce Keenan pleacă, fac ordine printre puținele noastre bunuri, îmi ascut toate armele și mă mai antrenez puțin, exersând ce-am apucat să învăț de la el. Mă ispitește dorința să-mi explorez din nou puterea, dar îmi răsună în cap vorbele lui: o *putere pe care nu te poți baza.*

Îmi întind așternutul și privirea îmi cade pe mânerul unuia dintre paloșele lui Elias. Scot cu grijă armele din ascunzătoare. În timp ce examinez paloșele, mă trece un fior rece. Atât de multe suflete au pierit din cauza tăișului acestor arme, iar unele în numele meu!

E cumplit să mă gândesc la asta, și totuși descopăr că paloșele îmi oferă un fel ciudat de alinare. Le *simt* cum îl simt pe Elias. Poate pentru că sunt atât de obișnuită să-l văd încrucișându-le deasupra capului în bine cunoscuta formă de V. Cât a trecut de când m-am uitat cum se întinde după ele la primul semn că ne amenință vreun pericol? Doar șase săptămâni. Mi se pare c-a trecut o eternitate.

Mi-e dor de el. Când mă gândesc ce va păți dacă ajunge pe mâna lui Helene, simt cum clocotesc de furie. Dacă aș fi eu cea otrăvită cu noptariță, cea înlănțuită într-o celulă de închisoare, cea amenințată de tortură și de moarte, Elias n-ar sta pe gânduri nicio clipă. Ar găsi o cale să mă salveze.

Bag paloșele la loc în teci și tecile la loc în ascunzătoare. Mă întind pe așternut fără intenția să dorm. Încă o dată, îmi spun. *Dacă nu reușesc, mă las păgubașă, cum mi-a cerut Keenan. Dar îi datorez lui Elias cel puțin încă o încercare.*

Închid ochii și încerc să uit de mine, gândindu-mă la Izzi, cum se făcea una cu casa Comandantului, ca un cameleon, nevăzută, neauzită. Pășea încet și vorbea încet, dar vedea și auzea totul. Poate că dispariția nu-i doar o stare a minții mele, ci și a corpului. Poate că trebuie să găsesc cea mai potrivită versiune a mea. Versiunea care seamănă cu Izzi.

Dispari. Fum în aerul rece. Izzi cu părul căzut peste ochi și o Mască mișcându-se nevăzută prin noapte. Minte liniștită, corp liniștit. Gândesc distinct fiecare cuvânt, chiar și când mintea începe să-mi obosească.

Și pe urmă simt furnicăturile acelea, mai întâi în vârfurile degetelor. *Inspiră. Expiră. Nu te lăsa.* Furnicăturile se întind și îmi cuprind brațele, torsul, picioarele, capul.

Deschid ochii, mă uit în jos și aproape chiui de bucurie. A mers! Am reușit! Am dispărut!

Keenan se întoarce în peșteră peste câteva ore cu o boccea sub braț, iar eu sar în picioare și el oftează.

— Deci nu te-ai odihnit, după câte îmi dau seama, zice. Am vești bune și vești proaste.

— Cele proaste mai întâi.

— Știam că asta o să spui.

Lasă bocceaua jos și începe s-o desfacă.

— Vești proaste: a sosit Comandantul. Auxiliarii din Închisoarea Kauf au început să sape morminte. Din ce-am auzit, nu va fi cruțat niciun prizonier Cărturar.

Entuziasmul meu că mi-a reușit dispariția se evaporă.

— Cerule, zic. Atâția oameni!

Ar trebui să încercăm să-i salvăm. Ideea e atât de nebunească, încât știu că-i mai bine să nu i-o spun lui Keenan cu voce tare.

— Vor începe mâine seară, zice el. La asfințit.

— Darin…

— Nu va păți nimic. Îl vom salva, până atunci. Știu o modalitate să pătrundem în închisoare. Și am furat astea…

Scoate din boccea un vraf de haine negre. Uniforme de la Kauf.

— Le-am șterpelit dintr-o magazie. Nu păcălim pe nimeni de aproape. Dar dacă reușim să ne ținem la distanță de ochii curioși, le putem folosi să ne strecurăm înăuntru.

— Cum vom ști unde se află Darin? întreb eu. Închisoarea e enormă. Și după ce intrăm, cum ne deplasăm înăuntru?

Scoate din boccea alt vraf de haine. Astea sunt mai zdrențăroase. Aud zăngănit de cătușe pentru sclavi.

— Ne schimbăm, zice el.

— Chipul meu este afișat în tot Imperiul. Dacă mă recunoaște cineva? Sau dacă…

— Laia, zice Keenan răbdător, trebuie să ai încredere în mine.

— Poate că…

Șovăi, întrebându-mă dacă se va supăra. *Nu fi proastă, Laia.*

— Poate că nu avem nevoie de uniforme. Știu că mi-ai spus să n-o fac, dar am încercat iarăși să dispar. Și am reușit.

Mă opresc și îi urmăresc reacția, dar el tace, așteptând să continui.

— Mi-am dat seama cum să fac, îl lămuresc eu. Pot dispărea și pot rămâne așa.

— Arată-mi.

Mă încrunt. Mă așteptam la… *ceva* din partea lui. Furie, poate, sau entuziasm. Îmi dau seama însă că nu m-a văzut niciodată dispărând, m-a văzut doar dând rateuri. Închid ochii și îmi păstrez vocea interioară limpede și calmă.

Și totuși, iar nu-mi iese.

La zece minute după ce-am început, deschid ochii. Keenan, care aștepta calm, ridică pur și simplu din umeri.

— Nu mă îndoiesc că uneori îți iese.

Blândețea din vocea lui mă umple de frustrare.

— Dar nu te poți baza pe dispariție, continuă Keenan. Nu putem risca astfel viața lui Darin. După ce îl eliberăm pe el, n-ai decât să te joci cât vrei. Deocamdată, însă, nu te mai forța.

— Dar…

— Gândește-te la ultimele săptămâni.

Keenan se foiește, dar nu-și mută privirea de la mine. Indiferent ce vrea să spună, s-a oțelit s-o facă.

— Dacă ne-am fi despărțit de Elias și de Izzi, așa cum am propus eu, tribul lui Elias n-ar fi pățit nimic. Iar atunci, chiar înainte de descinderea din tabăra Afyei, nu că n-aș fi vrut să-i ajut pe Cărturari. Voiam. Dar trebuia să ne gândim la consecințe. Izzi a murit pentru că nu ne-am gândit.

Spune *ne-am* dar știu că înseamnă *tu.* Obrajii îmi iau foc. Cum îndrăznește să-mi arunce în față greșelile, de parcă aș fi un școlar care merită dojenit?

Dar nu se înșală, nu-i așa? De fiecare dată când a trebuit să iau o hotărâre, am ales greșit. Dezastru după dezastru. Duc mâna la brățară, dar o simt rece, găunoasă.

— Laia, nu mi-a păsat de nimeni multă vreme, zice Keenan, punându-mi mâinile pe brațe. Nu am familie, cum ai tu. Eu nu am pe nimeni și nimic.

Trece cu degetul peste brățara mea și un fel de sfârșeală i se simte dintr-odată în mișcări.

— Tu ești *tot* ce am. Te rog, intenția mea nu este să fiu crud. Pur și simplu nu vreau să ți se întâmple nimic, ție sau oamenilor care țin la tine.

Sigur se înșală. Dispariția îmi este la îndemână, o simt în vârful degetelor. N-ar trebui decât să-mi dau seama ce anume mă blochează. Dacă aș putea înlătura acel singur obstacol, totul s-ar schimba.

Mă silesc să încuviințez și repet cuvintele pe care mi le-a spus el altă dată, atunci când a cedat dorinței mele.

— Fie cum dorești, atunci.

Mă uit la uniformele pe care le-a adus, la hotărârea din ochii lui.

— În zori? întreb.

Dă din cap că da.

— În zori.

44. ELIAS

Gardianul-șef intră în celula mea cu colțurile gurii lăsate și cu sprâncenele încruntate, de parcă s-ar confrunta cu o problemă pe care niciunul dintre experimentele lui n-o poate rezolva.

După ce se plimbă de câteva ori încoace și încolo, începe să vorbească.

— Îmi vei răspunde la întrebări complet și detaliat, zice el, ridicând spre mine ochii alb-albăstrui. Dacă nu, îți tai degetele unul câte unul.

De obicei amenințările lui sunt mult mai puțin grosolane, mai ales pentru că îi place să smulgă secrete prin jocurile pe care le face. Indiferent ce dorește de la mine, dorește cu disperare.

— Știu că sora lui Darin și Laia din Serra sunt una și aceeași persoană. Spune-mi: de ce ai călătorit împreună cu ea? Ce înseamnă pentru tine? De ce îți pasă de ea?

Nu-mi las sentimentele să mi se citească pe chip, dar inima îmi bate deranjant de repede. *De ce vrei să știi?* îmi vine să strig. *Ce vrei de la ea?*

Cum nu-i răspund imediat, Gardianul scoate un cuțit din uniformă și îmi lipește degetele întinse de perete.

— Vreau să-ți fac o ofertă, zic eu repede.

Ridică din sprâncene, cu cuțitul la doar câțiva centimetri de arătătorul meu.

— Dacă analizezi realitatea, Elias, vei vedea că nu ești în poziția să-mi faci oferte.

— Nu voi mai avea nevoie multă vreme de degetele de la mâini și de la picioare sau de altceva, zic eu. Sunt pe moarte. Iată care-i târgul: îți răspund cu toată sinceritatea la orice întrebare îmi vei pune, cu condiția să faci și tu la fel.

Gardianul-șef pare sincer intrigat.

— Ce informații ți-ar putea fi ție de folos în pragul morții, Elias? Ei, nu-mi spune, se strâmbă el. Vrei să știi cine îți este tată.

— Nu mă interesează cine-i tatăl meu. Și, în tot cazul, sunt sigur că nu știi.

Gardianul clatină din cap.

— Cât de puțină încredere îmi acorzi! Foarte bine, Elias. Să jucăm jocul propus de tine. Cu un mic amendament în ce privește regulile. Eu întreb primul, iar dacă răspunsul tău mă mulțumește, îmi poți pune și tu o întrebare, dar numai una.

E o înțelegere foarte proastă pentru mine, însă n-am de ales. Dacă Keenan plănuiește s-o tragă pe sfoară pe Laia în interesul Gardianului, trebuie să știu de ce.

Gardianul-șef se întinde spre ușa celulei și îi strigă unui sclav să-i aducă un scaun. I-l aduce o fetiță Cărturărească care mă privește scurt și curios. Mă întreb dacă o fi Bee, prietena lui Tas.

La îndemnul Gardianului, îi povestesc cum m-a salvat Laia de la execuție și cum i-am jurat să o ajut. Când insistă, îi spun că am ajuns să țin la ea după ce am văzut-o la Blackcliff.

— Dar *de ce*? Deține niște cunoștințe speciale? Are, poate, vreo înzestrare dincolo de puterile omenești? Ce anume te-a făcut s-o prețuiești?

Nu m-am gândit prea mult la remarcile lui Darin despre Gardian, dar acum îmi revin în minte. *Era nemulțumit. Parcă n-ar fi fost sigur ce să întrebe. De parcă întrebările nu erau chiar ale lui.*

Sau, îmi dau seama acum, de parcă Gardianul-șef habar n-are de ce pune aceste întrebări.

— O cunosc pe fată doar de câteva luni, zic eu. E deșteaptă, curajoasă…

Gardianul oftează și flutură din mână.

— Nu mă interesează flecăreli sub clar de lună, zice el. Gândește *rațional,* Elias. Are ceva neobișnuit?

— I-a supraviețuit Comandantului, zic eu, pierzându-mi răbdarea. Este cât se poate de neobișnuit pentru un Cărturar.

Gardianul-șef se reazemă de spătarul scaunului și se scarpină în barbă, cu privirea în gol.

— Într-adevăr, zice el. Dar *cum* i-a supraviețuit? Ar fi trebuit s-o omoare Marcus.

Mă fixează cercetător cu privirea. Celula înghețată devine brusc și mai friguroasă.

— Povestește-mi despre Încercare. Ce s-a întâmplat exact în amfiteatru?

Nu-i întrebarea la care mă așteptam, dar îi relatez ce s-a întâmplat. Când îi descriu cum a atacat-o Marcus pe Laia, mă oprește.

— Totuși, a supraviețuit, zice el. Cum? Sute de oameni au văzut-o murind.

— Ne-au păcălit Profeții pe toți, zic eu. A încasat unul dintre ei lovitura destinată Laiei. Cain l-a declarat învingător pe Marcus. În haosul creat, confrații lui au dus-o pe Laia de acolo.

— Și pe urmă? zice Gardianul. Povestește mai departe. Nu omite nimic.

Șovăi, ceva mi se pare în neregulă. Gardianul se ridică în picioare, deschide ușa celulei și strigă după Tas. Se aud pași grăbiți și peste o secundă, bătrânul îl înșfacă pe băiat de ceafa și îi pune cuțitul la gât.

— Ai dreptate când spui că vei muri curând, zice Gardianul. Acest băiat, însă, este tânăr și relativ sănătos. Minte-mă, Elias, și îi vei vedea măruntaiele cât încă mai trăiește. Acum îți cer din nou: povestește-mi tot ce s-a întâmplat cu fata după Încercarea a Patra.

Iartă-mă, Laia, că îți divulg secretele. Jur că o fac cu un rost. Îl urmăresc atent pe Gardianul-șef în timp ce îi povestesc cum a distrus Laia Academia Blackcliff, cum am fugit din Serra și tot ce s-a întâmplat pe urmă.

Mă uit să văd dacă reacționează la numele lui Keenan, dar bătrânul nu dă vreun semn că ar ști despre rebel mai mult decât ce îi spun eu. Intuiția îmi spune că lipsa lui de interes este sinceră. *Ce naiba?* Oare să nu lucreze Keenan pentru Gardian? Și totuși, din ce mi-a spus Darin, este evident că sunt cumva în legătură. Se poate să-i dea amândoi socoteală altcuiva?

Bătrânul îl împinge pe Tas cât colo, iar băiatul se ghemuiește pe jos, așteptând să i se ordone să plece. Dar Gardianul s-a adâncit în gânduri, extrage metodic elementele relevante din toate informațiile pe care i le-am dat. Îmi simte privirea și se smulge din meditație.

— Aveai o întrebare, Elias?

Un anchetator poate afla la fel de multe dintr-o întrebare cât dintr-o mărturisire. Îmi vin în ajutor învățăturile mamei când mă așteptam mai puțin.

— Întrebările pe care i le-ai pus lui Darin despre Laia, zic eu. Nu le știai scopul. Te manevrează altcineva.

Îi urmăresc gura, acolo ascunde Gardianul adevărul, în contorsiunile buzelor acelora uscate, prea subțiri. În timp ce

vorbesc, gura lui se încordează aproape imperceptibil. *Te-am prins.*

— Cine, Gardianule-șef?

Gardianul se ridică atât de repede, încât răstoarnă scaunul. Tas îl trage repede afară din celulă. Bătrânul smucește mânerul din perete și strânsoarea lanțurilor mele slăbește.

— Ți-am răspuns la tot ce m-ai întrebat, zic eu.

La naiba, de ce mai încerc? Am fost un prost să cred că se va ține de cuvânt.

— Nu-ți respecți partea ta de înțelegere. Gardianul-șef se oprește în pragul celulei, cu capul pe jumătate întors spre mine, fără să zâmbească. Lumina torțelor de pe hol îi adâncește scobiturile obrajilor și ale maxilarului. Vreme de o clipă mi se pare că văd conturul clar al craniului de dedesubt.

— Din cauză că ai întrebat *cine,* Elias, zice el. În loc să întrebi *ce.*

45. LAIA

Ca în multe din ultimele nopți, odihna e neîndestulătoare. Keenan doarme alături, cu fruntea îngropată în umărul meu și ținându-mi un braț peste șold. Răsuflarea lui liniștită aproape că mă îndeamnă în lumea viselor, dar de fiecare dată când se apropie somnul, tresar și iar mă agit.

Oare Darin trăiește? Dacă da și dacă îl pot salva, cum vom reuși să ajungem în Marinn? Ne va aștepta Spiro acolo, așa cum a promis? Va *vrea* măcar Darin să facă arme pentru Cărturari?

Și Elias? Poate că Helene l-a înhățat deja. Sau poate că a murit, distrus de otrava care îi curge prin corp. În caz că trăiește, nu știu dacă Keenan mă va ajuta să-l salvez și pe el.

Dar *trebuie* să-l salvez. Și nu-i pot părăsi nici pe ceilalți Cărturari. Nu-i pot lăsa să fie executați în epurările Comandantului.

Vor începe mâine seară. La asfințit, a spus Keenan despre execuții. Înseamnă că va fi un amurg însângerat, încă și mai plin de sânge când crepusculul se va face noapte.

Dau brațul lui Keenan deoparte, mă ridic în picioare, îmi pun cizmele și mantia și mă strecor afară în noaptea rece.

Mă cuprinde o frică sâcâitoare. Planul lui Keenan îmi este la fel de necunoscut ca interiorul închisorii Kauf. Faptul că e încrezător mă liniștește oarecum, dar nu destul cât să mă facă să simt că vom reuși. Mi se pare că e ceva greșit în toate astea. Ceva grăbit.

— Laia?

Keenan se ivește din peșteră, iar părul roșu ciufulit îl face să pară mai tânăr. Îmi întinde mâna și îmi împletesc degetele cu ale lui, simțind cum atingerea lui mă liniștește. Cât de mult s-a schimbat în câteva luni! Nu mi-aș fi imaginat un astfel de zâmbet pe fața întunecată a luptătorului pe care l-am cunoscut în Serra.

Mă privește și se încruntă.

— Ai emoții?

Oftez.

— Nu-l pot abandona pe Elias.

Sper că nu dau greș din nou. Sper că insistând și luptându-mă pentru asta nu voi provoca un alt dezastru. Îmi fulgeră prin minte o imagine cu Keenan zăcând mort și încerc să nu mă-nfior. *Elias te-ar fi salvat pe tine. Iar să intrăm în Kauf reprezintă oricum un risc.*

— Nu-l voi abandona.

Rebelul lasă capul pe-o parte, cu ochii în zăpadă. Îmi țin răsuflarea.

— Atunci, trebuie să găsim o cale să-l scoatem de-acolo, zice el. Deși va dura mai mult să…

— Mulțumesc.

Mă reazem de el, respirând vânt, foc și căldură.

— Așa-i corect. Sunt sigură de asta.

Simt în palmă modelul cunoscut al brățării de la mama și-mi dau seama că mâna mi-a alunecat înspre ea, ca de obicei, căutând alinare.

Keenan se uită la mine cu ochi stranii. Singuratici.

— Cum e să ai ceva de la familia ta?

— Mă face să mă simt mai aproape de ei, îi spun. Îmi dă putere.

Se întinde și aproape că-mi atinge brățara, apoi lasă mâna jos, cu sfială.

— E bine să-ți aduci aminte de cei pe care i-ai pierdut. Să ai ce-ți aminti în vremuri grele, zice el blând. E bine să știi că ai fost… ești… iubită.

Mi se umplu ochii de lacrimi. Keenan nu mi-a vorbit niciodată despre familia lui, decât ca să-mi spună că sunt morți cu toții. Măcar eu am avut o familie. El n-a avut nimic și pe nimeni.

Strâng degetele pe brățară și, dintr-un impuls, o scot. La început, parcă *n-ar vrea* să iasă, dar o smucesc zdravăn și se desprinde.

— Voi fi eu familia ta de-acum, șoptesc, și pe urmă deschid mâna lui Keenan punându-i brățara în palmă și strângându-i degetele în jurul ei. Poate că nu mamă, tată, frate sau soră, dar familie, totuși.

Respiră repezit, uitându-se în jos la brățară. Ochii căprui îi sunt opaci, tare aș vrea să știu ce simte. Dar îi îngădui tăcerea. Își pune brățara în jurul încheieturii cu o reverență lentă.

Simt că înăuntrul meu se deschide un hău, de parcă mi-aș fi pierdut ultima fărâmă de familie. Mă liniștește însă felul cum se uită Keenan la brățară, ca și cum ar fi cel mai prețios lucru care i s-a dat vreodată. Se întoarce spre mine și mă ia de mijloc, închizând ochii și lipindu-și fruntea de fruntea mea.

— De ce? șoptește el. De ce mi-ai dat-o mie?

— Pentru că ești iubit, îi spun. Nu ești singur. Și meriți să știi asta.

— Uită-te la mine, șoptește el.

Mă uit și tresar, îndurerată să-i văd ochii atât de neliniștiți, hăituiți, ca și cum ar vedea ceva ce nu vrea să accepte. Peste o clipă, însă, expresia i se schimbă. Împietrește. Mâinile lui, blânde mai devreme, se încordează și devin tot mai calde.

Prea calde.

Irișii ochilor îi strălucesc. Mă văd reflectată în ei și pe urmă mă simt de parcă m-aș afunda într-un coșmar. Simt un țipăt urcându-mi în gât, pentru că în ochii lui Keenan văd ruină, prăbușire, moarte: trupul schilodit al lui Darin; Elias îndepărtându-se de mine și dispărând impasibil într-o pădure străveche; o armată de chipuri fioroase și pline de furie care se apropie; Comandantul stând deasupra mea, tăindu-mi gâtul cu o singură lovitură curată și mortală de sabie.

— Keenan, bâigui eu, ce…

— Numele meu nu este Keenan, zice el cu vocea schimbându-i-se în timp ce vorbește, cu toată căldura lui acrindu-se și transformându-se în ceva respingător, hârâitor.

Degetele i se smucesc în lături și capul îi zboară în spate ca lovit de un pumn de pe altă lume. Deschide gura într-un strigăt mut, în timp ce mușchii antebrațelor și ai gâtului i se umflă.

Un nor de întuneric se abate asupra noastră, aruncându-mă în spate.

— Keenan!

Nu mai disting albul strălucitor al zăpezii și nici luminile pâlpâitoare de pe cer. Lovesc orbește în ce ne-o ataca. Nu pot vedea nimic. Totul e nedeslușit, până când negreala se răsfiră la marginea câmpului meu vizual, transformându-se încet într-o siluetă cu gluga trasă și cu sori malefici în loc de ochi. Mă agăț de trunchiul unui copac din apropiere și apuc pumnalul.

Cunosc silueta asta. Când am văzut-o ultima oară, îi dădea ordine cu voce șuierată femeii care mă sperie cel mai tare pe lumea asta.

Zburătorul. Tremur din tot corpul, mă simt de parcă m-ar fi apucat o mână de însuși miezul meu și acum strânge, așteptând să vadă când cedez.

— Pe toți dracii, ce-ai făcut cu Keenan, monstrule?

Trebuie să fiu nebună să strig așa la el. Dar creatura nu face decât să râdă, imposibil de grav, ca niște bolovani măcinați sub o mare neagră.

— N-a existat niciun Keenan, Laia din Serra, zice Zburătorul. N-am fost decât eu, tot timpul.

— *Minciuni.*

Strâng cuțitul în mână, dar mânerul lui arde ca oțelul proaspăt turnat și îl scap, țipând.

— Keenan a fost ani în șir alături de Rezistență.

— Ce însemnă anii, când cineva trăiește de milenii?

La vederea uimirii mute de pe fața mea, creatura – djinnul – scoate un sunet ciudat. Ar putea fi un suspin.

Pe urmă se întoarce, șoptește ceva în aer și se înalță încet, gata să plece. *Nu!* Mă reped înainte și mă agăț de el, dorind cu disperare să înțeleg ce naiba se petrece.

Sub robă, corpul creaturii este încins ca focul și puternic, cu mușchii ca niște odgoane ai unui demon, nu ai unui om.

Zburătorul apleacă capul. Nu are față, doar blestemații ăia de ochi fioroși. Și totuși, îl simt rânjind.

— Aha, deci până la urmă fetișcana are ceva zvâc în ea, zice el. La fel ca maică-sa, scorpia aia cu inimă împietrită.

Se scutură de mine, încercând să se elibereze, dar mă țin zdravăn de el, chiar dacă trebuie să-mi înăbuș repulsia de a-l atinge. Crește în mine un fel de întuneric necunoscut, o parte atavică a mea despre care nici n-am știut că există.

Simt că Zburătorul nu mai ia lucrurile în râs. Se smucește cu putere. Reușesc să nu-i dau drumul.

Ce i-ai făcut lui Keenan, acelui Keenan pe care l-am cunoscut eu? Acelui Keenan pe care l-am iubit? urlu eu în minte. *Și de ce?* Mă uit în ochii lui, în timp ce întunericul dinăuntru urcă și pune complet stăpânire pe mine. Simt că Zburătorul se alarmează, că e surprins. *Spune-mi! Acum!* Mă simt dintr-odată lipsită de greutate, zburând prin haosul din mintea Zburătorului. Printre amintirile lui.

La început, nu văd nimic. Simt doar... tristețe. O durere pe care a îngropat-o sub secole de viață. Îi impregnează fiecare părticică și, cu toate că nu am corp, mintea mea aproape că se prăbușește sub povara ei.

Mă silesc să merg mai departe și mă trezesc pe o alee rece în cartierul Cărturarilor din Serra. Vântul rece îmi trece prin haine și aud un țipăt ciudat. Mă întorc și îl surprind pe Zburător transformându-se, urlând de durere în timp ce-și folosește întreaga putere ca să se metamorfozeze într-un copil de cinci ani cu părul roșcat. Pleacă împleticindu-se de pe alee și iese în stradă, prăbușindu-se pe cerdacul unei case distruse. Mulți oameni încearcă să-l ajute, dar nu vorbește cu nimeni, până când nu îngenunchează lângă el un bărbat brunet care îmi e dureros de cunoscut.

Tata.

Ia copilul în brațe. Amintirea se schimbă și sunt acum într-o tabără ascunsă într-o vale. Luptători ai Rezistenței mănâncă, stau de vorbă, se antrenează la mânuitul armelor. Două siluete stau la o masă și când le văd, îmi sare inima din piept: mama și Lis. Îi întâmpină pe tata și pe copilul cu păr roșcat. Copilului îi dau o farfurie cu tocană și îi îngrijesc rănile. Lis îi dăruiește o pisică de lemn pe care i-a cioplit-o tata și stă lângă el ca băiatului să nu-i fie teamă.

Chiar când amintirea se schimbă iar, îmi vine în minte o zi friguroasă și ploioasă de acum câteva luni, din bucătăria Comandantului, când Bucătăreasa ne-a povestit mie și lui Izzi despre Zburător. *S-a infiltrat în Rezistență. A luat chip de om și s-a dat drept luptător. S-a apropiat de mama ta. A manipulat-o și s-a folosit de ea. Tatăl tău și-a dat seama. Zburătorul a fost ajutat de cineva. Un trădător.*

Zburătorul n-a fost ajutat de nimeni și nu s-a dat drept luptător. *El* a fost trădătorul și s-a dat drept copil. Pentru că nimeni n-ar fi crezut că un orfan mic și înfometat putea fi spion.

Aud în minte un mârâit. Zburătorul încearcă să mă alunge din gândurile lui. Simt că mă reîntorc în corpul meu, dar întunericul se zbate și urlă și nu mă dau dusă.

Nu. Ai să-mi arăți mai mult. Am nevoie să înțeleg.

Mă întorc în amintirile creaturii. Îl văd împrietenindu-se cu singuratica mea soră. Prietenia lor mă face să nu mă simt deloc în largul meu, pare atât de reală! De parcă ar ține la ea cu adevărat. În același timp, îi stoarce informații despre părinții mei: unde sunt, ce fac. O pândește pe mama, cu ochii fixați hrăpăreț pe brățara ei. Râvnește cu toată ființa la ea, ca un animal flămând. N-o vrea, are *nevoie* de ea. Trebuie s-o facă pe mama să i-o dea lui.

Dar într-o zi, mama se întoarce în tabăra Rezistenței fără brățară. Zburătorul a dat greș. Îi simt furia, întrecută doar de acea tristețe ca un hău. Ajunge într-o cazarmă luminată de torțe și vorbește cu o femeie cu fața de argint pe care o cunosc bine. Keris Veturia.

Îi spune lui Keris unde îmi poate găsi părinții. Îi spune ce au de gând să facă.

Trădătorule! I-ai condus la moarte! mă dezlănțui eu asupra Zburătorului, silindu-mă să mă adâncesc și mai mult în mintea lui. *De ce? De ce brățara?*

Zbor cu el departe în trecut, vântul ne poartă până la îndepărtata Pădure a Amurgului. Îi simt disperarea, frica pentru poporul lui. Se confruntă cu un pericol grav, o Adunare a Cărturarilor se luptă să le fure puterea, iar el nu poate ajunge destul de repede. *Prea târziu,* urlă el în amintire. *Am ajuns prea târziu.* Strigă numele celor din neamul lui, iar din mijlocul pădurii se stârnește o undă de șoc care-l aruncă în întuneric.

O explozie de argint pur – o Stea, arma Cărturarilor – e folosită ca să-i înlănțuie pe djinni. Mă aștept să se dezintegreze, știu povestea ei. Dar nu se întâmplă așa. În loc de asta, se sparge în sute de fragmente împrăștiate în tot ținutul. Fragmente culese de Marinari și Cărturari, Războinici și Tribali. Transformate apoi în coliere și brățări, în vârfuri de suliță și în săbii.

Furia Zburătorului mă lasă fără suflare. Nu poate aduna așa de simplu la loc toate aceste fragmente. De fiecare dată când găsește unul, trebuie să se asigure că îi va fi oferit de bunăvoie, cu toată dragostea și încrederea. Acesta este singurul mod în care poate reconstrui arma care i-a făcut poporul prizonier, ca să-l poată elibera din nou.

În timp ce gonesc printre amintirile lui, mi se strânge stomacul văzându-l cum se transformă în soț sau iubit, fiu sau frate, prieten sau confident, în orice este nevoie ca să adune fragmentele pierdute de stea. Devine *cu adevărat* cei în care se transformă. El îi creează – el *este* ei. Simte tot ce ar simți un om. Inclusiv dragostea.

Și pe urmă văd cum mă descoperă pe mine.

Mă văd prin ochii lui: o nimeni, o fetiță naivă venită să ceară ajutorul Rezistenței. Îl privesc dându-și seama cine sunt și ce bun râvnit de el am asupra mea.

E o tortură să văd cum m-a dus de nas. Cum a folosit informații furate de la fratele meu ca să mă cucerească, să mă facă să am încredere în el, să țin la el. În Serra, fusese aproape, foarte aproape să mă facă să mă îndrăgostesc de el. Dar pe urmă i-am cedat lui Izzi libertatea pe care el mi-o oferise mie și am dispărut cu Elias. Și uite-așa s-a făcut țăndări planul lui ticluit cu grijă.

În tot acest timp, a fost nevoit să-și păstreze acoperirea în rândul Rezistenței, ca să poată duce la capăt un plan la care lucrase luni în șir: să-i convingă pe rebeli să-l ucidă pe Împărat și să stârnească revoluția Cărturarilor.

Două acțiuni care i-au permis Comandantului să dezlănțuie un genocid de nestăvilit asupra poporului meu. Asta a fost răzbunarea Zburătorului pentru ce i-au făcut Cărturarii neamului său cu multe secole în urmă.

Drace!

O mulțime de lucruri mărunte capătă sens dintr-odată. Cât a fost de rece când ne-am întâlnit prima oară. Cât de bine părea să mă cunoască, chiar fără să-i fi povestit nimic despre mine. Cum își folosea vocea ca să mă liniștească. Cât de ciudată a fost vremea când eu și Elias am plecat din Serra. Cum s-au oprit atacurile ființelor supranaturale asupra noastră după ce a apărut el cu Izzi.

Nu, nu, mincinosule, monstrule...

Imediat ce gândesc asta, simt ceva îngropat adânc în el la baza fiecărei amintiri, iar asta mă zguduie până în străfunduri: un ocean de regret pe care se luptă să-l ascundă, transformat în nebunie ca de o mare furtună. Îmi văd propriul chip, apoi pe al lui Lis. Văd o fetiță cu codițe castanii și un colier străvechi de argint. Văd un Marinar bătrân zâmbitor și adus de spate care ține în mână un baston cu mâner de argint.

Bântuit. Ăsta-i singurul cuvânt care descrie tot ce văd. Zburătorul este bântuit.

Dându-mi seama ce e această creatură, icnesc din cauza poverii, iar el mă alungă din mintea și din trupul lui. Zbor vreo patru metri în spate, mă izbesc de un copac și pe urmă mă prăvălesc la pământ cu răsuflarea tăiată.

Brățara mea lucește la încheietura lui întunecată. Argintul, coclit și înnegrit mai toată viața mea, sclipește acum de parcă ar fi făcut din lumina stelelor.

— Ce naiba ești tu? șuieră el.

Cuvintele îmi stârnesc o amintire: efritul din Serra m-a întrebat același lucru. *Întrebi ce sunt eu, dar tu ce ești?*

Un vânt de noapte înghețat suflă în poiană, iar Zburătorul se ridică ajutat de el. Păstrează ochii încă ațintiți asupra mea, ostil și curios. Pe urmă vântul se întețește brusc și-l ia cu el.

Pădurea rămâne tăcută. Cerul de deasupra este nemișcat. Inima mea bubuie ca o tobă de război. Închid ochii și îi deschid la loc, așteptând să mă trezesc din acest coșmar, întind mâna după brățară, simțind nevoia să mă aline ca de obicei, să-mi amintească cine sunt, ce sunt.

Dar n-o mai am. Sunt singură.

PARTEA A PATRA

NIMICIREA

46. ELIAS

— Te apropii, Elias.

Mă prăbușesc în Anticameră și Shaeva se holbează la mine. E ceva fragil la ea – și la copaci, și la cer – care face această realitate să pară că-i a mea și că lumea cealaltă, a celor treji, e de fapt un vis.

Mă uit curios înjur. M-am trezit de fiecare dată printre trunchiurile groase din pădure. Acum stau, însă, pe un mal stâncos, ce se ridică deasupra copacilor. Râul Amurg se învolburează dedesubt, albastru și alb sub cerul strălucitor de iarnă.

— Otrava aproape ți-a ajuns la inimă, zice Shaeva.

O moarte timpurie.

— Nu încă, zic eu printre buzele amorțite, înăbușind frica gata să mă cuprindă. Vreau să te întreb ceva. Te implor, Shaeva, ascultă-mă.

Adună-te, Elias. Fă-o să înțeleagă cât este de important.

— Dacă mor înainte să fiu pregătit, voi bântui pădurea asta blestemată în vecii-vecilor. N-o să scapi de mine niciodată.

Ceva îi străbate fața, o umbră de neliniște stinsă în mai puțin de o secundă.

— Foarte bine, zice. Întreabă.

Mă gândesc la tot ce mi-a spus Gardianul-șef. *Ai întrebat cine,* a spus el, *în loc să întrebi ce.*

Niciun om nu-l poate controla pe Gardian. Nu poate fi decât ceva supranatural. Dar nu mi-l imaginez manipulat de vreun efrit sau de vreun spectru. Sunt creaturi slabe, nu-l pot întrece în inteligență, iar el îi disprețuiește pe toți cei pe care îi percepe a avea un intelect mai mărunt decât al lui.

Însă nu toate făpturile supranaturale sunt spectre sau efriți.

— De ce l-ar interesa pe Zburător o fată de șaptesprezece ani care se duce la Kauf să-și salveze fratele din închisoare?

Păzitoarei Sufletelor îi piere culoarea din obraji. Își agită mâinile prin aer de parcă ar încerca să se prindă de o balustradă inexistentă.

— De ce mă întrebi așa ceva?

— Răspunde-mi doar.

— Pentru că... Pentru că ea are ceva ce-și dorește el, bolborosește Păzitoarea Sufletelor. Numai că el nu are de unde să știe că ea îl are. Este ceva ascuns de ani de zile, iar el a fost absent.

— Nu atât de absent pe cât ți-ar plăcea. E înțeles cu mama, zic eu. Și cu Gardianul-șef. Bătrânul i-a dat informații despre Laia cuiva care călătorea cu noi. Un rebel Cărturar.

Shaeva face ochii mari de groază și pășește înainte cu mâinile întinse.

— Ia-mă de mâini, Elias, zice. Și închide ochii.

În ciuda tonului ei stăruitor, eu șovăi. În fața prudenței mele evidente, gura Păzitoarei Sufletelor se îndârjește, iar ea sare să mă înhațe. Îmi trag mâinile în spate, dar reflexele ei supranaturale sunt mai iuți.

Când mă înșfacă, pământul se zguduie sub mine. Mă clatin, iar în mintea mea se deschid mii de uși: Laia spunându-mi povestea ei în deșertul de lângă Serra; Darin vorbind despre Gardianul-șef; ciudățeniile lui Keenan, faptul că a reușit să mă urmărească atunci când n-ar fi trebuit să poată; frânghia dintre mine și Laia ruptă în deșert...

Păzitoarea Sufletelor mă țintuiește cu ochii ei negri și își deschide propria minte. Gândurile ei curg în mintea mea ca un șuvoi de apă albă, iar când termină, pune laolaltă amintirile mele și priceperea ei și îmi depune la picioare fructul acestei uniuni.

— Pe toate iadurile și toți dracii!

Mă îndepărtez de ea clătinându-mă și mă prind de un bolovan, înțelegând în sfârșit. *Brățara Laiei – Steaua.*

— El este. Keenan, el e Zburătorul.

— Vezi, Elias? întreabă Păzitoarea Sufletelor. Vezi ce plasă țese ca să se răzbune?

— De ce atâtea jocuri? întreb eu, ridicându-mă de pe bolovan și pășind pe mal. De ce n-a ucis-o pur și simplu pe Laia ca să-i ia brățara?

— Steaua este guvernată de legi de neîncălcat. Cunoașterea care a dus la crearea ei a fost dăruită cu dragoste și încredere, zice ea, apoi se uită în altă parte, cu rușine în ochi. Este o magie veche menită să limiteze folosirea Stelei pentru a face rău, oftează ea. Că mult bine a făcut.

— Djinnii care trăiesc în crângul tău de copaci, zic eu. Vrea să-i elibereze.

Shaeva se uită cu ochi tulburați în jos la râul de sub noi.

— N-ar trebui eliberați, Elias. Djinnii au fost cândva făpturi ale luminii. Dar ca orice ființă vie ținută prea multă vreme în captivitate, i-a cuprins nebunia. Am încercat să-i spun asta Zburătorului. Dintre toți djinnii, el și cu mine suntem singurii care încă mai umblam pe acest pământ. Dar el nu mă ascultă.

— Trebuie să facem ceva, zic eu. După ce obține brățara, o va ucide pe Laia…

— N-o poate omorî. Toți cei care au avut în mâna lor crâmpeie de Stea, fie și pentru câteva clipe, sunt protejați de ea. Nici pe tine nu te poate omorî.

— Dar eu niciodată n-am…

Atins-o, voiam să spun, însă mi-am dat seama că i-am cerut voie Laiei să mă pot uita la brățară cu luni în urmă, în Munții Serrani.

— Pesemne că Zburătorul i-a ordonat Gardianului-șef să te ucidă, zice Shaeva. Dar sclavii lui umani nu i se supun pe cât i-ar plăcea lui.

— Gardianului nici nu-i păsa de Laia, îmi dau eu seama. Voia să-l înțeleagă mai bine pe Zburător.

— Regele meu n-are încredere în nimeni.

Păzitoarea Sufletelor tremură în aerul înghețat. Vreme de-o clipă abia dacă pare mai bătrână decât mine.

— Comandantul și Gardianul-șef sunt, probabil, singurii lui aliați, nu se încrede în oameni. Nu le-a spus nimic despre brățară și despre Stea, ca nu cumva să găsească o cale să întoarcă ceea ce știu împotriva lui.

— Și dacă Laia ar fi murit altcumva? întreb eu. Ce s-ar fi întâmplat cu brățara ei?

— Cei care poartă crâmpeie de Stea nu mor cu ușurință, zice Shaeva. Îi protejează, iar el știe asta. Dar dacă ar fi murit, brățara ar fi dispărut în neființă. Puterea Stelei ar fi slăbit. S-a mai întâmplat.

Își ia capul în mâini.

— Nimeni nu înțelege cât de profund îi urăște Zburătorul pe oameni, Elias. Dacă îi eliberează pe semenii noștri, aceștia vor căuta să anihileze toți Cărturarii. Pe urmă se vor întoarce asupra restului omenirii. Setea lor de sânge nu va cunoaște rațiune.

— Să-l oprim, atunci, zic eu. S-o salvăm pe Laia înainte să-i poată lua brățara.

— Eu nu-l pot opri, zice Shaeva cu vocea ascuțită de iritare. Nu-mi va permite. Nu-mi pot părăsi ținuturile…

— SHAEVA!

Pădurea se cutremură, iar Shaeva se întoarce.

— Djinnii știu! șuieră ea. Mă vor pedepsi.

— Nu se poate să pleci așa. Trebuie să aflu dacă Laia e bine. M-ai putea ajuta…

— Nu! se trage Shaeva în spate. Nu pot avea nimic de-a face cu asta. *Nimic.* Nu înțelegi? El…

Își duce mâna la gât și se schimonosește la față.

— Ultima oară când l-am înșelat, Zburătorul m-a ucis, Elias. M-a silit să sufăr tortura unei morți lente, iar apoi *m-a adus înapoi.* A dat drumul creaturii demne de milă care condusese tărâmul morții înaintea mea și m-a înlănțuit de acest loc, drept pedeapsă pentru ce-am făcut. Trăiesc, da, dar sunt sclava Anticamerei. Iar asta-i isprava *lui.* Dacă îl trădez din nou, doar cerul știe ce nenorocire va mai abate asupra mea. Îmi pare rău, mai rău decât poți înțelege. Dar eu *nu* am putere asupra lui.

Mă întind spre ea, disperat s-o *fac* să mă ajute, dar scapă din strânsoarea mea și sare de pe mal, dispărând în câteva clipe printre copaci.

— Shaeva, la naiba!

Mă iau după ea și înjur când îmi dau seama cât de inutil este tot ce fac.

— N-ai murit încă?

Tristas apare dintre copaci chiar în timp ce Păzitoarea Sufletelor dispare.

— Cât mai ai de gând să te agăți de jalnica ta existență?

Te-aș putea întreba același lucru. N-o fac, pentru că în locul dușmăniei la care m-am obișnuit să aștept din partea spiritului lui Tristas, îl văd acum cu umerii plecați, de parcă ar căra în spate un bolovan invizibil. Așa înnebunit cum sunt, îmi poruncesc să-i acord toată atenția prietenului meu. Pare sleit și disperat de nefericit.

— Vin și eu încoace în curând, îi spun. Mai am timp până la *Rathana.* Asta-i peste șase zile.

— *Rathana,* cade pe gânduri Tristas, încrețindu-și fruntea. Îmi amintesc sărbătoarea de anul trecut. Aelia m-a cerut de bărbat în seara aia. Am cântat tot drumul până acasă, iar tu și Hel mi-ați pus călus, să nu mă audă centurionii. Faris și Leander m-au tachinat săptămâni în șir.

— Erau invidioși că ai întâlnit o fată care te iubea cu adevărat.

— Tu m-ai apărat, zice Tristas.

În spatele lui, pădurea e nemișcată, de parcă Anticamera și-ar ține răsuflarea.

— Mereu mă apărai.

Ridic din umeri și mă uit în altă parte.

— Asta nu schimbă răul pe care ți l-am făcut.

— Nici n-am zis vreodată că ar putea, spune Tristas redevenind mânios. Dar nu ești tu judecătorul, da? Tu mi-ai luat viața, însă cu aleg dacă vreau să te iert sau nu.

Deschid gura, gata să-i spun că n-ar trebui să mă ierte, îmi vine în minte, în schimb, dojana lui Izzi. *Tu te crezi mereu responsabil pentru toți... Suntem și noi oameni și merităm să luăm decizii singuri.*

— Ai dreptate.

La naiba, e greu de spus așa ceva. Să cred ce spun e și mai greu. Dar în timp ce vorbesc, mânia din ochii lui Tristas dispare.

— Ție ți s-a luat dreptul de a face orice altă alegere, în afară de asta. Iartă-mă.

Tristas ridică capul.

— A fost atât de greu?

Se duce până la marginea stâncii și se uită în jos la râul Amurg.

— Ai spus că nu trebuie s-o fac singur.

— Nu trebuie s-o faci singur.

— Ți-aș putea spune și eu ție același lucru, zice Tristas, punându-mi o mână pe umăr. Eu te iert, Elias. Iartă-te și tu. Încă mai ai timp de trăit în lumea viilor. Nu-l irosi.

Se întoarce și sare de pe stâncă într-un plonjon perfect, iar corpul îi dispare treptat. Singurul semn al trecerii lui dincolo este o ușoară unduire a apei.

Ți-aș putea spune și eu ție același lucru. Cuvintele aprind o flacără în mine, iar gândul care mi-a trecut prin minte odată cu vorbele lui Izzi devine acum vâlvătaie.

Îmi răsună în cap afirmația hotărâtă a Afyei: *N-ar trebui să dispari pur și simplu, Elias. Ar trebui s-o întrebi pe Laia ce dorește.* Și stăruința furioasă a Laiei: *Te-ai închis în tine. Mă respingi pentru că nu vrei să mă apropii. Dar cum rămâne cu ce vreau eu?*

Uneori, a spus Izzi, *singurătatea este o alegere.*

Anticamera pălește. Când mi se strecoară frigul în oase, știu că m-am întors la Kauf.

Și mai știu precis cum îl pot scoate pe Darin din locul ăsta blestemat. Numai că n-o pot face singur. Aștept, fac planuri, pun totul la cale, iar când intră Tas la mine în celulă, în dimineața după ce am înțeles adevărul despre Keenan, sunt pregătit.

Băiatul ține capul plecat și se apropie de mine timid ca un șoricel. Poartă pe picioarele slăbănoage semnele unor lovituri proaspete de bici. Un bandaj murdar îi acoperă încheietura fragilă a mâinii.

— Tas, șoptesc eu.

Băiatul ridică ochii negri.

— Eu ies de-aici, îi spun. Îl iau cu mine pe Artist. Și pe tine, dacă vrei. Dar am nevoie de ajutor.

Tas se apleacă peste coșul lui cu bandaje și alifii și îi tremură mâinile când îmi schimbă o fașă de pe genunchi. Dar pentru prima oară de când l-am cunoscut, îi strălucesc ochii.

— Ce vrei să fac, Elias Veturius?

47. HELENE

Nu-mi amintesc cum am urcat din nou zidul exterior de la Kauf sau cum m-am întors la hangarul bărcilor. Știu doar că a

durat mai mult decât trebuia din cauza furiei și a neîncrederii care îmi întunecau vederea. Când ajung la clădirea ca o cavernă, amețită de ce tocmai am aflat despre Comandant, descopăr că mă așteaptă Gardianul-șef.

De data asta nu e singur. Îi simt oamenii furișați prin colțurile hangarului. Lumina torțelor sclipește pe crâmpeie de argint – Măști, cu săgeți ațintite spre mine.

Avitas stă lângă barca noastră, uitându-se prudent la bătrân. Fălcile încleștate sunt singurul semn că este supărat. Furia lui mă liniștește, măcar nu sunt singură în nemulțumirea mea. Mă apropii, ni se intersectează privirile, iar Avitas dă scurt din cap. Gardianul l-a pus la curent.

— Nu-l ajuta pe Comandant, Gardianule, zic eu fără altă introducere. Nu-i oferi influența pe care și-o dorește.

— Mă surprinzi, zice Gardianul. Îi ești atât de loială lui Marcus încât ai respinge-o pe Keris Veturia ca împărăteasă? Ar fi o prostie. Tranziția nu va fi lină, dar în timp, populația o va accepta. La urma urmei, ea a înăbușit revolta Cărturarilor.

— Dacă trebuia să fie împărăteasă, zic eu, Profeții ar fi ales-o pe ea în locul lui Marcus. Nu știe să negocieze, Gardianule. În clipa în care va lua puterea, va pedepsi orice Casă care i-a stat vreodată împotrivă, iar Imperiul va cădea pradă războiului civil, cum aproape că s-a întâmplat acum două săptămâni. În plus, vrea să te omoare. A spus asta de față cu mine.

— Sunt cât se poate de conștient de antipatia lui Keris Veturia față de mine. Una irațională, ținând cont că slujim același stăpân, dar cred că se simte amenințată de prezența mea, ridică el din umeri. Dar fie că o ajut, fie că nu, nu se va schimba nimic. Ea tot va porni lovitura de stat. Și este foarte posibil să-i reușească.

— Atunci, trebuie s-o împiedic.

Și uite așa ajungem la punctul crucial al discuției noastre. Hotărăsc să nu mă mai încurc cu subtilități. Dacă Comandantul intenționează să dea o lovitură de stat, nu mai am timp.

— Dă-mi-l pe Elias Veturius, Gardianule-șef. Nu mă pot întoarce la Antium fără el.

— A, da, zice Gardianul, lovindu-și ușurel vârfurile degetelor unele de altele. Asta s-ar putea să fie o problemă, Sfrânciocule.

— Ce vrei în schimb?

Gardianul-șef îmi face semn să merg cu el pe unul dintre docuri, departe de oamenii lui și de Harper. Nordicul clatină aspru din cap atunci când îl urmez, dar n-am de ales. Când nu ne mai poate auzi nimeni, bătrânul se întoarce spre mine.

— Am auzit, Mare Sfrâncioc, că ai… o înzestrare specială.

Se uită la mine cu o privire lacomă și simt un fior înghețat pe spinare.

— Nu știu ce ai auzit, dar…

— Nu-mi insulta inteligența. Doctorul de la Blackcliff, Titinius, mi-e prieten vechi. Mi-a povestit de curând despre cea mai uluitoare recuperare fizică la care a asistat de când este la Academie. Elias Veturius se afla în pragul morții, dar a fost salvat de o alifie din sud. Numai că atunci când Titinius a încercat leacul pe alt pacient, n-a avut niciun efect. El bănuiește că refacerea lui Elias s-a datorat altui leac, sau altcuiva.

— Ce dorești? îl întreb din nou, ducând mâna la armă.

— Vreau să-ți studiez puterea, zice Gardianul. Vreau s-o înțeleg.

— N-am timp pentru experimentele tale, îl reped eu. Dă-mi-l pe Elias și mai vorbim.

— Dacă ți-l dau pe Veturius, te vei face pur și simplu nevăzută odată cu el, zice Gardianul-șef. Nu, trebuie să rămâi. Câteva zile, nu mai mult, pe urmă vă eliberez pe amândoi.

— Gardianule, zic eu. Se pune la cale o lovitură de stat sângeroasă care urmează să zguduie Imperiul. *Trebuie* să mă întorc la Antium și să-l previn pe Împărat. Și nu mă pot întoarce fără Elias. Dă-mi-l și jur pe sângele și pe oasele mele că mă voi întoarce să mă… *studiezi* imediat ce situația va fi sub control.

— Drăguț jurământ, zice Gardianul, dar nu-i de nădejde.

Se scarpină gânditor în barbă, cu o luminiță ciudată în ochi.

— Cu ce dilemă filosofică fascinantă te confrunți, Sfrânciocule! Să rămâi aici pentru experimentul meu și să riști, ca în absența ta, Imperiul să cadă în mâinile lui Keris Veturia? Sau să te întorci, să împiedici lovitura de stat, să salvezi Imperiul, dar cu riscul de a-ți pierde familia?

— Asta nu-i un joc, zic eu. Viața familiei mele e în pericol. Pe toți dracii, Imperiul însuși e în pericol. Și dacă niciunul dintre lucrurile astea nu contează pentru tine, atunci gândește-te la viața ta, Gardianule. Crezi că te va mai lăsa Keris să pândești

pe-aici și să spionezi după ce ajunge împărăteasă? Te va omorî cu prima ocazie.

— Ei, cred că noii noastre împărătese i se vor părea… convingătoare secretele pe care le știu despre Imperiu.

Mă uit la bătrân și simt că-mi fierbe sângele în vine. Oare aș putea pătrunde cu forța în închisoarea Kauf? Avitas cunoaște bine locul. A petrecut mulți ani aici. Dar noi nu suntem decât doi, iar fortăreața Gardianului geme de oameni.

Îmi amintesc apoi ce mi-a spus Cain când a început totul, chiar după ce mi-a ordonat Marcus să i-l aduc pe Elias.

Îl vei urmări pe Elias. Îl vei găsi. Și ce vei învăța din acea aventură – despre tine însăți, despre pământul tău, despre dușmani –, acea cunoaștere va fi esențială pentru supraviețuirea Imperiului. Și pentru destinul tău.

Asta. La *asta* se referea. Încă nu știu ce am învățat despre mine, dar acum înțeleg ce se întâmplă cu pământul meu, cu Imperiul. Înțeleg ce pune la cale dușmanul meu.

Intenționam să i-l duc pe Elias lui Marcus, să-l execute și să-și arate puterea de Împărat. Ca să-i ofer o victorie. Dar uciderea lui Elias nu e singurul mod de a face asta. Înăbușirea unei lovituri de stat conduse de unul dintre cei mai temuți soldați din Imperiu poate avea același efect. Dacă Marcus, ajutat de mine, îl învinge pe Comandant, Casele Aristocrate nu vor mai fi atât de dornice să i se împotrivească. Războiul civil va fi astfel prevenit. Iar Imperiul va fi în siguranță.

În ce-l privește pe Elias, mi se strânge stomacul când mă gândesc că se află în mâinile Gardianului-șef. Dar nu mai pot pierde timpul îngrijindu-mă de el. În plus, îmi cunosc prietenul. Gardianul nu va reuși să-l țină închis prea multă vreme.

— Imperiul mai întâi, bătrâne, zic eu. N-ai decât să rămâi cu Veturius și cu experimentele tale.

Gardianul-șef mă privește fără nicio expresie.

— *„Necoaptă este speranța tinereții noastre”,* murmură el. *„Tinerii sunt nechibzuiți. Nu știu să fie altfel.”* Din Memoriile lui Rajin din Serra, unul dintre puținii Cărturari care merită citați. Cred că a scris asta cu câteva clipe înainte ca Taius întâiul să-i bage capul în ștreang. Dacă nu vrei ca Împăratul nostru să aibă aceeași soartă, ar fi bine să pleci de îndată.

Le face semn oamenilor lui, iar peste câteva clipe, ușa hangarului se trântește în urma lor. Avitas pășește neauzit spre mine.

— Fără Veturius și cu o lovitură de stat de înăbușit, zice el. Vrei să-mi explici acum ce ai de gând sau pe drum?

— Pe drum.

Urc în canoe și apuc o vâslă.

— Suntem deja în criză de timp.

48. LAIA

Keenan este Zburătorul. Un djinn. Un demon.

Deși tot repet cuvintele în minte, parcă nu le pătrund. Frigul mi se strecoară în oase și mă uit în jos, descoperind surprinsă că am căzut în genunchi în zăpadă. *Ridică-te, Laia.* Nu mă pot mișca.

Îl urăsc. Cerule, cum îl mai urăsc! *Dar l-am iubit. Nu-i așa?* Întind mâna după brățară, de parcă faptul că îmi pipăi brațul o va face să apară din nou. Îmi străfulgeră prin minte transformarea lui Keenan, apoi batjocura din vocea lui schimbată.

S-a dus, îmi spun. *Tu încă trăiești. Elias și Darin sunt în închisoare și nu pot ieși de acolo. Trebuie să-i salvezi. Ridică-te.*

Poate că suferința e ca o bătălie: după ce trăiești destule, instinctele preiau controlul. Când o vezi apropiindu-se ca un pluton Războinic al morții, te întărești pe dinăuntru. Te pregătești pentru agonia unei inimi sfâșiate. Iar când te lovește, te doare, dar nu atât de rău, pentru că ți-ai alungat slăbiciunea și nu ți-a mai rămas decât furia și puterea.

O parte din mine ar vrea să se gândească la fiecare clipă petrecută cu acea *chestie.* Oare s-a opus misiunii mele cu Mazen pentru că mă voia singură și slabă? Oare a salvat-o pe Izzi știind că nu l-aș fi iertat niciodată dacă o abandona?

Nu te gândi. Nu sta să judeci. Trebuie să acționezi. Mișcă-te. Ridică-te.

Mă ridic în picioare. Deși la început nu știu bine încotro mă îndrept, mă îndepărtez de peșteră. Nămeții îmi ajung până la genunchi și îmi tai drum tremurând prin ei până când găsesc

poteca pe care probabil că a plecat Helene Aquilla cu oamenii ei. Merg pe ea până dau de un pârâiaș și urmez cursul apei.

Nu-mi dau seama încotro mă îndrept până când nu-mi iese în cale cineva dintre copaci. Vederea măștii de argint pe care o poartă amenință să-mi ridice stomacul în gât, dar mă îmbărbătez și scot pumnalul. Masca ridică mâinile.

— Pace, Laia din Serra.

Este una dintre Măștile lui Aquilla. Nu blondul și nici cel chipeș. Îmi amintește de tăișul proaspăt ascuțit al unui topor. Asta-i cel care a trecut chiar pe lângă mine și Elias, la Nur.

— Trebuie să stau de vorbă cu Sfrânciocul, zic eu. Te rog.

— Unde ți-e prietenul roșcat?

— A plecat.

Masca clipește. Mi se pare nefiresc să-l văd că nu este neîndurător și rece. Ochii lui verde-deschis mă privesc aproape cu înțelegere.

— Și fratele tău?

— Tot la Kauf, zic eu prudentă. Mă duci la ea?

Dă din cap că da.

— Ridicăm tabăra, zice el. Mă uitam după spioni de-ai Comandantului.

Mă opresc.

— Îl aveți… l-ați prins pe Elias…

— Nu, zice Masca. Elias este în continuare închis la Kauf. Avem ceva mai urgent de făcut.

Mai urgent decât să-l prindeți pe cel mai important fugar din Imperiu? Simt că-mi încolțește în măruntaie o scânteie de speranță. Credeam că va trebui s-o mint pe Helene Aquilla și să-i spun că nu mă voi amesteca când îl va scoate pe Elias din închisoare. Dar iată că ea oricum nu are de gând să plece de la Kauf împreună cu el.

— De ce ai avut încredere în Elias, Laia din Serra?

Întrebarea Măștii mă ia prin surprindere și nu-mi pot ascunde uluirea.

— De ce l-ai salvat de la execuție?

Mă gândesc să mint, dar și-ar da seama. E Mască.

— Elias mi-a salvat viața de mai multe ori. Are gânduri negre și face alegeri îndoielnice care îi pun viața în primejdie, dar este un om bun.

Trag cu ochiul spre Mască, care se uită înainte fără expresie.

— Unul… unul dintre cei mai buni, continui eu.

— Dar și-a ucis propriii prieteni în timpul Încercărilor.

— N-a vrut. Se gândește la asta tot timpul. Cred că nu și-o va ierta niciodată.

Masca tace, iar vântul ne aduce la urechi gemetele și suspinele din Kauf. Strâng din dinți. *Va trebui să intri acolo,* îmi spun. *Fă bine și obișnuiește-te.*

— Tatăl meu semăna cu Elias, zice după o vreme Masca. Mama spunea că vedea întotdeauna binele, acolo unde nimeni altcineva nu l-ar fi văzut.

— A fost și el o Mască?

— Da. Un lucru ciudat pentru o Mască, bănuiesc. Imperiul a încercat să-l dezvețe de asta. Poate au dat greș. Poate de-aia a murit.

Nu știu ce să spun și Masca tace, până când în depărtare apare conturul masiv și amenințător al închisorii.

— Am petrecut doi ani acolo, arată el dând din cap înspre fortăreață. Majoritatea timpului în celulele pentru interogatorii. La început n-am putut suferi locul ăla. Schimburi de pază de câte douăsprezece ore, șapte zile pe săptămână. Devenisem imun la lucrurile pe care le auzeam. M-a ajutat faptul că aveam un prieten.

— Cred că nu Gardianul-șef, zic eu și mă îndepărtez puțin de el. Elias mi-a vorbit despre el.

— Nu, zice Masca. Nu Gardianul și nici vreun alt soldat. M-am împrietenit cu o sclavă Cărturărească. O fetiță care își spunea Bee și avea pe obraz o cicatrice ca un bob de cătină.

Îl privesc și mă simt încurcată. Nu pare genul de bărbat care se împrietenește cu un copil.

— Era groaznic de slabă, zice Masca. Furam mâncare pentru ea. La început s-a temut de mine, dar când și-a dat seama că nu voiam să-i fac niciun rău, a început să-mi vorbească. După ce am plecat de la Kauf, m-am întrebat ce-o mai fi făcând, ridică el din umeri. Acum câteva zile, când i-am dus Gardianului-șef un mesaj din partea Sfrânciocului, am căutat-o și pe Bee. Am găsit-o.

— Și-a amintit de tine?

— Da. De fapt, mi-a spus o poveste foarte neobișnuită despre un Războinic cu ochi palizi închis în pavilionul de interogatoriu. Spunea că refuză să se teamă de Gardianul-șef. Că s-a

împrietenit cu unul dintre tovarășii ei. I-a dat și un nume Tribal: Tas. Toți copiii vorbesc despre acest Războinic – cu prudență, desigur, să nu afle Gardianul. Se pricep să țină secrete. Le-au povestit despre Războinic deținuților din mișcarea de rezistență a Cărturarilor, acelor bărbați și femei care încă mai speră să scape de acolo într-o zi.

La naiba.

— De ce-mi spui toate astea?

Mă uit agitată în jur. *Să fie o capcană? O șmecherie*? E clar că Masca vorbește despre Elias. Dar ce urmărește?

— Nu-ți pot spune de ce, zice el aproape trist, dar oricât de ciudat ar suna, cred că tu, dintre toți oamenii de pe lume, vei înțelege asta cel mai bine.

Scutură din cap și mă privește în ochi.

— Salvează-l, Laia din Serra. Din tot ce mi-ați spus despre el tu și Sfrânciocul, cred că merită salvat.

Masca se uită la mine, iar eu încuviințez din cap, neînțelegând prea bine, dar ușurată că măcar e mai mult om decât Mască.

— O să mă străduiesc.

Ajungem în poiana Sfrânciocului. Helene tocmai strânge șaua calului, iar când aude pași se întoarce și fața argintie îi devine încordată. Masca care m-a adus se face iute nevăzută.

— Știu că nu mă placi, zic eu, înainte să apuce să-mi spună să dispar. Dar am venit aici pentru două lucruri.

Deschid gura, încercând să găsesc cuvintele potrivite, și mă hotărăsc că cel mai bine este să-i vorbesc direct.

— Întâi de toate, vreau să-ți mulțumesc. Pentru că m-ai salvat. Trebuia s-o fi făcut mai înainte.

— N-ai pentru ce, mormăie ea. Ce vrei?

— Să mă ajuți.

— De ce naiba te-aș ajuta?

— Pentru că pleci fără Elias. Nu-i vrei moartea. Știu asta. Așa că ajută-mă să-l salvez.

Sfrânciocul se întoarce iar spre cal. Trage o mantie dintr-o desagă și îl acoperă cu ea.

— Elias n-o să moară. Probabil că încearcă să-l salveze pe fratele tău din închisoare chiar în clipa asta.

— Nu, zic eu. Ceva a mers prost acolo, înăuntru.

Pășesc spre ea. Are privirea la fel de tăioasă ca paloșul.

— Nu-mi datorezi nimic. Știu prea bine. Dar am auzit ce ți-a spus la Blackcliff. *Să nu uiți de noi.*

Suferința pe care i-o citesc în ochi când își aduce aminte este subită și puternică. Îmi simt stomacul strângându-se de vinovăție.

— Nu-l voi părăsi, îi spun eu mai departe. Ascultă ce se aude din închisoare.

Helene Aquilla se uită în altă parte.

— Merită mai mult decât să moară acolo, zic eu.

— Ce vrei să știi?

— Câteva lucruri despre planul clădirii, amplasare și provizii.

— Cum naiba crezi că poți intra acolo? pufnește ea batjocoritor. Nu te poți da drept sclavă. Paznicii de la Kauf știu cum arată sclavele lor Cărturărese, iar o fată cu înfățișarea ta nu va fi uitată ușor. Nu vei rezista nici cinci minute.

— Știu cum să intru, zic eu. Și nu mi-e frică.

O rafală puternică de vânt îi ridică șuvițele blonde în aer ca niște păsări pe lângă chipul argintiu. Mă măsoară din priviri fără nicio expresie. Oare ce simte? Nu-i doar o simplă Mască, am aflat asta în noaptea când m-a smuls din ghearele morții.

— Vino aici, oftează ea.

Se lasă în genunchi și începe să deseneze în zăpadă.

* * *

Sunt tentată să scot lucrurile lui Keenan afară și să le dau foc, dar fumul n-ar face decât să atragă atenția. Îi iau însă ranița ținând-o la distanță, de parcă ar fi molipsitoare, și mă îndepărtez de peșteră câteva sute de metri, până la un pârâu care curge repede spre râul Amurg. Ranița aterizează în apă cu un pleoscăit, urmată apoi de armele lui Keenan. Mi-ar prinde bine câteva pumnale în plus, dar nu vreau nimic care să-i fi aparținut.

Pe urmă revin în peșteră, mă așez, îmi încrucișez picioarele și hotărăsc să nu mă clintesc de-acolo până nu-mi pot controla invizibilitatea.

Îmi dau seama că de fiecare dată când am reușit, Keenan nu era de față sau era chiar plecat departe. Toată îndoiala aia pe care o simțeam când se afla în preajmă, să mi-o fi indus chiar el ca să-mi curme puterea?

Dispari! Strig cuvântul în minte ca regina unui ținut devastat ordonând trupelor mele istovite un ultim atac. Elias, Darin și toți

ceilalți pe care trebuie să-i salvez depind de acest singur lucru, de această putere, de această *vrăjitorie* de care știu că sunt în stare.

Mă străbate un fior și încerc să mă liniștesc, iar când mă uit în jos, văd că membrele îmi licăresc translucide, ca în timpul raidului asupra caravanei Afyei.

Chiui suficient de tare cât să tresar când peștera îmi răspunde cu ecou, iar invizibilitatea se duce. *Bravo. Ocupă-te de asta, Laia.*

Mă antrenez toată ziua, întâi în peșteră, pe urmă afară, în zăpadă. Îmi învăț limitele: o creangă pe care o țin în mână când sunt invizibilă devine și ea invizibilă. Dar dacă ating orice altceva care crește sau e ancorat în pământ, obiectul pare să plutească prin aer.

Sunt atât de afundată în propria mea minte, încât nu aud zgomotul de pași. Cineva vorbește, iar eu mă răsucesc, bâjbâind după o armă.

— Ține-ți firea, fato!

Recunosc tonul trufaș înainte ca intrusul să-și dea gluga jos. Afya Ara-Nur.

— Cerule, repede tresari! zice ea. Dar nu te învinovățesc. Nu când aud bocetele care vin de-acolo, arată ea cu mâna spre închisoare. Elias nu-i aici, din câte văd. Nici fratele tău. Și nici… roșcatul?

Ridică din sprâncene, așteptând o explicație, dar eu doar o privesc, întrebându-mă dacă o fi reală. Are hainele de călărie pătate și murdare, cizmele îi sunt ude de zăpadă. Și-a strâns cozile sub un batic și nu pare să fi dormit de zile întregi. Sunt nespus de bucuroasă s-o văd, mai că aș săruta-o.

Ea oftează și dă ochii peste cap.

— Am promis ceva, fato, da? I-am jurat lui Elias Veturius că te ajut până la capăt. Nicio Tribală nu-și încalcă jurămintele sfinte, ar fi o mare josnicie, mai ales când e în joc viața altei femei. Asta chiar ar fi de neiertat, iar frățiorul meu mi-a reamintit-o ceas de ceas, vreme de fix trei zile, până când am acceptat în sfârșit să mă țin după tine.

— El unde este?

— Aproape de ținuturile Tribale, zice ea așezându-se pe o piatră și masându-și picioarele. Așa sper, cel puțin. Ultimul lucru

pe care mi l-a spus a fost că prietena ta Izzi nu avea încredere în roșcat. A avut dreptate? mă privește ea curioasă.

— Cerule, de unde să încep? zic eu.

Până să-i termin de povestit Afyei ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni, se înnoptează. Las deoparte câteva lucruri, în special noaptea din pivnița casei conspirative.

— Știu că am dat greș, zic eu.

Stăm amândouă în peșteră, mâncând lipia și fructele aduse de ea.

— Am luat hotărâri prostești...

— Când aveam șaisprezece ani, mă întrerupe Afya, am plecat din Nur pentru primul meu negoț. Eram cea mai mare, tata mă răsfăța. În loc să mă oblige să petrec ore interminabile învățând să gătesc, să țes și alte prostii, mă ținea lângă el și mă învăța cum se face comerț. Mare parte din trib considera că prea îmi făcea pe plac. Dar eu știam că voiam să devin *Zaldara* tribului Nur după tata. Nu-mi păsa că nu mai existase nicio femeie căpetenie de peste două sute de ani. Știam doar că eram moștenitoarea tatei și că dacă nu mă alegeau pe mine, rolul de *Zaldar* i-ar fi revenit unuia dintre unchii mei cei lacomi sau vreunui verișor bun de nimic. Urmau să mă mărite cu cineva din alt trib și așa s-ar fi terminat totul.

— Dar tu te-ai descurcat de minune, presupun eu zâmbind, și iată-te acum.

— Te înșeli, zice ea. Expediția mea comercială a fost un dezastru. O bătaie de joc. O umilință atât pentru mine, cât și pentru tata. Războinicul căruia plănuiam să-i vând marfa părea cinstit, asta până când m-a manevrat cum a vrut el și m-a păcălit să-i vând tot ce aveam pentru doar o sutime din cât valora. M-am întors din călătoria mea negustorească cu o mie de mărci mai săracă, cu capul plecat și cu coada între picioare. Eram convinsă că tata mă va mărita în două săptămâni. În loc de asta, mi-a ars una după ceafă și a strigat la mine să stau dreaptă. Știi ce mi-a spus? „Nu eșecul caracterizează un om. Din ce faci după ce dai greș se vede dacă ești conducător sau om bun de nimic”.

Afya mă privește lung.

— Așadar, ai luat câteva decizii proaste. La fel și eu. La fel și Elias. La fel și toți cei care au încercat să facă ceva greu. Asta nu înseamnă că trebuie să te dai bătută, proasto. Înțelegi?

Mă gândesc la vorbele ei și rememorez ultimele câteva săptămâni. Ajunge o fracțiune de secundă pentru ca viața să pornească într-o direcție greșită. Iar ca să îndrepți greșeala, trebuie să meargă bine o mie de lucruri. Distanța dintre un dram de noroc și următorul pare la fel de mare ca aceea dintre țărmurile oceanelor. Mă hotărăsc însă chiar acum să ridic un pod peste acea distanță, iar și iar, până ce reușesc. Nu, nu voi da greș.

Încuviințez din cap spre Afya. Mă apucă imediat de umeri.

— Bine, zice ea. Acum, că am scăpat de problema asta, care-i planul?

— Păi…

Caut un cuvânt care să-mi facă ideea să nu pară demență curată, dar îmi dau seama că Afya oricum m-ar citi.

— E o nebunie, zic în cele din urmă. Așa o nebunie, încât nici nu-mi pot imagina cum o să meargă.

Afya scoate un hohot răsunător de râs care se răspândește în toată peștera. Nu-și bate joc de mine, îi citesc o veselie sinceră pe chip când dă din cap.

— La naiba, parcă mi-ai spus că-ți plac poveștile. Ai auzit vreodată vreo poveste în care aventurierul să aibă un plan sănătos la cap?

— Ei bine… nu.

— Și de ce crezi că se întâmplă așa?

Aici m-a pierdut.

— Pentru că… fiindcă…

Chicotește din nou.

— Pentru că planurile sănătoase la cap nu dau rezultate *niciodată,* fato, zice ea. Numai cele nebunești reușesc.

49. ELIAS

Trece o noapte și-o zi întreagă înainte să se întoarcă Tas. Nu zice nimic, se uită cu înțeles la ușa celulei. Torța pâlpâitoare din fața celulei mele se mișcă ușor – ne urmărește una dintre Măștile Gardianului-șef. În cele din urmă, Masca de dincolo de ușă pleacă. Las capul în jos, în caz că i-ar da prin minte să se întoarcă, și vorbesc cât mai în șoaptă.

— Spune-mi că ai vești bune, Tas.

— Soldații l-au mutat pe Artist în altă celulă.

Tas aruncă o privire iute spre ușă, apoi desenează repede în murdăria de pe jos.

— Dar l-am găsit. Pavilionul este construit în cerc, da? Camerele paznicilor sunt în mijloc, iar Artistul e aici, zice el și face un X în partea de sus a cercului. Tu ești aici, face el semn în partea de jos a cercului. Între voi sunt scările.

— Excelent, șoptesc. Și uniformele?

— Îți poate face Bee rost de una, zice el. Are acces la spălătorie.

— Sigur ai încredere în ea?

— Îl urăște pe Gardianul-șef. Chiar mai tare decât mine, se înfioară Tas. Bee nu ne va trăda. Dar cu Araj, șeful mișcării Skiritae, n-am vorbit. Iar Bee spune că Tellis nu e de găsit nicăieri în închisoare, adaugă el, cu aerul că își cere scuze.

Pe toți dracii.

— În plus, epurarea Cărturarilor a început, adaugă Tas. Războinicii au construit în curte un țarc unde îi duc pe toți. Frigul a omorât deja destui. Și s-a mai întâmplat ceva, zice el cu vocea tremurând de nerăbdare, iar eu îmi dau seama că de fapt aici voia să ajungă. Ceva nemaipomenit.

— S-a umplut Gardianul-șef de bube care îl vor omorî în chinuri?

Tas râde.

— Ceva aproape la fel de bun. Am un mesaj pentru tine, Elias, de la o fată cu ochii aurii.

Simt că inima îmi sare de-a dreptul din piept. Nu se poate. *Se poate, oare?*

— Spune-mi tot.

Mă uit spre ușă. Dacă Tas rămâne la mine în celulă mai mult de zece minute, una dintre Măști va veni să ne verifice. Mâinile băiatului îmi curăță alert rănile și îmi schimbă bandajele.

— A găsit-o mai întâi pe Bee.

Trebuie să mă încordez ca să-l aud. La câteva celule mai încolo, paznicii au început un interogatoriu, iar urletele deținutului răsună în tot pavilionul.

— Bee a crezut că era un spirit, pentru că i se auzea vocea parcă de nicăieri. Vocea a condus-o spre o cameră goală din

cazarmă, și acolo fata a apărut din senin. A întrebat-o pe Bee de tine, iar Bee a venit și m-a adus pe mine.

— Era invizibilă?

Tas încuviințează, iar eu mă reazem de perete, uluit. Pe urmă încep să-mi amintesc momente în care parcă aproape dispărea din vedere. Când a început totul? *După ce am plecat din Serra,* îmi dau seama. După ce a atins-o efritul. Creatura a pus mâna pe Laia doar o clipă. Dar poate că acea clipă a fost suficientă ca să trezească ceva în ea.

— Care era mesajul?

Tas trage adânc aer în piept.

— *Ți-am găsit paloșele,* recită el. *M-am bucurat să le văd. Știu cum să intru în închisoare fără să fiu văzută. Afya poate fura cai. Ce facem cu Cărturarii? Au început execuțiile. Băiatul spune că există un lider Cărturar care ne poate ajuta. Dacă îl vezi pe fratele meu, spune-i că sunt aici. Spune-i că-l iubesc.* A zis că se întoarce după răspuns la căderea serii.

— Bine, îi spun lui Tas. Uite ce vreau să-i transmiți…

Vreme de trei zile, Tas poartă mesaje între Laia și mine. Dacă nu aș avea încredere în Tas și dacă mesajele pe care le primesc n-ar fi exact cum îi stau ei în fire – dulci, ușor formale, dar cu o forță în spatele cuvintelor în care i se citește hotărârea –, aș fi crezut că prezența Laiei aici este doar o șmecherie de-a Gardianului-șef. *Ai grijă, Elias,* mi-a spus. *Nu vreau să te văd și mai rănit.*

Încet, cu migală, punem la cale un plan în parte al ei, în parte al meu, în parte al lui Tas, un plan complet nebunesc. Se bazează mult și pe priceperea lui Araj, conducătorul mișcării Skiritae, un bărbat pe care nu l-am văzut niciodată.

Dimineața de *Rathana* vine ca toate diminețile de la Kauf: fără vreun semn că s-au ivit zorii, fără alte zgomote decât schimbarea paznicilor și cu senzația vagă că mi se trezește corpul.

Tas sosește cu un terci apos pe care mi-l pune repede în față și se strecoară iute afară. Este palid, mort de frică, dar când reușesc să-l privesc în ochi, încuviințează aproape imperceptibil.

După ce pleacă, mă silesc să mă ridic în picioare. Aproape că mi se taie respirația, iar lanțurile mi se par mai grele decât cu o seară în urmă. Mă doare tot, iar pe sub durere, se pare că m-a cuprins o sfârșeală până în măduva oaselor. Nu-i oboseala

interogatoriului sau a lungii călătorii. Este epuizarea unui corp care aproape că a renunțat să mai lupte.

Treci de ziua de azi, îmi spun. *Pe urmă poți să mori liniștit.*

Următoarele câteva minute sunt o tortură aproape la fel de mare ca seria de interogatorii ale Gardianului-șef. *Urăsc* să aștept. Curând însă pătrunde în celulă un miros dătător de speranță.

Fum.

Peste o clipă aud voci agitate. Un strigăt. Clopotul de alarmă. Bubuitul frenetic și răsunător al tobelor.

Bravo, Tas. Aud cizme trecând pe lângă ușă, iar strălucirea deja intensă a torțelor de afară devine și mai puternică. Minutele trec, iar eu îmi zornăi lanțurile nerăbdător. Focul se răspândește repede, mai ales dacă Tas a aruncat în sectorul soldaților cât combustibil i-am spus. Celula mi se umple deja de fum.

Prin dreptul ușii trece o umbră care aruncă o privire înăuntru – să se asigure, fără îndoială, dacă mai sunt legat în lanțuri apoi pleacă mai departe. Peste câteva clipe aud cheia în încuietoare, iar ușa se deschide și dă la iveală silueta micuță a lui Tas.

— N-am găsit decât cheile de la celulă, Elias, zice Tas, dând la iveală agitat o lamă subțire și un ac îndoit. Poți deschide lanțurile cu astea?

Înjur. Mâna stângă mi-e încă nevolnică de la ce mi-a făcut Gardianul cu cleștii lui, dar iau ce-mi dă băiatul. Fumul devine mai gros, iar mâinile mele mai neîndemânatice.

— Grăbește-te, Elias, zice Tas cu ochii la ușă. Trebuie să-l eliberăm și pe Darin.

Reușesc în sfârșit să-mi descui cătușele de la mâini, iar peste încă un minut, și pe cele de la picioare. Fumul din celulă e deja suficient de gros încât să trebuiască să ne ghemuim ca să putem respira, dar mă grăbesc cât pot să îmbrac uniforma de paznic pe care mi-a adus-o băiatul. Uniforma nu reușește să ascundă putoarea celulelor de interogatorii care mi-a intrat în piele, nici rănile sau părul murdar, dar e o deghizare suficient de bună ca să pot trece pe holuri până în curtea închisorii.

Ne legăm la gură basmale ude, ca să nu ne mai înțepe fumul. Pe urmă deschidem ușa și ieșim din celula mea. Încerc să mă mișc repede, dar fiecare pas mă doare, iar Tas dispare iute din câmpul meu vizual. Holurile cu pereți de piatră sunt pline de

fum, însă neatinse de flăcări, cu toate că grinzile de lemn stau să se aprindă. Dar camerele soldaților din mijlocul pavilionului, pline cu mobilă de lemn și stropite din belșug cu combustibil, prin bunăvoința lui Tas, se transformă rapid într-un perete de foc. Prin fum aleargă umbre și răsună strigăte. Trec clătinându-mă pe lângă casa scării, iar o clipă mai târziu mă întorc și văd o Mască alungând fumul cu mâna și repezindu-se să iasă din pavilion. *Excelent.* Paznicii dau bir cu fugiții, exact cum mă așteptam.

— Elias!

Tas se ivește din fumul dinaintea mea.

— Grăbește-te! Le-am auzit pe Măști spunând că focul se împrăștie la etaj!

Toate torțele alea nenorocite pe care le folosește Gardianul-șef să lumineze închisoarea își găsesc în sfârșit o întrebuințare.

— Ești sigur că suntem singurii deținuți de la nivelul ăsta?

— Am verificat de două ori.

Un minut mai târziu ajungem la ultima celulă din capătul nordic al pavilionului. Tas descuie ușa și năvălim într-un nor de fum.

— Eu sunt. Elias! îi spun răgușit lui Darin, cu gâtul aproape carne vie.

— Slavă cerului!

Darin se ridică în picioare și îmi întinde mâinile prinse în cătușe.

— Mă gândeam că ai murit. N-am știut dacă să-l cred sau nu pe Tas.

Încep să-i descui cătușele. Simt cum aerul devine clipă de clipă mai fierbinte și mai otrăvitor. *Haide, haide.* Aud clicul bine cunoscut, cătușele cad, iar noi țâșnim afară din celulă, cât mai aplecați. Când aproape am ajuns la scară, o față de argint ne apare înainte din fum. *Drusius.*

— Javră prefăcută și complotistă, zice el și îl înșfacă pe Tas de gât. Știam eu că ai o legătură cu treaba asta.

Mă reped înainte, implorând cerul să am destulă forță cât măcar să-l dărâm pe Drusius de pe picioare. Se trage într-o parte și mă împinge în zid. Cu doar o lună în urmă am reușit să-i parez atacul feroce și să scot untul din el. Dar otrava și interogatoriile mi-au răpit agilitatea. Înainte să-l pot împiedica, Drusius își încolăcește brațele în jurul gâtului meu și strânge. O

umbră de păr blond, murdar trece pe lângă noi. Darin îl lovește pe Drusius cu capul în burtă, iar Masca se clatină pe picioare.

Tușind, trag aer în piept și cad într-un genunchi. Chiar și când mă biciuia Comandantul, sau în timpul antrenamentelor dure cu centurionii, îmi simțeam forța ascunsă bine într-un loc de neatins. Acum însă, văd cum Drusius sare în spatele lui Darin și îl lasă fără simțiri cu o lovitură în tâmplă și nu pot aduna niciun strop de energie. Nu mai găsesc nimic.

— Elias!

Lângă mine, Tas îmi îndeasă un cuțit în mână. Mă reped la Drusius. Mă târăsc mai mult decât sar, dar am destul instinct de luptător ca să înfig pumnalul în coapsa Măștii și să-l răsucesc. Urlă și mă înșfacă de păr, dar îl înjunghii repetat în picior și în burtă, până când nu i se mai mișcă mâna.

— Ridică-te, Elias! zice Tas înnebunit. Focul se întinde prea iute!

— N-nu p-pot…

— Poți, trebuie să poți!

Trage de mine cu toată puterea.

— Ia-l pe Darin. Drusius l-a lăsat fără cunoștință.

Corpul mi-e slab și lent, atât de lent! E sleit de leșinuri, de bătăi, de interogatorii, de otravă, de osânda fără sfârșit a ultimelor luni.

— Ridică-te, Elias Veturius.

Tas mă lovește peste față, iar eu clipesc surprins. Mă privește fioros.

— Mi-ai dat un nume, zice el. Vreau să trăiesc și să-l aud rostit și de buzele altora. *Ridică-te!*

Gem când mă ridic în picioare, apropiindu-mă de Darin, îngenunchind și ridicându-l în spate. Mă poticnesc sub greutatea lui, deși închisoarea Kauf l-a făcut mult mai slab decât ar trebui să fie un bărbat de înălțimea lui.

Sperând cu disperare să nu mai apară vreo altă Mască, mă îndrept clătinându-mă spre scară. Pavilionul de interogatorii este acum complet înghițit de incendiu, grinzile acoperișului ard, iar fumul e gros de abia se vede prin el. Urc treptele de piatră împleticindu-mă, cu Tas neclintit lângă mine.

Împarte treaba în lucruri pe care le poți face. Un pas. Un centimetru. Cuvintele îmi umblă prin minte trunchiate, ca o litanie, tot mai slabe în fața panicii pe care mi-o stârnește

slăbiciunea corpului. Ce se va întâmpla când ajungem sus? Vom deschide ușa și vom da de haos sau de ordine, dar nici într-un caz, nici în celălalt nu știu dacă voi fi în stare să car trupul lui Darin afară din închisoare.

Câmpul de luptă e templul meu. Sabia mi-e preot. Dansul morții mi-e rugăciune. Lovitura de moarte mi-e iertarea păcatelor. Nu sunt gata pentru iertarea păcatelor. Nu încă. *Nu încă.*

Trupul lui Darin devine tot mai greu, dar acum văd ușa care dă în holul principal al închisorii. Mă întind după clanță, o apăs, împing.

Ușa nu se deschide.

— *Nu!*

Tas țâșnește, se agață de clanță, împinge ușa cu toate puterile.

Deschide-o, Elias. Îl pun jos pe Darin, mă agăț de clanța uriașă și mă uit la încuietoare. Pipăi după simulacrul meu de șperaclu, dar când îl bag în broască, se rupe.

Trebuie să mai existe o altă cale de ieșire. Mă răsucesc și îl trag pe Darin până la jumătatea scărilor. Bârnele de lemn care susțin greutatea pietrei s-au aprins. Deasupra capetelor noastre joacă flăcări și sunt convins că toți ceilalți au fugit deja, în afară de Darin, de Tas și de mine.

Mă cuprind fiorii dinaintea leșinului și simt apropierea unei bezne inexorabile care depășește tot ce am îndurat până acum. Cad, corpul mi-e mai mult decât inutil. Nu pot decât să tușesc și să scuip, iar Tas se apleacă peste mine, strigându-mi ceva ce nu reușesc să aud.

Asta au simțit oare și prietenii mei în clipa morții? Au fost și ei cuprinși de această furie lipsită de importanță, cu atât mai jignitoare cu cât nu folosește la nimic? Pentru că într-un sfârșit, Moartea își face datoria și nimic n-o poate opri?

— *Elias,* murmură Tas aplecat deasupra mea, cu fața brăzdată de lacrimi și funingine. *Elias.*

Vocea și chipul lui pălesc.

Liniște. Întuneric.

Pe urmă, o prezență cunoscută. O voce liniștită.

— Ridică-te.

Lumea redevine clară, și o descopăr aplecată deasupra mea pe Păzitoarea Sufletelor. Crengile țepene și goale ale Pădurii Amurgului se întind ca niște degete peste capul ei.

— Bine ai venit, Elias Veturius!

Vocea ei este infinit de blândă și de caldă, parcă ar vorbi cu un copil rănit, dar are ochii negri la fel de goi ca întotdeauna de când o cunosc. Mă ia de mână ca un prieten vechi.

— Bun venit în Anticameră, în tărâmul spiritelor. Eu sunt Păzitoarea Sufletelor și mă aflu aici ca să te ajut să treci dincolo.

50. HELENE

Avitas și cu mine ajungem în Antium chiar în zorii zilei de *Rathana.* Caii noștri intră zornăind pe porțile orașului când stelele încă licăresc, iar soarele n-a apucat să binecuvânteze crestele zimțuite ale munților dinspre est.

Deși am cercetat terenul din jurul capitalei, n-am văzut nici urmă de armată. Dar Comandantul este o persoană inteligentă. Se poate să-și fi strecurat deja trupele în oraș și să le ascundă în nenumărate locuri. Sau poate așteaptă să atace la căderea nopții.

La intrarea în oraș ni se alătură Faris și Dex, ne-au văzut venind dintr-unul din turnurile de veghe.

— Salutare, Sfrâncioc!

Dex bate palma cu mine, trăgându-și calul să intre în rând cu al meu. Arată de parcă n-ar fi dormit de un an.

— Măștile Gărzii Negre sunt pe poziții și își așteaptă ordinele. Trei detașamente îl păzesc pe Împărat. Încă unul caută armata. Restul au preluat paza orașului.

— Mulțumesc, Dex.

Sunt ușurată că nu mă întreabă nimic de Elias.

— Faris, raportează, zic eu.

— Fata a avut dreptate, zice uriașul meu prieten.

Ne strecurăm printre căruțele, bărbații și animalele care intră în Antium la această oră a dimineții.

— Există o armată. Cel puțin patru mii de oameni…

— E a Comandantului, zic eu. Îți explică Harper.

Când ieșim din înghesuială, îmi pornesc calul în galop.

— Gândește-te bine la ce ai văzut, îi strig lui Faris. Vreau să depui mărturie în fața Împăratului.

Străzile încep să se umple de Comercianți pregătiți să ocupe cele mai bune locuri pentru sărbătoarea de *Rathana.* Un negustor Plebeu de bere rostogolește butoaie prin oraș ca să aibă cu ce aproviziona tavernele. Copiii agață felinarele albastre și verzi care simbolizează această zi. Toată lumea pare normală. Bucuroasă. Și totuși, se dau deoparte când văd patru Gărzi Negre galopând pe străzi. Ajungem la palat, iar eu descalec aproape răsturnându-l pe rândașul venit să-mi țină frâul.

— Unde-i Împăratul? îi strig legionarului aflat în post la poartă.

— În sala tronului, Mare Sfrâncioc, împreună cu restul curții.

Așa cum speram. Șefii caselor Aristocrate din Imperiu se trezesc devreme, mai ales când urmăresc ceva. Probabil că s-au așezat la coadă de ceasuri bune cu petiții pentru Împărat. Sala tronului va fi plină ochi de bărbați puternici, bărbați care vor putea depune mărturie că am salvat tronul de pretențiile uzurpatoare ale Comandantului.

Mi-am pregătit discursul zile întregi, iar în timp ce ne apropiem de sala tronului, îl mai repet în minte încă o dată. Cei doi legionari de pază la ușile sălii încearcă să-mi anunțe intrarea, dar Dex și Faris pășesc înaintea mea, îi dau la o parte din drum și îmi deschid ei ușile. Parcă aș avea doi berbeci de luptă lângă mine.

Soldații Gărzii Negre se înșiră în încăpere la intervale regulate, majoritatea stând între tapițeriile enorme care înfățișează faptele foștilor împărați. În timp ce mă îndrept spre tron, îl observ pe locotenentul Sergius, Garda Neagră care a făcut prostia să mi se adreseze spunându-mi *domnișoară Aquilla* ultima oară când am fost aici. Mă salută respectuos când trec pe lângă el.

Mai multe fețe se întorc spre mine. Îi recunosc pe Paterii câtorva zeci de Case de Aristocrați și Comercianți. Prin enormul tavan de sticlă se vede cum ultimele stele fac loc luminii zilei.

Marcus stă pe un tron de fildeș bogat ornamentat, cu rânjetul obișnuit înlocuit de o furie rece, în timp ce ascultă raportul unui curier proaspăt venit de pe drum. O coroană cu vârfuri ascuțite și ornamentată cu modele ale romburilor de la Blackcliff îi împodobește capul.

— ... au trecut peste graniță și atacă satele din jurul orașului Tiborum. Orașul va fi invadat, dacă nu trimitem oameni acolo imediat, stăpâne.

— Sfrânciocule.

Marcus mă vede și îi face semn legionarului să plece.

— Mă bucur să te am din nou în fața ochilor.

Mă măsoară din creștet până-n tălpi, apoi se strâmbă și duce un deget la tâmplă. Când se uită în altă parte, mă simt ușurată.

— Pater Aquillus, zice el printre dinți, vino să-ți saluți fiica.

Tata iese din rândurile curtenilor cu mama și surorile mele după el. Hannah strâmbă din nas când mă vede, de parcă i-ar mirosi urât. Mama dă din cap în semn de salut, iar încheieturile degetelor de la mâinile strânse în față i se albesc. Pare prea speriată să vorbească. Livvy reușește să zâmbească la vederea mea, dar aș fi proastă să nu-mi dau seama că a plâns.

— Bine ai venit, Sfrâncioc!

Privirea îndurerată a tatei se plimbă scurt peste Avitas, Faris și Dex, înainte să se întoarcă la mine. *Elias nu-i,* pare el să spună. Dau liniștitor din cap, încercând să-i vorbesc din priviri. *Nu te teme, tată.*

— Familia ta a avut bunătatea să mă desfete cu prezența ei în fiecare zi de când ai plecat.

Gura lui Marcus se curbează într-un zâmbet, înainte să caute cu privirea în spatele meu.

— Te-ai întors cu mâna goală, Sfrâncioc.

— Nu cu mâna goală, Împărate, zic eu. M-am întors cu o veste mai importantă decât Elias Veturius. În timp ce vorbim, spre Antium se îndreaptă o armată condusă de Keris Veturia. A strâns luni în șir soldați din teritoriile Tribale și de la graniță ca să-și formeze o armată trădătoare. De aceea primești tot timpul rapoarte că Sălbaticii și Barbarii atacă orașele de frontieră.

I-l arăt din cap pe curier. Acesta se trage înapoi, nevrând să fie implicat într-o discuție dintre Sfrâncioc și Împărat.

— Comandantul intenționează să dea o lovitură de stat.

Marcus ridică capul.

— Ai vreo dovadă despre această presupusă armată?

— Am văzut-o eu, stăpâne, zice tunător Faris de lângă mine. Acum nici două zile, în dealurile Argent. Nu m-am putut apropia destul cât să recunosc însemnele Caselor reprezentate acolo, dar erau cel puțin douăzeci de drapele.

Imperiul are două sute cincizeci de Case Aristocrate. Faptul că a reușit Comandantul să-și asigure sprijinul atâtora dintre ele îl face atent pe Marcus. Strânge pumnul mare pe brațul tronului.

— Majestate, zic eu. Am ordonat Gărzii Negre să preia controlul zidurilor de apărare de la Antium și să cerceteze împrejurimile. Cel mai probabil, Comandantul va ataca diseară, ne mai rămâne o zi întreagă să pregătim orașul. Dar trebuie să te ducem în loc sigur…

— Așadar, nu mi l-ai adus pe Elias Veturius?

Uite că începe.

— Majestate, am avut de ales între a-l aduce și a veni să-ți raportez despre lovitura de stat. Timpul nu-mi îngăduia să le fac pe amândouă. Am considerat că siguranța Imperiului contează mai mult decât un om.

Marcus mă privește îndelung, înainte să-și mute ochii spre ceva din spatele meu. Aud un țăcănit pe care îl cunosc bine și îl urăsc, cel al unor cizme cu tălpi de oțel.

Imposibil. Am plecat mai devreme decât ea. Am călărit fără oprire. Până la armata ei putea să ajungă înaintea noastră, dar, dacă se îndrepta spre Antium, am fi văzut-o. Nu sunt alte drumuri care să ducă de aici la Kauf.

Îmi atrage atenția o umbră din alcovul sălii tronului: o glugă cu niște sori strălucind dedesubt. O fluturare de mantie și a dispărut. *Zburătorul. Djinnul. El a adus-o încoace.*

— Ți-am spus, Împărate.

Vocea Comandantului este alunecoasă ca unduirea unui șarpe.

— Din cauza obsesiei ei pentru Elias Veturius, fata asta și-a pierdut mințile. Nepriceperea sau reticența ei în a-l prinde au făcut-o să născocească această poveste caraghioasă și să dispună de membrii Gărzii Negre într-un fel periculos și necugetat. O mișcare ostentativă. Speră, nu mă îndoiesc, că asta îi va susține afirmația. Probabil că ne crede proști.

Comandantul îmi dă ocol, apoi se apropie de Marcus și rămâne în picioare lângă el. Are corpul destins, trăsăturile netulburate, dar când ni se întâlnesc privirile, mi se usucă gâtul de furia pe care o văd în ei. Dacă eram la Blackcliff, m-aș fi prăbușit chiar acum peste stâlpul pentru biciuiri și mi-aș fi dat ultima suflare.

Ce mama naibii caută aici? în clipa asta ar trebui să fie lângă armata ei. Mă uit din nou prin încăpere, așteptându-mă să-i văd oamenii dând buzna pe uși în orice moment. Cu toate că în sala tronului sunt soldați ai casei Veturia, nu par să se pregătească pentru vreo bătălie.

— Conform spuselor Comandantului, Sfrânciocule, zice Marcus, Elias Veturius a reușit să ajungă prizonier în închisoarea Kauf. Dar știai asta, nu?

Își va da seama dacă mint. Aplec capul.

— Știam, Majestate, dar…

— Și totuși nu l-ai adus aici cu tine. Deși probabil că ar fi murit până acum. Corect, Keris?

— Corect, Majestate. Băiatul a fost otrăvit undeva pe drum, zice Comandantul. Gardianul-șef spune că suferă crize de leșin de mai multe săptămâni. Ultima oară am auzit că Elias Veturius mai avea câteva ore până să moară.

Crize? Leșinuri? Când l-am văzut pe Elias la Nur, părea bolnav, dar am presupus că arăta așa din cauza drumului greu de la Serra.

Pe urmă îmi amintesc ce a spus – cuvinte care atunci n-au însemnat nimic, dar pe care acum le simt ca un cuțit în măruntaie: *Știm amândoi că nu mai am mult timp de petrecut pe lumea asta.*

Iar Gardianul, după ce i-am spus că îl voi revedea pe Elias, a zis: *Necoaptă este speranța tinereții noastre*. În spatele meu, Avitas trage adânc aer în piept.

— Noptarița pe care mi-a dat-o Comandantul mie, Sfrâncioc, șoptește el. Cu siguranță a avut destulă cât să-i administreze și lui Veturius.

— Tu! zic și mă întorc spre Comandant, în timp ce în mintea mea se limpezește totul. Tu l-ai otrăvit. Pesemne că ai făcut-o cu luni în urmă, când ți-am găsit urmele în Serra. Când te-ai luptat cu el.

Înseamnă că prietenul meu a murit? Chiar a murit? *Nu. Nu se poate.* Mintea mea nu acceptă acest gând.

— Ai folosit noptariță pentru că știai că așa îi va lua mult timp să moară. Ai știut că îl voi urmări. Câtă vreme nu eram prin preajmă, nu puteam împiedica lovitura ta de stat.

Pe toți dracii! Și-a omorât propriul fiu, iar cu mine se joacă de luni în șir.

— Noptarița este ilegală în Imperiu, după cum știe toată lumea, zice Comandantul, privindu-mă de parcă aș fi unsă cu balegă. Ascultă-te cum vorbești, Sfrâncioc. Și când te gândești că ai fost pregătită la Academia mea. Probabil că am fost oarbă, dacă am lăsat o nepricepută ca tine să termine școala.

Sala tronului zumzăie de voci care amuțesc când fac un pas spre ea.

— Dacă sunt atât de proastă, zic eu, explică de ce toate garnizoanele din Imperiu duc lipsă de oameni. De ce nu-ți ajung soldații niciodată? De ce nu sunt suficienți la frontiere?

— Am avut nevoie de oameni ca să stârpesc revolta, evident. Împăratul însuși a dat ordinele de transfer.

— Iar tu ai continuat să-i ceri soldați...

— E jenant să văd așa ceva, se întoarce Comandantul spre Marcus. Mi-e rușine, Majestate, că Academia Blackcliff a dat pe cineva cu mintea atât de slabă.

— *Minte,* îi spun eu lui Marcus, dar îmi dau seama prea bine cum sună vorbele astea stridente și încordate comparate cu apărarea calmă a Comandantului. Majestate, trebuie să mă crezi...

— Ajunge! zice Marcus cu o voce care amuțește toată sala. Sfrâncioc, ți-am ordonat să-l aduci aici pe Elias Veturius, viu, până la *Rathana.* Nu ai reușit să-mi îndeplinești porunca. Toată lumea din această încăpere a auzit care va fi pedeapsa dacă aveai să dai greș.

Face semn din cap spre Comandant, iar ea își cheamă soldații.

În câteva secunde, oamenii casei Veturia îmi înhață părinții și surorile.

Descopăr că mâinile și picioarele mi-au amorțit. *Nu asta trebuia să se întâmple. Sunt loială Imperiului. Îmi țin legământul.*

— Le-am promis Paterilor marilor familii o execuție, zice Marcus. Și spre deosebire de tine, Sfrâncioc, eu îmi respect cuvântul dat.

51. LAIA

DIMINEAȚA ZILEI DE *RATHANA*

Afară este încă întuneric, dar eu și Afya părăsim căldura peșterii și ne îndreptăm spre Kauf prin gerul dimineții. Tribala poartă sabia lui Darin în locul meu, iar eu mi-am prins în spate paloșele lui Elias. Cerul mi-e martor că va avea mare nevoie de ele atunci când vom încerca să scăpăm din închisoare.

— Opt paznici, îi spun Afyei. Și pe urmă neapărat să scufunzi bărcile de rezervă. Înțelegi? Dacă…

— La naiba, vrei să taci? flutură din mână Afya către mine, pierzându-și răbdarea. Parcă ești un papagal Tibbi din sud care chirăie iar și iar aceleași vorbe, până îți vine să-l strângi de gâtul lui frumos. Opt paznici, zece barje de pregătit și douăzeci de bărci de sabotat. Nu sunt tâmpită, fato. Mă descurc. Tu ai grijă să ardă bine și tare focul ăla din închisoare. Cu cât prăjim mai mulți Războinici, cu atât ne vor urmări mai puțini.

Ajungem la râul Amurg, unde drumurile ni se despart. Afya scormonește noroiul cu vârful unei cizme.

— Fato, zice ea dregându-și vocea și potrivindu-și basmaua. Fratele tău… S-ar putea să nu mai fie cum era. Am avut pe vremuri un văr care a fost la Kauf. Când s-a întors, nu mai era la fel. Fii pregătită.

Pornește apoi pe mal și dispare în întuneric. *Să nu mori,* mă gândesc eu, înainte să-mi întorc atenția spre clădirea monstruoasă din spatele meu.

Încă mă simt ciudat când devin invizibilă, de parcă aș purta o mantie nouă care nu mi se potrivește întocmai. Deși m-am antrenat mai multe zile, nu înțeleg cum funcționează vraja, iar Cărturăreasa din mine vrea cu orice preț să afle mai multe, să găsească niște cărți despre asta, să stea de vorbă cu alții care știu s-o controleze. *Mai târziu, Laia. Dacă supraviețuiești.*

Când sunt sigură că n-am să redevin vizibilă la cel mai mic semn de tulburare, găsesc o cărare care duce la Kauf și calc cu grijă pe urmele lăsate de niște picioare mai mari ca ale mele. Invizibilitatea nu-mi garantează că n-o să mă audă nimeni, nici nu-mi ascunde urmele pașilor.

Hersa cu țepușe ascuțite de la Kauf este complet deschisă. Nu văd căruțe care să intre în închisoare, e prea târziu în iarnă pentru negustori. Aud apoi șfichiuitul unui bici și înțeleg în sfârșit de ce nu-i închisă hersa. Un țipăt sfâșie liniștea dimineții și văd câteva siluete sfrijite, îndoite de mijloc ieșind pe poartă sub privirea neiertătoare a unei Măști. Duc mâna la pumnal, deși

știu că nu pot face nimic. Afya și cu mine am urmărit din pădure cum se săpau gropi în jurul închisorii. I-am văzut pe Războinici umplând acele gropi cu Cărturari morți.

Dacă vreau ca restul Cărturarilor din închisoare să scape, nu mă pot da de gol. Mă silesc totuși să mă uit. Să fiu martoră. Să-mi amintesc această imagine, pentru ca acele vieți să nu fie uitate.

După ce Cărturarii dispar dincolo de zidul estic al închisorii, mă strecor pe poartă. Drumul nu mi-e necunoscut. Elias și cu mine am schimbat mesaje prin Tas mai multe zile și am venit mereu pe aici. Dar tot mă încordez când trec pe lângă opt legionari care stau de pază la baza hersei de la Kauf. Simt un junghi între omoplați și ridic privirea spre creneluri, unde patrulează arcași.

Traversez curtea luminată strident a închisorii, ferindu-mă să mă uit în dreapta, unde Războinicii țin prizonierii Cărturari în două țarcuri uriașe de lemn.

Până la urmă, nu mă pot abține să nu mă holbez. Două căruțe pe jumătate pline cu morți sunt trase lângă țarcul cel mai apropiat. Un grup de tineri Războinici fără mască – cinciari – încarcă în ele și alte cadavre ale celor care nu au supraviețuit frigului.

Bee și mulți alții le pot face rost de arme, a zis Tas. *Ascunse în găleți de zoaie și în cârpe. Nu pumnale sau săbii, ci vârfuri de suliță, capete de săgeți, boxuri de alamă.*

Deși Războinicii au ucis deja la închisoarea Kauf sute de oameni din poporul meu, încă mai sunt în țarcuri o mie de Cărturari care își așteaptă moartea. Sunt bolnavi, lihniți de foame și pe jumătate înghețați. Chiar dacă merge totul conform planului, nu știu dacă au destulă putere să-i răzbească pe paznicii din închisoare, mai ales cu arme așa primitive.

Dar îmi spun din nou că n-avem de ales.

La ora asta, pe culoarele luminate orbitor ale închisorii se plimbă puțini soldați. Mă strecor totuși pe lângă pereți și mă feresc de cei câțiva paznici de serviciu. Mă uit scurt spre intrarea către celulele unde-i țin pe Cărturari. Am trecut pe lângă ele în prima mea zi aici, când erau încă ocupate. După câteva clipe, a trebuit să fug să găsesc un loc să vomit.

Îmi croiesc drum prin rotondă și pe lângă scara care duce, după spusele Hellenei Aquilla, la camerele Măștilor și la biroul

Gardianului-șef. *Vine ea curând și vremea voastră.* O ușă mare de metal se înalță amenințătoare pe unul dintre zidurile din jurul rotondei. Pavilionul pentru interogatorii. *Darin e jos, după ușa aceea. Chiar în clipa asta. La numai câțiva metri.*

Tobele din Kauf anunță ora: cinci și jumătate dimineața. Holul care duce spre cazarma Războinicilor, bucătărie și cămări este mult mai aglomerat decât restul închisorii. De la popotă se aud discuții și râsete. Simt miros de ouă, de untură, de pâine arsă. Un legionar iese dintr-o cameră chiar în fața mea, iar mie mi se taie respirația când îl văd cum trece la un fir de păr distanță. Pesemne că mă aude, pentru că duce mâna la paloș și se uită în jur.

Până nu pleacă, nici nu îndrăznesc să respir. *Cât pe ce, Laia.*

Treci de bucătării, mi-a spus Helene Aquilla. *Cămara cu ulei este chiar în capătul holului. Oamenii care au grijă de făclii umblă mereu încolo și încoace, așa că orice ai avea de gând să faci, trebuie să te miști repede.*

Găsesc cămara, dar trebuie să aștept până când un auxiliar scoate un butoi cu păcură și pe urmă îl rostogolește în jos pe hol. Lasă ușa întredeschisă și pot trage cu ochiul înăuntru. Butoaiele cu păcură se aliniază pe podea ca niște soldați vânjoși. Deasupra lor sunt butelii lungi cât antebrațul meu, cu diametrul de o palmă. Ulei pentru flăcările albastre, o substanță galben-translucidă pe care o importă Imperiul din Marinn. Miroase a frunze moarte și a sulf, dar va fi mai greu de observat decât păcura, atunci când îl voi picura prin toată închisoarea.

Îmi ia aproape o jumătate de oră să golesc vreo zece butelii în holul din spate și în rotondă. Pe urmă mai iau încă trei în ranița voluminoasă și intru în bucătărie. Peste sobe domnește un Plebeu care latră ordine sclavilor Cărturari copii. Copiii dau fuga încolo și încoace cu o viteză născută din frică. Sunt cruțați, probabil, de țarcurile de-afară. Mi se strâmbă gura de scârbă. Gardianul-șef are nevoie totuși de niște animale de povară care să facă treburile pe aici.

O zăresc pe Bee, cu brațele subțiri tremurând sub ditamai tava cu vase murdare pe care o aduce din sala de mese. Mă strecor lângă ea, oprindu-mă des ca să mă feresc de oamenii care roiesc în jurul meu. Îi vorbesc la ureche și tresare, dar își ascunde repede surpriza.

— Bee, peste un sfert de oră, aprinde focul.

Încuviințează imperceptibil, iar eu ies din bucătărie spre rotondă. Tobele bat de șase ori. După spusele lui Helene, Gardianul-șef se va duce în pavilionul de interogatorii peste un sfert de oră. *Nu-i vreme, Laia. Mișcă-te!*

Țâșnesc pe scara îngustă de piatră din rotondă. Duce la un hol cu grinzi de lemn pe care se înșiră zeci de uși. Camerele Măștilor. Mă apuc de treabă chiar când ies monștrii cu fețe argintii din camere și coboară pe scări. De fiecare dată când trece vreunul pe lângă mine mi se face stomacul ghem și mă uit în jos, asigurându-mă că am rămas invizibilă.

— Simți un miros?

O Mască bărboasă și scundă merge apăsat pe hol împreună cu un tovarăș mai zvelt, doar ca să se oprească la numai câțiva pași de mine. Adulmecă aerul, trăgându-l adânc în piept. Cealaltă Mască ridică din umeri, mormăie și pleacă mai departe. Dar bărbosul continuă să se uite în jur, mirosind pe lângă pereți ca un ogar care a prins o urmă. Se oprește chiar înainte de una dintre bârnele unse de mine cu ulei și îi cad ochii pe mica băltoacă adunată dedesubt.

— Ce naiba...

Se lasă în genunchi, iar eu mă strecor pe lângă el și mă îndrept spre capătul holului. Se răsucește când îmi aude pașii, cu urechile ciulite. Simt cum invizibilitatea mea slăbește la auzul paloșului tras din teacă. Înșfac o torță de pe perete. Masca rămâne cu gura căscată. Îmi dau seama prea târziu că invizibilitatea mea se răsfrânge asupra lemnului și a păcurei, dar nu și asupra flăcării.

Învârte sabia, iar eu mă dau înapoi surprinsă. Invizibilitatea mea încetează complet, ca un val ciudat care începe de la frunte și se prăvălește spre picioare.

Masca face ochii mari și se aruncă asupra mea.

— *Vrăjitoareo!*

Mă feresc repede din calea lui, aruncând torța spre cea mai apropiată băltoacă de ulei. Sfârâie și se aprinde, distrăgând atenția Măștii, iar eu folosesc momentul s-o șterg de lângă el.

Dispari, îmi spun. *Dispari!* Mă mișc însă prea repede și comanda nu are efect.

Trebuie să reușesc, altfel sunt moartă. *Acum,* țip în minte. Fiorul de-acum cunoscut mă străbate din nou, chiar în clipa în

care o siluetă înaltă și subțire iese de pe un hol și își întoarce spre mine capul triunghiular.

Deși nu eram sigură că l-aș recunoaște după descrierea făcută de Helene, îmi dau seama imediat cine este. Gardianul-șef.

Bătrânul clipește și nu știu dacă m-a văzut dispărând sau nu. Nu aștept să aflu. Îi arunc la picioare o butelie de ulei, smulg două torțe de pe perete și zvârl una jos. Strigă și sare înapoi, iar eu mă strecor pe lângă el, coborând mai multe trepte deodată, vărsând între timp ultima butelie cu ulei care mi-a mai rămas și aruncând cea de-a doua torță peste umăr. Aud cum sfârâie flacăra când ia foc balustrada scării.

N-am timp să mă uit în spate. Soldați se grăbesc prin rotondă, iar pe hol vine fum dinspre bucătării. *Bravo, Bee!* Mă răsucesc și mă ascund în spatele scării, locul unde mi-a spus Elias să ne întâlnim.

Pe casa scărilor răsună o bufnitură puternică. Gardianul-șef a sărit peste foc și stă acum în picioare în rotondă. Prinde de guler un auxiliar din apropiere și mârâie la el:

— Anunță turnul tobelor să transmită mesajul de evacuare. Auxiliarii să conducă deținuții în curte și să facă un cordon de sulițași, ca să nu poată evada nimeni. Dublați garda de perimetru. Restul, zice el tare și aspru, atrăgând atenția tuturor soldaților, începeți evacuarea în mod organizat. Închisoarea este atacată din interior. Dușmanul nostru vrea să creeze haos. Nu-l lăsați să reușească.

Gardianul-șef se întoarce spre pavilionul celulelor de interogatorii, deschizând ușa chiar când dau năvală afară trei Măști.

— Jos s-a dezlănțuit iadul, domnule Gardian-șef, zice unul dintre ei.

— Prizonierii?

— Sunt doar doi, amândoi în celule.

— Echipamentul meu medical?

— Credem că l-a luat Drusius, domnule, zice altă mască. Sunt sigur că focul a fost pus de unul dintre copiii Cărturari, care e în cârdășie cu Veturius.

— Copiii ăia sunt suboameni, zice Gardianul-șef. Cred că nu sunt în stare nici să vorbească, darămite să comploteze și să incendieze închisoarea. Plecați, asigurați-vă că ceilalți deținuți

rămân cooperanți. Nu voi permite ca domeniul meu s-o ia razna de la câteva flăcări.

— Cu prizonierii de jos cum rămâne, domnule? zice prima Mască, arătând din cap spre scara, către pavilionul de interogatorii.

Gardianul-șef scutură din cap, în timp ce pe ușă năvălesc nori de fum.

— Dacă n-au murit deja, vor muri în câteva secunde, zice el. Avem nevoie de fiecare om în curte, să controlăm prizonierii. Încuiați ușa. Lăsați-i să ardă.

Pe urmă, bătrânul își croiește drum prin șuvoiul de soldați îmbrăcați în negru, dând ordine din mers cu vocea lui ascuțită și aspră. Masca cu care a stat de vorbă închide ușa, trage zăvorul și îl încuie cu un lacăt. Mă furișez după el, am nevoie de chei. Când însă mă întind după inel, simte că umblu la el și trage cotul în spate, lovindu-mă în stomac. Mă îndoi de mijloc, chinuindu-mă să respir și luptându-mă să-mi mențin invizibilitatea. El se uită peste umăr, dar e tras mai departe de soldații grăbiți să părăsească închisoarea.

Bun. Atunci cu forța brută. Smulg unul dintre paloșele lui Elias din spate și lovesc lacătul cu el, fără să-mi pese că fac zgomot. Abia dacă se aude peste vuietul focului care se apropie. Sar scântei, dar lacătul rezistă. Lovesc iar și iar cu sabia lui Elias, țipând de nerăbdare. Invizibilitatea mea când încetează, când revine, dar nu-mi pasă. *Trebuie* să descui ușa asta. Fratele meu și Elias sunt acolo jos, arzând de vii.

Am reușit să ajungem până aici. Am supraviețuit Academiei Blackcliff și atacurilor din Serra, Comandantului, drumului încoace. Nu se poate să se termine totul așa. N-o să mă răzbească un nenorocit de lacăt.

— Haide! strig.

Lacătul se crapă, iar în următoarea lovitură îmi pun toată furia. Țâșnesc scântei și se desface în sfârșit. Bag paloșul în teacă și deschid ușa larg.

Mă prăbușesc aproape imediat, sufocată de fumul respingător venit de jos. Mă uit cu ochii mijiți și plini de lacrimi la locul unde trebuia să fie o scară.

Acolo nu mai e nimic altceva decât un zid de flăcări.

52. ELIAS

Chiar dacă Păzitoarea Sufletelor nu mi-ar fi urat bun venit pe tărâmul morților, un gol adânc s-a căscat în mine. Mă *simt* mort.

— Am murit sufocat pe o scară de închisoare, la câțiva pași de salvare? *La naiba*! mai am nevoie de timp, îi spun Păzitoarei Sufletelor. Câteva ore.

— Nu aleg eu când mori, Elias.

Mă ajută să mă ridic cu chipul îndurerat, ca și cum mi-ar jeli sincer moartea. În spatele ei, alte spirite se înghesuie în copaci, urmărindu-ne.

— Nu sunt gata, Shaeva, îi spun. Laia e acolo, mă așteaptă. Fratele ei moare lângă mine. Pentru ce ne-am luptat, dacă totul se termină așa?

— Puțini sunt pregătiți să moară, oftează Shaeva.

A mai ținut discursul ăsta și altă dată.

— Uneori chiar și cei foarte bătrâni, care au trăit vieți pline, se împotrivesc strânsorii reci a morții. Trebuie să accepți…

— Nu.

Mă uit în jur, căutând o cale de întoarcere. O poartă, o armă, o unealtă care să mă ajute să-mi schimb soarta. Ce *prostie, Elias! Nu există cale de întoarcere. Moartea înseamnă moarte.*

Nimic nu este imposibil. Cuvintele mamei. Dacă era ea aici, ar fi intimidat-o, ar fi amenințat-o sau ar fi păcălit-o pe Păzitoarea Sufletelor să-i acorde timpul pe care-l voia.

— Shaeva, zic eu, ai stăpânit acest tărâm vreme de o mie de ani. Știi totul despre moarte. Trebuie să existe o cale de întoarcere, măcar pentru puțină vreme.

Se întoarce, cu spatele țeapăn, de neînduplecat. Mă învârt în jurul ei, atât de iute în forma mea de spirit, încât văd umbra care îi străbate privirea.

— Când au început crizele mele de leșin, mi-ai spus că mă urmăreai. De ce? zic eu.

— A fost o greșeală, Elias, răspunde Shaeva, cu genele strălucindu-i umede. Te-am văzut așa cum îi văd pe toți oamenii: mărunt, slab. Dar m-am înșelat. N-ar fi trebuit niciodată să te aduc aici. Am deschis o ușă care trebuia să fi rămas închisă.

— Dar *de ce*?

Simt că se învârte în jurul adevărului.

— De ce ți-am atras atenția, în primul rând? Doar nu-ți petreci timpul făcând ochi dulci lumii oamenilor. Ai prea multă treabă cu spiritele.

Mă întind spre Shaeva și tresar când văd că îmi trec mâinile prin ea. *Ești spirit, Elias, îți amintești?*

— După a Treia Încercare, ai trimis la moarte mulți oameni, zice ea. Dar ei nu erau furioși. Mi s-a părut ciudat, căci moartea lasă de obicei spiritele neliniștite. Acestea, însă, nu s-au mâniat. În afară de Tristas, au trecut repede dincolo. N-am înțeles de ce. Mi-am folosit puterea și m-am uitat în lumea oamenilor.

Își înlănțuie degetele și mă privește fix cu ochii ei negri.

— În catacombele din Serra, ai dat peste un efrit de peșteră. *Ucigașule,* așa te-a strigat.

— „Dacă păcatele tale se transformau în sânge, copile, te-ai fi înecat în râul izvorât chiar din tine”. Îmi amintesc.

— Ce-a spus el contează mai puțin decât reacția ta, Elias, se încruntă ea gânditoare. Ai fost... îngrozit. Spiritele celor pe care i-ai trimis la moarte erau împăcate pentru că i-ai *jelit.* Le provoci durere și suferință celor pe care îi iubești. Dar tu nu vrei asta. Parcă soarta însăși ți-ar impune să lași o dâră de distrugeri în urma ta. Ești ca mine. Sau, mai degrabă, ca cea care am fost.

Anticamera pare brusc mai friguroasă.

— Ca tine, zic eu pe un ton egal.

— Nu ești singura făptură vie care a colindat prin pădurea mea, Elias. Uneori vin aici șamani. Și vindecători. Pentru vii și pentru morți, jalea este de nesuportat. Pe tine, însă, nu te-a deranjat să jelești. Mie mi-a luat zeci de ani să învăț cum să comunic cu spiritele. Tu ai deprins asta după câteva vizite.

Un șuierat străbate aerul și văd că bine cunoscutul crâng cu djinni devine mai luminos. De data asta, Shaeva îl ignoră.

— Am încercat să te țin departe de Laia, zice ea. Am vrut să te simți izolat. Voiam ceva de la tine, așa că te-am vrut temător. Dar după ce te-am pândit în drum spre Kauf, după ce mi-ai rostit numele, ceva s-a trezit înăuntrul meu. O rămășiță din ființa mea mai bună. Mi-am dat seama cât de mult greșeam cerând ceva de la tine. Iartă-mă. Eram atât de sătulă de locul ăsta, încât nu-mi doream decât să mă eliberez de el.

Crângul luminează și mai strălucitor. Copacii par să tremure.

— Nu înțeleg.

— Voiam să-mi iei locul. Să devii Păzitor al Sufletelor.

Mai întâi mi se pare că am înțeles greșit.

— De asta m-ai rugat să-l ajut pe Tristas să treacă dincolo?

Ea încuviințează.

— Ești om. Ai, prin urmare, limite pe care djinnii nu le au. Am vrut să văd dacă poți s-o faci. Ca să fii Păzitor al Sufletelor, trebuie să cunoști moartea bine, dar fără să o venerezi. Trebuie să fi trăit o viață în care ai dorit să-i protejezi pe ceilalți, dar să fi aflat că nu poți semăna decât distrugere. O astfel de viață naște remușcare. Remușcarea este o ușă prin care puterea Anticamerei poate pătrunde în tine.

Shaaeeua…

Înghite în sec. Sunt sigur că aude strigătul celor din neamul ei.

— Anticamera are suflet, Elias. Este cea mai veche vrajă care există. Și te place, se strâmbă ea ca și cum s-ar scuza. Deja a început să-ți șoptească secretele ei.

Mă agăț de ceva ce mi-a spus altă dată.

— Spuneai că atunci când ai devenit Păzitoarea Sufletelor, Zburătorul te-a ucis, dar că pe urmă te-a readus la viață și te-a înlănțuit aici. Iar acum trăiești.

— Asta nu e viață, Elias! zice Shaeva. Este moarte vie. Sunt mereu înconjurată de spirite. Sunt *legată* de acest loc.

— Nu complet, îi amintesc eu. Ai plecat din pădure. Ai venit să mă iei pe mine.

— Numai pentru că erai aproape de tărâmul meu. Să plec pentru mai mult de câteva zile înseamnă o adevărată tortură. Cu cât mă îndepărtez mai mult, cu atât sufăr mai tare. Iar djinnii, Elias… Tu nu înțelegi ce înseamnă să ai de-a face cu semenii mei înlănțuiți.

SHAEVA! Acum o strigă, iar ea se întoarce spre ei.

Nu! urlu eu în minte, iar pământul de sub mine se cutremură. Djinni tac și eu înțeleg dintr-odată ce trebuie să-i cer.

— Shaeva, fă-mă urmașul tău. Și readu-mă la viață, cum a făcut Zburătorul cu tine.

— Ești nebun, șoptește ea, dar cererea mea n-o surprinde. Acceptă moartea, Elias. Te va elibera de dorință, grijă și durere. Te voi ajuta să treci dincolo și totul va fi liniște și pace. Dacă devii Păzitor al Sufletelor, vei duce o viață de căință și

singurătate, căci cei vii nu pot intra în pădure. Nu-i acceptă spiritele.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Poate că ești tu prea blândă cu blestematele de spirite.

— S-ar putea nici măcar să nu fii în stare…

— Sunt în stare. I-am ajutat pe Izzi și pe Tristas să treacă dincolo. Fă asta pentru mine, Shaeva. Voi trăi să-l salvez pe Darin și să termin ce am început. Pe urmă mă voi îngriji de morți și voi avea șansa să mă căiesc pe deplin pentru tot ce am făcut. Tu te-ai căit destul. Lasă-mi-o mie mai departe.

— Tot ar trebui să te învăț ce ai de făcut, zice ea, așa cum am fost învățată cu.

Mare parte din ea ar vrea să mă asculte, îmi dau seama, dar se teme.

— Te temi de moarte?

— Nu, șoptește ea. Mă tem că nu înțelegi ce povară îmi ceri.

— Cât ai așteptat să găsești pe cineva ca mine? încerc eu s-o flatez.

Trebuie să mă întorc pe lume. *Trebuie* să-l scot pe Darin din Kauf.

— O mie de ani, așa-i? Chiar vrei să mai rămâi aici încă o mie, Shaeva? Dă-mi acest dar. Ia-l pe cel oferit de mine.

Vreme de-o clipă, durerea și suferința ei, adevărul existenței ei din ultimul mileniu i se citesc pe chip la fel de clar de parcă le-ar urla în gura mare. Văd secunda în care se hotărăște, secunda în care frica este înlocuită de resemnare.

— Grăbește-te, îi spun. Doar cerul știe cât timp a trecut deja la Kauf. Nu vreau să mă întorc în trupul meu exact când e pe cale să se facă scrum.

— Asta e o vrajă veche, Elias. Nu-i a vreunui djinn, om sau efrit, este a pământului însuși. Te va duce înapoi în clipa morții. Și o să te doară.

Mă ia de mâini, iar atingerea ei este mai fierbinte decât oțelul de Serra topit. Își încleștează maxilarele și dă drumul unui țipăt ascuțit, care mă zguduie până în măduva oaselor. Corpul ei devine incandescent, plin de un foc mistuitor, până când nu mai e Shaeva, ci o creatură ca o flacără neagră, șerpuitoare. Îmi eliberează mâinile din strânsoare și se învârte în jurul meu atât de repede, încât parcă aș fi înghițit de un nor întunecat. Deși sunt spirit, simt cum mă golesc de propria esență. Cad în

genunchi, iar în cap îmi răsună vocea ei. În spate se aude un glas mai grav, străvechi, glasul Anticamerei însăși. I-a luat în posesie trupul de djinn și vorbește prin intermediul lui.

Fiu al umbrei, moștenitor al morții, ascultă-mă: să conduci Anticamera înseamnă să luminezi calea celor slabi, celor istoviți, celor căzuți și celor uitați prin întunericul care urmează morții. Vei fi legat de mine până când se va găsi altcineva suficient de vrednic să te elibereze. Să pleci de aici înseamnă să-ți părăsești îndatoririle, iar pentru asta te voi pedepsi. Te supui?

— Mă supun.

Urmează o vibrație a aerului, liniștea încordată a pământului dinaintea unui cutremur. Pe urmă un zgomot de parcă cerul s-ar fi rupt în două. Durere – *Pe toți dracii, ce durere!* – agonia a o mie de morți, o țepușă prin sufletul meu. Fiecare durere sufletească, fiecare ocazie pierdută, fiecare viață retezată, suferința celor rămași să jelească, toate mă sfâșie fără încetare. Asta e ceva dincolo de durere – vârful înroșit în foc al durerii, o stea pe moarte care îmi explodează în piept.

La multă vreme după ce sunt sigur că n-o mai pot îndura, durerea pălește. Rămân întins pe jos în pădure, tremurând, plin deopotrivă de sentimentul dreptății și de groază; ca două râuri; unul de lumină, altul de întuneric, care s-ar uni să devină împreună altceva.

— S-a terminat, Elias.

Shaeva mai îngenunchează o dată lângă mine în forma ei omenească. Are fața brăzdată de lacrimi.

— De ce ești atât de tristă, Shaeva?

Îi șterg lacrimile cu degetul mare, simțind o durere când le văd.

— Nu mai ești singură. Suntem camarazi de arme, de-acum. Frate și soră.

Ea nu zâmbește.

— Doar până când vei fi gata, zice. Du-te, frate! Întoarce-te în lumea oamenilor și termină ce ai început. Să știi însă că nu ai mult timp. Anticamera te va chema înapoi. Vraja este stăpâna ta de-acum și nu-i place când îi lipsesc supușii prea multă vreme.

Revin în corpul meu și când deschid ochii, văd chipul disperat al lui Tas. Îmi simt membrele eliberate de epuizarea care m-a chinuit o veșnicie.

— Elias! respiră Tas ușurat. Focul s-a întins peste tot. Nu-l pot căra pe Darin!

— Nici nu trebuie.

Simt încă durerile provocate de interogatorii și bătăi, dar cu otrava dispărută acum din sânge, înțeleg pentru prima oară cum mi-a furat viața picătură cu picătură, până când am rămas doar o umbră din mine însumi.

Focul mistuie scara și se întinde pe grinzile de deasupra, creând și în față și în spate un perete de flăcări.

Sus pâlpâie lumini, vizibile prin foc. Se aud strigăte, voci, iar pentru o fracțiune de secundă, dintre flăcări se ivește o siluetă cunoscută.

— Ușa, Tas! strig eu. E deschisă.

Cel puțin așa cred, că e deschisă. Tas se ridică împleticindu-se, cu ochii negri plini de speranță. *Hai, Elias!* Îl arunc pe Darin pe un umăr și zbor în sus pe scări, prin peretele de flăcări, spre lumina de deasupra.

53. HELENE

Oamenii casei Veturia îmi înconjoară părinții și surorile. Curtenii se uită în altă parte, stânjeniți și speriați la vederea celor din familia mea cu brațele răsucite la spate, conduși spre tron și siliți să se așeze în genunchi ca infractorii de rând.

Mama și tata se supun în tăcere, iar Livvy doar îmi aruncă o privire rugătoare, de parcă aș putea cumva îndrepta ce se întâmplă.

Hannah se zbate, zgârie și îi lovește cu picioarele pe soldați, în timp ce coafura ei blondă și complicată i se prăbușește pe umeri.

— Nu mă pedepsi pe mine pentru trădarea ei, Majestate! țipă ea. Nu este sora mea. *Nu mi-e neam.*

— Taci, îi rage Marcus, sau te omor pe tine prima!

Ea se supune. Soldații îmi întorc familia cu fața la mine. Curtenii înveșmântați în mătase și blănuri se foiesc de fiecare parte a mea și șușotesc, unii îngroziți, alții abia ascunzându-și bucuria. Îl observ pe noul Pater al casei Rufia. La vederea

zâmbetului său crud, îmi amintesc cum urla taică-său când l-a aruncat Marcus de pe Cardium Rock.

Marcus pășește în spatele familiei mele.

— Mă gândisem să ținem execuția la Cardium Rock, zice el, dar din moment ce atâtea Case Aristocrate sunt deja prezente aici, nu văd de ce n-am termina treaba pe loc.

Comandantul face un pas înainte, cu ochii ațintiți asupra tatei. El m-a salvat de tortură împotriva voinței ei. A împăcat Casele furioase care voiau să se împotrivească Împăratului și m-a ajutat atunci când negocierile lui au dat greș. Acum, Comandantul se poate răzbuna. În ochi îi strălucește o dorință crudă, animalică. Vrea să-i smulgă tatei capul de pe umeri. Vrea să danseze în sângele lui.

— Majestate, ciripește ea. Aș fi bucuroasă să dau o mână de ajutor la execuție...

— Nu-i nevoie, Comandante, îi răspunde Marcus fără șovăială. Ai făcut deja destul.

Cuvintele au o greutate stranie, iar Comandantul îl privește pe Împărat brusc circumspectă.

Credeam că veți fi în siguranță, aș vrea să le spun celor din familia mea. *Profeții ziceau că...*

Dar Profeții, îmi dau seama, nu mi-au promis nimic.

Mă silesc să mă uit în ochii tatei. Nu l-am văzut niciodată atât de înfrânt.

Lângă el, părul blond al mamei strălucește parcă luminat din interior, iar mantia căptușită cu blană cade grațioasă în jurul ei chiar și acum, când își așteaptă moartea în genunchi. Fața ei palidă este aprigă.

— Fii puternică, fata mea, îmi șoptește.

Lângă ea, Livvy respiră scurt, sacadat, cuprinsă de panică. Îi șoptește ceva lui Hannah, care tremură lângă ea.

Încerc să apuc mânerul paloșului de la cingătoare, ca să mă liniștesc, dar abia dacă îl simt în palmă.

— Majestate, vă rog, zic eu. Comandantul *chiar* pune la cale o lovitură de stat. Ați auzit ce-a spus locotenentul Faris. Ar trebui să-mi dați crezare.

Marcus ridică ochii spre mine, iar galbenul lor inexpresiv îmi îngheață sângele în vine. Scoate încet un pumnal de la brâu. Este subțire, ascuțit ca briciul și cu rombul Academiei Blackcliff

pe mâner. L-a primit când a câștigat acum multă vreme Prima Încercare.

— O pot face repede, Sfrâncioc, zice el încet. Sau o pot face foarte, foarte încet. Vorbește iarăși neîntrebată și vei vedea ce prefer. Locotenent Sergius! strigă el.

Garda Neagră pe care am pus-o la punct prin șantaj și intimidare cu doar câteva săptămâni în urmă se strecoară în față.

— Păzește-i pe Sfrâncioc și pe aliații ei, zice Marcus. N-am vrea să se lase purtați de emoții.

Sergius șovăie doar o secundă, apoi cheamă alte Gărzi Negre.

Hannah suspină încet, privindu-l implorator pe Marcus.

— Te rog! șoptește ea. Majestate, suntem logodiți, îți sunt făgăduită.

Dar Marcus nu-i acordă mai multă atenție decât unui cerșetor de rând. Se întoarce spre Paterii din sala tronului, răspândind forță. Acum nu mai este doar Împăratul desemnat de Profeți, ci unul care a supraviețuit revoltei Cărturarilor, tentativelor de asasinat și trădării celor mai puternice familii din țară.

Învârte pumnalul în mână, iar argintul reflectă razele soarelui înălțat de-acum pe cer. Zorii luminează sala cu o frumusețe blândă, care îmi face rău când mă gândesc la ce urmează să se întâmple. Marcus se plimbă încolo și încoace prin spatele alor mei, un animal brutal de pradă hotărându-se pe cine să ucidă primul.

Mama le șoptește ceva tatei și surorilor mele. *Vă iubesc.*

— Bărbați și femei ale Imperiului, zice Marcus, încetinindu-și pașii în spatele mamei.

Ea mă privește cu ochi arzători, îndreaptă spinarea, trage umerii în spate. Marcus încetinește mișcarea pumnalului.

— Priviți ce se petrece când nu îndeplinești porunca Împăratului.

În sala tronului se face liniște. Aud lama de argint intrând în grumazul mamei, gâlgâitul pe care îl scoate sângele când îi retează gâtul și artera. Mama se clatină. Privirea îi cade în pământ, urmată curând de trup.

— Nu! țipă Hannah, dând glas disperării care m-a cuprins și pe mine.

Simt gust sărat de sânge – mi-am mușcat buza. Sub privirile curtenilor, Hannah urlă ca un animal rănit, aruncându-se peste

trupul mamei fără să-i mai pese de nimic altceva decât de durerea atotmistuitoare care o cuprinde. Liviei nu i se citește nimic pe chip, se uită cu ochi nedumeriți la băltoaca de sânge care se adună și îi udă rochia albastru-deschis în dreptul genunchilor.

Nu simt durerea din buza mea. Picioarele, tălpile par să fie la mare depărtare. Acela nu este sângele mamei. Nu este trupul ei. Acelea nu sunt mâinile ei, albe și lipsite de viață. Nu.

Țipetele lui Hannah mă smulg din stupoare. Marcus a apucat-o de părul despletit.

— Nu, te rog! strigă ea, căutându-mă disperată din priviri. Hel, ajută-mă!

Mă încordez în strânsoarea lui Sergius, dând drumul unui mârâit de animal rănit. Abia dacă o pot auzi cum se îneacă cu ultimele cuvinte. Surioara mea. Avea cel mai moale păr când eram fetițe.

— Helly, iartă-mă…

Marcus îi trece repede tăișul peste gât. Are o față fără expresie, de parcă fapta i-ar cere concentrare deplină. Îi dă drumul, iar Hannah se prăbușește lângă mama. Șuvițele lor blonde se întrepătrund.

În spatele meu, ușa din sala tronului se deschide. Marcus mârâie, nemulțumit de întrerupere.

— M-Majestatea Voastră…

Nu-l pot vedea pe soldatul care a intrat, dar după cum i se frânge vocea îmi dau seama că nu se aștepta să pășească într-o baie de sânge.

— Un mesaj de la Kauf…

— Am treabă. Keris, ocupă-te tu! latră Marcus spre Comandant, fără să-i arunce vreo privire.

Comandantul se înclină și pleacă, încetinind pasul în dreptul meu. Se apleacă și îmi pune o mână rece pe umăr. Sunt prea amorțită ca să mă scutur de ea.

— Este de-a dreptul splendid să-ți urmăresc nimicirea, Sfrâncioc, îmi șoptește ea. Să văd cum ești distrusă.

Mă zgudui din tot corpul auzind-o cum îmi aruncă în față cuvintele lui Cain. *Mai întâi vei fi nimicită. Mai întâi vei fi distrusă.* Pe toți dracii, credeam că se referea la faptul că aveam să-l ucid pe Elias. Dar Cain știa. Tot timpul cât am agonizat

gândindu-mă la soarta prietenului meu, el și semenii lui știau ce urma să mă distrugă cu adevărat.

Dar de unde să știe Comandantul ce mi-a spus Cain? Îmi dă drumul și iese din încăpere, iar eu n-am vreme să-mi pun alte întrebări, pentru că în fața mea stă Marcus.

— Ai o clipă să-ți iei adio de la tatăl tău, Sfrâncioc. Sergius, dă-i drumul.

Fac trei pași spre tata și cad în genunchi. Nu-mi pot desprinde ochii de la mama și de la Hannah.

— Sfrâncioc, șoptește tata. Uită-te la mine.

Vreau să-l implor să-mi spună pe nume. *Nu sunt Sfrâncioc, sunt Helene, Helene a ta. Fetița ta.*

— Uită-te la mine, fiica mea.

Ridic privirea, așteptându-mă să văd înfrângere în ochii lui. În schimb îl văd tot pe tatăl meu, calm și stăpânit, deși șoapta lui e plină de durere.

— Ascultă-mă. Nu mă poți salva. N-ai putut-o salva pe mama, pe sora ta sau pe Elias. Dar poți încă salva Imperiul, pentru că se află într-un pericol mult mai mare decât își dă seama Marcus. Tiborum va fi înconjurat curând de hoardele Sălbaticilor și-am auzit că din Karkaus a plecat o flotă care se îndreaptă către nord, spre Navium. Comandantul e orb, se gândește numai cum să-i distrugă pe Cărturari și cum să-și întărească propria putere.

— Tată.

Arunc o privire spre Marcus, care ne urmărește de la câțiva metri.

— La naiba cu Imperiul…

— Ascultă-mă!

Disperarea subită din vocea lui mă umple de groază. Tata nu se teme de nimic.

— Casa Aquilla trebuie să rămână puternică. Alianțele noastre trebuie să rămână puternice. *Tu* trebuie să rămâi puternică. Când ne va lovi războiul din exterior, ceea ce se va întâmpla inevitabil, nu putem șovăi. Câți Războinici sunt în acest Imperiu?

— M-milioane.

— Mai mult de șase milioane, zice tata. Șase milioane de bărbați, femei și copii al căror viitor se află în mâinile tale. Șase milioane de oameni pe care doar puterea ta îi poate ajuta să scape neatinși de furia războiului. Tu ești singurul lucru care mai ține întunericul la distanță. Ia colanul meu.

Îi scot de la gât cu mâini tremurătoare lanțul de care mă agățam când eram copil. Una dintre primele mele amintiri este cu tata aplecându-se deasupra mea, în timp ce de colan îi atârna inelul cu sigiliul Casei Aquilla, un vultur cu aripile deschise care reflecta lumina lămpii.

— De-acum ești Mater a Casei Aquilla, șoptește tata. Ești Sfrâncioc al Imperiului. Și ești fiica mea. Nu mă dezamăgi!

În clipa în care tata se retrage, Marcus lovește. Tatei îi ia mai mult timp să moară, are mai mult sânge, pesemne. Văd cum i se întunecă ochii și mă gândesc că mai mult de-atât nu am cum să sufăr. Marcus a stors toată durerea din mine. Pe urmă îmi cad ochii pe surioara mea mezină. *Ești o proastă, Helene. Când iubești, există întotdeauna loc pentru mai multă suferință.*

— Bărbați și femei ai Imperiului!

Grinzile din sala tronului întorc cu ecou vocea lui Marcus. *Ce naiba are de gând?*

— Nu sunt decât un Plebeu căruia sfinții noștri, Profeții, i-au dat povara guvernării.

Vorbește aproape umil, iar eu îl privesc cu gura căscată adresându-se adunării celor mai de vază oameni din Imperiu.

— Dar până și un Plebeu știe că uneori Împăratul trebuie să arate îndurare. Legătura dintre Sfrâncioc și Împărat este una poruncită de Profeți.

Se duce la Livia și o ridică în picioare. Ea se uită de la Marcus la mine, cu gura întredeschisă, cu pielea cenușiu de palidă.

— Este o legătură care trebuie să reziste celor mai puternice furtuni, continuă Împăratul. Acest prim eșec al Sfrânciocului meu este o astfel de furtună. Nu sunt neîndurător, dar nici nu vreau să-mi încep domnia călcându-mi făgăduielile. Am semnat o înțelegere de căsătorie cu Casa Aquilla, zice el, privindu-mă cu chipul împietrit. Și o voi onora, însurându-mă neîntârziat cu sora cea mică a noii Mater Aquilla, Livia Aquilla. Unindu-mi sângele cu una dintre cele mai vechi Case din țară, caut să-mi întemeiez propria dinastie și să aduc și mai multă glorie Imperiului. Vom putea lăsa toate astea în urma noastră, se uită el dezgustat la cadavrele prăbușite pe jos. Desigur, dacă Mater Aquilla e de acord.

— Livia...

Abia pot murmura numele surorii mele. Îmi dreg glasul.

— Livia ar fi atunci cruțată?

Marcus încuviințează, iar eu mă ridic în picioare. Mă silesc să mă uit la sora mea. Dacă preferă să moară, nu-i pot nega acest drept, deși asta mi-ar lua și ultimul strop de echilibru mental. Dar ea conștientizează în cele din urmă ce se întâmplă. Îmi văd propria tulburare oglindită în ochii ei, însă mai văd și altceva. Forța părinților mei. Încuviințează.

— Accept… șoptesc eu.

— Bine, zice Marcus. Ne vom căsători la asfințit. Restul, plecați! latră el spre curteni, care ne urmăresc cu o fascinație îngrozită. Sergius!

Garda Neagră pășește în față.

— Du-mi… *mireasa* în aripa estică a palatului. Ai grijă să se simtă bine. Și în siguranță.

Sergius o conduce pe Livia afară. Curtenii ies în tăcere, în timp ce continui să mă uit la pardoseala din fața mea, la balta de sânge care se lățește, Marcus se apropie.

Se oprește lângă mine și îmi trece un deget peste ceafă. Mă cutremur de scârbă, dar peste o secundă, Marcus se smucește într-o parte.

— Taci! șuieră el, iar când ridic privirea, văd că nu mie mi se adresează.

Se uită peste umăr, la un loc gol.

— *Încetează!*

Îl urmăresc cu un fel de satisfacție posomorâtă cum mârâie și își scutură umerii, de parcă ar vrea să scape din strânsoarea cuiva. Peste încă o clipă se întoarce spre mine, dar își ține mâinile acasă.

— Fată proastă, șuieră el încet. Ți-am spus să nu crezi niciodată că știi mai multe decât mine. Eram cât se poate de informat despre micul complot pus la cale de Keris. Te-am avertizat să nu mă înfrunți în public, și totuși tu ai dat buzna aici strigând că ne paște o lovitură de stat și făcându-mă să par *slab.* Dacă-ți țineai naibii gura, toate astea nu se întâmplau.

Pe toți dracii!

— Tu… știai…

— Știu întotdeauna.

Își înfige mâna în părul meu, îmi trage capul pe spate și îmi desprinde privirea de la sânge.

— Și voi învinge întotdeauna. Iar acum am în posesia mea și ultimul membru al familiei tale care a mai rămas în viață. Dacă

îmi mai nesocotești vreodată o poruncă, dacă nu mi te supui, dacă mă critici sau mă tragi pe sfoară, jur pe ceruri că o voi face să sufere cum nici nu-ți poți imagina.

Îmi dă drumul cu violență și iese din sala tronului fără ca cizmele lui să scoată un sunet.

Sunt singură, dar înconjurată de fantome.

54. LAIA

Mă îndepărtez împleticindu-mă de flăcări și îmi pierd iar invizibilitatea. *Nu! Cerule, nu!*

Darin, Elias, micul Tas... Nu se poate să fi murit în iadul ăla. Nu după tot ce am făcut până acum! îmi dau seama că suspin, că sunt la vedere. Și nici nu-mi pasă.

— Tu! Cărturăreaso!

Se aud cizme care bubuie îndreptându-se spre mine și mă trag înapoi spre piatra șlefuită din rotondă, încercând să mă feresc de mâinile hrăpărețe ale unui legionar care în mod clar mă crede o prizonieră scăpată. Văd cum mijește ochii și cum se întinde și își înfige degetele în pelerina mea, smulgând-o. O azvârle pe jos, în timp ce eu încerc să fug, apoi se aruncă asupra mea cu tot corpul lui mare.

— Uf!

Simt cum îmi iese aerul din plămâni când mă izbesc de primele trepte ale scării. Soldatul încearcă să mă lovească în burtă, să-mi prindă mâinile.

— Dă-te de pe mine!

— Ai fugit din țarcuri? Aha!

Îi trag un genunchi în vintre și zvâcnește. Scot pumnalul din teacă, i-l înfig în coapsă și îl învârt. Geme, iar peste o clipă simt cum e ridicat de pe mine și-l văd zburând pe scări, cu pumnalul înfipt în continuare în picior.

O umbră umple spațiul în care stătuse, una cunoscută și în același timp complet schimbată.

— E-Elias?

— Sunt aici.

Mă ridică în picioare. E piele și os, iar ochii par să-i strălucească prin fumul tot mai gros.

— Și fratele tău e aici. Și Tas e aici. Trăim. Suntem întregi. Te-ai descurcat excelent.

Mi-l arată din cap pe soldatul care acum se târăște afară.

— Va șchiopăta luni în șir.

Sar și îl trag spre mine să-l îmbrățișez, iar din piept îmi iese ceva între suspin și plânset. Suntem amândoi răniți, epuizați și cu inima frântă, dar când îi simt brațele în jurul meu, când îmi dau seama că e *adevărat,* că e aici și că e viu, cred pentru prima oară că avem o șansă să supraviețuim.

— Unde-i Darin?

Mă desprind de Elias și mă uit în jur, așteptând să-mi văd fratele ieșind din fum. Pe lângă noi fug soldați disperați să scape de focul care înghite pavilionul Războinicilor din închisoare.

— Uite, ia-ți paloșele.

Îmi desfac tecile armelor și Elias și le pune în spate. Darin tot nu apare.

— Elias? zic eu îngrijorată. Unde…

În timp ce vorbesc, Elias îngenunchează și ridică pe umăr ceva de pe jos. Mai întâi mi se pare că-i un sac murdar cu vreascuri.

Pe urmă văd mâinile. Mâinile lui *Darin.* Are pielea plină de cicatrice și de la o mână îi lipsesc degetul mic și mijlociu. Și totuși, aș recunoaște mâinile astea dintr-o mie.

— Cerule!

Încerc să zăresc fața lui Darin, dar o acoperă smocuri lungi de păr murdar. Fratele meu n-a fost niciodată voinic, dar acum mi se pare nespus de mărunt, o versiune sleită, de coșmar a lui. *S-ar putea să nu mai fie cum era,* m-a prevenit Afya.

— Trăiește, îmi amintește Elias când îmi vede chipul. A încasat o lovitură în cap, atâta tot. O să-și revină.

În spatele lui Elias se ivește o siluetă măruntică, cu pumnalul meu însângerat în mână. Mi-l dă, apoi mă prinde de mână.

— Nu trebuie să fii văzută, Laia, zice Tas. Ascunde-te!

Mă trage pe hol și eu mă fac din nou invizibilă. Dispariția mea subită îl face pe Elias să tresară. Îl strâng de mână, să știe că sunt aproape. În fața noastră, ușile închisorii sunt deschise. Un mănunchi de soldați roiesc afară.

— Trebuie să deschizi tu țarcurile Cărturarilor, zice Elias. Eu nu pot cu Darin în spate. Ar sări paznicii pe mine cât ai clipi.

Cerule! Rolul meu era să aprind și alte focuri înăuntru, să sporesc haosul.

— Va trebui să ne descurcăm fără alte diversiuni, zice Elias. Eu mă voi preface că îl duc pe Elias în țarc. Rămân în spatele tău. Tas, tu mergi cu Laia, păzește-o. Dau eu de voi.

— Încă ceva, Elias.

Nu vreau să-și facă griji, dar trebuie să afle.

— Gardianul-șef s-ar putea să știe că sunt aici. Sus, la etaj, am devenit vizibilă o clipă. Mi-am revenit, dar s-ar putea să fi observat transformarea.

— Atunci ferește-te de el, zice Ebas. E viclean, iar după cum ne-a interogat pe Darin și pe mine, sunt sigur că i-ar plăcea să pună mâna pe tine.

Peste o clipă, ieșim în curtea închisorii. După căldura înăbușitoare dinăuntru, frigul mă izbește în față ca un cuțit.

Curtea, deși aglomerată, nu-i cuprinsă de haos. Prizonierii ieșiți din închisoare sunt imediat escortați mai departe. Paznicii din Kauf, majoritatea tușind, plini de funingine sau cu arsuri, sunt așezați în rând unde un soldat le verifică rănile înainte de a le da altă însărcinare. Unul dintre legionarii care se ocupă de sarcina asta îl vede pe Elias și îl strigă.

— Tu, zice el. Tu, cel de colo!

— Lasă-mă să arunc stârvul ăsta, mormăie Elias, imitând perfect un auxiliar morocănos.

Își strânge mai bine mantia și se îndepărtează, în timp ce alți soldați dau buzna afară din iadul închisorii.

— Du-te, Laia! șoptește el. Repede!

Tas și cu mine țâșnim spre țarcurile Cărturarilor, aflate departe în dreapta noastră. În spatele nostru răsună vocile a mii de prizonieri: Războinici, Tribali, Marinari, chiar și Sălbatici și Barbari. Soldații i-au adunat într-un cerc enorm și au format în jurul lor un cordon de pază din două rânduri de sulițași.

— Acolo, Laia, zice Tas, apoi îmi îndeasă în mână cheile pe care le-a furat și îmi arată țarcul dinspre nord. Eu anunț mișcarea Skiritae!

O cotește, ținându-se aproape de marginea țarcului și șoptind ceva prin spațiul gol dintre șipcile de lemn.

Văd poarta, păzită de șase legionari. Vacarmul din curtea închisorii e destul de mare ca să nu mă poată auzi apropiindu-mă, dar oricum umblu cu grijă. Când ajung la un metru de

poartă și la doar câțiva centimetri de legionarul cel mai apropiat, el se mișcă și pune mâna pe sabie, iar eu înlemnesc. Îi pot simți mirosul de piele al platoșei, mirosul de oțel al vârfurilor săgeților pe care le poartă în spate, încă un pas, Laia. Nu te vede. Habar nu are că ești aici.

Scot din buzunar inelul de chei de parcă aș mânui un șarpe furios. Îl țin strâns, să nu zăngănească. Aștept până când unul dintre legionari se întoarce să le spună ceva celorlalți și abia atunci bag cheia în încuietoare.

Se înțepenește.

O mișc, mai întâi ușor, apoi ceva mai tare. Unul dintre soldați se întoarce spre poartă. Mă uit la el, îl privesc fix în ochi, dar el se întoarce la loc, ridicând din umeri.

Răbdare, Laia. Respir adânc și ridic lacătul. E prins de ceva înfipt în pământ, așa că nu devine invizibil. Sper că nu se uită nimeni la poarta asta chiar acum, altminteri ar vedea un lacăt plutind la câțiva centimetri distanță de locul unde ar trebui să fie, până și cel mai tâmpit dintre auxiliari s-ar prinde că nu-i normal. Învârt iarăși cheia. *Aproape.*

Chiar în clipa aceea mă înșfacă ceva de braț, o mână lungă care mi se răsucește în jurul bicepsului ca un tentacul.

— Ah, Laia din Serra, îmi suflă cineva în ureche. Ce fată înzestrată ești! Mă interesează *foarte* mult să-ți examinez darul mai amănunțit.

Invizibilitatea începe să pălească, iar cheile cad cu zgomot pe piatra înghețată. Ridic privirea și mă trezesc holbându-mă la o față ascuțită cu ochi mari, apoși.

Gardianul-șef.

55. ELIAS

Shaeva m-a avertizat că Anticamera m-ar putea trage înapoi. În timp ce îmi croiesc drum spre țarcuri prin curtea înghețată a închisorii, simt o smucitură în piept, ca un cârlig invizibil.

Vin, strig eu în minte. *Cu cât mă terorizezi mai tare, cu atât mă voi mișca mai lent, așa că încetează.*

Smucitură slăbește, de parcă Anticamera m-ar fi auzit, încă cincisprezece metri până la țarcuri… treisprezece… zece…

Aud pași. I-am atras atenția soldatului de la intrarea în Kauf. După mersul lui precaut, îmi dau seama că uniforma mea și paloșele de la spate nu l-au păcălit. *La naiba.* Niciodată nu mi-a ieșit deghizarea.

Soldatul mă atacă. Încerc să mă feresc, dar corpul lui Darin mă dezechilibrează, iar soldatul mă lovește, mă doboară la pământ și Darin se rostogolește mai încolo.

Îmi cade gluga de pe față, iar legionarul face ochii mari.

— Prizonier liber! urlă el. Prizo…

Îi smulg un pumnal de la cingătoare și i-l înfig în coaste.

Prea târziu. Ceilalți legionari de la intrarea în închisoare i-au auzit strigătul. Patru sulițași din cordonul de pază rup rândurile. Auxiliari.

Zâmbesc. *Nu-s destui să mă doboare.*

Trag paloșele, iar când primul soldat ajunge lângă mine, mă feresc de sulița lui și îi crestez încheietura mâinii. Țipă și dă drumul armei. Îl arunc la pământ cu o lovitură în tâmplă, apoi mă răsucesc și retez în două sulița următorului soldat, înfigându-i paloșul în stomac.

Sângele mi se pune în mișcare, mi s-au trezit toate instinctele de luptător. Culeg sulița soldatului căzut și o arunc în al treilea auxiliar. Al patrulea ezită, așa că îl dobor cu un umăr în stomac. Capul i se izbește de pavaj și nu mai mișcă.

O suliță îmi șuieră pe lângă ureche și îmi explodează capul de durere. Dar nu ajunge ca să mă oprească.

Vreo zece sulițași pleacă de lângă prizonieri. De-acum știu că nu au de-a face cu un simplu evadat.

— Fugiți! le strig prizonierilor încercuiți, arătându-le spărtura din cordonul de pază. Salvați-vă! Fugiți!

Doi Războinici străpung cordonul și ajung la hersa închisorii. Pentru o clipă, toată curtea pare să-și țină respirația și să îi privească. Pe urmă un paznic strigă, vraja se destramă și zeci de deținuți năvălesc deodată fără să le pese că sunt în bătaia sulițelor. Sulițarii Războinici încearcă să întărească cordonul, dar în curte sunt mii de prizonieri care au simțit parfumul libertății.

La auzul strigătelor camarazilor, soldații care alergau spre mine încetinesc. Îl arunc pe Darin pe umăr și alerg spre țarcurile Cărturarilor. De ce naiba n-au fost încă deschise? Cărturarii ar fi trebuit să invadeze curtea până acum.

— Elias! țâșnește Tas spre mine. Încuietoarea s-a blocat. Iar Laia… Gardianul-șef…

Îl zăresc pe Gardian traversând curtea în fugă, cu gâtul Laiei între mâinile lui. Ea dă disperată din picioare, dar nu ajunge cu ele l-a pământ și s-a învinețit la față. *Nu! Laia!* Deja am pornit spre ea, dar strâng din dinți și mă silesc să mă opresc. Trebuie să deschidem țarcurile, dacă vrem să fugă Cărturarii și să se urce în bărci.

— Du-te după ea, Tas, zic eu. Distrage-i atenția Gardianului. Mă descurc eu cu lacătele.

Tas fuge, iar eu îl las jos pe Darin lângă un țarc cu Cărturari. Legionarii de la poartă s-au repezit spre închisoare, încercând să împiedice evadarea în masă a deținuților, așa că mă pot ocupa de lacăt. S-a înțepenit zdravăn de tot, oricât l-aș răsuci, nu se desface. Din țarcuri, un bărbat s-a târât până în față, îi văd doar ochii negri printre șipci. Are fața prea murdară ca să-mi dau seama dacă-i tânăr sau bătrân.

— Elias Veturius? șoptește el răgușit.

Scot paloșul din teacă să sparg lacătul și între timp încerc să ghicesc cine e.

— Araj?

Bărbatul încuviințează.

— De ce-a durat atât? Noi… Fii atent în spate!

Avertismentul lui mă salvează de o suliță care mi s-ar fi înfipt în măruntaie. Abia apuc să mă feresc de a doua. Spre mine vin vreo zece soldați cărora nu le pasă de haosul de la poartă.

— Lacătul, Veturius, zice Araj. Repede!

— Ori mă lași un minut, șuier printre dinții încleștați, învârtind paloșele ca să parez alte sulițe, ori îmi dai o mână de ajutor.

Araj le strigă un ordin Cărturarilor din țarc. Peste câteva clipe, peste margine zboară o ploaie de pietre care cad peste sulițași.

Tactica lui mă duce cu gândul la niște șoricei care ar arunca cu pietricele într-o gașcă de pisici înfometate. Spre norocul meu, șoriceii au țintă bună. Doi dintre sulițașii cei mai apropiați se prăbușesc la pământ, lăsându-mi destul timp să mă întorc și să sparg lacătul cu o lovitură de paloș.

Poarta se deschide și Cărturarii se năpustesc afară din țarc urlând.

Smulg din mâna unui sulițaș căzut un pumnal din oțel de Serra și i-l dau lui Araj, care se grăbește să fugă odată cu restul.

— Deschide și celălalt țarc! îi strig. Eu trebuie să ajung la Laia!

O mare de Cărturari năpădește curtea, dar silueta Gardianului-șef iese în evidență printre ei. Un mic grup de copii Cărturari, cu Tas printre ei, îl atacă pe bătrân. El învârte paloșul ca să-i țină la distanță, dar astfel o slăbește din strânsoare pe Laia, iar ea se zbate încercând să se elibereze.

— Gardianule! strig eu tunător.

Se întoarce la auzul vocii mele, iar Laia îl lovește cu călcâiul în fluierul piciorului și în același timp îl mușcă de braț. Gardianul-șef ridică paloșul, dar unul dintre copii se apropie și îl lovește cu o tigaie grea peste genunchi. Gardianul geme, iar Laia se îndepărtează de el, căutându-și pumnalul de la cingătoare.

Nu-i acolo. Sclipește acum în mâna lui Tas. Fețișoara lui se schimonosește de furie și băiatul se năpustește asupra Gardianului. Prietenii lui roiesc peste tot în jurul bătrânului, mușcând, zgâriind, trăgându-l, răzbunându-se pe monstrul care i-a chinuit din ziua în care s-au născut.

Tas înfige pumnalul în gâtul Gardianului-șef, înfiorându-se la vederea șuvoiului de sânge care țâșnește din el. Ceilalți copii aleargă s-o înconjoare pe Laia, care îl strânge pe Tas la piept. Peste câteva clipe sunt lângă ei.

— Elias, șoptește Tas, fără să-și poată lua ochii de la Gardian. Eu…

— Ai ucis un diavol, Tas din Nord, zic eu, îngenunchind lângă el. Mă simt mândru să lupt de partea ta. Scoate-i de-aici pe ceilalți copii. Încă nu suntem liberi.

Mă uit spre poartă, unde paznicii se luptă acum cu o mare de prizonieri înnebuniți.

— Ne întâlnim la bărci, îi spun lui Tas.

— Darin! zice Laia și se uită la mine. Unde…

— Lângă țarcuri, spun. Abia aștept să se trezească și să-i fac scandal. Am fost nevoit să-l car prin toată închisoarea asta nenorocită.

Tobele bubuie frenetic, iar cu tot haosul dezlănțuit acolo, abia aud răspunsul tobelor de la o garnizoană îndepărtată.

— Chiar dacă reușim să fugim cu bărcile, zice Laia în timp ce alergăm spre țarcuri, trebuie să le abandonăm înainte de a ajunge la Pădurea Amurgului. Iar Războinicii ne vor aștepta, nu-i așa?

— Așa e, îi răspund. Dar am un plan.

Mă rog, nu chiar un *plan.* Mai degrabă o idee, și poate speranța dementă că-mi pot folosi noua ocupație ca să fac ceva cu adevărat nebunesc. Este o aventură care va depinde de Anticameră, de Shaeva și de puterea mea de convingere.

Cu Darin pe umăr, ne îndreptăm spre poarta închisorii Kauf, luată cu asalt de prizonieri. Mulțimea e turbată, prea mulți oameni se luptă să iasă afară și prea mulți Războinici se luptă să-i țină înăuntru.

Aud un scrâșnet metalic.

— Elias!

Laia îmi arată hersa. Încet, greoi, începe să coboare. Sunetul ei le dă un avânt nou Războinicilor care împing înapoi prizonierii, iar Laia și cu mine suntem împinși departe de poartă.

— Torțe, Laia! îi strig.

Smulge două de pe zidul de lângă ea și le învârtim ca pe niște paloșe. Cei din jurul nostru se feresc instinctiv de foc, permițându-ne să ne croim drum printre ei.

Poarta a mai coborât un pic, îmi ajunge acum aproape la nivelul ochilor. Laia mă apucă de braț.

— Încă un asalt, strigă ea. Împreună, acum!

Ne ținem strâns unul de altul, lăsăm torțele în jos și ne năpustim ca berbecii prin mulțime. O împing pe sub poartă înaintea mea, dar ea se împotrivește și se agață de mine, silindu-mă să trec odată cu ea.

Ajungem dincolo de poartă și alergăm printre soldații care se luptă cu prizonierii, îndreptându-ne direct spre hangarul bărcilor. Văd două bărci deja la cinci sute de metri în josul râului și alte două desprinzându-se de doc, pline ochi cu Cărturari agățați de marginile lor.

— A reușit! strigă Laia. Afya a reușit!

— Arcași!

Un șir de soldați apar pe crenelurile de la Kauf.

— Fugi!

O grindină de săgeți se prăvălește asupra noastră și jumătate dintre Cărturarii care aleargă cu noi spre debarcader se prăbușesc. *Suntem aproape. Aproape.*

— Elias! Laia!

Văd cozile brunet-roșcate ale Afyei în ușa hangarului cu bărci. Ne face semn să intrăm acolo, cu ochii la arcași. Are tăieturi pe

față și mâinile acoperite de sânge, dar ne conduce repede spre o canoe mică.

— Oricât mi-ar plăcea o aventură pe apă cu mulțimea de prizonieri nespălați, zice ea, cred că ajungem mai repede cu asta. Grăbiți-vă.

Îl întind pe Darin între două banchete, înșfac o vâslă și împing canoea de la mal. În spatele nostru, Araj îi urcă pe Tas și pe Bee în ultima barcă cu Cărturari și pornește pe râu. Oamenii lui împing ambarcațiunea cu o viteză alimentată de frică. Curenții ne poartă repede departe de ruinele închisorii Kauf, spre Pădurea Amurgului.

— Spuneai că ai un plan.

Laia dă din cap spre linia verde dinspre sud a Pădurii. Darin zace între noi, tot inconștient, cu capul rezemat de ranița surorii lui.

— Poate ar fi momentul să ni-l împărtășești.

Ce să-i spun despre târgul încheiat între mine și Shaeva? Cu ce să încep?

Cu adevărul.

— Ți-l voi împărtăși, zic eu încet, să mă audă numai ea. Dar mai întâi, trebuie să-ți spun altceva. Cum am supraviețuit otrăvii. Și ce am devenit.

56. HELENE

O LUNĂ MAI TÂRZIU

După un viscol care s-a abătut asupra noastră acum trei zile, în Antium este iarnă grea. Stratul de zăpadă care acoperă orașul e atât de gros, încât măturătorii Cărturari muncesc fără întrerupere să păstreze curate drumurile principale. Lumânările care anunță miezul iernii strălucesc toată noaptea la ferestre în întreg orașul, de la cele mai opulente case la cele mai sărace coșmelii.

Împăratul Marcus va sărbători *Rathana* la palatul imperial împreună cu conducătorii mai multor zeci de Case importante și cu soțiile lor. Spionii mei îmi transmit că vor fi încheiate multe

înțelegeri – convenții comerciale și alianțe guvernamentale menite să consolideze și mai mult puterea lui Marcus.

Știu că este adevărat, chiar eu am ajutat la aranjarea majorității acestor înțelegeri.

Stau la birou, în cazarma Gărzilor Negre și semnez ordinul prin care trimit la Tiborum un contingent din oamenii mei. Am recucerit portul de la Sălbatici, care îl ocupaseră aproape complet, dar nu se dau bătuți. Acum, că au simțit miros de sânge în apă, se vor întoarce cu trupe și mai numeroase.

Mă uit pe fereastră la orașul alb. Îmi zboară un gând prin minte, o amintire cu mine și Hannah bătându-ne cu bulgări de zăpadă cu mult timp în urmă, când eram fetițe și tata ne aducea la Antium. Zâmbesc. Îmi amintesc. Pe urmă alung această amintire într-un ungher întunecos, unde să n-o mai văd, și mă întorc la treabă.

— Învață să-ți încui blestematul de geam, fato.

Recunosc imediat vocea aspră ca o răzătoare. Și totuși, tresar. Ochii Bucătăresei lucesc de sub o glugă care îi ascunde cicatricele. Rămâne la distanță, gata s-o șteargă iar pe fereastră la cel m-au mic semn de amenințare.

— Ai putea veni pe ușă.

Țin mâna pe mânerul unui pumnal prins sub birou.

— Am grijă eu să nu te oprească nimeni.

— Acum suntem prietene, așa-i? clatină din cap Bucătăreasa, arătându-și dinții în ceva ce aduce a zâmbet. Ce drăguț!

— Rana ți s-a vindecat complet?

— Doar mă vezi aici.

Se uită pe fereastră și se foiește.

— Am auzit ce-a pățit familia ta, zice ea morocănoasă. Îmi pare rău.

Ridic din sprâncene.

— Ți-ai bătut capul să te strecori până aici în ciuda oricărui pericol ca să-mi prezinți condoleanțe?

— Da, și ca să-ți spun că atunci când vei fi gata s-o înhați pe scorpia de la Blackcliff, te pot ajuta. Știi cum mă găsești, zice Bucătăreasa.

Mă gândesc la scrisoarea sigilată de la Marcus care mă așteaptă pe birou.

— Revino mâine și vorbim, îi spun.

Încuviințează și dispare din nou pe fereastră, fără să scoată vreun zgomot. Îmboldită de curiozitate, mă ridic și mă uit afară, cercetând zidurile verticale de deasupra și de dedesubtul geamului în căutarea unui cârlig, a unor semne, a oricărui lucru care ar arăta cum reușește să se cațere pe un perete imposibil de escaladat. Nimic. Va trebui s-o întreb care-i șmecheria.

Îmi întorc atenția asupra scrisorii de la Marcus:

> *Tiborum se află acum sub control, iar Casa Serca și Casa Aroman ni s-au supus. Gata cu scuzele. E vremea să te ocupi de ea.*

Există o singură *ea* la care s-ar putea referi. Citesc mai departe.

> *Fă-o cu discreție și cu grijă. Nu vreau o asasinare rapidă, Sfrâncioc. Vreau s-o distrugi fără cruțare. Vreau să simtă. Vreau ca Imperiul să-mi cunoască puterea.*
>
> *Sora ta a fost o încântare aseară, la dineul cu ambasadorul din Marinn. L-a liniștit complet în legătură cu transferul de putere de la noi. Foarte folositoare fată. Mă rog să rămână sănătoasă și să slujească Imperiul multă vreme de-acum înainte.*
>
> *Împăratul Marcus Farrar*

Deschid ușa și cinciarul mesager tresare. Îi transmit însărcinarea, apoi recitesc scrisoarea lui Marcus și aștept cu nerăbdare. Peste câteva clipe aud o bătaie în ușă.

— M-ai chemat, Mare Sfrâncioc? zice căpitanul Harper și intră.

Îi întind scrisoarea.

— Ne trebuie un plan, îi spun. Atunci când și-a dat seama că îi voi spune lui Marcus despre lovitura de stat, Comandantul și-a împrăștiat armata, dar asta nu înseamnă că n-o poate aduna la loc. Keris nu va renunța ușor.

— Sau nu va renunța deloc, murmură Harper. Treaba asta poate dura luni de zile. Chiar dacă nu se așteaptă la un atac din partea lui Marcus, se așteaptă la un atac din partea ta. Va fi pregătită.

— Știu. De aceea ne trebuie un plan eficient. Începând cu găsirea lui Quin Veturius.

— De când a fugit din Serra, n-a mai auzit nimeni de el.

— Știu eu unde să-l căutăm. Adună o echipă. Să facă neapărat parte din ea și Dex. Plecăm peste două zile. Ești liber.

Harper dă din cap că a înțeles, iar eu mă întorc la treabă. Cum el nu pleacă, ridic din sprâncene.

— Ai nevoie de ceva, Harper?

— Nu, Sfrâncioc. Numai că…

Se uită la mine mai stânjenit ca niciodată, iar asta e de-ajuns cât să mă alarmeze. De la execuție încoace, el și Dex mi-au fost neprețuiți. M-au ajutat să reorganizez Garda Neagră – locotenentul Sergius e acum la post în Insula din Miazăzi – și m-au susținut fără șovăială atunci când o parte dintre Gărzi au încercat să se revolte.

— Dacă trebuie să ne luptăm cu Comandantul, știu ceva ce ne-ar putea fi de folos, zice el.

— Continuă.

— La Nur, în ziua răzmeriței, l-am văzut pe Elias. Dar nu ți-am spus.

Mă reazem de spătarul scaunului, simțind că voi afla despre Avitas Harper mai mult decât a știut vreodată fostul Mare Sfrâncioc.

— Acum vreau să-ți mărturisesc *de ce* nu ți-am spus atunci, continuă Avitas. Și de ce s-a ocupat Comandantul atât de atent de mine când eram la Blackcliff, ca mai apoi să mă înroleze în Gărzile Negre. Este vorba despre Elias. Și, respiră el adânc, despre tatăl nostru.

Tatăl nostru.

Tatăl *nostru. Al lui și al lui Elias.*

Am nevoie de un moment să înțeleg ce spune. Pe urmă îi ordon să stea jos și mă aplec spre el.

— Te ascult.

* * *

După ce pleacă Harper, înfrunt zloata și noroiul de pe străzi și mă duc spre biroul curierului, unde au sosit două pachete de la vila Aquilla din Serra. Primul este darul meu pentru Livia cu ocazia miezului de iarnă. După ce mă asigur că e intact, deschid al doilea pachet.

Mi se taie răsuflarea, pentru că în mâna mea lucește masca lui Elias. Conform curierului din Kauf, Elias și câteva sute de Cărturari evadați au dispărut în Pădurea Amurgului la scurt timp

după ce au fugit din închisoare. Mai mulți soldați Războinici au încercat să-i urmărească, dar corpurile lor au fost găsite sfârtecate la marginea Pădurii chiar în dimineața următoare.

Nimeni n-a mai văzut și n-a mai auzit nimic despre fugari de-atunci.

Poate că noptarița mi-a ucis prietenul, sau poate că l-a omorât Pădurea Amurgului. Sau poate a găsit cumva o cale să scape de moarte. La fel ca bunicul și ca mama lui, Elias s-a priceput mereu nefiresc de bine să supraviețuiască unor lucruri care pe alții i-ar fi ucis.

Nu contează. S-a dus, iar partea din inima mea unde trăia e moartă acum. Bag masca în buzunar, voi găsi un loc unde s-o pun în locuința mea.

Mă îndrept spre palat cu darul pentru Livvy sub braț, gândindu-mă la ce mi-a spus Avitas: *Comandantul s-a ocupat de mine la Academia Blackcliff pentru că a fost ultima dorință a tatălui meu. Cel puțin așa bănuiesc eu. Ea n-a recunoscut asta niciodată.*

I-am cerut Comandantului să-mi dea misiunea să stau pe urmele tale pentru că am vrut să-l cunosc pe Elias prin tine. N-am știut despre tata decât ce mi-a spus mama. O chema Renatia și mi-a povestit că tata nu s-a adaptat niciodată tiparului în care a încercat să-l modeleze Academia Blackcliff. Spunea că a fost un om blând. Bun. Multă vreme am crezut că minte. Eu nu eram deloc așa, deci nu putea fi adevărat. Dar poate că n-am moștenit eu trăsăturile bune ale tatei. Poate că i s-au transmis altui fiu.

L-am ocărit, desigur, putea să-mi fi spus ceva mult mai repede, dar după ce furia și neîncrederea mi-au trecut, am înțeles exact ce însemna această informație: o fisură în armura Comandantului. O armă pe care o puteam folosi împotriva ei.

Gărzile de la palat mă lasă să intru în aripa imperială aruncându-și priviri agitate. M-am apucat să-i stârpesc pe dușmanii Imperiului și am început de-aici. Din partea mea, Marcus n-are decât să ardă în iad, dar căsătoria lui cu Livvy o pune în pericol pe sora mea. Dușmanii lui devin și dușmanii ei, iar eu n-am de gând s-o pierd.

Laia din Serra își iubea fratele în același fel. Pentru prima oară de când am cunoscut-o, o înțeleg.

O găsesc pe sora mea stând într-un balcon care dă în grădina ei personală. Faris și altă Gardă Neagră stau în penumbră la nici patru metri. I-am spus prietenului meu că nu-i obligat să facă el asta. Paza unei fete de optsprezece ani nu-i o misiune râvnită de vreun membru la Gărzii Negre.

Dacă voi fi nevoit să ucid, mi-a spus el, *prefer să o fac în timp ce apăr pe cineva.*

Faris mă salută din cap, iar sora mea ridică privirea.

— Sfrâncioc.

Se ridică în picioare, dar nu mă îmbrățișează și nu mă sărută, cum făcea pe vremuri, deși îmi dau seama că ar vrea. Fac semn scurt din cap spre camera ei. *Vreau discreție.*

Sora mea se întoarce spre cele șase fete care îi țin de urât, dintre care trei au pielea tuciurie și ochii galbeni. Când i-a scris la început mamei lui Marcus și a rugat-o să-i trimită trei fete din neamul lui care să-i devină domnișoare de companie, am rămas uluită, la fel ca toate familiile Aristocrate pe ale căror fete le-a trecut cu vederea. Plebeii, însă, vorbesc și acum despre această faptă.

Fetele pleacă toate la ordinul blând dat de Livvy. Faris și cealaltă Gardă Neagră dau să ne urmeze, dar le fac semn să rămână pe loc. Sora mea și cu mine intrăm la ea în dormitor. Îi pun pe pat darul de miez de iarnă și o urmăresc cum îl desface.

Vede rama ornamentată de argint a vechii mele oglinzi și rămâne cu răsuflarea tăiată.

— Dar e a ta, zice Livia. Mama…

— … ar fi vrut s-o ai tu. În apartamentul Sfrânciocului nu-i loc pentru așa ceva.

— E minunată. O atârni tu pe perete pentru mine?

Chem un servitor și îi cer să-mi aducă ciocan și cuie, iar când se întoarce, iau de pe perete vechea ei oglindă și acopăr gaura pe unde o spionează Marcus. N-are decât să-și pună spionii să facă alta. Cel puțin deocamdată, sora mea și cu mine putem discuta fără să ne audă nimeni.

Stă lângă mine pe scaunul de la masa de toaletă și se uită cum bat cuiul. Când vorbesc, o fac cu voce scăzută.

— Ești bine?

— Dacă mă întrebi același lucru pe care îl verifici zilnic de când m-am măritat, ridică Livvy dintr-o sprânceană, atunci da, sunt bine. Nu m-a mai atins de atunci, din prima noapte. Iar

atunci, *eu* l-am abordat, ridică ea bărbia. Nu vreau să creadă că mă tem de el, indiferent ce face.

Îmi reprim un fior. Să trăiască cu Marcus, să fie soția lui – asta-i viața lui Livvy acum. Dezgustul și disprețul meu nu fac decât să-i îngreuneze situația. Nu mi-a povestit despre noaptea nunții, iar eu n-am întrebat-o.

— Alaltăieri l-am găsit vorbind singur, zice Livvy și se uită la mine. N-a fost prima oară.

— Minunat, spun eu bătând în cui. Un Împărat sadic, care aude voci.

— Nu-i nebun, zice ea gânditoare. Se controlează până vine vorba să fie brutal cu tine – doar cu tine. Atunci o ia razna. Cred că își vede stafia fratelui, Hel. Cred că de-asta nu s-a atins de tine.

— Ei bine, dacă chiar e bântuit de stafia lui Zak, zic eu, sper să mai rămână prin preajmă. Măcar până…

Ne privim în ochi. *Până ne răzbunăm.* Livia și cu mine n-am vorbit niciodată despre asta. Dar s-a înțeles de la sine în clipa în care ne-am văzut după ziua aceea îngrozitoare din sala tronului.

Sora mea își perie părul.

— N-ai mai aflat nimic de Elias?

Dau din umeri.

— Și Harper? încearcă din nou Livvy. Stella Galerius se străduiește să-i atragă atenția.

— Ar trebui să le faci cunoștință.

Sora mea se uită la mine și se încruntă.

— Dex ce face? Voi doi sunteți atât de…

— Dex este un soldat loial și un locotenent excelent. Dar cu însurătoarea s-ar putea să fie mai greu. Majoritatea cunoștințelor tale nu sunt genul lui. Iar acum, zic eu ridicând oglinda, mai bine te oprești.

— Nu vreau să fii singură, zice Livvy. Dacă îi aveam pe mama, pe tata, chiar și pe Hannah, era altceva, dar așa, Hel…

— Cu tot respectul, Înălțimea Voastră, eu mă numesc Sfrâncioc, zic încet.

Oftează, iar eu agăț oglinda și o ating ușor ca s-o îndrept.

— Gata.

Mă uit în oglindă. Arăt la fel ca acum câteva luni, în ajunul absolvirii. Același corp. Același chip. Doar ochii sunt altfel. Mă uit la privirea palidă a femeii dinaintea mea. Pentru o clipă, o văd

pe Helene Aquilla. Fata care spera. Fata care credea că lumea-i dreaptă.

Dar Helene Aquilla a fost distrusă. Nimicită. Helene Aquilla a murit.

Femeia din oglindă nu este Helene Aquilla. E Marele Sfrâncioc. Iar Marele Sfrâncioc nu-i singur, pentru că Imperiul îi este mamă și tată, iubit și prieten. Nu are nevoie de nimic altceva. De nimeni altcineva.

Sfrânciocul se ține deoparte.

57. LAIA

Dincolo de Pădurea Amurgului se întinde Ținutul Marinn, un vast covor alb presărat cu lacuri înghețate și petice de pădure. N-am mai văzut niciodată un cer atât de senin și de albastru și n-am mai respirat nicicând un aer care să mă umple de viață de fiecare dată când îl trag în piept.

Ținuturile Libere. În sfârșit.

Iubesc deja pe deplin acest loc. Mi-e cunoscut așa cum mi-ar fi cunoscuți părinții, cred, dacă i-aș putea vedea din nou după atâția ani. Pentru prima oară după multe luni nu mai simt că mă sufocă Imperiul.

Mă uit cum le dă Araj Cărturarilor ordinul de plecare. Ușurarea lor e cât se poate de evidentă. În ciuda asigurărilor lui Elias că niciun spirit nu ne va tulbura, Pădurea Amurgului ne-a apăsat din ce în ce mai tare, cât am stat în ea. *Plecați,* pare să ne spună. *Locul vostru nu-i aici.*

Araj mă găsește lângă coliba cândva abandonată pe care am reparat-o ca să locuim eu, Darin și Afya, la câteva sute de metri de marginea pădurii.

— Ești sigură că nu vrei să vii cu noi? Am auzit că la Adisa sunt vraci cum nu găsești nici în Imperiu.

— Dacă mai stă încă o lună în frig, o să moară.

Arăt din cap spre coliba strălucind de curățenie, încălzită de un foc vioi.

— Are nevoie de odihnă și de căldură. Dacă peste câteva săptămâni tot nu-și revine, voi căuta să-i aduc un vraci.

Nu-i spun lui Araj groaza mea ascunsă: mă tem că Darin nu se va mai trezi. Mă tem că lovitura primită a fost prea mult pentru el și i-a pus capac, după tot ce suferise deja.

Mă tem că fratele meu e pierdut pe veci.

— Îți rămân îndatorat, Laia din Serra.

Araj se uită cum se întind Cărturarii pe drum cam jumătate de kilometru. Patru sute doisprezece, în total. Atât de puțini.

— Sper să te văd curând în Adisa, cu fratele tău alături. Poporul nostru are nevoie de cineva ca voi.

Își ia rămas-bun și îl strigă pe Tas, care se desparte de Elias. O lună de mâncare, băi și haine curate – chiar dacă prea mari – au făcut minuni pentru copil. Dar de când l-a ucis pe Gardianul-șef, a devenit melancolic. L-am auzit gemând și plângând în somn. Bătrânul continuă să-l bântuie.

Văd că Elias îi oferă lui Tas un cuțit din oțel de Serra furat de la un paznic din închisoarea Kauf. Tas i se aruncă de gât și îi șoptește ceva ce-l face pe Elias să zâmbească, apoi fuge să-i ajungă pe ceilalți Cărturari.

După ce pleacă și ultimul grup, iese din colibă Afya. Și ea e îmbrăcată de călătorie.

— Am stat deja prea mult timp departe de tribul meu, zice *Zaldara.* Doar cerul știe de ce-o fi fost în stare Gibran în lipsa mea. Probabil că are deja vreo șase copii. Va trebui să-i mituiesc pe părinții furioși ai fetelor până rămân lefteră.

— Ceva îmi spune că Gibran se descurcă bine, îi zâmbesc eu. Ți-ai luat rămas-bun de la Elias?

Dă din cap că da.

— Îmi ascunde ceva, zice ea.

Mă uit în altă parte. Știu prea bine ce ascunde Elias. Doar mie mi-a mărturisit înțelegerea pe care a făcut-o cu Păzitoarea Sufletelor. Iar dacă au observat și alții că e plecat aproape toată noaptea și mare parte din zi, n-au găsit de cuviință să vorbească despre asta.

— Vezi cum faci să nu-ți ascundă ție nimic, continuă Afya. E o greșeală să ajungi cu cineva în pat în felul ăsta.

— Cerule, Afya! bâigui eu și mă uit în spate, sperând că Elias n-a auzit.

Din fericire, a dispărut în pădure.

— Nu *ajung în pat* cu el și nici nu mă interesează…

— Nu te obosi, fato, dă Afya ochii peste cap. Mi-e rușine mie să te ascult.

Mă măsoară o clipă, apoi mă îmbrățișează iute și surprinzător de cald.

— Mulțumesc, Afya, îi șoptesc în cozi. Pentru tot.

Se desprinde de mine și mă privește cu o sprânceană ridicată.

— Să povestești în patru zări cum îmi țin eu legămintele, Laia din Serra, zice ea. Îmi datorezi asta. Și ai grijă de fratele tău.

Mă uit la Darin pe geamul colibei. Părul lui blond-închis e acum curat și tuns scurt, iar chipul îi arată din nou tânăr și frumos. I-am îngrijit atentă toate rănile și acum majoritatea nu mai sunt decât niște cicatrice.

Și totuși, nu s-a trezit. Poate n-o va face niciodată.

La câteva ceasuri după ce Afya și Cărturarii au dispărut în zare, apare din pădure Elias. Coliba, atât de liniștită după ce a plecat toată lumea, nu mi se mai pare la fel de plină de singurătate.

Elias bate înainte să intre, aducând cu el o cascadă de frig. Fără barbă, cu părul tuns scurt și cu câteva kilograme puse la loc, aduce din nou cu cel dinainte.

Mai puțin ochii. Ei sunt altfel. Mai gânditori, poate. Povara pe care și-a asumat-o continuă să mă uluiască. Deși mi-a explicat de nenumărate ori că a acceptat-o din toată inima, ba chiar și-a dorit-o, încă sunt furioasă pe Păzitoarea Sufletelor. Trebuie să existe vreo cale de scăpare din acest legământ. Trebuie să poată cumva și Elias să trăiască o viață normală, să călătorească în Ținuturile Sudice despre care povestește mereu cu atâta afecțiune. Trebuie să poată cumva să-și viziteze tribul și să se întâlnească cu Mamie Rila.

Deocamdată, Pădurea îl ține în strânsoarea ei. Nu iese niciodată dintre copaci pentru multă vreme. Uneori, spiritele se țin după el. L-am auzit nu o dată murmurând cu voce scăzută cuvinte menite să aline un suflet rănit. Câteodată părăsește Pădurea încruntat, cu mintea la vreun spirit agitat. Îmi dau seama că are de furcă în special cu unul anume. Cred că e o fată, dar nu vorbește despre ea.

— Un pui mort ca să-mi spui la ce te gândești?

Ridică animalul inert, iar eu îi arăt ligheanul.

— Numai dacă îl jumulești tu.

Se apucă de treabă iar eu mă reazem de masa de lângă el.

— Mi-e dor de Tas, de Afya și de Araj, zic. E tare liniște fără ei.

— Tas te venerează, zâmbește Elias. De fapt, cred că e de-a dreptul îndrăgostit.

— Pentru că îi spun povești și îi dau să mănânce. Dacă ar fi toți băieții la fel de ușor de cucerit…

N-am vrut să se simtă vreo aluzie în comentariul meu, și-mi mușc buza imediat după ce îl rostesc. Elias ridică dintr-o sprânceană și-mi aruncă scurt o privire curioasă, apoi se uită iar la puiul pe jumătate jumulit.

— Știi că el și ceilalți Cărturari vor povesti despre tine la Adisa. Ești fata care a dărâmat Academia Blackcliff și a eliberat prizonierii de la Kauf. Laia din Serra. Tăciunele care așteaptă să ardă Imperiul din temelii.

— Am avut cine să mă ajute, zic. Vor povesti și despre tine.

Dar Elias clatină din cap.

— Nu la fel. Chiar dacă o vor face, eu sunt outsiderul. Tu ești fiica Leoaicei. Cred că poporul tău va aștepta multe de la tine, Laia. Ține minte numai că nu trebuie să faci tot ce-ți cer ei.

Pufnesc.

— Dacă ar ști despre Kee… despre Zburător, și-ar putea schimba părerea despre mine.

— Ne-a păcălit pe toți, Laia, zice Elias și trage zdravăn de pene. Va plăti într-o zi.

— Poate că plătește deja.

Mă gândesc la oceanul de tristețe dinăuntrul Zburătorului, la chipurile tuturor celor pe care i-a iubit și i-a distrus în încercarea lui de a reface Steaua.

— I-am încredințat inima mea, pe fratele meu… corpul meu.

N-am vorbit prea mult cu Elias despre ce s-a întâmplat între mine și Keenan. N-am fost niciodată singuri destul de mult. Dar acum vreau să mă descarc.

— Partea aia din el care nu mă manipula, care nu se folosea de Rezistență, care nu punea la cale moartea Împăratului sau nu-l ajuta pe Comandant să aranjeze Încercările – partea aceea m-a iubit, Elias. Iar o parte din mine, cel puțin, l-a iubit și ea. Nu se poate să nu-l coste trădarea. Probabil că o simte și el.

Elias se uită pe geam la cerul care se înnegurează iute.

— E adevărat, zice el. Din ce mi-a spus Shaeva, nu putea primi brățara de la tine dacă nu te iubea cu adevărat. Vraja nu acționează într-o singură direcție.

— Deci există și un djinn îndrăgostit de mine. Îl prefer de departe pe băiatul de zece ani.

Duc mâna spre locul unde era cândva brățara. Chiar și acum, după multe săptămâni, lipsa ei mă doare.

— Și acum ce se va întâmpla? Zburătorul are brățara mea. Câte fragmente de Stea îi mai trebuie? Dacă le găsește pe toate și își eliberează seminția? Dacă...

Elias îmi pune un deget pe buze. Oare îl lasă să zăbovească ceva mai mult decât e cazul?

— Vom vedea, zice el. Vom găsi o cale să-l oprim. Dar nu azi. Azi mâncăm tocană de pui și povestim despre prietenii noștri. Vorbim despre ce veți face tu și Darin după ce se trezește el, despre cât de furioasă va fi mama mea cea nebună când va afla că nu m-a ucis. Vom râde, ne vom plânge de frig și ne vom bucura de căldura acestui foc. Azi sărbătorim faptul că suntem încă în viață.

* * *

La un moment dat, în mijlocul nopții, podeaua de lemn a colibei scârțâie. Sar din scaunul de lângă patul lui Darin, unde am adormit învelită în pelerina veche a lui Elias. Fratele meu doarme profund, cu chipul neschimbat. Oftez, întrebându-mă pentru a mia oară dacă se va mai întoarce la mine.

— Iartă-mă, îmi șoptește Elias din spate. N-am vrut să te trezesc. Am fost până la marginea Pădurii. Am văzut că se stinge focul și am venit să-ți mai aduc niște lemne.

Mă frec la ochi să-mi alung somnul și casc.

— Cât e ceasul?

— Mai sunt câteva ore până în zori.

Prin fereastra de lângă patul meu, cerul se vede negru și senin. Cade o stea. Pe urmă încă două.

— Ne putem uita de afară, zice Elias. Ploaia de stele va mai dura doar un ceas.

Îmi pun pelerina și îl urmez în pragul micii noastre colibe. Stă puțin mai departe de mine, cu mâinile în buzunare. Stele căzătoare ne trec pe deasupra capului la fiecare câteva minute. Eu îmi țin răsuflarea de fiecare dată.

— Se întâmplă an de an, zice Elias cu ochii pe cer. De la Serra nu se văd. E prea mult praf.

Frigul nopții mă face să tremur, iar el îmi privește critic pelerina.

— Trebuie să-ți găsim una nouă, zice el. Asta n-are cum să-ți țină de cald.

— Tu mi-ai dat-o. Este pelerina mea norocoasă. N-am de gând să mă despart de ea niciodată.

Mă înfășor mai bine și încerc să-i surprind privirea când spun asta.

Mă gândesc la tachinarea Afyei de la plecare și roșesc. Dar am vorbit serios. Elias este legat acum de Anticameră. Nu are timp pentru nimic altceva în viață. Și chiar dacă ar avea, n-aș vrea să stârnesc mânia Pădurii.

Cel puțin așa m-am resemnat să-mi spun până în acest moment. Elias își lasă capul într-o parte, iar pentru o clipă dorința i se citește pe chip la fel de clar de parcă ar fi scrisă în stele.

Ar trebui să spun ceva, dar ce să spun, când simt că-mi ard obrajii și pielea îmi învie sub privirea lui? Și el pare nesigur, iar tensiunea dintre noi e grea ca un cer de furtună.

Pe urmă nesiguranța lui dispare, înlocuită de o dorință dezlănțuită, clară, care îmi face pulsul s-o ia razna. Pășește spre mine și mă lipește de lemnul neted și vechi al colibei. Respiră la fel de precipitat ca mine și îmi mângâie încheietura mâinii cu degetele, mâna lui caldă trimițându-mi apoi scântei în braț, pe gât, pe buze.

Îmi ia fața în palme, așteptând să vadă ce vreau eu, chiar dacă ochii lui palizi sunt mistuiți de patimă.

Îl apuc de gulerul cămășii și îl trag spre mine, exultând când îi simt buzele lipite de ale mele, gândindu-mă cât de *drept* mi se pare să ne dăruim în sfârșit unul altuia. Îmi amintesc scurt sărutul nostru de acum câteva luni din camera lui, unul frenetic, născut din disperare, dorință și confuzie.

Cel de acum este diferit – focul e mai fierbinte, mâinile lui sunt mai sigure, buzele mai puțin grăbite. Îi cuprind gâtul cu brațele și mă ridic pe vârfuri, lipindu-mi trupul de al lui. Mirosul lui de ploaie și mirodenii mă îmbată, iar el mă sărută mai adânc. Îi mușc ușor buza de jos, savurându-i gustul plin, iar din gât i se aude un geamăt grav.

Dincolo de noi, adânc în Pădure, se aude mișunând ceva. El respiră adânc și se trage înapoi, ducând o mână la cap.

Mă uit spre Pădure. Văd vârfurile copacilor fremătând chiar și pe întuneric.

— Spiritele, zic încet. Nu le place asta?

— Câtuși de puțin. Pesemne că sunt geloase.

Încearcă să zâmbească, dar se strâmbă doar, cu ochii plini de suferință.

Oftez și îi mângâi buzele, lăsându-mi degetul să cadă apoi pe pieptul lui și pe urmă în palmă. Îl trag spre colibă.

— Să nu le supărăm, atunci.

Intrăm pășind pe vârfuri și ne așezăm lângă foc, cu brațele înlănțuite. La început sunt sigură că va pleca, chemat de datorie. Dar nu se duce nicăieri și curând mă reazem de el destinsă, cu pleoapele tot mai grele pe măsură ce mă cuprinde somnul. Închid ochii și cred că visez cer senin, aer liber, zâmbetul lui Izzi, râsul lui Elias.

— Laia? aud o voce în spatele meu.

Deschid ochii mari. *E un vis, Laia. Visezi.* Asta trebuie să fie, căci mi-am dorit luni în șir să aud vocea asta, încă din ziua când mi-a strigat să fug. Am auzit-o în minte, m-a îmboldit în momentele de slăbiciune și mi-a dat putere în clipele negre.

Elias se ridică în picioare, radiind de bucurie. Pe mine picioarele nu par să mă asculte, așa că mă ia de mână și mă trage el să mă ridic.

Mă întorc și îmi privesc fratele în ochi. Multă vreme nu putem decât să ne studiem chipul unul altuia.

— Uită-te la tine, surioară, șoptește în cele din urmă Darin, cu zâmbetul ca un răsărit venit după cea mai lungă și mai întunecată noapte. Uită-te la tine.

MULȚUMIRI

Fanilor de pretutindeni ai primei mele cărți: bloggeri care deslușesc cuvintele pentru cititori, artiști care petrec ore în șir să facă desene menite să-i dea viață, admiratorilor care râd, țipă și plâng împreună cu Laia, Elias și Helene, care își spun poveștile lor unii altora – nimic din această lume n-ar fi existat fără voi. Vă mulțumesc, vă mulțumesc din toată inima.

Lui Kashi – mulțumesc pentru dragostea ta necondiționată, pentru brânza topită din miez de noapte, pentru încurajarea ta nesfârșită. Pentru că mă faci să râd în fiecare zi și pentru că ai preluat calm cârma atunci când scriam. Ești cel mai priceput îngrijitor de balauri.

Iubiților mei băieți – vă mulțumesc că aveți răbdare cu mama când lucrează. Îmi dați forță. Toate astea sunt pentru voi.

Mulțumiri nesfârșite tatălui meu, a cărui prezență echilibrată este un balsam atunci când totul se întoarce cu susul în jos. Și mamei, care de curând a avut de urcat propriul ei munte, dar tot m-a încurajat să îl urc pe al meu. Ești cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc.

Mer și Boon, vă mulțumesc pentru telefoane, pentru discuțiile cu accent britanic, pentru sfaturi, pentru glumele deplasate și pentru tot sprijinul pe care mi l-ați acordat fără să vă dați seama.

Ben Schrank, îți mulțumesc că ai înțeles de la început ce speram să devină această carte și că ai avut înțelepciunea și răbdarea să mă ajuți s-o fac cum se cuvine. Sunt foarte bucuroasă că îmi ești editor și prieten.

Alexandra Machinist – sfaturile tale, umorul blând și sinceritatea ta m-au ținut întreagă la minte și pe drumul cel bun. Nu știu ce m-aș face fără tine.

Cathy Yardley – m-ai scos din întuneric, m-ai ascultat, ai râs cu mine și mi-ai spus cuvintele pe care aveam nevoie să le aud: „Poți s-o faci!” Mulțumesc.

Enorma mea recunoștință pentru Jen Loja, care ne-a condus cu grație pe toți și a cărei încredere în această serie a fost un dar neprețuit. Mii de mulțumiri „răilor” de la Razorbill: Marissa Grossman, Anthony Elder, Theresa Evangelista, Casey McIntyre

și Vivian Kirklin. Îi mulțumesc Feliciei Frazier și incomparabilei echipe de vânzări de la Penguin; lui Emily Romero, Erin Berger, Rachel Lodi, Rachel Cone-Gorham și echipei de marketing; Shantei Newlin, lui Lindsay Boggs și echipei de promovare; Carmelei Iaria, lui Alexis Watts, Vanessei Carson și echipei care se ocupă de școli și de librării. Nu am cuvinte pentru cât de fantastici sunteți voi.

Renée Ahdieh, suflet geamăn, fii binecuvântată pentru râsete, dragoste, partidele de suspinat și tot restul lucrurilor pentru care nu am nume și te fac să fii așa cum ești. Adam Silvera, am fost mai puțin singură în tranșee pentru că m-ai însoțit și tu – mulțumesc pentru tot. Nicola Yoon, prietena mea înțeleaptă, sunt recunoscătoare că exiști. Lauren DeStefano, îți mulțumesc pentru conversațiile de la orice oră, pentru fotografiile cu pisici, pentru sfaturi și încurajări.

Toată recunoștința lui Heelah S. pentru minunatul ei simț al umorului, lui Armo și Maani pentru drăgălășenia lor, iar mătușii și unchiului pentru sprijinul lor necontenit și pentru credința lor în mine.

Le mulțumesc lui Abigail Wen (într-o zi tot mâncăm noi o înghețată împreună), lui Kathleen Miller, Stacey Lee, Kelly Loy Gilbert, Tala Abbasi, Marie Lu (am reușit!), Margaret Stohl, Angela Mann, Roxane Edouard, Stephanie Koven, Josie Freedman, Rich Green, Kate Frentzel, Phyllis Deblanche, Shari Beck și Jonathan Roberts. Un mare mulțumesc și tuturor editorilor mei străini, creatorilor de coperte, redactorilor și traducătorilor pentru incredibila lor muncă.

Muzica înseamnă căminul meu, mi-a fost clar când am scris această carte. Toată admirația față de Lupe Fiasco pentru „Prisoner 1 & 2”, celor de la Sia and The Weekend pentru „Elastic Heart”, celor de la Bring Me the Horizon pentru „Sleepwalking”, lui George Ezra pentru „Did You Hear the Rain?”, lui Julian Casablancas + the Voidz pentru „Where No Eagles Fly”, celor de la Misterwives pentru „Vagabond” și celor de la M83 pentru „Wait”. Această carte n-ar fi fost ce este fără piesele amintite.

Îi mulțumesc, în sfârșit, celui care este Începutul și Sfârșitul. De data asta m-am lăsat dusă de val. Dar îmi cunoști sufletul și știi că mă voi întoarce.

Sabaa Tahir

Elias și spioana Cărturarilor

* *

O TORȚĂ ÎN NOAPTE

virtual-project.eu

virtual
project